

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE PROMISE OF FOREVER

□ □ □

MORGAN ELIZABETH

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

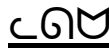
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Sonsuza Kadar Süren Söz

HOLLY RIDGE

MORGAN ELIZABETH

Telif hakkı © 2025 Morgan Elizabeth Tüm

hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Cat, TRC Designs Karakter

Tasarımı: Jess Jo Art

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

[Çalma Listesi](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Son](#)

[Söz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Morgan Elizabeth'in Diğer Eserleri](#)

Anne sorunları olan kızlara.

PLAYLIST

Landslide - Fleetwood Mac So
High School - Taylor Swift Old
Recliners -ROLE MODEL
Viyana - Billy Joel
Ruin the Friendship - Taylor Swift
You're My Best Friend - Queen I
Will Wait - Mumford & Sons
Yük Hayvanı - The Rolling Stones
Elizabeth Taylor - Taylor Swift İnatçı
Aşk - The Lumineers Benim - Taylor
Swift
Senin Şarkın - Elton John
We Are Gonna Be Friends - The White Stripes Forever -
Noah Kahan

[https://open.spotify.com/playlist/5QnSi1GVG0cGwanxg0L4YJ?
si=1BmU2DGMRq2EkNaZYS1C5w&pi=1qJATgAvRoa3q](https://open.spotify.com/playlist/5QnSi1GVG0cGwanxg0L4YJ?si=1BmU2DGMRq2EkNaZYS1C5w&pi=1qJATgAvRoa3q)

AUTHOR'S NOTE

Sevgili Okuyucu,

Hikayelerimin kişisel olduğunu, her karakterimde biraz kendimden bir parça olduğunu hep söylerim, çünkü sonuçta ben sadece kendi kafamın içinde yaşamışımdır. Bununla birlikte, bu hikayede bunun hiç bu kadar doğru olmadığını itiraf etmeliyim.

Küçükken "Landslide" şarkısını çok severdim. 2002'de The Chicks bu şarkıyı coverladı ve şarkı her yerde çalıyordu. Ama babam tarafından büyütüldüğüm için, 1975 ile 1985 arasında çıkan tüm rock albümlerini dinledim (bu yüzden çalma listemde bu türden çok fazla şarkı var, normalde çalma listelerimde çoğunlukla Taylor Swift ve ara sıra 2000'lerin pop punk şarkıları olsa da, Emma ve Jesse'nin "Highway to Hell" şarkısını çalarken hava gitar düellosu yaptıklarını gözümde canlandırabiliyorum). Her zaman orijinalini en çok sevmişimdir. Bu şarkının neden bana her zaman bu kadar çok hitap ettiğini veya neden yanlış zamanda dinlediğimde beni kontrolsüz bir şekilde ağlatacağını hiç anlamamıştım, ama bu kitabı yazarken anladım.

Bu kitabı düzenlerken, rastgele Fleetwood Mac dinlemek istedim ve 1997 Live at Warner Brothers versiyonu çalmaya başladı. Şarkı başlamadan önce Stevie Nicks, "Bu senin için, baba" diyor ve *hemen* ağlamaya başladım, *gerçekten hemen*.

Bu hikayedeki Hallie'yi mükemmel bir şekilde özetleyen bir şarkı istiyorsanız - korkuları, sınırları, sonsuz sevgisi - "Landslide"ı dinleyin. Her zaman bunun on iki yaşındaki Morgan'ın şarkısı olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi Hallie ile paylaşıyorum.

The Promise of Forever, bugüne kadarki en kişisel hikayem. Hem Hallie hem de Emma'da kendimi çok görüyorum; benim çocukluğum da onlarınkine farklı şekillerde inanılmaz derecede benziyor. Kitabı yazarken, *All My Love*'ın mevsimsel depresyon kitabım olduğunu, bunun ise terapötik kitabım olduğunu şaka yollu söylemiştim.

Ama merak etmeyin: bu kitap AML gibi hüzünlü bir kitap değil.

Tabii anne sorunlarınız yoksa. O zaman belki biraz hüzünlü olabilir.

Özür dilerim.

Bununla birlikte, bu kitabın anne sorunları olan kızlar için olduğunu söyledim ve öyle de. Ama aynı zamanda, anne sorunları olan kızların bekar babaları için de. Onlar, bu acıyı iyileştiremeyeceklerini veya bu boşluğu dolduramayacaklarını biliyorlardı, ancak yine de ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Kızlarının tek parça halinde hayatta kalabilmeleri için kötü adam ve kötü adam olmayı göze alanlar.

Her zamanki gibi, okumaya başlamadan önce dikkat etmeniz gereken birkaç nokta var: Bu kitap, yetişkinlere yönelik dil ve durumlar içeriyor. Ayrıca, narsist ebeveynleri ve bunların hem anlık hem de uzun vadede yarattığı duygusal kargaşayı yoğun bir şekilde ele alıyor. Anneler birçok anlamda sıkça bahsediliyor, ancak çoğunlukla kendi tercihleriyle hayatlarında olmayan annelerden söz ediliyor. Unutmayın, okumak bizim mutlu olduğumuz yer olmalıdır! Her zaman zihinsel sağlığınızı öncelikli tutun.

Umarım bu hikayeyi yazarken benim kadar sevmişsinizdir. Hepinizi çok seviyorum,

Morgan

BİR JESSE

Parlak pembe kılıflı yepyeni cep telefonu tezgahın üzerinde titriyor ve ben ona düşmanımış gibi bakıyorum.

On bir yaşındaki bir kız çocuğu için bir cep telefonu. Kim böyle bir şeyi hediye olarak alır ki?

Çocuğunun hayatında yer almadığını telafi etmeye çalışan sorumsuz, ilgisiz bir ebeveyn, işte o, diye hatırlatıyorum kendime, çünkü Emma'nın annesi tam da öyle. *Anne!* isminin arkasında bir sürü emojiyle yeni bir mesaj geliyor.

Önümüzdeki Cumartesi seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Bunu okurken inliyorum, çünkü bunun gerçekleşme ihtimalinin sıfıra yakın olduğunu ve bunun sonucunda yaşanacak krizi şimdiden görebiliyorum.

Elimi yüzüme götürürken, bunun gelecek hafta için bir endişe kaynağı olacağına karar veriyorum. Gelecekteki ben bunun için benden nefret edebilir, ama şu anki ben, saatin neredeyse yedi buçuk olduğunu ve kızımın hala yataktan kalkmadığını bilmek daha endişe verici. Geçen yıl, Emma'nın kış tatilinde uyumasını izin verdim ve okula döndüğü ilk gün tam bir kabus oldu, bu yüzden aynı hatayı tekrar yapmayacağım.

Koridorda yürürken, kızımın odasının kapısından kafamı uzatıp yenilgiyle iç çekiyorum. Geçen bahar, prenses taçlı pembe battaniyelerin bebekler için olduğuna karar verdiğinde yalvardığı lavanta rengi battaniye, kafasının üzerine çekilmiş ve on dakika önce odasına dördüncü kez girdiğimde açtığım ışığı engelliyor.

"Kalk, Emma," diyorum altıncı kez. "Wren teyze yakında gelecek."

Kızımın daha küçük halinin güneşin doğuşuyla uyanıp yatağıma atlayarak beni uyandırdığı ve kahvaltı istediği günleri özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama bu dönem beni sabahın erken saatlerini ve uzun geceleri özlemeye itiyor. Şimdi, sürekli olarak, ailemin beni uyardığı, yaklaşmakta olan tavırla iç içe geçmiş, muazzam bir inatçılıkla mücadele ediyorum. Bana hayalperest deyin, ama tatlı küçük kızımın şeker ve güneş ışığı dışında başka bir şey olabileceğini hayal edemiyordum.

O zamandan beri yanıldığım kanıtlandı.

Holly Ridge Ortaokulu'nun koridorlarına adım attığı anda bir şeylerin değiştiğine ve tatlı kızımın, küçük bir insanın bedeninde barındırabileceğinden daha fazla tavır sergileyen bir ergen tiranına dönüştüğüne inanıyorum.

"Bugün okul günü bile değil," diye mırıldanıyor Emma, yatağında dönüp battaniyeyi daha yukarı çekiyor. Kafamı tavana doğru eğip derin bir nefes alıyorum ve damarlarımda dolaşan tahrişi belli etmemek için sesimi nötr tutmaya çalışıyorum.

Onun seni etkilediğini belli etme. Zayıflığını hissetmesine izin verme, diye kendime hatırlatıyorum. "Rutinimize sadık kalacağız, böylece geri döndüğünde ritmini kaybetmeyeceksin." En azından benim teorim buydu, ama işler yolunda gitmiyor. Açıkçası.

"Babaaaaaa," diye sızlanıyor.

"Kalk, yoksa seni soğuk küvete atarım. Yine."

Üç hafta önce, Emma okula gitmek için kalkmayı reddetti ve sonunda, hemen kalkmazsa otobüsü kaçıracağını bilerek, soğuk bir küvet hazırladım, sonra onu yatağından, battaniyesiyle birlikte kaldırıp küvete attım. Her yere sıçrayan suyu temizlemek çok zordu ve çığlıkları neredeyse kulakları sağır ediyordu, ama çığlıklarla karışık kıkırdamaları ve aslında zamanında kalkıp kapıdan çıkması, buna değdi.

Neyse ki, temizlikle tekrar uğraşmak zorunda kalmayacağım gibi görünüyor, çünkü tehdidim işe yaramış gibi görünüyor, çünkü kafası battaniden çıkıp bana ateşli bir bakış attı.

"Sen en kötüsün," diye mırıldanıyor, ama battanileri aşağı itip yavaşça yataktan kalkıyor.

"Evet, ben dün büyükannemden birkaç tarçınlı çörek çalan en kötü babayım, o yüzden kalk, giyin ve ben hepsini yemeden masaya gel." Bir başka bakış daha bana doğru fırladı, ama

buz gibi su tehdidimin yerini yumuşacık tarçınlı çörekler aldığı için bu seferki bakış o kadar sert değildi.

"Peki," diyor, yataktan kalkıp uykulu bir şekilde kapısına doğru sendeleyerek yürüyor ve kapıyı yüzüme kapatıyor. Onun tavrı ve kaballığı hakkında tartışabilirim, ama yataktan kalktı ve ben de kavgalarımı seçmem gerektiğini öğrendim.

Bu benim savaşım olmayacak.

On dakikadan az bir süre sonra, Emma giyinmiş ve mutfak adasında oturmuş, ısıtılmış tarçınlı çöreklerin ortasını yiyordu ki, kapım çalındı. Muhtemelen kardeşim Wren, ben ailemin Noel ağacı çiftliğinde süsleri kaldırmaya başladığımda Emma'ya bakmaya gelmiştir. Ben orada yaşıyorum ve çiftliğin bakımını ben yapıyorum, ama onun kapıyı çalması için bir neden yok. Kapı kilitli değil, ayrıca onun da anahtarı var ve istediği zaman girebilir.

"Kim o?" Emma, ağzı tarçınlı çöreklerle dolu halde sordu ve ben ona sinirlendim.

"Tanrım, Em, çiğne, yut, sonra konuş," diyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Bana attığı abartılı göz devirmesini görmüyorum, ama bunun onun en yeni alameti farikası olduğunu düşünürsek, eminim bana yönelik.

"Kim o, baba?" diye sorar şeker gibi tatlı bir ses tonuyla.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım, ama bunun ona hiçbir etkisi olmayacağını biliyordum.

Emma, yirmi iki yaşındayken gelen beklenmedik bir hediye, annemin deyimiyle nihai intikam, çünkü sekiz yaşından yirmi yaşına kadar baş belasıydım, hatta daha da fazlası. Bir kız babası olacağımı öğrendiğimde, belki Wren gibi tatlı ve şirin, tam bir baba kızı olur diye düşündüm.

Oysa çoğu zaman Emma'nın, kız kardeşimin en iyi arkadaşı Hallie'nin kişiliğini almış gibi geliyor bana: ateşli, alaycı ve bir ayıyı bile alt edebilecek kadar tavrılı.

"Bu tavrını bırak, Emma," diye azarlıyorum, bu günlerde sık sık söylediğim bir başka söz.

Wren'i içeri almak için kapıya dönüyorum. Ama kapı gıcırdayarak açıldığında, içeri soğuk bir hava dalgası giriyor ve karşımdaki kadını ben mi çağırdım diye merak ediyorum.

Uzun çilek sarısı saçları bir omzuna dökülmüş, diğer omzuna büyük boy kahverengi bir çanta asmış ve kürklü kapüşonlu kabarık bir mont, mükemmel bir vücudu gizliyor. Kardeşim yerine, en yakın arkadaşı Hallie Young, dolgun pembe dudaklarında bir sırıtişla karşımda duruyor. Yanakları

muhtemelen soğuktan pembe, ama belki de sevdiği pembe allık yüzündendir ve yüzünde yaramazlık yazıyor.

Nedense, burada söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini biliyorum. "Sen Wren değilsin," diyorum, aklıma gelen ilk aptalca şey dudaklarımdan dökülüyor ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Sen gerçekten akıllı King's'in, değil mi?"

Çenem gerilir, o elini uzatıp yanağımı okşar, sonra vücudunu çevirir ve benimkine sürtünerek çamur odasına girer.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba Jesse, seni de gördüğüme çok sevindim," diyor.

Bir an kapıda durup, kız kardeşim de onun arkasında geliyor mu diye dışarıya bakıyorum, ama Hallie'nin boktan yeşil arabası beyaz kamyonetimin hemen yanında park etmiş. Orada aptal gibi durup tüm ısının dışarı çıkmasına izin vermek yerine, kapıyı kapatıp Hallie'nin ceketini çıkarıp askıya asmaya başladığı yere dönüyorum. Sanki bir süre kalacakmış gibi, çantasını bankın üzerine koyup kahverengi terliklerini çıkarıyor.

Hallie burada.

Benim
evimde.

Wren, kardeşim ya da ailem olmadan.

Sadece Hallie benim evimde, sanki geçen bir yıl boyunca birbirimizden kaçmışız gibi değil de, hiç olmamış gibi bana gülümsüyor.

"Burada ne yapıyorsun Hallie? Wren'le her şey yolunda mı?" Bana o yaramaz bakışıyla dönüyor ve nedense, söyleyeceği şeyi beğenmeyeceğimi biliyorum.

"Wren harika. Şu anda Paris'e giden uçakta, daha iyi olamazdı, anlarsın ya?" Sözleriyle gülümsemesi bir şekilde daha da genişliyor, oynadığı oyundan keyif alıyor gibi, sonra dönüp benden uzaklaşıyor.

Geri çekilen sırtına bakıyorum, onun sözlerini anlamaya çalışırken gözlerimi kırıştırıyorum. "Paris mi?" diye soruyorum, onun kısa adımlarına yetişmek için birkaç uzun adım atmam gerekiyor adımlarla ona yetişiyorum ve sanki buraya aitmiş gibi evimde dolaşan onu takip ediyorum. "Evet, Adam ona Noel hediyesi olarak Paris'e götürdü. Bu yüzden buradayım. Wren'in bakıcılık görevini devralacağım," diyor omzunun üzerinden, sonra mutfığa dönüp gözden kayboluyor.

"Hey, Hallie!" diyor kızım, dudakları genişçe açılmış ve heyecanlı bir şekilde.

Yüzündeki mutlu ifadeyi görmezden gelerek, damarlarımda biriken öfkeyle Hallie'ye dönüyorum. "Wren'in yerine geçeceksin de ne demek?"

Hallie çantasını tezgahın üzerine koyduktan sonra bana döndü. "Paris'ten bebek bakıcılığı yapamaz, o yüzden ben devralıyorum."

"Wren teyze *Paris'te* mi?" Emma'nın gözleri parıldayarak sorar.

Hallie coşkuyla başını sallar. "Merak etme, sana en güzel hediyeleri getireceğinden eminim. Hatta daha da güzel hediyeler, çünkü muhtemelen Adam ödeyecek. Onun bütçesi daha büyük."

Kızıma göz kırpar, kızım da sinsi sinsi gülümser. Dün şımartıldığı için hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını ikisine de hatırlatmaya gerek duymam. Bunun yerine, önümüzdeki önemli konuya odaklanmayı tercih ederim.

"Affedersiniz, tekrar eder misiniz?"

Hallie bana gözlerini devirdi ve onunla tartışma isteği içimi kapladı, ama neler olup bittiğini anlamak istiyorsam, buna kapılmamam gerekiyordu. Hallie her zaman beni sinirlendirmeyi başarmıştı, tanıdığım herkesten daha iyi sinirime dokunuyordu ve şu anda bu tuzağa düşemezdim.

"Adam beni aradı..." Bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi dudaklarını büzüyor, çilli burnu buruşuyor ve sonra omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum, geçen hafta bir ara, Wren'i Noel hediyesi olarak Paris'e götürmek istediğini söyledi, çünkü biliyorsun, o hep oraya gitmek istemişti. Ama o, sadece seyahati planlayıp onun her şeyi bırakıp gitmesini beklediyse, onun asla gitmeyeceğini biliyordu."

Kız kardeşimin seyahat hayallerini tam olarak bilmesem de, erkek arkadaşının plan yapmadan son dakikada yaptığı sürpriz seyahatin kötü sonuçlanacağını biliyorum. Küçük kardeşim herkese yardım eder ve bu konuda başarısız olmak onu çaresizliğe sürüklerdi. Yeni şarkı yazarı erkek arkadaşı, son birkaç ayda onun önceliklerini yeniden düzenlemesine yardımcı olarak kendini yıpratmaması için iyi bir iş çıkardı. Bu durum benim hayatımı biraz zorlaştırsa da, onun adına mutluyum.

"Tamam...?" diyorum, bunun ne alakası olduğunu biraz kafam karışık bir şekilde.

Hallie, yeniden ısıtılmış tarçınlı çöreklerin bulunduğu fırına doğru ilerliyor.

"Bunlar annenin mi?" diye sorar, açık yeşil uçlu tırnağıyla fırınlanmış ürünleri göstererek. Başımı sallarım, sonra isteksizce ama hayranlıkla onu izlerim. Sormadan tepsiden bir tane alır, tabağa koyar ve parmaklarındaki kahverengi

şeker ve tarçınla yapışkanlığı parmaklarından yalarken isteksizce hayranlıkla izledim. "Annemin yapacağına söz verdiği milyon yedi şeyi öğrendim ve ya bunları yeniden dağıttım ya da kendim üstlendim, bu hafta en iyi arkadaşım ile vakit geçirmek de dahil."

"Evet!" Emma heyecanla diyor, Hallie ile geçireceği zamanı açıkça dört gözle bekliyor, çünkü onu dünyadaki en havalı kişi olarak görüyor.

Ben ise pek etkilenmedim.

"Ve kimse bana planların değiştiğini ve çocuğuma kız kardeşimden başka biri bakacağını söylemeyi düşünmedi mi?"

Hallie, sanki abartılı davranıyormuşum gibi bana bakar, tabağını alır ve Emma'nın yanına oturur, tatlı ekmek rulonun ilk katmanını yavaşça soyup bana doğru uzatır.

"Sen ve Madd'in ona yaşattığınız saçmalıklardan sonra mı? Hayır. Sana tartışma ve onu suçlu hissettirme fırsatı vermeyecektim. Annen de kabul etti. Ve bunu Wren'in üzerine yıkmak. Dün geceye kadar onların gideceğini bile bilmiyordum, yani sana yalan söylemiş gibi bir durum yok." Tabii ki haklı: Küçük kardeşim Madden ve ben son zamanlarda ona gereğinden fazla sorumluluk yükledik, ama buna odaklanamıyorum. Hallie pastayı dudaklarının arasına kaydırırken, son birkaç yıldır itiraf etmem gerekenden daha fazla yaptığım bir şeyi yaparken kendimi yakalıyorum.

Hallie Young, en temel, en ilkel anlamda bir baştan çıkarıcı ve son dört yıldır, bunun özellikle beni işkence etmek için ayarlanmış bir baştan çıkarma türü olduğunu düşünmeye başladım.

"Annem biliyor muydu? Ve bana söylemedi mi?"

Hallie çiğnerken abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Tanrım, Jess, ben yabancı değilim ki. Onu ikimizin de sayamayacağı kadar çok kez bakıcılık yaptım."

Wren'e hatırlatmak istiyorum, ama Emma konuşmadan önce araya giriyor.

"Evet, baba, sakın ol."

Kafamı kızımı çeviriyorum, bana en karakteristik küstah bakışını atıyor, şimdi fark ediyorum ki bu bakış biraz Hallie'ninkine benziyor.

"Senin ve Emma'nın birlikte çok fazla zaman geçirmenizi nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum. Sen kötü bir etkisin."

"Üzgünüm, ben senin yararlanabileceğin değerli bir ikinci sınıf öğretmeni değilim," diye karşılık verir Hallie, kaşlarını kaldırarak.

"Ben..." diye başlıyorum, ama Hallie'nin bakışıyla sözlerim boğazımda kalıyor. Gerçek şu ki, istemeden de olsa, bir süredir küçük kız kardeşimin iyiliğinden faydalaniyorum.

. Derin bir yorgunluk ve kabullenme karışımı bir iç çekişle iç çekiyorum.

Elimi saçlarımın arasından geçirirken, şu anda tam bir felaket halindeki küçük evime bakıyorum. Emma'nın dünyaya geleceğini öğrendiğimde, onun ihtiyacı olan ebeveyn olmak için her şeyi bıraktım ve her zaman *benim* ihtiyacım olan ebeveynler olan ailem, Emma, ben ve Emma'nın annesi için aile arazisinde küçük bir ev inşa etmeye başladı, ta ki annem tam zamanlı ebeveynlik yapmanın kendisine uygun olmadığına karar verene kadar.

Madden için de bir ev inşa ettiler, ancak o ev nispeten boş duruyor. Üniversiteden mezun olduktan sonra bir yıldan biraz fazla bir süre orada yaşadı, sonra hepimize bu kadar yakın yaşamak istemediğine karar verdi ve şehir merkezine taşındı. Genellikle bu küçük alanı nispeten düzenli tutarım, ancak dün Noel olduğu için kız kardeşimden başka kimsenin gelmesini beklemiyordum, şu anda ev sanki bir kasırga geçip gitmiş gibi görünüyor ve temizleyecek vaktim olmadı. Dahası, önümüzdeki hafta yoğun programım nedeniyle bunun için zamanım olmayacak.

"Bugün yapmam gereken işler var," diyorum Hallie'ye.

Normalde tatillerin hemen ardından süslemeleri düzenlemeye ve kaldırmaya başlarım, böylece gelecek yıl kurulum daha kolay olur. Ailemin Noel ağacı çiftliği kışın çok yoğun olmasa da, kar tekrar yağmadan önce yapmam gereken çok iş var, bu da kar eriyene kadar süslemeleri kaldırmamı neredeyse imkansız hale getiriyor.

"Bu yüzden buradayım," diyor Hallie ve sonra yüzünün biraz yumuşadığını, ses tonunda sözsüz bir özür olduğunu merakla izliyorum. "Söz veriyorum, yardım etmek için buradayım. Bir hafta boyunca bir ergen kızla başa çıkabilirim. Sonuçta ben de öyleydim."

Yüzü samimi ve çekincelerime rağmen, haklı olduğunu biliyorum. "Evet, baba, biz iyi olacağız! Tanrım, ben *bebek* değilim," diyor Emma, sözlerinde küstahlık diyor.

Hallie başını kızına doğru çevirip kaşlarını kaldırır. "Emma, dikkat et," diye fısıldar ve benim büyük şaşkınlığıma, kızım başını sallar.

"Üzgünüm, sadece onun beni seninle bırakmasının sorun olmadığını kastettim."

Hallie başını sallar ve ben bu konuşmayı inanamadan izlerim. Emma'nın giderek artan tavırları sürekli bir sorun olmuştur ve bununla mücadele etmenin ip üzerinde yürümek gibi olduğunu fark ettim: ona karşı çok sert davranmak veya bu konuda çok açık sözlü olmak

durumu daha da kötüleştirebilir, ama yeterince baskı yapmazsan, bunu bir oyun olarak görür. Hallie bir şekilde ilk denemesinde bu dengeyi bulmuş gibi görünüyor.

"Biliyorum, ama yine de saygılı olmalıyız. Babanın seni kimin bakacağı konusunda endişelenmesi normal. Güvenliğini sağlamak istediği için ona zorluk çıkarmamalısın."

Emma bana aynı tavrı göstermeyip başını salladığında, beni bir tüy bile devirebilirdi.

"Haklısın." Sonra yüzünü bana çevirir. "Üzgünüm, baba."

Birkaç kez gözlerimi kırptıştırarak bunun bir rüya olup olmadığını anlamaya çalışıyorum, ama yine de bu konuşmayı bozmak istemediğim için başımı sallıyorum.

"Yemeğin bitti mi?" diye sorar Hallie, çenesini Emma'nın boş tabağına doğru eğerek, ve kızım başını sallar. "Güzel. Güne hazırlan. Giyin, saçını tara, dişlerini fırçala, normal bir okul gününde yaptığın her şeyi yap."

Kızım tartışmadan ayağa kalkıp tabağını lavaboya koyarak odasına doğru yürürken, yine büyük bir şok yaşıyorum. Onun uzaklaşan sırtını izlerken, Hallie'nin yumuşak sesi beni kendime getirir.

"Hey. Bunun bir sürpriz olduğunu biliyorum, ama aramızda ne olursa olsun Emma'ya bakmak için bana güvenebileceğini bilmeni isterim. Ara sıra tartışmalı kararlar alabilirim, ama ona asla bir şey olmasına izin vermem."

Sözleriyle dudakları yumuşak, pişmanlık dolu bir gülümsemeyle kıvrılır ve gözlerim oraya dalar.

Kısa bir an için, bir anı parlaması beni on ay öncesine götürdü.

Vermont'ta Şubat ayının acı soğuğu ve yanaklarımdaki yumuşak elinin zıt sıcaklığı. Vücudu benimkine yapışmış, kayarken onu yakaladıktan sonra kolumu beline dolamıştım.

Yumuşak, dolgun dudakları benimkine değiyor.

Siktir.

Kafamı sallayarak bu anıyı kafamdan silmeye çalışıyorum, buna ihtiyacım yok, özellikle de şu anda. Kafamı sallamamı reddedilme olarak yorumlayan kaşları karışık bir şekilde çatılıyor, ama ben buna odaklanamıyorum.

Tek düşünebildiğim, buradan çıkıp ondan uzaklaşmam gerektiği.

Hemen.

"Tamam, sanırım bu işi hallettin. Onunla sorun yaşamayacağından emin misin? Hava kararmaya başladığında, muhtemelen saat beşe kadar dışarıda olacağım."

Hallie başını sallar. "Hiç sorun değil. Bugün gidecek bir yerim yok, geç kalırsan sorun olmaz."

Bir an daha bakakalırım, sonra cebimdeki telefon titrer, muhtemelen babamdan ne zaman ana eve gelip işe başlayacağımı soran bir mesajdır, ve kararımı veririm.

"Tamam," diyorum ve kızımın gittiği yöne doğru dönüp, "Uslu dur, Emma!" diyorum.

Odasından anlaşılmaz bir şeyler bağılıyor, ama ben buradan çıkmam gerekiyor, bu yüzden başka bir şey söylemeden kapıya yöneliyorum ve Hallie Young'dan uzaklaşıyorum.

İKİ

Jesse kapıyı arkasına çarptığında ev sallanıyor ve sonunda, sadece bir anlığına da olsa, maskem düşüyor. Onu biraz daha güvende hissettirmek için yüzüme taktığım kolay dostane tavrımı bırakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Hava, en çok ihtiyacım olan yere, ciğerlerimin en dibine ulaşamıyor, sanki on yıldır temiz hava almamış gibi hissediyorum, endişe göğsümü sıkıştırarak bunu engelliyor.

Adam, Wren'i bir seyahate çıkardığı sırada onun sorumluluklarını üstlenmemi istediğinden beri bu endişe içimde oturuyordu ve bu sorumluluklardan birinin Emma'ya bakmak olduğunu fark ettim. Jesse'nin bugün beni görmekten mutlu olmayacağını *biliyordum*, ama sanırım zihnimin bir köşesinde, her şeyin yolunda olacağına kendimi ikna etmişim. Buraya gelirken, bir ara kendime onun beni mutlu bir şekilde karşılayacağını ve hayatlarımıza devam edebileceğimizi söylemişim.

Belki de o seyahatten önceki gibi olabilirdik.

Açıkçası, bu sabah hayal dünyam *çok* güçlüydü. Neyse ki, gerçekler her zaman beni bir ya da dört basamak aşağı indiriyor.

"Hallie! Buraya gel! Sana bir şey göstermek istiyorum!" Emma'nın sesi koridordan geliyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Emma'nın şimdiye kadarki en eğlenceli haftayı hak ettiğini ve benim de bunu gerçekleştirmek için burada olduğumu hatırlayarak, kendimi daha iyi hissettirmeyen bir nefes daha alıyorum, kötü düşüncelerimi bir kenara itiyorum, mutlu ve neşeli bir ifade takınıyorum ve odasına doğru yola çıkıyorum.

İki saat sonra telefonum çaldı ve ekranında *Madd Dawg* ismi ve Madden King'in dünyanın en kötü fotoğrafı belirdi. Madden, herkesi kendisine bu isimle hitap etmeye ikna etmeye çalıştığı bir dönemden geçerken bu ismi eklemişti (neyse ki bu dönem sadece birkaç hafta sürdü, ama ben bunu değiştirecek cesareti hiç bulamadım), ama fotoğraf tamamen bana ait ve o da bu konuda sürekli şikayet ediyor. Gözleri dışarı çıkmış, dudakları en korkutucu, korku filmi seviyesinde bir grimasa bükülmüş ve çenesi boynuna gömülmüş, arkadaşım ve sözde patronumdan çok bir memeye benziyor.

"Bu Madden Amca mı?" Emma ekranımı görünce geniş, dehşete kapılmış gözlerle soruyor ve ben gülerek başımı sallıyorum.

"Evet, o büyük bir şapşal. Ben bunu halledeceğim, sen burada iyi misin?"

"Evet, kıyafetlerimi düzenlemeye devam edeceğim," diyor ve ben de

Planımın yolunda gitmesinden çok memnun olsam da, kendimi fazla kendini beğenmiş gibi göstermek istemiyordum. Odasından geçip artık temiz olan oturma odasına girdim. Emma bu sabah bana göstermek istediği şey, önceki gün hediye olarak aldığı yeni kıyafetlerdi. O kıyafetleri karıştırırken, oturma odası temiz olsaydı orada bir moda gösterisi yapabileceğimizi söyledim. Sözlerime biraz dramatik bir hayal kırıklığı ekledim, bu da tam da umduğum tepkiyi verdi ve onu harekete geçirdi.

oturma odasını temizlet.

En iyi arkadaşımdan öğrendiğim bir şey varsa, o da çocukları, onlara doğru motivasyonu sağladığınız sürece, istediğiniz her şeyi yapmaya ikna edebileceğinizdir. Birlikte, evin her yerine dağılmış eşyalarını topladık, hepsinin dolaba atılmak yerine yerine kaldırıldığından emin olduk ve sonra onun moda şovu için müzik çaldık. Bana yeni kıyafetlerini gösterdikten sonra, onları kaldırmamız ve uymayan kıyafetleri ayırmamız gerektiğini söyledim, şu anda da bu aşamadayız. Jesse eve gelmeden önce odasını tamamen temizlemeye ikna edebilecek miyim bilmiyorum, ama bu bir başlangıç.

Emma'nın duyamayacağı bir mesafeye geldiğimde, kabul tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Selam Madd..."

"Kardeşime ne yaptın sen?" diye sordu, ben selamımı bitiremeden, ve tüm vücudum kaskatı kesildi.

Biliyor mu? Bunca zaman, King kardeşlerin hiçbirinin bilmediğini varsaymıştım, çünkü ikisi de sır saklamakta ya da rahat davranmakta iyi değiller. En ufak bir *ipucu* bile olsa, bunun sonunu asla duymayacağımı düşünmüştüm ve sessizlik iyi bir işaretti, ama belki de...

Tamam, Hallie. Soğukkanlı davran. Aptal rolü yap. Bu kadar basit, diyorum kendime, tam bir paniğe kapılmamak için çaresizce.

"Ben mi?" diye soruyorum, kalbim davul gibi atıyor. Kanepenin koluna oturuyorum, bacaklarımın tutmayacağından korkuyorum. Belki de endişelendiğim her şey *gerçektir*. Belki de...

"Evet, sen," diyor Madden gülerek. "Wren'in Paris'e gideceğini ona söylemediği için lanet olası bir öfkeyle ailemin evine geldi."

Anladıkça içimi bir rahatlama kaplar.

Jesse'nin kötü ruh halinden bahsediyor. Harika değil, ama bununla başa çıkabilirim. "Wren'in savunması olarak, Paris'e gideceğini bilmiyordu," diyorum,

tekrar ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerleyerek bir bardak su almaya gidiyorum. Kulağımla omzum arasında telefonu dengede tutarak dolabı açıp bir bardak alıyorum, sonra buzdolabındaki musluktan dolduruyorum.

"Evet, evet, anladım. O bağırmaya başlayınca annem geldi ve onu yerine oturttu."

Suyumdan bir yudum alıyorum ve 160 cm boyunda, 50'li yaşlarının sonlarında olan Bayan King'in içeri girip, 188 cm boyunda olan en büyük oğluna fikrini söylediği düşüncesine gülmeden edemiyorum. Bunu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum, hatta daha da fazlasını, Bay King'in bir anda karısını savunmaktan karısının tavrından etkilenmeye geçişini hayal edebiliyorum.

Bayan King ortaokulda beni sahte evlatlık olarak kabul ettiğinden beri, benzer konuşmaları sayamayacağım kadar çok kez duydum.

King beni ortaokulda sözde evlat edindiğinden beri sayısız kez benzer konuşmalara şahit oldum.

"Wren'in gitmesine ve ona haber vermemesine mi kızgın? Yoksa bu hafta Emma'ya benim bakıyor olmama mı?" diye soruyorum, morbid merakım galip geliyor. Hatta bir anlık alışılmadık bir sessizlik oluyor ve ben bardağımı masaya koyuyorum, bir kenara bıraktığımı sandığım gerginlik intikam alırcasına geri geliyor ve midemi bulandırıyor.

"Bilmiyorum. Jess'i asla tam olarak anlayamazsın, ama çoğunlukla onu senin bakıyor olmana kızgın gibi görünüyor."

"Hmm," diyorum, parmağım bardağın kenarında dolaşırken. Bu iyi değil. Aklım, kapıda durduğumda bana attığı bakışa

kapıda durduğumda bana attığı bakış, sonra haftanın yeni planını açıkladığımda sinirinin nasıl arttığı.

Ama en çok, Emma gittikten sonra onunla konuştuğumda yüzünün bir anlığına yumuşadığı an ve o anda, duvar tekrar inip o evden fırlayıp çıkmadan hemen önce, aklımdan ne geçtiğini umutsuzca bilmek istediğim an aklıma geliyor.

"Buna ekleyecek başka bir şeyin yok mu?" O, tam olarak bilgisi olmayan bir şeyi anlamaya çalışıyor, ama ben sahip olduğum hikayenin ipliklerine sadık kalıyorum.

"Yani, benim gelmiş olmamdan açıkça sinirlenmiş görünüyordu, ama bunun dışında, Jesse'nin neden böyle olduğunu kim bilir?" diyorum, onun duygularını yansıtarak, ki bu, Madden'la başa çıkmanın en iyi yolu olduğunu uzun zaman önce keşfetmişim.

Yine sessizlik hakim oluyor ve ben bu sessizliği doldurma dürtüsü hissediyorum ama yeterince uzun süre sessiz kalmayı başarıyorum.

"Sizin aranızda ne oldu?"

"Hmm?" diye soruyorum, koridorda yürürken Emma'nın odasına göz atıyorum. Müziği son ses açık, hoparlörlerden Willa Stone çalıyor ve onun bir elbiseyi askıya asıp dolabına koymasını izliyorum.

"Bilmiyorum. Eskiden sana karşı böyle davranmazdı."

O haklı. Liseden sonra, Wren üniversitedeyken bile onların evinde çok zaman geçirdim. O dönemde Madden ve ben yakınlaştık ve o benim için ikinci bir kardeş gibi oldu. Emma doğduktan sonra Jesse içine kapanık birine dönüştü, ama annesi evi terk edince, King ailesinin mülkündeki küçük evinde inzivaya çekilip vakit geçirmek yerine, anne babasının yaşadığı ve benim de sık sık gittiğim ana evde daha fazla zaman geçirmeye başladı. Yıllar geçtikçe arkadaş olduk, birlikte Madden'a sataşır, Bay ve Bayan King'in tartışmalarını gülerek izlerdik. Hatta, Three Kings Tree Farm'ın web sitesi ve sosyal medya kanalları için çiftliğin fotoğraflarını çekmem gerektiğinde beni UTV ile gezdirirdi.

Ama sonra Vermont olayı yaşandı.

Bu anı, zihnimin derinliklerinde gömülü olan yerinden şiddetle çıkıyor. Parlayan yıldızlarla dolu karanlık gece gökyüzü ve üzerinde kaydığım buzun üzerinde yeni yağan kar. Beni yakaladığında vücudunun sıcaklığı.

Her şeyi değiştiren, fısıldadığım dört kelime.

Tekrar konuşmadan önce, bu anıyı kafamdan silmek için başımı sallıyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Jesse'nin neden böyle davrandığını kim bilebilir ki? Her neyse, bu hafta Emma'ya bakarken işlerimi halletmem konusunda endişelenmeni istemiyorum. Bir sürü içerik planladım ve akşam eve döndüğümde ve sabah tekrar e-postaların hepsine cevap vereceğimden emin olabilirsin. Dizüstü bilgisayarımı da getirdim, acil bir durum olursa ulaşılabilirim." Konuyu değiştirmek için çaresizce, ama aynı zamanda onu rahatlatmak için de elimden geldiğince doğal davranarak ikisini bir araya getiriyorum.

Liseden mezun olur olmaz Kings için çalışmaya başladım, üniversiteye gitmediğim için kendimi geçindirmek için birkaç iş bulmaya çaresizce ihtiyacım vardı. Ağabeyim dört yıl önce mezun olmuş ve evden ayrılmıştı, babamın diğer iki kardeşinin yaşadığı Florida'ya taşınmadan önce benim kendi başıma bir hayat kurmamı beklediğini biliyordum. Annemiz bizi terk ettikten sonra Colt ve beni büyütmek için çok şey feda etmişti, bizim burada okulumuzu bitirebilmemiz için hiç istemediği bir kasabada kalmıştı, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk onun başından gitmek istedim. Portföyümü oluşturmak için sosyal medyalarını ücretsiz olarak yönetmeyi teklif ettim ve beni işe aldılar, üstelik bunu ücretsiz yapmama izin vermediler ve benim ilk ve en uzun süreli müşterim oldular.

Altı ay sonra, Bayan King'in kasabadaki herkese sürekli olarak beni övmesi sayesinde, kendi başıma taşınmak için fazlasıyla yeterli sayıda müşterim oldu. Taşındığım ve kasabanın diğer ucundaki berbat bir daireye yerleştiğim anda, babam çocukluğumuzun geçtiği evi sattı ve tahmin ettiğim gibi Florida'ya taşındı.

Madden, Three Kings Christmas Tree çiftliğinin iş ve toptan satış kısmını yönetiyor, Jesse bakım ve işçiliği yönetiyor ve Bay King ortadaki her şeyi hallediyor. Bu nedenle, Kings ile yaptığım işler için çoğunlukla Madden'a rapor veriyorum.

"Uh, gerçekten endişelenmiyorum, Hal," diyor Madden, sözlerinde karışıklık var. "Bunu biliyorsun. Sadece sana bilgi vermek ve bakmak için aradım..." Emma'nın odasına giriyorum ve içeri girince müzik daha yüksek sesle çalıyor, bu da benim lehime. Şu anda Maddena'nın daha fazla soru sormasını istemiyorum.

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, ben hallederim! Emma'nın şu anda bana ihtiyacı var," diye yalan söylüyorum. Emma'nın yüzü bana dönüyor, yüzünde şaşkınlık var.

"Tamam, peki, hoşça kal..." diye başlar ama o bitirmeden telefonu kapatırım.

"Sana ihtiyacım yok," diyor Emma, bana şüpheyile bakarak. "Biliyorum," diyorum gülümseyerek. "Ama Madden amcan çok geveze ve ben kız kıza vakit geçirmeyi tercih ederim. Burada durumlar nasıl?"

Bu onu dikkatini dağıtmaya yeter ve o da düzenlemeye başladığı rafları açıklamaya başlar. Sonra bana bir görev verir, bu da benim kalıcı suçluluk duygum ve zihnim için minnettar olduğum bir dikkat dağıtıcıdır ve ben de kendimi bu göreve adarım.

Üç

"Babam çok şok olacak," diyor Emma saatler sonra odasına bakarak kıkırdarak.

Temizlik yaparken, yılın başında Wren ve benim ona yardım ederek hazırladığımız, yıl boyunca yapmak istediği şeylerin listesini içeren vizyon panosunu bulduk. Bu, Wren ve benim çocukken Bayan King ile başladığımız ve yetişkinlikte de sürdürdüğümüz bir şey. Yılda bir kez, Wren, Nat ve ben bir araya gelip yemek yer, içki içer ve dergileri keserek önümüzdeki yıl için hedefler ve istekler belirleriz. Odamın bir köşesinde, yıllarca biriktirdiğim vizyon panoları, bir ömür boyu biriktirdiğim hayaller, arzular ve hedefler var.

Geçen Ocak ayında Emma, Wren ve benim vizyon panosu gecesi planladığımızı duydu ve bize onunla da bir tane yapmamız için yalvardı. O haftanın ilerleyen günlerinde, okuldan sonra Wren'in evinde buluştuk, dergiler, çıkartmalar, poster panoları ve yapıştırıcılarla donanmış olarak, en küçük King ile bir kızlar gecesi geçirdik.

Emma'nın panosunu ortaya çıkardığımızda, bazı şeylerin - kasaba futbol şampiyonasına katılmak veya beşinci sınıftan mezun olmak gibi - zaten gerçekleştirildiğini fark etti. Makyaj yapmayı öğrenmek veya odasını yeniden dekore etmek gibi diğerleri ise gerçekleştirilmemişti. Planları seven biri olarak ve yılın neredeyse bir haftası kalmışken, tatildayken mümkün olduğunca çoğunu gerçekleştirmeye çalışmamız gerektiğine karar verdim.

Odasını temizlemenin yarısını bitirmiş olduğumuz için, bu işi tamamladık, mobilyalarını yeniden düzenleyip yerlerini değiştirdik ve sonra telefonumdan odası için yeni dekorasyonlar sipariş ettik. Babasının Noel parasıyla bana ödeme yapacağına söz verdi

geri ödeyeceğine söz verdi ve ben de bunu kabul etmeyeceğimi çok iyi bilerek kabul ettim.

Sonra, mutfakta sıcak tuttuğumuz ızgara peynir ve domates çorbasıdan oluşan basit bir akşam yemeği hazırladık. Jesse benim burada olmamdan memnun olmayabilir, ama Noel'den sonraki hafta erkekler için her zaman yorucu olduğunu bilecek kadar uzun süredir buradayım, çünkü süslemeleri indirip gelecek yıl için saklıyorlar. Eve gelip akşam yemeği için de endişelenmemesi gerekir.

Ama şimdi o buradayken, o panik ve gerginlik bir kez daha midemde kaynıyor ve kapı gıcırdayarak açıldığında doruğa ulaşıyor. Emma, benim şu anda hissettiğimden tamamen zıt bir şekilde, geniş, heyecanlı gözlerle bana dönüyor.

"Emma?" diye sesleniyor, sesinde açıkça karışıklık var.

"Burada!" Sert ahşap zeminde botların çıkardığı ses, kapı eşiğine ulaşmadan önce giderek yükselir. "Tada!" Emma, sanki bir oyun programında büyük ödülü sergileyen bir modelmişçesine kollarını sallayarak coşkuyla bağırır.

Gözleri odayı tarar ve ben *onu* taramamak için kendimi zorlarım. Yıpranmış beyzbol şapkası ters takılı, yıpranmış Three Kings kapüşonlu sweatshirt omuzlarından mükemmel bir şekilde sarkıyor ve eski bir kot pantolon giyiyor. Deneyimlerimden biliyorum ki, arkasını dönerse bu pantolon kışına *mükemmel bir şekilde* oturacaktır...

*Tanrım, Hallie, odada bir çocuk var. Ve o
senin en iyi arkadaşının kardeşi.
Ve bu asla olamaz ve olmayacak.*

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Emma ve ben içimdeki tartışmadan kendimi koparıyorum.

"Odan temiz," diyor Jesse, yüzünde şok ifadesi, üç dört yıl önce bırakmaya başladığı bıyığı, sevinçle dolu hayranlığıyla biraz kıvrılıyor.

"Ve oturma odası!"

"Gördüm." Sonra başını bana çevirir ve Jesse King'in yakışıklılığının tüm gücüyle karşılaşırım. "Onun odasını mı temizledin?"

Kafamı sallıyorum. "Emma yaptı."

Gözleri genişledi, bu da bir şekilde daha da şok ediciydi. "Onu odasını temizlemeye ikna ettin mi?"

O zaman gülümsedim, içten bir gülümsemeyle. "Onun fikriydi."

Bu bir yalan değil, her ne kadar onu istediğim yöne yönlendirmek için çok uğraşmış olsam da. Yüzünde yazan şok ve rahatlamamanın karışımından, bunun iyi bir seçim olduğunu anlıyorum.

"Moda gösterisi yapabilmek için oturma odasını temizledim, sonra da odamı temizledim çünkü vizyon panomda bu yıl odamı yeniden dekore etmek istediğimi hatırladım. Bu yıl yapmak istediğim şeyleri sana anlattığımı hatırlıyor musun?" Emma sorar ve babasının başını sallamasını beklemeden gülmemeye çalışırım. "Hallie ve ben listeyi bulduk, bu yüzden son dakikada hepsini bitirmek için yarışıyoruz. Sanırım *hepsini* bitiremeyeceğiz, çünkü muhtemelen kedi almama izin vermeyeceksin." Jesse'nin kedilere olan sevgisini ve kızının evcil hayvan sahibi olma fikrini dile getirip getirmeyeceğini görmek için bir an durur, ama Jesse sessiz kalınca devam eder. "Ama diğerlerini kesinlikle yapacağız. Hadi, sana akşam yemeğini göstereyim. Hallie ve ben yaptık." Başını mutfağa doğru eğip, etrafımızdan dolaşarak kapıdan çıkar ve Jesse ile beni küçük odasında bırakır.

"Ben, şey..." Derin bir nefes alıyorum. "Umarım sorun olmamıştır. Odasını temizlemek için biraz dekorasyon yapmaya değer diye düşündüm." Bugün üzerinde çalıştığımız projeyi işaret ediyorum.

"Burada canlılar yaşadığından endişelendiğimi düşünürsek, evet. Biraz rüşvet vermek, temiz bir oda için kesinlikle değer."

Bir an geçer, gözleri benimkilere bakar, ağzını açar sonra kapatır, sanki bir şey söylemek ister gibi, ama söylemez. Zaten söylemesine gerek de yok. Jesse, istemese de her zaman inanılmaz derecede ifade gücü yüksek bir yüze sahip olmuştur ve şu anda, isteksiz bir minnettarlık yatmaktadır orada.

Ona yumuşak bir bakış attıktan sonra başımı sallayıp odadan ıkıyorum. "Neyse. Akşam yemeği fırında. Emma durumu biliyor, sandviçleri fırından çıkarmak için ona yardım etmen gerekecek." Koridordan n kapıya doğru ilerliyorum, o da beni takip ediyor. "Bu sabah sekiz saat çalışmak uygun mu? Yoksa yarın daha erken mi yoksa daha geç mi denemeliyim? Bana haber ver." Ses tonumu olabildiğince hafif tutmaya çalışıyorum.

"Sekiz iyi."

Başımı sallıyorum ama arkamı dnmyorum. "Harika. Tamam. Hoşça kal Emma! Yarın görüşürüz!" Mutfağa doğru sesleniyorum.

"Hoşça kal, Hallie, benimle vakit geçirdiğin için teşekkürler!"

Çamur odasına varır ve ceketimi alırım, ayakkabılarımı giymeden önce neredeyse çılgınca ceketimi giyerim.

"Seni dışarıya kadar geçireyim," diyor Jesse ve ben içimden bir iniltiyi zorla bastırıyorum. Madden, çiftlikteki küçük ofiste çalıştığım günlerde neredeyse her zaman beni arabama kadar geçirir, bu yüzden tartışmanın faydasız olduğunu biliyorum. Bayan King bu çocukları iyi terbiyeyle yetiştirmiş ve her ikisi de büyümüş olsalar da, King arazisindeyken hala Bayan King'in gazabından korkuyorlar.

Yine de deniyorum.

"Gerek yok," diyorum ve yine de başımı sallıyorum, ama o beni dinlemiyor.

Aralık ayının dondurucu soğuşuna çıkmadan önce çantamda anahtarlarımı ararken, yenilgiyi kabul ederek sessizce iç çekiyorum. Sessizce arabama doğru yürüyoruz, tek ses, onun botlarının çakıl taşlarını ezdiği ses. Elimi kapı koluna koyduğumda, artık kurtulduğumu düşünüyorum, ama kolu çekmeden önce, onun sesi sessizliği bozuyor.

"Emma seninle sorun yaşamadı mı?"

Ona baktığımda yüzünde hiçbir ifade yoktu, bu yüzden elimden geldiğince cevap verip, zoraki bir gülümseme attım.

"Evet. Harikaydı. Noel hediyelerinin bir kısmıyla oynadık, odasını temizledik, hafta için bazı planlar yaptık ve sonra akşam yemeği için bir şeyler yapmayı öğrenmek istedi. Özel bir şey değil, ama neredeyse hepsini kendisi yaptı, bu yüzden çok heyecanlı."

O da başını salladı, sanki daha fazla şey söylemek istermiş gibi tereddüt etti, ama sonra başını sallayıp kendini durdurdu.

Arabamın kapısını tamamen açtım, o da elini uzatıp kapının üst kısmını tutup benim için açık tuttu ve ben birden sinirlendim. Belki de günün getirdiği endişe ve yarın da aynı şeylerin olacağını bilmemden kaynaklanıyordu, ya da belki de onun birdenbire çok yorgun görünmesinden kaynaklanıyordu. Her neyse, düşünmeden konuştum.

"İyi misin?" diye soruyorum ve o da benim sözlerimden dolayı benim kadar şaşırılmış görünüyor.

"Ne?" Arabamın yanına yaslanarak ona tam olarak dönüp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Bunu şimdi halletsem iyi olur, böylece haftaya nerede durduğumu bilerek devam edebilirim. Nerede durduğumuzu.

"Sen iyi misin? Bu durumla? Benim burada olmamla, yardım etmemle ve Emma'ya bakmamla?" Bir an geçer ve ben, konuşmaya devam etme, açıklama yapma ve sessizliği doldurma ihtiyacını bastırıyorum. Sonunda, isteksizce Jesse konuşur.

"Evet. Biz iyiyiz. Sen onunla iyisin."

Ona bakıyorum, aramızdaki dondurucu soğukta, nefesimizin oluşturduğu bulutlarda somutlaşan, söylenmemiş pek çok kelime asılı kalıyor.

"Ben sadece... Bu sabah Emma'ya baktığım için sinirlendiğini biliyorum ve Wren kadar çocuklarla iyi olmadığımı da biliyorum, ama bugün her şeyin yolunda olduğunu söz veriyorum. Senin kurallarına uyduğumuzdan emin oldum, en azından bazılarına..." O başını sallıyor ve ben gevezelik etmeyi bırakıyorum.

"Hayır, hayır. Öyle değil. Wren kendine zaman ayırmayı hak ediyor. Son zamanlarda onunla zorlanıyorum ve sana karşı yaramazlık yapıp yapmadığından emin olamadım."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum, ama yine de bu konuyu bırakamıyorum. Yarın kesin bir cevap almadan buraya geleceğimi bilerek bu gece uyuyamam. "Ama bu." Arazdaki mesafeyi işaret ediyorum. "Biz. Araz iyi mi?" Uzun bir sessizlik geçiyor ve Jesse King'in her zaman ustaca yaptığı gibi gözleri beni delip geçiyor. Nefesimi tutuyorum, bekliyorum ve sonunda o da başını sallıyor.

"Evet. Araz iyi, Hal."

Hal. Bir zamanlar erkek ismi olduğunu düşünerek nefret ettiğim, sonra *Jesse'nin* söylediği için isteksizce kabul ettiğim, sonra da o söylemeyi bıraktığında özlediğim bir takma isim.

Neredeyse bir yıldır duymadığım bir isim, ve kesinlikle o yumuşak, tatlı tonda değil. Sessizce orada durduk, ikimiz de birbirimize bakarak, bir an için kendi düşüncelerimizde kaybolduk, sonra ben bir kez daha sessizliği bozdum.

"Tamam, peki, güzel. O zaman yarın görüşürüz," diyorum, sesim yumuşak, vücudumu hareket etmeye zorluyorum. Elini kapımın üstünde tutarken, arabama binip kontağı çevirmemi izliyor. Sonra bana başını sallar, küçük bir hareket, ama içinde hala kalmış olan, söylenemeyen tüm kelimeleri barındırıyor.

Umarım onları asla söylemez.

"Görüşürüz Hal," diyor ve kapımı çarpıyor.

Arabayı sürmeye başlıyorum, evinin önündeki çakıl yoldan çıkıp kasabaya doğru yola giriyorum. Tanıdık yolda ilerlerken, o eve geldiğinden beri ilk kez derin bir nefes alıyorum.

Bir gün geçti, sekiz gün kaldı.

DÖRT

Ertesi sabah Jesse'nin evine gittiğimde, beni gördüğünde biraz daha az rahatsız görünüyor, ama kesinlikle önceki günden daha fazla benimle konuşmuyor. Bununla birlikte, bu sabah Emma'nın çok daha az yorgun göründüğünü ve içeri girdiğim anda benimle konuşmaya başladığını düşünürsek, onun pek şans olduğunu sanmıyorum. Birkaç homurtu ve "*bir şeye ihtiyacın olursa haber ver*" diyerek kapıdan çıktı ve ben nefes alabildim.

Emma mısır gevreğini bitirdikten sonra kahvaltı masasını toplar ve ben onu arabama götürürüm. Dün gece eve gelirken onun odasını dekore etmek için aldığım birkaç küçük şeyi ona göstermek için. Çok fazla bir şey yok: küçük bir halı, bir poster, iki çerçeve ve bir makyaj düzenleyici. Ama o çılgık atar, zıplar ve bana kocaman bir sarılma verir, sonra koşarak eşyaları yerlerine koymaya başlar.

Sonra, Bayan King ile öğle yemeği yemeye karar verdik, bu aynı zamanda çift görevdi çünkü bugünkü yemek pişirme dersi ve etkinliği için birkaç şey almaya da gitmiştik. Dün temizlik yapmak pek eğlenceli olmasa da, bugün Emma'nın babası için restoran oyunu oynamayı kabul ederek bunu telafi ettiğimi düşünüyorum. Bunun için büyükannesinden birkaç tabak, dekorasyon ve masa örtüsü ödünç almamız gerekti. Öğleden sonrasını akşam yemeği hazırlayarak ve mutfak ve yemek odasını *Emma'nın Restoranı* olarak dekore ederek geçirdik.

Yemek yapmayı öğrenmek de yıl için hazırladığı vizyon panosunda yer alıyordu. Bu beni ilk başta şaşırttı, çünkü Emma sürekli Wren ve büyükannesiyle birlikte pasta yapıyordu, ama o yemek pişirmeyi kastettiğini açıkladı ve babasına daha fazla yardım etmek istediğini bana itiraf etti.

Wren kadar iyi bir fırıncı değilim, ama yemek *yapabiliyorum*, bunu çoğunlukla ihtiyaçtan dolayı kendim öğrendim. Colt ve ben anahtar çocuklardık

ve bize dondurulmuş yemekler ve fast food emanet edilirdi. On dört yaşımdayken, makarna ve kavanozda satılan sos veya ızgara peynirden (Colton'ın uzmanlık alanıydı, çünkü çoğu zaman bana o bakıyordu) sıkıldım ve Food Network'ü izlemeye ve yemek pişirme bloglarını takip etmeye başladım. Küçük adımlarla başladım, ama on altı yaşına geldiğimde, her akşam küçük ailem için akşam yemeği yapıyordum ve bugünlerde sadece kendim için olsa da, yemek pişirme ritüelini hala seviyorum.

Bana babasına akşam yemeği yapmayı öğretmemi istediğinde, onu eğitecek ve yönlendirecek bir destek sistemi olmasına rağmen, günlük hayatta yanında annesi olmayan, bir zamanlar benim gibi olan genç bir kızdı. Emma ile vakit geçirdiğimde her zaman olduğu gibi, tek başına bir baba tarafından yetiştirilen bir kızla derin bir akrabalık hissettim.

Emma, saat dört kırk beştan beş on beşe kadar her dakikayı pencereden babasını bekleyerek geçirdiği için heyecanını gizleyemiyor. Onu araba yolunda gelirken gördüğünde gerçekten *çığlık atıyor*.

Mutfağa ve yarattığımız kaosa son bir kez bakınca, kalbim ağzıma geliyor. Belki de bu kötü bir fikirdi. Benim burada olmamdan zaten rahatsız ve dün biraz temizlik yapmış olsak da, bu da bana biraz iyi niyet kazandırmış olsa da, bu küçük planımızla ortalığı biraz dağıttık. Ama kapı kolu dönüp kapı açıldığında bunu fazla düşünmek için zamanım yok. Emma onu selamlıyor ve yüzünde heyecanlı bir ifade beliriyor.

"Merhaba baba!" diyor, o kapıdan içeri girerken.

Onların anını bozmamak için, oturma odasındaki yerimden onları daha iyi görebilmek için yana çekiliyorum. Jesse, yüzünde temkinli bir ifadeyle içeri giriyor ve ceketini antredeki kancaya asıyor, sonra yıpranmış Three Kings Tree Farm şapkasını çıkarıp inanılmaz derecede akıcı bir hareketle ters çeviriyor. Kalbim her zamanki gibi çarpıyor, çocukluk aşkı bir anlığına alevleniyor, sonra onu ait olduğu kutuya geri koyuyorum.

Neredeyse zıplayan kızına bakar, dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve bir an için, onu sürekli takip eden stres ve yorgunluk kaybolur.

"Hey?" diye sorar, tek kelimede hem şaşkınlık hem de eğlence vardır.

"Bir restoran yaptık!" Kızım neredeyse yerinde zıplıyor, kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor ve bu gülümseme bulaşıcı. Ben de dudaklarıma bir gülümseme kondurmaktan kendimi alamıyorum.

"Yaptınız mı?"

"Evet! Hallie yemek yapmama yardım etti. Köfte, patates püresi, sos, mısır." Parmaklarıyla öğeleri sayıyor, bir şeyi unuttuğunu fark ediyor ve hemen ekliyor. "Ve salata! Sosunu bile kendimiz yaptık!" Emma, başlangıçta basit akşam yemeği için çok heyecanlı olmasa da, patatesleri ezip köfteyi şekillendirmekten büyük keyif aldı ve şimdiden yarın ne yapabileceğimizi soruyor. Buradan çıktıktan sonra Pinterest'te gezinmek ve markete gitmek gibi işlerim var, ama yüzündeki engelsiz mutluluk, tüm bunlara değdiğini gösteriyor.

"Yemek mi yaptın?" diye soruyor Jesse. "Benim için güzel bir şey mi yaptın? *Bilerek* mi?" Şaka gibi, ama sözlerinde bir şey var, inanamayan bir ton. Sanki, onu çok seven on bir yaşındaki kızının, ona isteyerek yemek yapacağına inanamıyor gibi. Emma, benim kadar şok olmamış bir şekilde, gözlerini devirerek cevap veriyor.

"Evet, baba. Tanrım, ne kadar dramatiksin." Babasını eliyle uzaklaştırır ve her şeyin sıcak tutulduğu mutfağa doğru yürür. Jesse şok içinde onun uzaklaşmasını izler.

Dişlerimin arasında dudaklarımı sıkıştırarak gülmemeye çalışıyorum, ama hafif bir ses çıkıyor ve Jesse, sanki burada olduğumu unutmuş gibi odanın diğer ucundan bana bakıyor. Ona hafifçe el sallıyorum ve o, çenesini bana doğru eğip onu takip etmeden önce yüzünde hala o gülümseme var.

Emma ve ben, mekanı *daha şık* göstermek için (bu Emma'nın sözleri, benim değil) çarşafı, mumlukları, mumları ve tabii ki tabakları almak için Bayan King'in evine üç kez gidip geldik. Madden'ın yazdırıp bize teslim ettiği menü, Emma'nın süslediği yer kartlarıyla birlikte tabakların üzerinde duruyor ve onun bu konuda bu kadar heyecanlı olduğunu görmek bana büyük mutluluk veriyor.

"Şık tabakları büyükanne'den aldık ve Madd amca bize menü hazırladı. Fırında ekmekler var, ama sıfırdan yapılmış değiller, sadece kutudan çıkan türden, ki bunu yapmak gerçekten eğlenceliydi. Hallie çığlık attı." Ona sahte bir sert bakış attım ve o omuz silkti, her zamanki küstahlığı parıldıyordu. "Beğendin mi?"

Jesse etrafına bakındı, sonra sanki kendini gerçeğe geri döndürmek istercesine başını salladı ve Emma'ya gülümsedi. Kolunu omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti, o kadar tatlı ve samimi bir hareketti ki, hemen kendimi davetsiz misafir gibi hissettim.

"Harika iş çıkardın, evlat. Kesinlikle lüks bir restoranda yemek yemekten daha iyi."

Emma, yüzünde gurur ve mutlulukla babasına bakar ve bu duygu göğsümde rahatsız edici bir şekilde yerleşince, gitme vaktimin geldiğini anlarım.

"Tamam, peki, ikinizi yalnız bırakayım," diyorum. "Emma, sana daha sonra söyleyeceğim şeyi unutma." Ona sert bir bakış atıyorum, çünkü bu konuda benim bir numaralı kuralım, sırf eğleniyor ve keyif çatıyoruz diye babasının eve geldiğinde daha fazla iş yüküyle karşılaşmasını istemememdi. "Yarın sabah her şeyi büyükannenin evine geri götüreceğiz, o yüzden hepsini bir yığın halinde bırak, tamam mı?"

"Tamam! Her şeyi temizleyeceğim ve babamın hepsini yapmak zorunda kalmayacağından emin olacağım."

En iyisini yaptığımı bilerek, içimden bir rahatlama hissederek başımı salladım. Sözünü gerçekten tutacak mı bilmiyorum, ama önemli olan niyet, değil mi?

"Tamam, güzel. Unutma, yarın sabah erkenden burada olacağım Em, planımıza uymazsan çok hayal kırıklığına uğrayacağım." Bugün birkaç kez gördüğüm dramatik bir göz devirme hareketi yaptı ve her seferinde gülümsememi zorla bastırmak zorunda kaldım. Onun tuhaflıkları sinir bozucu olmaktan çok eğlenceli, ama bunu bilmesini istemiyorum.

Başka bir şey söylemeden, Emma'ya el sallayarak ön kapıya doğru yürüdüm. Hâlâ botlarıyla duran Jesse de hareket eder ve çenesini kapıya doğru eğerek,

"Seni arabana kadar geçireyim," der.

Bugün tartışmaya gerek görmüyorum, çünkü bunun bir faydası olmayacağını biliyorum. Çamur odasına girdiğimizde, çantamı alıp ayakkabılarımı giyip ceketimi omuzlarıma geçirip kapıyı açıp dışarı çıkmamı izliyor. Arabama neredeyse varmışız, anahtarlar elimde, konuşmaya başlıyorum, her zamanki gibi rahatsız edici bir şekilde gevezelik ediyorum.

"Akşam yemeği biraz dağınık görünüyor, biliyorum, ama temizlikle ilgilenmediği her şeyi bırakın, yarın ben hallederim. Aslında akşam yemeğinin çoğunu kendisi hazırladı ve bence oldukça lezzetli, ama öyle olmasa da fazla önemsemeyin. Her ihtimale karşı buzlukta pizza var," diyorum. Bana bir an bakar, sonra ben arabamın yanında durup ona dönünce başını sallar.

"Neden birdenbire yemek pişirme ihtiyacı duydun?" "Hmm?"

"Hiç akşam yemeği pişirmek istememişti. Bu ani ilgi neyin nesi? Sadece senin yaptığın bir şey mi yoksa..." Sözleri yarım kalır ve ben açıklamadan önce başımı sallarım.

"Hepsi Emma yüzünden. Bulduğumuz listede yemek pişirmeyi öğrenmek vardı, ben de ona birkaç kolay yemek öğretiyorum."

Yemek pişirmeye olan ilgisi sadece listesinden bir şeyi silmekle ilgili değil, bunu bu öğleden sonra yan yana durup

yan yana durup patates soyarken öğrendim.

"Annen sana yemek yapmayı öğretti mi?" diye sordu.

Yüksek sesle güldüm ve başımı salladım.

"Hayır, hayır, annem öyle yapmadı. Ben... " Tereddüt ettim, ona, onun sandığından çok daha fazla ortak noktamız olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ama sonra fark ettim ki, onun yaşındayken, benim gibi bir durumda olan birini, herhangi birini tanımayı çok isterdim. En iyi arkadaşım Wren'di ve onun ailesi resmen mükemmeldi, arkadaşlarımın hiçbiri tek ebeveyn tarafından yetiştirilmiyordu. Eğer o da aynı durumdaysa, kendini yalnız hissediyor olmalıydı, özellikle de dedesi ve ninesinin çok yakınında yaşarken ve babasının çok farklı koşullarda yetiştirildiğini bilirken. Bu yüzden konuyu kaçınmak yerine, doğrudan yüzleştim ve bunun doğru seçim olduğunu umdum. "Çocukken annem yanımda değildi. Onu ara sıra görürdüm, ama her zaman değil. Babam çok çalışıyordu, ben de kendime yemek yapmayı öğrendim ve haftada birkaç kez akşam yemeği hazırlayarak ona yardım etmek istedim."

"Yani sen de benim gibi miydin?"

Göğsüm sıkıştı, ama sesimin mutlu ve olumlu çıkması için kendimi zorladım. "Evet."

Yüzü, yeni eklediğim bilgiyle düşünceli bir ifadeye büründü ve sonra başını salladı. "Ben de bu yüzden yemek yapmayı öğrenmek istiyorum. Babama yardım etmek için."

Bu anı hala göğsümü ısıtıyor ve Jesse'nin de bunu bilmesi gerektiğine karar verdim.

"O da yardım etmek istiyor. Sana zorluk çıkarabilir, ama bunun nedeni on bir yaşında olması ve kafasının çok dolu olması. Senin çok çalıştığını ve çok emek verdiğini biliyor ve bunu hafifletmek için bir şeyler yapmak istiyor," diye ekledim, kendimi bu anıdan sıyrarak.

Sözlerimle, yüzünde tam olarak anlayamadığım ve tanımlayamadığım bir ifade belirir, ama rahatsız görünüyor, bu yüzden konuşmaya devam ederim. "Sonra ona Wren ve benim eskiden restoran oyunu oynadığımızı ve bunu çok önemseyeceğimizi anlattım, o da çok ilgilendi." Konuşmayınca paniğe kapılıyorum ve daha *da fazla* konuşmaya başlıyorum. Ne yazık ki, hiç susma yeteneği ile kutsanmamışım. "Muhtemelen sormalıydım, ama çalışırken seni rahatsız etmek istemedim ve annen bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi, ben de öyle yaptım."

Hâlâ bana çözemediğim bir bakış atıyor ve bu benim endişemi artırıyor.

Yanlış bir şey yaptım.

Siktir.

Gerçekten Emma ile eğlenceli bir şeyler yapmak istemiştım, ama belki de Wren gibi davranıp bir sürü eğitici el işi malzemesi falan getirmeliydim.

"Tamam, bana bakışın, bunu tamamen mahvettiğimi düşünmeye başlıyorum, eğer öyleyse, özür dilerim. Ben..."

"Hayır, hayır. Sorun değil. Seninle çok eğlenmiş gibi görünüyor. Ben sadece... ona karşı çok iyisin. Onu anlıyorsun gibi görünüyor."

Öğleden sonra yaşadığım aydınlanmayı ona anlatmak yerine, yüzüme alaycı bir gülümseme yaydım. "Bu kadar mutlu görünme," dedim gülerek, göğsümdeki gerginlik biraz olsun azaldı.

"Gerçekten çok uğraşıyorum."

Söyleyiş şekli ya da belki de bana bakış şekli, nefesimin kesilmesine, kalbimin çarpmasına ve dudaklarımın açılmasına neden oldu. Bir zamanlar unutulmuş olan aşkım yeniden canlanmış ve rafa geri konmuş gibiydi ve bir an için Jesse'nin yüzünde de benzer bir ifade gördüğümü sandım. Bir şey söylemek için ağzını açtı ve gözleri dudaklarıma düştüğünde nefesimi tuttum, ama o konuşmadan ön kapı açıldı ve ikimiz de başımızı o yöne çevirip kapıda duran Emma'yı gördük.

"Baba! Çörekler pişti, fırından çıkarmama yardım eder misin?"

Boğazımı temizleyip arabama doğru geri adım atarak aramızdaki mesafeyi artırıyorum, ama bir *mil* bile yeterli olmayacağından endişeleniyorum. "Ona, yetişkin gözetimi olmadan fırınla hiçbir şey yapamayacağını söyledim."

Bana rahatlamış bir bakış attı, ama bunun mesafe mi yoksa cevabım mı yüzünden olduğunu tam olarak anlayamadım. "İyi karar. Sanırım bu benim çıkma zamanım."

"Öyle. Yarın görüşürüz, Jess."

"Görüşürüz, Hallie."

Arabama binip, en iyi arkadaşımın en büyük kardeşine yeni gözlerle gülümsüyorum, çocukça kırışıklıkların ince çizgilere dönüştüğünü görüyorum. Yaz boyunca çiftlikte uzun saatler çalışarak kazandığı bronzluğu solmuş, dudağının üzerindeki kalın bıyığı kesilmeye ihtiyaç duyuyor. Saçları da biraz uzamış, kulaklarının etrafında ve şapkasının altındaki boynunda bukleler oluşmuş. Boynu bana her zaman çekici gelmiştir, kaslı ve kalın, flanel gömleğinin yakasının altında kaybolan, güçlü ve geniş omuzları sakladığını bildiğim boynu.

Muhtemelen bakışlarımla çok bariz davranıyorum, ama gerçekten, bir kadın ancak bir süreliğine bu kadar güçlü olabilir ve o da beni süzdüğü için bu konuda garip hissetmiyorum. Bir an için, onun ne gördüğünü merak ediyorum

ne gördüğünü merak ettim, ama bakışı somurtkan bir ifadeye dönüştüğünde, artık tahmin etmek zorunda kalmadım.

"O ayakkabılar kış için berbat, Hallie," diyor, gözleri benim sıcak, süet ve kürklü slip-on ayakkabılarımda.

"Onlar kışlık botlar," diyorum, dudaklarım alaycı bir gülümsemeye yayılıyor. Sonuçta, bu tartışmayı ilk kez yapmıyoruz.

"Hayır, değil. Onlar abartılmış ev terlikleri ve onlarla boynunu kıracaksın."

Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. "Her neyse. Yarın görüşürüz Jess," diyorum, kapımı kapatıp kontak anahtarını çeviriyorum, el sallayıp arabayla uzaklaşıyorum. Ama ben uzaklaşırken, Jesse King aynada gözden kaybolana kadar beni izliyor.

BEŞ

Pazar günü, sabahın erken saatlerinde yataktan kalkıp, mümkün olduğunca sessizce hazırlanırım. Bar sahibi olan ve genellikle geç saatlere kadar çalışan kardeşim hala uyuyor ve bir süre daha uyuyacağını biliyorum. Ondan dubleksin yarısını kiraliyorum, ancak duvarlar kağıt kadar ince ve farklı programlarımız nedeniyle birden fazla kez tartıştık.

Hazır olduğumda, tüm eşyalarımı toplar ve ön kapıya doğru yönelirim. Botlarımı giyerken, bunun Jesse'yi kızdıracığını bilerek gülümserim. Yolculuk kısa ve tanındıktır, muhtemelen uykumda bile yapabileceğim bir şeydir ve farkına varmadan Jesse'nin kapısına varmışımdır.

"Hallie! Sabahın nasıl geçti? Ceketine bayıldım! Çantanda ne var?" Emma, ben kapıyı açamadan kapıyı açar ve sözleri hızla dökülür.

"Zamanı gelince öğrenirsin, kızım," diyorum gülerek. İçeri girip Emma'nın başının üzerinden Jesse'yi görüyorum.

"Günaydın," diye homurdanıyor ve ben gülmemek için kendimi zor tutuyorum, başımı sallayıp içeri giriyorum.

"Beni gördüğüne pek sevinmiş görünmüyorsun Jesse, yoksa kafamda fikirler oluşmaya başlayabilir." Bir anlığına, yüzünde eskiden benimle şakalaştığı zamanları anımsatan bir ışıltı belirir ve bu, göğsümde bir ağrıya neden olur.

"Merak etme, değilim." Mutfağın kapısında eğilir, elinde *#1 Dad* yazan bir kupa vardır, Wren'in yıllar önce Emma'ya Babalar Günü için yapmasına yardım ettiğini bildiğim bir kupa. Saçları dağınık, dudaklarında küçük bir gülümseme vardır ve o

lanet bıyığı, görmezden gelmem gerektiğini kendime hatırlattığım bir alay konusu. Ne yazık ki, Jesse King, konuşuyor olsak da olmasak da, benim için *her zaman* öyle olmuştur.

Onun insanlık tarihinin en seksi erkeği olduğunu ilk kez fark ettiğimde on dört yaşındaydım. Ağustos ayında okula gitmek için ayrıldığından beri, bir saat uzaklıkta olmasına rağmen, Şükran Günü için üniversiteden eve gelmişti. Saçları, lise yıllarında annesinin zorla kestirdiği kısa kesimden daha da dağınıktı; duruşu daha rahattı ve etrafında yeni, doğal bir havalı hava vardı.

On dokuz yaşında, Wren ve benim Bayan King'e büyük akşam yemeği için turta pişirmesine yardım ederken içeri girdiğinde bana el sallayarak selam verdi, ama bundan başka beni hiç fark etmedi. O evde olduğu bütün hafta boyunca, neredeyse her gün King'lerin evinde olmama rağmen, ona neredeyse hiç konuşmadım, çünkü dilim tutulmuş ve sersemlemiş durumdaydım.

Çocukça aşkım o zaman başladı, günlüklerimin kenarlarına *Bayan Jesse King* yazdım, dergilerden aynı kalın, dalgalı saçları ve ela gözleri olan mankenlerin resimlerini kesip, ideal eşim olarak vizyon panolarıma ekledim ve her eve geldiğinde, o daha da yakışıklı oluyordu ve aşkım daha da derinleşiyordu.

Üç yıl sonra, bir pijama partisi sırasında Wren, Jesse'nin eve gelmesinin gerçek nedenini ve Bayan King'in neden ağladığını aniden fısıldayınca, kız hayallerim gerçeklik tarafından parçalandı: Jesse okulda bir kızı hamile bırakmıştı ve baba olacaktı. Ertesi yıl okulu bitirdikten sonra Emma ve Emma'nın annesini King'lerin onun için temizlediği eve taşındı. O zamana kadar, hayranlığım daha uygun hale gelmişti: kendi yaşıtım olan erkekler veya asla tanışamayacağım pop idolleri. O zamandan beri, Jesse King hakkındaki *düşüncelerimi* gerçekliğin metaforik *tonları* altında gömdüm.

Ama *tanrım*, o orada uykulu ve rahat bir şekilde dururken, çiftliğin ve hayatın genelindeki günlük stresin hiçbirisi bu kadar erken saatte ona yük olmadan, bir zamanlar hayalimde her şeyim olabileceğini düşündüğüm çocuğu görmemek zor.

Ayrıca, artık bıyığı var. Lanet olası bir *bıyık*. Bu benim için adeta kedi nanesi gibi. Nat burada olsaydı ve *Jesse* olmasaydı, muhtemelen ona binmekle ilgili bir şaka fısıldardım.

"Bu senin işin mi?" diye soruyor, beni düşüncelerimden koparıp, kupasıyla çocuğunu işaret ediyor. Kaşlarımı çatıyorum, en azından

, zihnim hala çok daha uygunsuz yerlerde takılı kalmış durumda.

Kendine gel, Hallie. Garip davranıyorsun, diye sessizce kendimi azarlıyorum, sonra yüksek sesle konuşuyorum. "Anlamadım?"

"Normalde onu yataktan sürükleyerek kaldırmam gerekir." Mutfak lavabosunda kupasını yıkayıp bulaşık makinesine koyarken gülümsemesi genişler. Makineyi kapattıktan sonra tezgaha yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur. Bu kaslı kollar spor salonunda değil, ailesinin ağaç çiftliğinde saatlerce çalışarak şekillenmiştir ve kot pantolonunun üzerine giydiği koyu yeşil Henley'in altında kasılır. "O, sabahları uyanması zor biridir."

"Bir keresinde babam beni buzlu suyla dolu küvete attı," diye ekler Emma neşeyle, tekrar mutfak adasına oturup kaşığıyla mısır gevreğini ağzına atarken.

Jesse ona sinirli bir bakışla döner. "Tamam, buzlu su değildi Em. Sadece soğuktu. Ve seni içine *atmadım*. Sadece seni oraya koydum."

"Ama buz gibi *hissettim*."

Gülmeme engel olup, onların karşılıklı konuşmalarına başımı sallıyorum. Jesse, son zamanlarda onunla sorunlar yaşadığını, ikisinin onun küstahlığı ve Jesse'nin doğuştan gelen stoik alaycılığı nedeniyle çatıştıklarını söyledi. Bunu anlayabiliyorum, ama onun yaşına uygun tavırlarının altında babasını ne kadar sevdiğinin farkında olup olmadığını bilmiyorum.

Wren'in anne babasıyla iletişim kurmasını görmek, her zamanki gibi hem tatlı hem de acı bir duygu, çünkü ben anne babamla asla böyle yakın bir ilişki kuramayacağımı biliyorum. On yaşından itibaren, kendini birincil ebeveyn olarak görmeyen, ama elindeki imkanlarla elinden gelenin en iyisini yapan bekar bir baba tarafından büyütüldüm. Bu, hiç sevdiğimi, takdir edildiğimi veya desteklendiğimi hissetmediğim anlamına gelmez, sadece benim... bu yok.

Emma'nın Jesse'si olduğu için mutluyum, çünkü Wren bana, Emma'nın annesi Kim'in ne kadar berbat biri olduğunu anlatırken öfkeyle fısıldayarak anlattığı hikayeleri düşününce.

Jesse'nin telefonu çalınca kasvetli düşüncelerimden sıyrılıyorum, dikkatim ona yöneliyor, o da telefonu kontrol edip homurdanıyor.

"Kahretsin, babam arıyor." "Her şey yolunda mı?"

"Annem *resmi* bir *toplantı* için ofisinde buluşmamızı istiyor." Bütün bu olaydan açıkça bıkmış bir şekilde iç geçiriyor. "Ona kendi çiçek tarlasını kurmasını sağlamaya çalışıyor, o da benim onu vazgeçirip vazgeçiremeyeceğimi görmek istiyor."

Dudaklarımı ısııyorum, Bay King'in karısını ne kadar sevdiğini bildiğimden, bahar gelene kadar o ve Jesse, annesinin seçtiği tarlada toprağı sürerek, gördüğünüz en güzel çiçek bahçesini ekecekler.

Yüzündeki pes etmişlikten, Jesse de bunu biliyor.

"Peki, istediğin zaman çıkabilirsin. Ben buradan devralırım. Değil mi, Em?" Emma hevesle başını sallar ve ben Jesse'ye dönerim. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

O başını sallar ve son iki gündür yüzünde gördüğüm tereddütlü ifadeyi bugün görmemek beni mutlu eder. Gözleri bana dikilmiş, konuşur. "Hayır. Siz kızlar eğlenin. Uslu durun." Sonra kızına döner. "Bu akşam büyükannen ve büyükbabanızda akşam yemeğı var, o yüzden bugün lüks bir restorana gitmiyoruz yemeğı yok, tamam mı?"

Kızının yüzünde geniş bir gülümseme yayılır ve o, babası onu kucaklayıp kapıya doğru yönelmeden önce başını sallar.

Bildiğim kadarıyla Jesse genellikle hafta sonları çalışmaz ve özellikle pazar günleri kızıyla vakit geçirmek için ayırır. Yine de, tatiller çiftlikte en yoğun sezon olduğu ve bir sonraki büyük kar fırtınasından önce kaldırılması gereken bir sürü süsleme olduğu için, işleri halletmek için Noel'den sonraki günlerde durmaksızın çalışır.

Kapı arkasından kapandığında, bu sefer kasıtlı olmaktan çok işlevsel görünüyordu, bu da bir başka gelişmeydi, Emma'ya döndüm. "Tamam, kızım, bugün ne yapmak istersin?" diye sordum, aklımda zaten bir plan olmasına rağmen.

"Tahtamdaki başka bir şey mi?" diye sorar, yüzünde umut dolu bir ifadeyle.

Onu izlemeyi kabul etmişim, ama o vizyon panosunu bulmak bir nevi kurtarıcı oldu, çünkü bu hafta ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Şimdi odasını dekore etmeyi bitirdik ve yemek yapmayı öğrenmeye başladık. Bazı şeyler bir haftada tamamlanması tamamen imkansız, örneğin Willa Stone'un canlı performansını izlemek veya gitar çalmayı öğrenmek gibi, ama bunu Wren'e söylemek için bir kenara not ettim, çünkü çocuk müzik dehası Adam'ın ona öğretebileceğini biliyorum. Ama yine de yapabileceğimiz birkaç şey var, örneğin s'mores yapmak, makyaj yapmayı öğrenmek veya saçını profesyonelce yaptırmak gibi.

Emma'nın yıl sonuna kadar olabildiğince çok şey başarmak için gösterdiği heyecanı izlemek, itiraf etmeliyim ki beni de harekete geçirdi. O ilk gece eve döndüğümde, onun bu yılın başında yaptığı vizyon panosunun aynısını ben de aynı dönemde yapmışım.

yıllık vizyon panomda gerçekleştiremediğim ne kadar çok şey olduğunu fark ettiğimde biraz şaşırdım.

Tahtada kariyerimle ilgili maddelerin çoğunu gerçekleştirdim, örneğin sonunda işim için sosyal medya kanalları ve bir web sitesi oluşturdum ve iki yeni müşteri kazandım, ama başardıklarım sadece bunlardı.

Kardeşimden kiraladığım dubleks daireden taşınmak ve bir evcil hayvan almak

Seyahat etmek, aptalca, çocukça ve yaratıcı olmak için daha fazla zaman bulmak ve Wren ile çocukken yaptığımız seyahat listesindeki yerleri ziyaret etmek istedim.

Fotoğrafçılığa daha fazla ilgi duymak istedim.

Bir ilişki istedim — Vermont'ta yaşanan felaketle birlikte bu hedefimi hemen çizdim — ama mesele sadece bu değil.

Bu, son zamanlarda kendimi durgun hissettiğimi hatırlatan endişe verici bir uyarıydı. En iyi arkadaşımın sesini bulup kendini savunurken aynı zamanda hayatının aşkını bulması benim için bir nevi gerçeklik kontrolü oldu, ama o listeyi bulmak, ne kadar kayıtsız hale geldiğimi ve pek çok şeyi kontrol etmediğimi ortaya çıkardı.

Ama şu anda bunların hiçbirini düzeltemem. Bunlar gelecek yılın işi olabilir — düşünceler, endişeler ve gelecek yılın planını yaparken ele almam gereken hedefler. Yapabileceğim şey, önümdeki kızın yıllık listesinden maddeleri silmenin heyecanını yaşaması ve mümkün olan en iyi kış tatilini geçirmesini sağlamak.

Sıkıcı düşüncelerimden kendimi silkelerek, Emma'ya heyecanlı bir bakış attım. Çantamda makyaj malzemeleri, saç aletleri ve iki kişinin kullanabileceğinden fazla tırnak ürünü var, ama bu sabah bir görevle çantamı hazırladım.

"Bugün büyükannenlerde aile yemeği var, makyaj yapmayı öğrenmeyi listeden silip süslenmeye ne dersin?"

Önerim üzerine gözleri parlıyor ve ben gülümsüyorum.

ALT

JESSE

Babamın bu bahar annemize kendi çiçeklerini toplayabileceği bir bahçe yapacağımızı kabul etmesini sağladıktan sonra, temizliğe devam etmek için bahçeye çıktım. İki gün boyunca, kendimi oyalama çabasıyla *değil*, son zamanlarda hiç olmadığı kadar çok çalıştıktan sonra, nihayet dekorasyonların sökülmesi konusunda tünelin sonundaki ışığı görebiliyorum ve Salı günü büyük bir fırtına beklendiği için bu çok da geç olmadı. Saat üç olduğunda, yorgun ve üşümüş durumdayım ve kızımın muhtemelen Hallie ile yine mükemmel bir gün geçirdiği sıcak evimi düşünmeden edemiyorum.

Hallie, bu sabah içeri girdiğinde, uzun zamandır görmediğim bir şekilde bana baktı. Sanki benimle ilgileniyormuş gibi, gördüğü şeyi beğenmiş gibi.

Yüzlerce kez attığı bu bakışlar ve benim bunların gerçek anlamını yanlış yorumlamam, bu karmaşanın başlangıcı oldu, bu yüzden belki de bu konuda en iyi yargıcı ben değilim.

Her neyse, donmuş parmaklarım ve dışarıda daha fazla zaman geçirmek için pek motivasyonum olmadığından, eşyalarımı topluyorum ve eve gitmeden önce hayvanat bahçesindeki keçileri, tavukları ve diğer küçük hayvanları beslediğimden emin oluyorum. İçeri girdiğimde, yüksek sesli, kaygısız bir kahkaha ortalığı dolduruyor, ardından daha hafif, daha genç bir kahkaha geliyor ve aniden soğukluk yok oluyor. Kızımın kahkahaları ve sohbeti ile içimi sıcaklık kaplar ve Hallie ara sıra kendi anlaşılmaz mırıldanmalarını ekler. Sessizce botlarımı, ceketimi ve eldivenlerimi çıkarırken, onların mırıldanarak yaptıkları sohbeti dinler ve sesin geldiği yere doğru yönelirim.

Kahve masasının etrafında yere oturmuşlar, makyaj paletleri etrafa dağılmış. Tabakta birkaç kurabiye ve kırıntılar var, Emma

ellerini masanın üzerine uzatmış, Hallie ile sohbet ediyor. Ya da daha doğrusu, Hallie ile sohbet ediyor gibi görünüyor, çünkü Emma okulundaki dedikoduları anlatırken, Hallie kendi tırnaklarına şeffaf oje sürüyor ve ben de bu dedikodularda tanıdığım birkaç arkadaşımın ve ortaokuldan düşmanlarımın adlarını duyuyorum. Saçları açık ve gevşek bukleler halinde, doğal saçları gibi değil, daha zarif, Wren'in saç maşasıyla defalarca yaptığı türden, ve Emma'nın da makyaj yaptığını fark edince şaşırıyorum.

"Nasıl gidiyor kızlar?" diyorum ve Hallie, açıkça hazırlıksız yakalanmış bir şekilde sıçrayarak, gözleri fal taşı gibi bana dönüyor. Emma da dönüyor ve bana geniş bir gülümsemeye bakıyor.

"İyi! Tırnaklarımızı boyuyoruz," diyor kızım, küçük parmaklarını sallayarak, tırnakları pembe ve üzerinde küçük beyaz noktalar var.

Emma, sınıfındaki kızlar zaten bu tür şeyler kullandıkları için makyaj ve kızlara özgü şeyler için yalvarıyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Wren'e bu konudaki düşüncelerini sormaya fırsat bulamamıştım, ama Emma, Hallie'nin Noel sabahı anne babamın evinde ona verdiği dev hediyeği açtığı anda, içinde her türlü makyaj ve saç malzemesi olduğunu görünce hem minnettar hem de paniklemiştim. Hemen bana baktı ve odanın diğer ucundan paniklediğimi hissetmiş gibi yüzü yumuşadı.

Merak etme Jess. Hepsi yaşına uygun şeyler. Tam makyaj ya da kirpik uzantısı yok, söz veriyorum, dedi kardeşim. Bunların ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama midemdeki düğüm biraz gevşedi.

"Hallie bana makyaj yapmayı öğretiyor." Sözlerinde heyecanlı bir ton vardı ve yaklaştığımda ne demek istediğini anladım. Yanaklarında ince bir allık vardı, kirpikleri daha koyu kahverengiydi ve göz kapaklarına parlak bir şey sürülmüştü. Dudakları parlak ve pembeydi ve geçen hafta daha beş yaşında bile olmayan kızımda bunu görmek içimi parçalasa da, Wren'in haklı olduğunu görmekten memnunum: çılgınca bir şey değil, ama yüzündeki gülümsemeye bakılırsa Emma'yı mutlu eden bir şey. Arkadaşlarının makyaj yaptığını biliyorum ve bazılarının yaptıklarını gördüm ve Emma'nın makyajı abartacağından endişelendim, ama bu mükemmel bir uzlaşma gibi görünüyor.

"Güzel olmuş," diyorum, boğazımda aniden oluşan rahatsız edici yumruyu bastırarak.

"Çok güzel görünmüyor mu?" diye soruyor Hallie. "Ve Hallie! Hallie'nin makyajını ben yaptım."

"İkiniz de çok güzelsiniz, ama siz her zaman güzelsiniz."

Emma gözlerini devirir, ama Hallie'nin yanaklarını ve boynunu pembeleştiren kızarıklığı gözünden kaçmaz. Uzun zamandır ilk kez, onun ne kadar hassas olduğunu merak ediyorum, çünkü açık teni her zaman duygularını çok çabuk gösterir. Gözlerini kaçırır, parmaklarıyla kızımın parmak uçlarına hafifçe vurur ve sonra başını sallar.

"Tamamen kurudun. Büyükannenlerdeki akşam yemeğinde bunu giymek ister misin?" "Üstümü değiştireceğim. Bu yüz güzel bir kıyafeti hak ediyor."

Hallie, kızıma yumuşak ve rahat bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Çok doğru. Ben bunu düzeltirim, sen git üstünü değiştir, tamam mı? Ben bunu bir kenara koyarım, akşam yemeğinden sonra temizleyebilirsin, baban da sorun etmezse tabii. Ama geri döndüğünde, hepsini kaldırmak senin sorumluluğunda. Eğer kaldırmadığını fark edersem, yarın başka makyaj dersi yok."

Hallie'nin sözleri ve kararlı bakışıyla, Emma'nın tavrına hazırlıklı olmaya çalışıyorum. Sinirlenerek burnunu hafifçe buruşturuyor, ama sonra, şaşkınlığımla, ultimatomlardan neredeyse temizlikten nefret ettiği kadar nefret eden kızım başını sallıyor, masanın üzerindeki birkaç şeyi alıp kollarında istifliyor ve kimse ona söylemeden odasına doğru yürüyor. Emma'nın tek bir itirazda bulunmadan ayağa kalkıp odasına doğru yürüdüğünü hayretle izledim.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyorum hayranlıkla, o duyamayacağı ve göremeyeceği bir mesafeye ulaştığında.

"Neyi?" diye sordu Hallie, bana hızlıca bakıp makyaj fırçasını kağıt havluyla silerek arkasında soluk pembe bir iz bıraktı. Fırça temizlenene kadar rengi koyulaştırmak için ellerini ileri geri hareket ettirmesini izledim.

"Onunla konuşmanı sağladın mı? Tavrını değiştirmesini sağladın mı? Temizliği kabul etmesini sağladın mı?"

Ailemin evine yemeğe gitme konusunda çıldırmamak mı?"

Bana şaşkın bir şekilde bakar. "Bütün gün akşam yemeğine gitmekten bahsettik, bu yüzden sürpriz olmadı. Ondan temizlik yapmasını istedim ve ona adil gelen bir anlaşma yaptım. Bu kadar basit."

"Ona bir şey yapmasını istediğimde, tavır takınıyor. Temizlenmesini istediğimde, sinir krizi geçiriyor. Annem ve babam için de aynı, hatta Madden ve Wren için de. Ama o sadece... yaptı."

Hallie benim yüzüme baktığında yüzü aydınlanır, sonra anlarmış gibi başını sallar ve bana anlamlı bir bakış atar. Kalan eşyaları düzgünce bir yığın halinde düzenlerken şöyle açıklar.

"Sizlerin aksine, ben ona küçük bir çocuk değil, bir insan gibi davranıyorum," diyor açıkça.

"O küçük bir çocuk," diye karşılık veriyorum.

Küçük, isteksiz bir iç çekişle gülümser. "Uzun sürmeyecek. Yakında bir kadın olacak ve şu anda çok garip bir aşamada. Ona, ne yapması gerektiğini söylemen gereken biri gibi değil, fikirleri önemli olan biri gibi davranmanı istiyor."

Ağzımı açıp tartışmaya başlıyorum, Emma'nın aslında ne yapması gerektiğini söylemek gerektiğini söylemek için. Eğer söylemezsem, düzenli olarak banyo yapmayabilir, odasını temizlemeyebilir, hatta ödevlerini yapmayı unutabilir, ama sonra Hallie'nin yüzüne bakıyorum.

Ve sonra Hallie'nin kim olduğunu hatırlıyorum.

Bir zamanlar, bilgisiz bir bekar baba tarafından yetiştirilen bir kız olan bir kadın. Annesi onu henüz on yaşındayken terk eden, ait olabileceği bir yer bulmak için benim aileme tutunan bir kadın.

Çocukluğu muhtemelen Emma'ninkine çok benzeyen bir kadın. Ben düşüncelerime dalıp konuşmadığımda, Hallie ayağa kalkar, saçlarını omuzlarının arkasına iter ve kızıma gösterdiği aynı sert bakışı bana da gösterir.

"Git. Duş al, giyin, ne yapman gerekiyorsa yap. Emma'yla ilgilenirim, sonra da ailenin yanına gidebiliriz."

Kıyafetime bakıyorum, kalın bir flanel gömlek ve bir çift kot pantolon, dizlerinde birkaç leke var, gömleğime çam iğneleri yapışmış olsa da şaşırmam.

"Akşam yemeğine geliyor musun?" diye soruyorum, ama cevabı biliyorum. "Aile yemeği."

Pazar günü ne olursa olsun aile yemeği vardır ve eğer yakınlardaysan, ölümcül bir hastalığın yoksa, annem gelmeni bekler. Haftada bir kez Hallie'yi gördüğüm tek gün budur, ama o bu gecelerde benden kaçmak için elinden geleni yapar.

Çünkü kan bağı ne olursa olsun, Hallie Young aileden biri ve bu haftayı kafam yerinde geçirmek istiyorsam bunu hatırlamam akıllıca olur.

MOLA

"Bütün bunları taşımak zorunda kalmamın sebebi ne?" diye soruyorum, kollarımdaki tabaklarla ve masa örtüsüyle dolu kutuyu annemin evine taşıırken. Kızlar dışarı çıkmadıkları için, Three Kings Christmas Tree Farm arazisindeki ana eve, yani ailemin evine ve benim çocukluğumun geçtiği eve yürümek istediler. Mesafe sadece çeyrek mil, bu yüzden

hiç itiraz etmedim, ta ki Hallie kapıdan çıkıp ağzına kadar dolu bir karton kutu tutana kadar.

"Sanırım sen teklif ettin," diyor Hallie ve ona döndüğümde, gülmemeye çalışır gibi dudaklarında hafif bir sırtış var. Bu, nostaljiye çok benzeyen bir duygu uyandırıyor ve dondurucu soğuğa rağmen içimi ısıtıyor.

"Oh, evet, kesinlikle. Hatta ısrar ettin," diye ekledi Emma ve ben başımı sallayarak iç geçirdim.

"Çünkü Hallie kutunun üzerinden zar zor görebiliyordu," diyorum ve kızlar birbirlerine bakıp abartılı bir şekilde gözlerini deviriyorlar, sonra kahkahalara boğuluyorlar.

"Bakın kedi kimi getirmiş." Babam çocukluğumun geçtiği evin verandasında duruyor, kapı ardına kadar açık ve yüzünde bir gülümseme var. Emma koşarak öne geçer ve ona sarılır. "Oof!" diye inler, Emma ona çarptığında. Bu ses Oscar ödülüne layık, çünkü altmışına yaklaştım olmasına rağmen, bu adamı yere sermek için on bir yaşındaki küçük bir kızdan çok daha fazlası gerekir. "Aman Tanrım! Beni kucaklayan bu yetişkin kim?"

Emma geri çekilir ve ben göremesem de, ona sinirli bir bakış attığını biliyorum.

"Dede, bu sadece makyaj. Tanrım, ne kadar dramatiksin."

Dişlerinin arasında dudaklarını yuvarlayarak gülmemeye çalışan Hallie'ye bakıyorum. Sessizce gülümserim, başımı sallam ve çenemi kaldırarak ona devam etmesini işaret ederim.

"Ve benim Hallie kızım, her zamanki gibi muhteşem." Sonra Hallie'ye uzanır, onu kucaklayarak saçlarını öper. Ailem Hallie'yi çocukken evlat edinmemiş olabilir, ama evlat edinmiş gibi davranıyorlar. Ailem ona Wren'e, hatta kardeşim ve bana davrandıkları gibi davranıyorlar. Ailesinde bunu bulamadığını, ama burada bulduğunu bilmek bana her zaman küçük bir mutluluk verir.

Hallie geri çekilip eve girerken anneme selam verdiğini duyarım ve babam çenesini bana doğru kaldırır. "Jess. Görünüşe göre bugün bellboy sensin."

Kafamı sallıyorum. "Onu getirmeye çalışırken görmeliydin. Hallie zar zor görebiliyordu. Ayağı takılıp düşecek ve bu kutudaki tüm porselenleri kırıp parçalayacaktı."

Babam sadece başını sallam ve beni annemlerin evindeki Pazar akşam yemeğinin kaosuna doğru yönlendirir.

Koridorda ilerlerken, Hallie'nin kardeşime selam verdiğini görüyorum, kardeşim kolunu onun omzuna dolamış, Hallie de ona yaslanmış, çenesini kaldırıp ona gülümsüyor, kardeşim de ona bakıyor ve ben gerçeğı hatırlıyorum.

Buraya ne kadar iyi uyum sağlasa da, kızımın ne kadar iyi anlaşısa da, bunun nedeni onun Madden'ın olması gerektiğı içindir.

YEDİ

"Hallie'nin yanına oturacağım!" Emma, Bayan King akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurduğunda bağırır ve hepimiz yemek odasına doğru ilerlemeye başlarız.

"Eminim büyükannen masayı istediği gibi düzenlemiştir, Em," diyorum, ama Bayan King Emma'ya kalçasını çarparak göz kırıyor.

"Sizi ikinizi yan yana oturttum bile. Madden, bu akşam kardeşinin yanında oturacaksın."

Madden homurdanır, çünkü Wren evdeyken genellikle Wren, ben ve Madden, Jesse ve Emma da uzun masanın diğer tarafında otururlar, ama Wren burada olmadığı için Bayan King ve Emma'nın yeni planları var gibi görünüyor.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca Jesse'nin karşısında oturmaktan korkuyordum, ama onun evinde yardım etmeye başladığımdan beri aramızdaki ilişkiler biraz daha kolaylaştı, bu yüzden hatırlayabildiğim ilk aile yemeğinde, onun karşısında oturmak zorunda olduğum için o gerginliği hissetmiyorum.

Hayatlarımızla ilgili gündelik gelişmeleri paylaştık, herkes Bay ve Bayan King'e haftalarının en iyi ve en kötü yanlarını anlattı. Bu, ben bu akşam yemeklerine katılmaya başlamadan çok önce Bay King'in başlattığı bir gelenek. "Jess, salı günü fırtına gelmeden önce kamyonuna pulluk takmayı unutma."

İç çekerek inledim. "Fırtına mı geliyor?"

Bay King bana biraz şaşkın bir ifadeyle bakar ve ben de bunun, onun ve muhtemelen kasabanın geri kalanının bir süredir takip ettiği bir fırtına olduğunu varsaymak zorundayım. Ne yazık ki, ben daha çok *spontane davranan ve uyandığımda havanın nasıl olduğuna bakan* bir kızım.

Kıyamet kopsa bile hazırlıklı olacak olan Bay King, büyük fırtınalar gibi olayları önceden tahmin edemediğimi söylediğimde beni hiç anlayamıyor, ama hava tahminlerine bakmak insanı sadece kötü şeyler düşünmeye itiyor. Ben her günün eğlenceli bir sürpriz olmasını tercih ederim.

"Büyük bir fırtına," diyor. "Kuzeydoğu rüzgarı. 45-50 santim kar yağabilir."

Sinirlenerek burnumu kırıstırıyorum. Normalde kar yağdığı bir gün çok da önemli olmazdı: Evde kalır, berbat filmler izler, çorba yapar ve sokaklar temizlenene kadar oyalanırdım. Ama bu hafta Jesse'ye Emma'da yardım ediyorum ve fırtına çıktığında Jesse'nin yapacağı çok iş var çünkü kasabada kar temizleme işleri alıyor ve çiftlikte her şeyin yolunda olduğundan emin olması gerekiyor. Muhtemelen Bayan King bu işi devralabilir, ama Bay King'in arazide güvende olduğundan emin olmakla meşgul olacağını biliyorum ve en son istediğim şey, Wren'in seyahatinden dönüp benim stresi azaltmak yerine artırdığını fark etmesi.

"Çarşamba gecesi Wren'in eski odasında kalmamın sakıncası var mı?" diye soruyorum Bayan King'e, çünkü Wren bu hafta Emma'ya bakacak olsaydı, yakınında kalmak isteyecekti ama eve gitmenin çok riskli olacağını biliyordu. "Böylece, kar çok şiddetli olursa Emma'ya baktıktan sonra eve gitme konusunda endişelenmem gerekmez."

"Tabii ki sorun değil," diyor gülümseyerek ve başını sallayarak. "Her şeyin yolunda olmasını sağlayacağım."

"Gerek yok, gerçekten. Sadece uyuyacak bir yatağa ihtiyacım var." Benim reddime gözlerini devirir, ki bu beklenen bir şey.

"Sen de evde kalabilirsin," diyor Jesse. "Emma annemle yatıya kalabilir."

"Baba, hayır!" Emma sızlanıyor. "Makyaj ve yemek derslerine devam etmeliyiz!"

Jesse kızına döner, yüzünde hayal kırıklığı belirgindir. Onunla sık sık tartıştığını söylemişti, birkaç gün onunla geçirdikten sonra bunu anlayabiliyorum, özellikle de o ve Emma'nın kişilikleri tamamen zıt olduğu için. Yaklaşan tartışmayı önlemek için kolumu omuzlarına doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Bana baktığında, kızgınlığı hayal kırıklığına dönüşüyor ve içimdeki bir şey yumuşuyor.

Wren, annesinin hiç tutmadığı sözler verdiğini söyledi, bu yüzden bu konuda dikkatli davranıyorum.

"Somurtmana gerek yok, Em. Herhangi bir nedenle işe yaramasa bile, bu hafta bir gün gelebilirim. Sana telafi edeceğime söz veriyorum, ama kimseye, özellikle de benim güvenliğimi sağlamak için çabalayan babana zorluk çıkarmaya gerek yok." Jesse masanın karşısından bana bakar ve yüzünde rahatlama ve minnettarlık açıkça okunur. Ona göz kırparım, sanki şu anda Emma'yı mutlu etmek için birlikte çalışan gizli bir takımdaymışız gibi hissedirim. Bana hafifçe başını sallar ve tekrar tabağına bakar.

"Tamam," diye mırıldanır Emma, sonra ekmeğini alır ve kibarlık sınırlarını aşan bir ısırik alır, ama ben bunu dile getirmiyorum.

"Benim eski evime taşınmalısın," diyor Madden, çatalını bana doğru sallayarak. "Colt'un yanında yaşamaktan şikayet edip duruyorsun, ama ev boş duruyor."

"Sızlanmıyorum," derim, Madden'a sert bir bakış atarak.

Bana geniş, inanmaz gözlerle bakar. "Tabii ki sızlanmıyorsun."

"Şikâyet etmiyorum!" diye tekrar ediyorum, peçeteyi top haline getirip ona fırlatıyorum. Peçete burnuna çarpıp kucağına düşüyor, Emma kıkırdıyor. "Ara sıra *şikâyet* ediyorum, Wren de senin yanındaki kağıt kadar ince duvarlı evde yaşamak zorunda kalsaydı aynı şeyi yapardı."

"İnce duvarların gerçekten önemli olacağı birini eve getirmiyorsun ki," diye mırıldanır, dudaklarının kenarlarında sırtarak, bunun beni kızdıracağını biliyor gibi. Bizim tarzımız budur: alay etmek, sataşmak ve kızdırmak, ta ki birimiz pes edene kadar, sonra da ikimiz de nefes alamayacak kadar yüksek sesle ve şiddetle gülmeye başlarız.

"Sürekli birini aramadığım için üzgünüm..." diye başlıyorum, ama Bayan King yüzlerce kez kullandığı, pürüzsüz ve tecrübeli bir hareketle tartışmamızı kesiyor.

"Aslında bu iyi bir fikir, Madden. Hallie, sen zaten neredeyse her gün buradasın, bu sayede benzin parası da tasarruf etmiş olursun," diyor. "Kesinlikle oraya taşınmalısın."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Gerçekten yapamam. Bu... bu gerekli değil."

"Katılmıyorum. Bana çok mantıklı geliyor," diye ekliyor Bay King ve göğsümdeki panik artıyor.

"Teklifiniz için teşekkür ederim, ama size yük olmak istemem," diyorum, hayatım boyunca King ailesine itiraf etmek istediğimden daha fazla yük olduğumu bilerek.

Bay King başını sallar. "Hayır, hayır, hiç de yük olmaz. O bina orada boş duruyor! Aslında, orada birinin olması

Orada *birinin* olması beni daha iyi hissettirir. O zaman onu inşa ettiğim için kendimi daha az aptal hissederim."

"Ve ben de senin yakınımnda olmana sevinirim! Tüm çocuklarımla yakınımnda olmasını seviyorum," diyor Bayan King, içimi ısıtan geniş, samimi bir gülümsemeyle.

King arazisinde çiftlik, ofis, depo ahır ve çiftliğin dibinde küçük bir perakende dükkanının dışında birkaç bina daha vardı: şu anda bulunduğumuz ana ev, Jesse ve Emma için inşa edilen ev ve Madden için tasarlanan, şu anda boş duran ikinci, daha küçük bir ev. Anladığım kadarıyla, Wren için de küçük bir ev inşa edeceklerdi, ancak onun büyükannesinin evini miras alacağını öğrendiler ve Wren'in bunu daha çok seveceğini düşündüler. Bay ve Bayan King, tüm çocuklarının yakınlarında olmasını seviyorlar ve imkanları ve arazileri olduğu için bunu sağlamak için ellerinden geleni yaptılar.

Hayatta aklıma gelmezdi ki *ben de* buna dahil olacağım. "Ben..."

"Madden, Colt ile yaşamaktan hoşlanmadığını söyledi ve Wren de yeni bir yer aradığını söyledi, değil mi?"

Kardeşimle ayrı bir evde yaşamaktan şikayet ettiğimde beni dinleyen en yakın arkadaşım zihnimde yumruk sallıyorum. Kardeşim inanılmaz derecede meraklı ve kişisel alan kavramı yok — bu benim ağzımdan çıkınca çok şey ifade ediyor. İki hafta önce, kardeşim kapıyı çalmadan eve girip, vibratörümle randevum sırasında neredeyse beni yakalamak üzere olduğu sayısız olaydan bahsederken, o gülmekten gözyaşları yanaklarından akıyordu.

"Yani..." Ne diyeceğimi bilemeden tereddüt ettim. "Evet, ama..."

"O zaman karar verildi. Taşınacaksın," dedi Bayan King gülümseyerek.

Ağzımı açtım, masada bunun delilik olduğunu doğrulayacak tek bir kişi arandım, ama kimseyi bulamadım.

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünmüyorum," diyorum gülerek. Başka bir aile olsaydı, gülüp geçebilirdim, ama bu King ailesi ve biliyorum ki, kafalarına bir fikir takılırsa, yirmi dört saat içinde onu gerçekleştirirler.

"Bu çok mantıklı, Hallie. Yani, sen Madden'dan bile daha fazla buradasın," diyor Bay King, oğluna sert bir bakış atarak.

"Senden o evi yapmanı hiç istemedim," diye homurdanıyor Madden. "Ayrıca, bana daha fazla yardım edebilirsin!" diye ekliyor Emma.

Ona yumuşak bir gülümsemeyle dönerek, sahip olabileceğim tek kozumu kullanıyorum.

İş yerime veya King ailesine daha yakın yaşamayı istemediğimden değil, çünkü hepsini çok seviyorum. Sadece, kimseye çok fazla şey istememem gerektiğini defalarca öğrendim, çünkü istediğimden benden bıkmıyorlar. Birisi için çok fazla yük olduğum anda, benden uzaklaşmaya başlıyorlar ve King ailesini kaybetmek beni kesinlikle mahveder.

"Seninle vakit geçirmeyi seviyorum, ama babanın..." diye başlıyorum ve Jesse'den yardım bekliyorum, ama o da beni şaşırtıyor.

"Açıkçası, bu yardımcı olur," diyor omuzlarını silkiyor ve bir an için yüzünde şok ifadesi beliriyor, sanki kendisi bile neden böyle dediğini bilmiyormuş gibi. Yine de sözünden dönmez. "Onu otobüsten indirecek birinin olmasını istiyorum, ama her zaman anneme güvenmek adil değil, bu yüzden çoğu zaman okuldan sonra onu Wren'in evine yürümesi için gönderiyorum, Wren de onu buraya arabayla getiriyor."

Bunun doğru olduğunu bildiğimden ve Wren'i sınırlar koymaya ve kendini öncelikli tutmaya devam etmesi için cesaretlendirmek istediğimden dudaklarımı ısırıyorum.

"Yani, burada yaşıyor olsam da olmasam da onu otobüsten kolayca indirebilirim. Çoğu zaman Madden'la birlikte ofiste çalışıyorum..." diye başlıyorum, ki bu doğru. Kendi işimi yapmama rağmen, bütün gün yalnız oturmamak için Three Kings'in ofisinde çalışmayı seviyorum.

"Yine de bazı günler, özellikle kışın, evden çalışıyorsun," diye ekliyor Madden. Ona döndüğümde, sanki bu savaşı çoktan kaybettiğimi biliyor ve bundan *memnunmuş* gibi yüzünde bir gülümseme var. "Yerde buz veya kar olabileceği zamanlar ekstra sürüş mesafesi olur. Ve yer güzel, Hal. Çok büyük değil, muhtemelen dubleks kadar büyük. Senin için mükemmel. Mutfak çok büyük ve ormana bakıyor."

Burnumu kırıştırıyorum çünkü beni çok iyi tanıyor. Şehirde yaşamayı seviyorum ama ormanı da *seviyorum*, özellikle de buradaki çiftlikteki ormanı. Her gün uyanıp pencereden ormanı görebilmek bir rüya olurdu.

"Ben..." diye tekrar başlıyorum, ama sesimden tartışmanın bittiğini ben bile anlayabiliyorum.

"Jess, sence Hallie yarın taşınabilir mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır. *Yarın mı?! Tartışmaya fırsat bulamadan* Jesse cevap verir.

"Evet, şimdi sorun yok ama daha sonra her şeyi tekrar kontrol edeceğim. İstersen, bu akşam gitmeden önce sana gösterebilirim," diye cevaplar Jesse, masanın karşısından bana bakarak. Ona, bir hain gibi, özellikle de iki gün önce beni görmekten bile tiksindiğini düşünürsek, öfkeyle bakarım. Şimdi ise ailesini, beni yanlarına taşınmam için teşvik ediyor. "Karar verildi. Eğer evi beğenirsen, yarın taşınabilirsin," der Bayan King, tatil için kırmızı uçlu, açık yeşil renkte boyanmış tırnaklarını heyecanla çırparak, yüzünde neşeli bir gülümsemeyle söyler.

"Gerçekten minnettarım, ama Colt'a dubleksin yarısı için kira ödüyorum, vicdanım el vermez..."

"Oraya taşınacak birini bulana kadar ona kira ödemeye devam edebilirsin," diye omuz silkerek cevap veriyor.

Gözlerimi kısarak, onun nereye varmak istediğini zaten anlıyorum. "Bayan King, çift kirayı karşılayamam," diye başlıyorum ve o, başını sallayarak korkularımı doğruluyor.

"Sadece Colt'a kira ödeyeceksin. Ve sana söyledim, bana anne de. Tanrım, yıllardır benim çocuğum gibisin. Bu Bay ve Bayan King olayı artık sona ermeli."

Bu yaygın argüman beni içten içe ısıtır, ama onun amacının dikkatimi dağıtmak olduğunu bilerek, odaklanmaya çalışarak bunu geri püskürtüyorum. "Madden'in evinde kalıp kira ödemeden yaşayamam..."

"Bana kira ödemek istediğini söylersen, gücenirim Harriet Young."

Bayan King'in tam adımı kullanması beni biraz gülümsetir, ama kendimi odaklanmaya zorlarım. Bu kavgayı şu anda kazanamayacağım, ama belki erteleyebilirim.

"Tamam. Taşınacağım, ama kira konusunu bırakmayacağım." "Yaşasın!"

Tatlıdan sonra Pete sana anahtarları verecek ve Jess seni yeni evine götürecek. Ne heyecan verici!" Heyecanla ellerini çırpıyor. "Şimdi. Herkes bana temizlikte yardım etsin. Her şey çabuk halledilirse, herkese elmalı crostata ikram edeceğim!"

Daha önce defalarca şahit olduğum gibi, masadaki herkes ayağa kalkar ve her biri kendi görevini yerine getirerek masayı verimli bir şekilde temizler. Tabakları toplar ve kazırım, bu genellikle benim ve Wren'in görevidir, ve Emma'nın tabağımdan bir kaşık krem şanti çaldığı sırada onunla gülüşene kadar, kira konusunu daha sonra konuşmayı kabul etmediğini fark etmem.

SEKİZ

JESSE

Hallie, Madden ve Emma Uno oynarken, ben koridorda bir sapık gibi gizleniyorum. Aynı zamanda, az önce yaptığım şeyi anlamaya çalışıyorum, sadece *kabul* etmekle kalmayıp, Hallie'yi Madden'ın eski evine taşınmaya *teşvik ettim*. Benden yardım istedi, onun tarafında olan birinin bu fikrin delice olduğunu söylemesini istedi, ama o anda bunun neden iyi bir fikir *olmadığını* düşünemedim.

Şimdi ise, Emma'nın yüzündeki sarsılmaz gülümsemeyi izleyip, birkaç gündür onunla hiç tartışmadığımı fark edince, Hallie'nin daha yakın olması ve kızımın daha fazla zaman geçirmesinin kötü olacağını söyleyemiyorum. Bu daha çok kendi akıl sağlığım için, ama Kim gittiğinden beri Emma'yı kendi yüzeysel istek ve ihtiyaçlarımın üstünde tutuyorum.

"Emma ve Hallie oldukça iyi anlaşıyor gibi görünüyor. Onun burada daha fazla vakit geçirmesi iyi olacak," diyor babam, koridorda yanıma yaklaşarak beni korkutuyor. Karşı çıkamıyorum, başımı sallıyorum. "O buraya her zaman uyum sağladı. Çocukken bile, burayı sevdiğini hissediyordum. O da senin ve benim gibi çiftliğin büyüsunü anlıyor."

Omuz silkiyorum, Hallie'nin burayı babam ve benim sevdiğimiz gibi sevmesi konusunda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Madden sevmiyor. O, günün her saatinde insanlara, eğlenceye ve işlere ihtiyaç duyuyor. Bu yüzden üniversiteden döndüğünde burada sadece bir yıl kalabildi. Holly Ridge gibi uyuklu bir kasaba olsa bile, şehir merkezinin koşuşturmacasına ihtiyaç duyuyor. Annem ve Wren de aynı şekilde, ama babam ve ben... biz öyle değiliz. Bize kalsaydı, burayı asla terk etmezdik.

Beni istediğin hayata soktun, istemediğim bir ailede evcilik oynamamı sağladın.

Bu sözler zihnimde yankılanıyor, Kim ile yaşadığımız şiddetli kavganın uzun zamandır unutulmuş bir anısı ve onu hızla uzaklaştırsam da, ağzımda çok tanıdık bir acı tat bırakıyor. Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışırken iç çekiyorum ve Emma'nın oturma odasından "Uno!" diye bağırması beni geri getiriyor. Gözlerim oraya kayıyor, Madden bir şeyler mırıldanırken Hallie'nin güldüğünü görüyorum, ortadaki kart yığınınan bir kart alıyor ve ona yaramaz bir bakış atıyor.

"Evet, belki bu, Madden'in da bir gün bunu göreceği anlamına gelir," diyorum ve ona anlamlı bir bakış atıyorum. Yüzü bir an için karışır ve bir şey söylemek için ağzını açar, ama sözünü bitiremeden kesilir.

"Jesse'nin kör olduğunu artık bilmelisin, Pete," diyor annem, elini babamın omzuna koyarak bana yumuşak bir bakış atıyor. "Bir gün anlayacaktır."

Babam eğlenceli bir gülümsemeyi saklamaya çalışır ve annem bana neredeyse *sempatik* denebilecek sıcak bir bakış atar, bu da beni tamamen şaşkına çevirir.

"Ne..." diye başlıyorum, ama annem başını sallar, cebine uzanır ve üzerinde iki altın ev anahtarı olan bir anahtarlık çıkarır. Yanlarında, Wren'in geçen yıl düzenlemesine yardım ettiği bir bağış etkinliğinden kalma Holly Ridge İlköğretim Okulu anahtarlığı sallanmaktadır.

"Hallie'ye yeni odasını göster. Bu yıl hediyeleri orada sakladığım için tozlanmamıştır," der ve çenesiyle Emma, Hallie ve Madden'in oynadığı çalışma odasını işaret eder.

Anahtarları alıp, aniden beni değerlendiren ebeveynlerimin bakışlarından uzaklaşmak için sabırsızlanarak oturma odasına doğru yöneliyorum.

"Kaybettin, Madd Amca!" Emma son kartını masaya atarken bağırır.

"Çünkü hile yaptın!"

"On bir yaşındaki bir çocuğu hile yapmakla mı suçluyorsun?" diye sorar Hallie, sesinde şüpheli bir alaycılık vardır. Saçları omuzlarının arkasına atılmış ve kulağının arkasına sıkıştırılmış, bu da kulağındaki uyumsuz küpe dizisini vurgulamaktadır.

"Hayır, yirmi yedi yaşındaki birinin on bir yaşındaki bir çocuğun hile yapmasına yardım ettiğini iddia ediyorum." Madden bana dönüp, yüzünde stoik bir ifadeyle bakıyor. "Hey, ağabey, bir hileci yetiştirdiğini biliyor muydun? Ve onun daha da büyük bir hileciyle vakit geçirmesine izin verdiğini?" Madden bana dönüp soruyor ve beni ürkütücü modumdan çıkarıyor.

"Uno'da berbat olman, benim hileci olduğum anlamına gelmez, Madden," diyor Hallie, masum olamayacak kadar suçlu bir sırıtişla.

"Dağıtıcıydın! Bu da hile yaptığın anlamına gelir!" Madden ellerini havaya kaldırarak diyor. Abarttığını düşünürdüm, ama sonra Hallie hareketlenerek kışının altına gizlice sakladığı beş altı kartlık küçük bir deste ortaya çıkarınca, gülmeme engel olamıyorum.

"Biliyorsun, eğer senin küçük kız kardeşinle en iyi arkadaş olmasaydım, şüphesiz senin şımarık bir en küçük çocuk olduğunu düşünürdüm," diyor Hallie, hayal kırıklığına uğramış bir ebeveynin ses tonuyla, sonra Emma'ya dönüp göz kırpmıyor. Emma, hayatını kurtarmak için bir sırrı saklayamayan biri olarak kıkırdıyor ve Madden kızına bakışlarını dikleştiriyor.

"Hâlâ öyle," diyorum, dikkatleri başka yöne çekmek için. "En küçük oğul, ailenin bebeği sayılır. Wren'in sorumlulukları onunkinden çok daha fazla."

"Çok haklısın," diyor Hallie. "O gerçekten büyük, şişman, şımarık bir ana kuzusu."

"Ne oluyor lan! Neden ikiniz de bana karşı birleşiyorsunuz? Siz ikiniz birbirinizi sevmiyorsunuz bile!" Emma uzanıp amcasının omzuna hafifçe vurur.

"Uno'da berbat olduğunu kabul etsen de sorun değil, Madd Amca."

Bu Hallie'yi çok güldürür ve kahkahalarla patlar. Madden'in yüzü sinirden kızarır ve bu gerçekten çok eğlencelidir. Madden her zaman kaybedeni kabul edemeyen biri olmuştur: Dokuz yaşındayken bana kumandayı fırlattığı için çenemde küçük bir yara izi vardır. O zaman ben on yaşındaydım ve Mario Kart'ta onu yenmiştim. O olaydan sonra yaklaşık bir ay boyunca evden çıkma cezası almıştı, ama bu onun kaybetmeye olan nefretini azaltmamıştı.

"Sinir krizi geçirdiğinde çok tatlısın Madd," diyor Hallie, kahkahaları dinince. Madden onu Emma'nın görüş alanından uzaklaştırmak için yanına yatırıyor ve Hallie ona bir öpücük gönderiyor, bu da Emma'yı kahkahalara boğuyor. "Değil mi Jesse?" Yüzünde saf bir masumiyet var, ama ben onun Madden'ı kızdırmak için elinden geleni yaptığını ve açıkça başarılı olduğunu biliyorum.

"O benim kardeşim, Hallie. Bu çok tuhaf," diyor Madden.

Hallie ona dönerek sinirlenir. "O objektif olabilir. Wren'e sorardım ama o dünyanın öbür ucunda. O da kesinlikle aynı fikirde olurdu, istediğini alamadığın için sinirlenmen çok sevimli görünüyor."

"Wren'in görüşü sayılmaz. O her zaman senin tarafını tutar," diye sızlanıyor Madden ve Hallie kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. Onlar her zaman bu tür bir atışmalı ilişki içindeydiler , gerginlik her zaman bu yüzden yüksek, ve ben her zaman

onların tam o anda pes edip birbirlerine deli gibi aşık olduklarını itiraf edeceklerini merak ediyorum.

"Çünkü doğru taraf." Tekrar bana dönüyor. "Ne düşünüyorsun Jess? Madden, bir çocuk gibi sinir krizi geçirdiğinde çok *sevimli* olmuyor mu?"

"Evet, çok tatlı, neyse ne." O gülümser, mutlu bakışı bana değil Madden'a yönelir, elini kaldırıp öne eğilir ve onun yanağını okşar. Bu, göğsümde bir şeyleri altüst eder ve ondan uzaklaşmam gerektiğine karar veririm.

Ve Hallie'yi de yanımda götürmeye.

Olgunca mı? Hayır. Mantıklı mı? Kesinlikle hayır. Ama yine de yapacağım.

"Şimdi evi görmek ister misin?" Sonuçta buraya gelme sebebim ona evi göstermekti. Aniden evden çıkma isteğim, Hallie ve küçük kardeşimin her zamanki gibi flört etmelerini izlemek istemememle hiçbir ilgisi yoktu.

"Evet, harika olur," diyor Hallie, kartlarını toplayıp bir yığın haline getirerek Madden'a uzatıyor.

"Ben de gelebilir miyim?" diye soruyor Emma.

Hallie bana bakar, benden önce cevap vermek istemez, ben de omuz silker ve başımı sallarım. "Evet, olur. Büyükkannenlere veda et, botlarını ve ceketini giy. Sonra eve gideriz."

Emma başını sallar, sonra üçü de ayağa kalkar ve Emma amcasına sarılır, heyecanla odadan çıkıp annemle babama doğru koşar.

"Görüşürüz Madd," der Hallie, kardeşim onu kucaklamak için yaklaşıırken, ben de birden rahatsız olup başka yere bakarım.

"Görüşürüz, Hallie. Bu hafta hesap için fotoğrafa ihtiyacın olursa haber ver. Karla kaplı her şeyi fotoğraflamayı sevdiğini biliyorum. Gerekirse seni dört tekerlekli motosikletle gezdirebilirim."

"Tamam, haber veririm. Ama artık burada yaşayacağım için," diye başlar, önceki tereddütlerine rağmen sesinde heyecan belirgindir, "kendi başıma dolaşabilirim."

"Bunu yapmadan önce daha iyi ayakkabılar almalısın," istemeden mırıldanırım.

Bana geniş bir gülümsemeyle döner, sonra gözlerini devirir ve Emma'nın gittiği yöne doğru döner. Kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden bakar.

"Hadi, bana yeni evimi göster."

TKBREAK

Madden'in eski evine sessizce yürüyorum. Evimden yürüyerek iki dakika uzaklıkta olan bu ev hakkında ne hissetmem gerektiğini tam olarak bilemiyorum. Kızlar yol boyunca durmadan konuşuyorlar. Emma, yakınlarda *bir kızın* olması ne kadar heyecan verici olacağını anlatıp duruyor, ben ise sessiz kalıyorum. Küçük eve yaklaştığımızda, önce kapıyı açmak için daha geniş bir adım atıyorum, sonra ışığı açıyorum. Babam, boruların donmasını önlemek için bütün kış ısıtıcıyı açık tutuyor, ama burası yine de buz gibi, bu yüzden termostatu bulup onu açıyorum ve kızlar içeri girerken etrafa bakınıyorum.

Annemin söz verdiği gibi, ev nispeten temiz, ama biraz kullanılmamış ev kokusu var; tek sorun bu. Burası çok büyük bir yer değil, sadece bir veya iki kişinin yaşaması için tasarlanmış, ama Hallie her yeri incelediğinde gözleri parlıyor ve Emma'ya dekorasyon veya tasarım fikirleri hakkında konuşuyor. Henüz resmi olarak taşınmamış gibi görünüyor, ama şimdiden kızımın planlar yapıyor, onu bir ara büyük bir ev dekorasyon mağazasına götüreceğine söz veriyor, böylece Emma lambalardan battaniyelere kadar her şey hakkında fikir verebilecek.

Mutfığa girdiklerinde, Hallie küçük yemek alanına uygun eski bir masa almak için antika dükkanlarına gitmekten ve mutfak lavabosunun üzerindeki büyük pencereye gingham perdeler bulmaktan heyecanla bahsediyor. *Gingham'in* ne olduğunu hiç bilmiyorum, ama Emma biliyor gibi görünüyor ve "*Aman Tanrım, evet. Kesinlikle!*" Ormana bakan küçük bir verandaya açılan sürgülü cam kapıları olan tek bir büyük yatak odası var. Hallie ve Emma, burayı bir *vaha* haline getirmek için küçük bir masa, sandalyeler, saksılar ve peri ışıkları almayı planlıyorlar.

Tek hayal kırıklığı yaşadığı an, küçük banyoya kafasını soktuğu andı.

"Küvet yok mu?" diyor, kaşlarını kaldırarak. Bu yerde küvet olmadığını hiç fark etmemiştim, ama birdenbire zihnim, saçları dağınık, köpüklerle dolu bir küvette, etrafında buharlar yükselen Hallie'nin görüntülerine doğru koşmaya başlıyor.

Cevap vermeden önce boğazımı temizler ve omuz silkerim. "Annem ve babam bunu Madden için yaptırdı. İnan ya da inanma, o pek küvet seven bir adam değildir."

Burnunu kırıştırdı ve burnundaki çillerin yer değiştirdiğini ve değiştiğini izledim.

"Bizim küvetimiz var," diyor Emma, ben dikkatim dağılmışken, Hallie ve ben ona dönüp bakıyoruz.

"Ne şanslısın," dedi Hallie ciddi bir ifadeyle.

"İstedğin zaman gelip kullanabilirsin," diyorum istemeden, ve o başını bana çevirdiğinde, yanaklarım kızarır ve kekeleyerek cevap veririm. "Çünkü benim ailemden daha yakın. Ya da oraya gidebilirsin. Her iki şekilde de. Uh, bilirsin. Nereye istersen. Demek istediğim... bu bir anlaşma kırıcıysa seçenekler var." Hallie'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirir, bu tipik bir davranıştır çünkü insanları, özellikle de beni rahatsız görmekten hoşlanır.

"Ayrıca jakuzimiz de var," diyor Emma, yüzünde hesaplayıcı bir ifadeyle.

"Jakuziniz mi var?" diye sorar Hallie, ben araya girmeden önce, bana şüpheyle kaşlarını kaldırarak. "Jakuziniz mi var? Nerede?"

Omuz silkiyorum, birdenbire gerginleşiyorum. "Arka tarafta. Bir pazarda buldum, gerçekten işe yaradığına şaşırdım. Özel bir şey değil, sadece ara sıra dinlenmek için güzel bir yer."

"Jakuzide mi dinleniyorsun?"

Yüzüm daha da kızarır, onun gülümsemesi genişler, ama o alay etmeye devam etmeden ya da ben kendimi affettirmeye çalışmadan önce Emma konuşur.

"Ne zaman istersen bizim jakuzimizde rahatça dinlenebilirsin."

Hallie kızıma dönüp sırttı, küçük banyodan çıkıp oturma odasına doğru yürürken göz kırptı ve ön kapıdan dışarı çıktı. Dışarısı neredeyse zifiri karanlıktı, ama ön ışığı açtığımda çalıştığını görünce sevindim. Yarın depo ahırına bakıp, yürüyüş yolu ve park alanının etrafına eklemek için güneş enerjili yürüyüş yolu ışıklarından birkaç tane almayı düşündüm.

Tabii ki onun güvenliği için. Çünkü teknik olarak, o benim ailemin kiracısı olacak, yani onun yaralanması onların sorunu olacak.

Tek nedeni bu.

Arkamızdan kapıyı kilitliyorum, burada pek gerekli olmasa da, sonra küçük evi maskesiz bir sevinçle izleyen Hallie'ye dönüyorum.

"Tamam. Peki, sanırım... Sanırım alacağım."

"Komşu olacağız!" Emma heyecanla bağırarak zıplamaya başlar.

Hallie, çok uzak olmayan, evimizin ışıklarının görüldüğü mesafeyi izler, sonra kızıma bakar. "Öyle olacak, değil mi?"

"Sizi aceleye getirmek istemem, ama gerçekten yakında taşınmaya başlamalı ve Salı günkü fırtınadan önce işinizi bitirmelisiniz. Yarın her şeyi getirmeniz gerekmez, ama temel eşyaları getirebilirsiniz."

Kafasını sallar, heyecanı yerini ciddiyete bırakır. "O zaman eve gitmeliyim. Toplanmaya başlayayım." Kafamı sallarım ve üçümüz çakıllı yolu geçerek evime ve arabasına doğru yürürüz. Yürürken bana döner. "Yarın fırtınaya hazırlanmakla çok meşgul olacağını biliyorum, ama Emma benimle gelse sorun olur mu? Onu annenle bırakabilirim, ama..."

"Emma yardım edemezse hayal kırıklığına uğrayacak," diye bitiriyorum. "Evet, yardım edeceğim!" Emma kabul ediyor.

"Bu gece arabamı hazırlayıp yarın sabah buraya geleceğim. Sen de yüklemeyi bana yardım edersen, sonra da benim evime gidip bir sefer daha yaparız, olur mu?" diye sorar.

Emma başını sallar ama ben hayır derim.

"Babam aile grubu sohbetine mesaj atıp, eşyaları taşımak için ne zaman yardım etmelerini istediğini sordu. Emma da onlarla gelecek ve babamın kamyoneti ve römorkuyla, çok fazla eşyanız yoksa dördünüz tek seferde hepsini taşıyabilirsiniz."

Yüzü soluyor, ama yanakları soğuktan pembe kalıyor ve başını sallıyor. "Oh, hayır, ihtiyacım yok..."

Arabasına yaklaşırken adımlarım yavaşlar ve üçümüz de dururuz.

"Hallie, anneme hayır demek zor geliyorsa, babama hayır demek bir tuğla duvara çarpmak gibi olacağını şimdiye kadar anlamışsındır."

Hallie iç çeker, sonra her zamanki gibi dramatik bir şekilde başını sallayarak gece gökyüzüne bakar. "Siz Kings ailesi çok inatçısınız."

"Evet, artık buna alışmış olmalısın. Hadi, seni arabana kadar geçireyim." Hallie itiraz etmeden önce Emma'ya dönüp evin anahtarlarını atarım. "İçeri gir ve duş almaya hazırlan." İtiraz etmek için ağzını açar, ama öğrendiğim kadarıyla Hallie araya girer.

"Yüzündeki makyajı yıkamalısın. Saçını topuz yap ve sudan uzak tut, böylece kuru kalır." Emma bir dakika daha Hallie'ye bakar ve ben bir tartışma beklerim, ama o bunun yerine başını sallar ve el sallar.

"Görüşürüz Hallie. Yarın görüşürüz!" Sonra tartışmadan ayrılır, kapının kilidini açar, kapıyı açar ve arkasından kapıyı çarparak kapatır.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," derim başımı sallayarak, sözlerimde açık bir hayranlık var.

"Sihir deęil: Sadece onun nasıl dūřundūęunū biliyorum. Onu anlıyorum. Lanet olsun, ben de onun *gibiydim*," der ve arabasına doęru yūrūrken, dalgın bir řekilde řantasından anahtarlarını arar. Ona bunun ne anlama geldięini sormak űzereyim, ama daha soramadan ayaęı buzlu bir yere basar ve kaygan ayakkabıları kayar, dūřmeye bařlarken tūm vūcudu sarsılır. Anında yanına gidip onu tutup kaldırdım ve kıçının űstūne dūřmesini engelledim. Ellerim omuzlarında, yeřil gōzleri panikle ačılmıřtı, ama yavař yavař sakinleřti. Dengesi dūzelince, o aptal ayakkabalara bir gōz attım ve ona sert bir bakıř attım.

"Daha iyi ayakkabılar almalısın." O kadar yakın ki, başı yukarı doğru eğilmiş, nefesi şenemi ve boynumu okşuyor, omurgamdan aşağıya doğru yayılan ve karşı koyamadığım bir űrpertiye neden oluyor. "Çiftlikte çok zaman geçireceksen, űzellikle kışın, bunlar yetmez."

"Ben idare ederim."

"Neredeyse kıçının űstūne dūřüyordun."

"Neyse ki beni yakalayacak bűyűk, gűçlű, yakıřıklı bir adam vardı, deęil mi?"

Onun sōzleriyle donakaldım, sanki popűler bir kız ona iltifat etmiř gibi, ve o da benim hareketsizlięimi fırsat bilip uzaklařtı. Kaçmak için kolumun altından kaydı ve yine neredeyse dūřüyordu, ama ben zamanında uzandım, ellerimi beline koyup onu kaldırıp kendime doęru çektim. Elleri dengelenmek için gōęsűme gitti ve gōzleri fal tařı gibi ačılmıřtı, ama bu sefer panik gibi gōrűnműyordu. Bunun yerine, tam olarak tanımlayamadıęım bir řey var.

"Gōrdűn mű? O lanet olası ayakkabılar hakkında sana ne demiřtim?" Sesim kendi kulaęıma alçak ve boęuk geliyor ve sinirli gibi gōrűnmeye çalıřsam da, bařarılı olup olmadıęımı bilmiyorum.

"Çiftlikte çalışıyorum diye çirkin gōrűnmek zorunda değilim, Jesse." Sōzleri nefes nefese, sinir ve kızgınlık karışımı.

Asla irkin gōrűnemezsin, demiyorum, neyse ki.

"Burada yaşayacaksan bu ayakkabılar uygun değil. Yeni ayakkabılar al."

Gōzleri alev alev yanıyor, sonra bana dik dik bakıyor, parmakları gōęsűme hafifçe batıyor, ceketimin altından bile hissedebiliyorum.

"Ne giydiğimi uygunsuz bulma hakkın yok; ben senin malın değilim."

Ne yaptığımı anlamadan, bedenim zihnimin izni olmadan hareket ederken, ona yaklaşırım ve Hallie

bir adım geri çekildi, sırtı arabaya çarptı. Hareket ettiğimde gözleri büyüdü ve beynimin mantıklı bir kısmı durmam, uzaklaşmam, evime koşmam gerektiğini biliyor olsa da, yapmadım.

Yapamıyorum.

Bunun yerine, onu arabasına sıkıştırdıktan sonra konuşuyorum. "Güven bana Hallie, senin benim olmadığının son derece farkındayım." Bir an geçiyor ve sonra dudaklarında neredeyse hesaplanmış, bir gösteri, takındığı bir maske gibi en ufak bir sırtış belirliyor, ama nedenini tam olarak anlayamıyorum.

"Tanrıya şükür," diyor.

"Bu ne demek oluyor?" Kafasını biraz eğdi, Colt'un barında, ilgilenmediği birisi ona asıldığında defalarca gördüğüm bir ifadeyle, sanki ona acıyormuş gibi.

"Benim gibi bir kadını kaldıramazsın, Jesse."

Sözleri ve yüzündeki ifadeyle bana meydan okuduğunda, penisim seğirdi.

"Oh, seninle başa çıkabilirim, Hallie Young." Dilini çıkarıp dudaklarını ıslatır ve nefes nefese bir nefes alır, benim dudaklarımdan geçerek.

Eğilip onu öpmek çok da zor olmazdı.

Ona, onunla başa çıkabileceğimi, hatta fazlasıyla başa çıkabileceğimi kanıtlamak için. "Baba!" Kızım ön kapıdan seslenir ve ben sanki o beni yakmış gibi geri çekilirim.

"Baba! Sıcak su çalışmıyor!"

İç çekip başımı salladım ve eve doğru bir adım attım.

"Bir saniye, hemen geliyorum," diye sesleniyorum ve kapı başka bir şey söylemeden tekrar kapanıyor. Hallie'ye döndüğümde, neredeyse yaşayacağımız an açıkça bitmiş, kapısı açıkken içeri girip arabayı çalıştırıyor. Yine de omzunun üzerinden bakıyor, yüzünde pişmanlığa çok benzeyen bir ifade var.

"Ne yazık ki bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Sonra kapıyı çarpıp uzaklaşıyor, beni tamamen kafası karışık bir şekilde onu izlemeye bırakıyor.

O gece, Emma'yı yatırdıktan sonra, bir yıl sonra ilk kez, neredeyse bir yıl önceki o geceyi hatırlamama izin veriyorum — son kez benden uzaklaşırken kafam karışık bir şekilde bıraktığı geceyi.

DOKUZ

JESSE

ON AY ÖNCE

Geçen yıl Noel'de, ailemiz bize hediye yerine Madden, Wren, Hallie ve bana Vermont'un Killington kasabasında bir hafta sonu kayak gezisi hediye etti. Her şeyi önceden planlayıp satın aldıkları için hiçbirimiz itiraz edemedik ve üç oda rezervasyonu yaptılar (kızlar bir süiti paylaştılar, ancak Madden ve benim aynı odada kalırsak birbirimizi öldürebileceğimizi fark edecek kadar akıllılar, çünkü çocukken yaklaşık iki yıl boyunca bunu denemişlerdi, muhtemelen yaklaşan kan dökülmesini sezmişlerdi) ve bir günlük teleferik biletleri aldılar. Wren okuldan uzun bir hafta sonu tatili vardı ve üç gece Emma'ya bakmayı planladı. Perşembe günü yola çıktık ve Pazar öğleden sonra aile yemeğine yetişmek için geri döndük.

Dağda geçirdiğimiz harika bir hafta sonu oldu ve kardeşlerim ve Hallie ile birlikte dinlendik. Perşembe, cuma ve cumartesi günlerini dağda geçirdik, sonra akşam yemeği yedik ve yorgunluktan bitkin bir halde yatmaya gittik, ama cumartesi gecesi, pistlerde uzun bir günün ve rahat bir akşam yemeğinin ardından, son gecemiz için hepimiz kulübede oturduk, güldük, içtik ve dinlendik. Hayatımda hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Bu gezi, Emma hayatıma girdiğinden beri kendime pek zaman ayıramadığımı fark etmemi sağladı.

Saat dokuz civarında, Wren yüksek sesle esnedi ve nadiren erken yatma fırsatı bulduğu için yorgun olduğunu söyledi, sonra Madden, Hallie ve ben kaldık. Bir saat sonra, Madden başka bir konukla flört etmeye başladı ve Hallie ile beni ateşin başında otururken bıraktı. Hallie koltukta oturmuş, iki eliyle sıcak bir toddy bardağını tutuyordu, ben ise onun karşısındaki kanepede oturuyordum.

Madden ve Wren gittiği için, onun için uzun bir gün olduğunu bildiğimden, "Yukarı çıkacak mısın?" diye sordum. Yıllar boyunca birçok geceyi birlikte sohbet ederek geçirmiştik, genellikle onun kardeşinin barında, Madden bir kadını kovalarken ve Wren birine iyilik yapmak için koşuştururken, bu tür durumlarda. Bu yüzden garip bir durum değildi, ama onun benimle oturmak zorunda hissetmesini istemedim. Ama sonra dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve omuz silkti. Yüzünde rahat bir ifade vardı, uzun bir günün yorgunluğu biraz, sevdiği insanlarla geçirdiği hafta sonu sayesinde biraz enerji toplamış, akşamın üçüncü fincanı olduğu için biraz da sarhoş.

"Aslında yorgun değilim," dedi ve sözleri aramızda asılı kaldı, sanki benim bir şey söylememi, bir şey eklememi, geceyi biraz daha uzatmamı bekliyor gibiydi. Henüz geceyi bitirmeye hazır olmadığı belliydi ve dürüst olmak gerekirse, ben de değildim. Ertesi gün, otelden çıkış yapıp eve dönüyorduk, ama bu rahatlama hissinin bitmesini istemiyordum. Günlük hayatımın baskısı ve stresinden uzak, bu küçük balonun içinde yaşamak, biraz daha uzun sürsün istedim.

Emma'nın annesi ayrıldığından beri ilk kez, onu merak etmenin stresinden uzak bir hafta sonu geçirdim, hem ailemin ona göz kulak olduğunu bildiğim için hem de sonunda onun biraz yalnız kalabilecek yaşta olduğunu hissettiğim için.

"Ben de. Biraz daha burada kalalım," dedim ve yüzünde en geniş, en parlak gülümseme belirdi. Sonraki iki saati konuşarak, gülerek ve birbirimizin şirketinden keyif alarak geçirdik. Sonunda, birkaç santim uzaklıkta, yanımdaki kanepeye oturdu ve daha önce sayısız kez olduğu gibi, ona doğru bir çekim hissettim. Sayısız kez, gereğinden veya niyetimden daha uzun süre takıldım, sadece kalıp daha fazla konuşmak, günlük konulardaki düşüncelerini ve fikirlerini duymak ya da izlediği bir dizi hakkında konuşmasını dinlemek ya da okuduğu bir kitabı anlatmasını dinlemek istedim.

Onun konuşmasını dinlemeyi seviyordum.

Bir ara, beni kahkahaya boğan bir şey söyledi, kafam geriye doğru eğildi ve sesim içimden döküldü, bu bana çok yabancı geldi. Sonra, çok yüksek sesli ya da uygunsuz bir şey olduğu için etrafıma bakındım, ama kulübede herkes kendi sohbetine dalmış olduğunu fark ettim.

Gürültülü ya da aşırı bir şey değildi; sadece uzun zamandır öyle gülmemiştik ki, gülmek bana garip geldi. Ona döndüğümde

, bana yumuşak, anlamlı bir gülümsemeyle bakıyordu. "Seni hiç böyle görmemiştim."

Ne demek istediğini anlıyordum, ama yine de sordum. "Ne demek istiyorsun?"

Omzunu kaldırdı, gözleri içkisine kayd ve cevap verdi. "Bilmiyorum. Sen sadece... bir an için çok özgür görünüyordun. En son ne zaman böyle görüldüğünü hatırlamıyorum."

Onun sözlerini sindirirken, başını kaldırıp bana bakmasını bekledim. Başını kaldırdığında, yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve bir şey değişti. Elim kendiliğinden uzandı, elini tutup bir kez sıktı.

"Evet," dedim, bir yudum daha almak için biramı kaldırarak, onun bakışlarını tutarak. Yanakları kızardı ve konuyu değiştirdi ama elini benim elimde tuttu. Neredeyse gece yarısı olana kadar öyle oturduğumuzda, kulübede sadece birkaç kişi kalmıştı, şöminede yanan ateş, kalan birkaç konuğun konuşmalarından daha yüksek sesle yanıyordu. O zaman başını büyük pencerelere doğru eğdi.

"Kar yağıyor," dedi ve ben de onun bakışını takip ederek, dış ışıklardan birinin aydınlattığı kalın, ağır kar tanelerinin nazikçe düştüğü yeri gördüm. Ayağa kalktı, kanepeden paltosunu alıp omuzlarına attı ve ben de ne yaptığını tam anlamadan onu takip ettim, ama o anda, göğsümde hissettiğim o hafif, sıcak duyguyu koruyacaksa, onu dünyanın sonuna kadar takip edeceğimi düşündüm.

Kapıya geldiğinde, omzunun üzerinden bana bakmak için geri döndü, elleri ensesinin arkasına gidip saçlarını ceketinden çıkardı. "Gelip bakmak ister misin?"

Kaldığımız kulübe, ağaçlarla çevrili devasa bir ahşap evdi ve karla kaplı haliyle büyümlü görüldüğünü ben bile kabul ederdim, bu yüzden başımı salladım, kapıyı açtım ve onu dışarı çıkardım. Kulübenin yanından sessizce yürümeye başladık, etrafta kimse yoktu. Elimi beline koydum ve o bana yaklaştı, kalbim olasılıklar ve belki'lerle dolup taşarken hızla atıyordu. Uzun zamandır bir kadına ilgi duymamıştım, daha doğrusu, kendimi bir kadına ilgi duymaya *izin vermemiştim*, çünkü Emma için olabildiğince iyi bir baba olmaya çalışmakla meşguldüm ve bunun tam da bu zamanda geri dönmesi bana çok çalınca geldi.

Sonuçta bu *Hallie*'ydi.

Hallie, o kadar uzun süredir hayatımda ki, ne zaman ailemin bir parçası olduğunu net olarak hatırlayamıyorum, sadece her zaman orada olduğunu biliyorum.

orada olduğunu hatırlıyorum.

Hallie, kız kardeşimin en iyi arkadaşı, ailemin ikinci kızı, ailemin işinde çalışan. Ailemizin tüm sırlarını bilen, içimizden gelen şakalara gülen, her zaman aramıza uyum sağlayan ve benim sıkı sıkıya bağlı ailemdeki herkes kadar Emma'yı seven kişi.

Geçtiğimiz yıl boyunca, onu görmek ya da tesadüfen karşılaşmak için bahaneler uydurarak giderek daha fazla zaman geçirdiğim Hallie, zihnimde sabit bir yer edinmişti.

Bu heyecan verici ve kafa karıştırıcı düşüncelere dalmışken, o kaldırımda yeni yağan karın olduğu bir yere basıp ayağı kaydı. Onun beline koyduğum elim işe yaradı ve ben hızla hareket ettim; benim botlarım kar üzerinde sorunsuzca tutunurken, onun yumuşak tabanlı botları tutunamadı ve ben onu yakaladım. Vücudu benimkine yapıştı, elleri omuzlarımı sıkıca kavradıktan sonra gevşedi, kolum onun belini sardı. Ayakları yere basabildi, ama ben onu bırakmadım, aksine düşünmeden onu bana daha da yaklaştırdım.

"O ayakkabılar kar için berbat," diye fısıldadım, çünkü hem ona hem de kız kardeşime bu tür ayakkabıların gerçek kışlık botlar olmadığını ve kışın ağaç çiftliği için kesinlikle uygun olmadığını söylemiştim.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Şu anda şikayet edemem," diye fısıldadı.

Ona baktım, çenesini bana bakmak için yukarı kaldırmıştı, nefeslerimiz birbirine karışıyordu, soğukta bulutlar oluşturuyordu ama ben bunu hissedemiyordum, kalbim deli gibi atıyordu, vücudum yanıyordu.

Yavaşça, acı verici bir yavaşlıkla başımı eğdim, ona beni itmesi, hayır demesi, herhangi bir şey söylemesi için bir ömür boyu zaman verdim, ama o bunu yapmadı. Bunun yerine, boynumdaki elleri sıkılaştı, dudaklarım onun dudaklarına değene kadar beni kendine çekti. Sonra öpüşmeye başladık, yumuşak dudakları benimkine çekinceli bir dokunuşla bastırdı. Neredeyse iffetli, neredeyse tatlı... Mükemmel, idil bir ilk öpücük... Ta ki o iç çekene kadar, vücudu gevşeyene kadar, dudakları biraz açılana kadar ve dili benim dilimin kenarından kayana kadar. Ben inleyerek kontrolü ele alıyorum, bir elimle başının arkasına uzanıp onu istediğim şekilde eğiyorum, öpücüğü derinleştiriyorum, dilimi ağzına kaydırıp onu tahrik ediyorum. Tadı bal, viski ve lanet olası *Hallie* gibiydi ve mükemmeldi. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey - benimle mükemmel bir tatlı kontrast - ve elleri sıkılaştığında, parmakları saçlarımı kavrayıp çektiğinde, aynı sayfada olduğumuzu anladım.

İnledim, kalçalarım istem dışı onun kalçalarına doğru hareket etti ve o da içini çekerek beni kendine çekti. Hayatımda hiç bu kadar bir yere ait hissetmemiştim, başka biriyle bu kadar uyumlu hissetmemiştim ve şehvetin sisinden, belki de başından beri aradığım şeyin, daha doğrusu kişinin bu olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Sekiz yıl boyunca Emma evden ayrılana kadar bekleyip sonra bir partner aramaya karar verdim, ama tüm bu zaman boyunca mükemmel olan kişi oradaydı, benim lanet gözlerimi açmamı bekliyordu.

Bizi hareket ettirdim, karla kaplı çimlere geri adım attım, ta ki o binanın yan tarafına sıkışana kadar. Ellerim onun kışına indi, itiraf edebileceğimden çok daha uzun süredir beni işkence eden kışımı avuçlayıp inledim. Tek kelime etmeden, o da hareket etti, zıpladı, böylece onu kaldıradı, bacakları benim kalçalarımı sardı, ta ki onun bacakları arasında kalana kadar, ve zaten sertleşmiş olan sikim onun merkezine girdi. Dudaklarım onunkilerden ayrıldığında, çenesini ısırıp, beni sürekli eziyet eden kulaklarındaki küpelere doğru ilerlerken, dudaklarından bir inilti çıktı. Kulak memesini ağzıma aldım, dişlerimle oradaki deriyi kazıdım ve eli saçlarıma uzandı, arkasına daldı ve dudaklarından düşük bir inilti çıkarken beni kendine çekti. Gülümsedim, bir şekilde onun nelerden hoşlandığını zaten biliyormuşum gibi hissettim, zihnim geçen bir yıl boyunca ona dokunabileceğim ve tadabileceğim tüm yolları hayal ederek geçirmişti.

Düşüncelerimin doğru olup olmadığını, tatmak, dokunmak ve ısırarak için hayal ettiğim tüm yerlerin benzer tepkiler uyandırıp uyandırmayacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

"Odama," diye inledim, onu kendime çekerek, başımı boynuna dayadım ve kokusunu içime çektim.

"Ne?" diye mırıldandı, daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarını kaydırıldı. Onun dikkati dağılınca güldüm, o da iç geçirdi.

"Benim odam. Sen Wren ile paylaşıyorsun, benim ise kendime ait bir odam var. Benim odama gel."

Bu yanlış bir şeydi.

Bütün vücudu hareketsiz kaldı, elleriyle beni tutmadan önce olduğu yerde dondu.

Ve o anda oldu: küçük eli göğsüme kondu ve beni iterek uzaklaştırdı. Şaşkınlıkla ona baktım, sonra yüzünde derin bir pişmanlık gördüm, gözleri parlıyordu. Hemen geri çekilip onu yere indirdim, sessizce istediği alanı ona verdim.

Konuştığında gözleri yaşlarla doldu. "Yapamayız. Bunu yapamam," diye fısıldadı, sonra uzaklaşıp koştu.

Yavaşça odama doğru yürüdüm, nerede hata yaptığımı düşünmeye çalışarak ve çok fazla şeyi çok hızlı yapmaya karar verdim. Onu öpmeli, onu düşünmeden durmadığımı söylemeli ve eve döndüğümüzde bir randevuya çıkmayı teklif etmeliydim - akşam yemeği, kahve, sinema ya da onu duvara dayayıp sikimi ona sürterek, sadece yatakta hızlı bir sevişme istediğimi düşünmesini sağlayacak her şeyden başka bir şey.

Çünkü onunla sadece bundan çok daha fazlasını istediğimi ve bunu bir süredir istediğimi düşünmeye başlamıştım.

Ertesi sabah, eşyalarımı toplarken olabildiğince oyalanarak zaman kazandım ve kahvaltıda onu gördüğümde karşılaşabileceğim tüm olasılıkları düşünerek sinirlerimin galip gelmesine izin verdim. Benden kaçacak mıydı? Beni azarlayacak mıydı? Beni kenara çekip açıklayacak mıydı? Beni öpecek miydi?

Ne olursa olsun, onu bulmalı, onunla konuşmalı, bunun çok fazla ve çok hızlı olduğunu bildiğimi, ama onun istediği kadar yavaş ilerleyebileceğimi söylemeliydim.

Hallie için, sonunda benim olacağı anlamına geliyorsa, lanet olası bir melas gibi hareket ederdim.

Sonunda Wren bana mesaj atarak ne zaman lobide buluşup birlikte kahvaltı yapacağımızı sordu. Elimden geldiğince ertelediğimi fark ettim ve aşağı indim, gözlerim yol boyunca Hallie'nin kızıl saçlarını ve onunla konuşma fırsatını arıyordu. Buluşacağımız lobide adımımı attığımda onu gördüm, göğsüm aynı anda hem sıkıştı hem de hafifledi, sonra bu sabah hesaba katmadığım yeni bir seçenekle yere çöktüm.

Çünkü onu bulduğumda, Madden'a sarılmıştı, Madden'ın eli belindeydi, onu yanına çekmişti ve aniden anladım.

Korkmuş olduğu ya da benim çok hızlı davrandığımdan değildi.

O anda yanlış kardeşe aşık olduğunu fark etmişti.

Üçü beni bekledikleri yere doğru yürüdüğümde bu daha da kesinleşti. Wren ve Madden bana geniş gülümsemelerle karşılık verirken, Hallie gözlerime bakmayı reddederek bana en ufak bir "günaydın" dedi ve kahvaltı masamızın hazır olup olmadığını kontrol etmek için uzaklaştı.

O gecedен sonra, benden kaçmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Sonraki haftalarda, önceki gecenin bir hata olduğunu anladım. Onu öptüğüm için değil, o anda Hallie'yi kaybettiğim için... Bir arkadaşımı,

konusmaktan zevk aldığım, aile yemeklerinde ve rastgele toplantılarda köşede oturup Wren ve Madden'la dalga geçmek için sabırsızlandığım birini kaybetmişim. Sonunda, sonraki birkaç ay boyunca, onun sürekli kaçınmasıyla, bu hayal kırıklığı hayal kırıklığına dönüştü, Noel'den sonraki gün sanki hiçbir şey olmamış gibi evime girdiğinde ortaya çıkan bir hayal kırıklığına.

En kötüsü, ne kadar kızmak, öfkelenmek, incinmek veya hayal kırıklığına uğramak istesem de, bunun mantıklı olması. Her zaman Madden olması gerekiyordu.

Birbirleri için mükemmeller. İkisi de komik, eğlenceyi seven ve kaotik, ben ise asla öyle olamayacağım. Okula gitmek için evden ayrıldım, sonra ailemin çiftliğinde çalışmak için geri döndüm, muhtemelen asla ayrılmayacağım bir yer, ve bir kez bile başka bir şey istediğimi hissetmedim. Eğer Hallie bir nedenden dolayı beni seçseydi, buraya, hiç istemediği bir ailenin parçası olarak bağlı kalacaktı. O özgürlük, seyahat ve macera hak ediyor, ve ben uzun zaman önce bir kadına bunları asla veremeyeceğimi öğrendim.

ON

King ailesinin evine taşınmak, bu aileyi ne kadar sevdiğimi hatırlatıyor bana.

Pazartesi sabahı, Madden, Bay King ve Emma erkenden kapıma geldiler. Gece geç saatlere kadar ayaktaydım, kardeşim Colton'la planlarım hakkında konuşup onun tam desteğini aldıktan sonra kutuları paketlemiştim. Onun da bizim yakınlığımızdan biraz yorulduğuna eminim. Kardeşimi her şeyden çok seviyor olsam da, ailemdeki tek kişi o, her zaman yanımda olan ve bana asla yük olduğumu hissettirmeyen kişi. Duvarlardan bir kadının kahkahasını duyduğumda, beynimden silemeyeceğim bir şey duyabileceğimi *hissettiğim*de, gürültü önleyici kulaklıklar takmaya veya Nat ya da Wren'in evine gitmeye hazır olarak yüksek alarmda olmam gerekmemeliydi.

Bar'dan katlanmış karton kutularla dolu bir bagajla ayrıldım ve o gece eve geldiğinde, eşyalarımı paketlememe ve yanımda götüreceğim birkaç mobilyayı sökmeme yardım etti. Taşındığımda, kendim getirdiğim yatak dışında ev tamamen mobilyalıydı. Her şeyi almamı teklif etmesine rağmen, hepsini geride bırakıp yeni bir başlangıç yapacağım için biraz heyecanlıyım.

Ertesi sabah, Bay King, Madden ve Colt tüm eşyalarımı kamyon ve römorka yüklemek için bir saatten az bir süre harcadılar. Sonra Emma'yı çiftliğe geri götürdüm, Colt da pazartesi günleri bar kapalı olduğu için ağabeylik görevini yerine getirmek üzere arkamdan geldi. Sonraki altı saat boyunca, üç adam mobilyalarımı indirmeme ve kurmama yardım etti, Bayan King de eşyalarımı açmama yardım etmek için geldi. Öğlen saatlerinde, o, Emma ve ben

ana eve gidip hızlı bir öğle yemeği hazırladık ve çeşitli kutuların arasında, sürekli gülüp şakalaşarak yemeğimizi yedik.

Mükemmel bir öğleden sonraydı ve kendime, Colton dışında kan bağı olmasa da onların benim ailem olduğunu hatırlattım.

Annem ayrıldıktan sonra, tek hayalim ve dileğim şuydu: birbirine sıkı sıkıya bağlı, her yönüyle mükemmel bir aile, birbirlerini her şeyden çok seven ve çocuklarını dünyadaki en değerli varlıklarmış gibi seven bir anne ve baba. Zamanla, babamın ve kardeşimin mükemmel *olduğunu* ve elimizdeki imkanlarla en iyisini yaptığımızı fark ettim, ama yine de Wren'in sahip olduklarına sahip olmak için her şeyi yapardım. Orada oturup yeni evime bakarken, hayal ettiğim gibi görünmese de, kendi tarzımda onu bulduğumu fark ettim.

Ve çocukken onu elde etmek için her şeyi yapardım, şimdi de onu kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

BREAK

Saat üç civarında, Jesse çiftlikteki işlerini bitirir ve biraz yardım etmek için yanımıza gelir. Bayan King, yatakimı kurup yatağımı içeri taşıırken ona ve Madden'a emirler yağdırır, Bay King ve Colt ise çamaşır makinesini ve kurutucuyu bağlar, çamaşır makinesini doğru şekilde dolduramayınca biraz sorun giderme çalışması yaparlar. Bayan King, akşam yemeğini hazırlamak için eve dönmüş, yarın mutfak dolabına gerekli malzemeleri ve ihtiyacım olmadığını söylediğim ama yine de geleceğini bildiğim birkaç ev eşyasını getireceğine söz vermiştir.

"Başka kutu var mı?" diye soruyor Madden, Jesse ile birlikte odamdan çıkarken. Omuz silkiyorum, getirdiğim birkaç tabakları yıkayıp Emma'nın kurutması için tezgahın üzerine koyuyorum.

"Sanırım arabamda almadığımız birkaç kutu var," diyorum, çünkü önceki gece sabah *her şeyi* yapmak zorunda kalmamak için arabama birkaç kutu koyduğumu biliyorum. "Onlar odama ya da banyoya girecek, ama etiketlenmeleri gerekiyor."

Madden başını sallar ve Jesse ile birlikte dışarı çıkarlar. Fazladan tuvalet kağıdı, duş malzemelerim ve giysilerim gibi rastgele eşyaların bulunduğu kutuları içeri getirmeye başlarlar, ama arkama bakıp Jesse'nin taşıdığı büyük kahverengi kutunun üstünde küçük pembe bir kutu gördüğümde paniğe kapılıyorum.

Hızla suyu kapatıp tabağı lavaboya koyarım, o ise gözden kaybolup odama girer. Bir bulaşık bezi alıp ellerimi hızla kuruladıktan sonra odama geçerim, Jesse'nin etrafına bakarak

. En alttaki kahverengi kutunun üzerinde "yazlık giysiler" yazıyor, ama ben ona aldırış etmeden üstteki pembe kutuya uzanıyorum.

"Onu bana ver."

"Ne?" diye sorar. En üstteki kutuya uzanırım, ama o uzaklaşır.

"Ver şunu bana!" diye bağıyorum, artık panik içindeyim. Bana sırtını dönüyor, sonra ağır yükü yere bırakıp pembe kutuyu alıyor ve bana dönüyor.

"Neden..."

Zihnimin bir köşesinde, eğer görmezden gelseydim, muhtemelen diğerlerini yaptığı gibi kutuları duvar boyunca istifleyeceğini fark ediyorum, ama şu anda zihnimdeki ses mantıklı değil. O kutuda bulunan kağıtların ilkinin yapan kız on dört yaşında ve onun pembe ambalajlı ayakkabı kutusunun kapağını açıp hepsini ortaya çıkaracağından paniğe kapılıyor. O kutudaki her kağıt, onun asla öğrenemeyeceği gizli bir sır gibi geliyor.

Ona uzanıp, elinden kapmak için uzanıyorum ve sonra, bir korku filminde olduğu gibi, kutu düşüyor, kapağı da düşüyor ve bir ömür boyu hedefler, umutlar ve hayaller yere düşüyor, yere düşüyor. Her yıl için bir tane var, sonra kaybolduğumu hissettiğim ve bir sonraki sezon, yılın ikinci yarısı için bir vizyon panosu oluşturmak istediğim zamanlar için birkaç tane daha var.

Onları toplamak için dizlerimin üzerine çöküyorum, kalbim hızla atıyor, hepsini mümkün olduğunca dikkatli ve hızlı bir şekilde yığmaya çalışıyorum.

"Bunlar ne?" diye sorar Jesse. "Vibratör falan olacağını sanmıştım."

Jesse'nin arabamda bir kutu vibratör olduğunu düşündüğü fikrine gülmek bile içimden gelmiyor. O bir tanesini kaldırdığında, gözleri kağıdı, kesilmiş dergi kelimelerini ve fotoğrafları, karalamaları taradığında ve bunun muhtemelen en kötüsü olduğunu fark ettiğimde bile.

Jesse'nin elinde, Wren ve benim yaptığımız ilk vizyon panosu var. O zamanlar, onun kardeşiyle evlenip gerçek kardeşler olabilmek, ona gerçekten bağlanabilmek ve gerçekten bir *kral* olabilmek için hayal kurardık. Eklemek için mükemmel bir resim bulmuştum ve bu bir işaret gibi gelmişti. Wren ve ben, onu kesip sol alt köşeye yapıştırırken kıkırdadık. Resimde, kırmızı saçlı bir kadın gelinlik içinde, kısa saçlı, eskiden Jesse'ye daha çok benzeyen koyu saçlı bir adamın yanında duruyor. Bunu açıklayabilirim, ama ne yazık ki en kötü kısmı...

Fotoğraf değil, rüyayı anlatan kesilmiş harfler: *Bayan Hallie King*.

Keşke dünya beni yutsaydı.

"Bu..." diyor, sesi alçak ve şaşkın.

"Bunlar çocukluğumdan kalma vizyon panolarım. Onları bana ver," diyorum, utanç verici çocukluk aşkıma bakmıyormuş gibi davranmaya çalışarak. Tanrım, daha kötüye gidebilir mi bu durum? Ertesi yıldan bir tane daha görüyorum ve üzerinde *Bayan Jesse King* yazdığını fark ediyorum. Onu alıp yığının en altına kaydırıyorum ve dünyadaki tüm iyi şeyler adına onun görmemiş olması için dua ediyorum. Ama ona tekrar baktığımda, gözleri hala elindeki kartı inceliyor.

Aklımı tarayarak, bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor Colt, odama girerken.

Jesse anında kağıdı bırakıp ayağa kalkar ve ben de onları düzgünce istiflemek için aceleyle, olabildiğince hızlı ve nazıkçe kutuya geri koyarım. Bu anda utanç verici bir sır gibi görünseler de, benim için hala çok değerlidirler: bu uzak hayaller, bir zamanlar kim olduğum ve ne istediğimle ilgili anılar ve bunların yıllar içinde nasıl değiştiği. Her yıl kim olduğumun, kaybetmek istemediğim anlık görüntüleri.

"Sanırım hepsi bu kadar," diyorum, ayağa kalkıp odaya bakıyorum. Kutuları kendim açabilirim ve dürüst olmak gerekirse, bazıları eşyaları koyacak daha fazla mobilya alana kadar depoya gidecek. Ayrıca kardeşimin veya King kardeşlerin eşyalarını karıştırmasını hiç istemiyorum.

O kutularda bir iki vibratör saklı *değil* sanki. Onlar sadece, bilirsin. *Saklı*.

"Tamam, peki, o zaman sakıncası yoksa ben çıkıyorum. Eve giderken Wren ve Adam'ın evlerine uğrayıp, dışarıda posta olup olmadığını kontrol etmeliyim ve fırtına gelmeden önce yürüyüş yollarını tuzlamalıyım." Bana, Jesse'ye ve etrafımızdaki odaya bakıyor. "Kutuları açmak için yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Kafamı sallayıp ona geniş bir gülümsemeye cevap veriyorum. "Hayır, hayır. Ben iyiyim.

Gerçekten.

Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

Kardeşim gözlerini devirdi ve başını salladı, sonra yanıma gelip beni kollarına aldı. "Sen hep böyle dersin, ben de hep sana şöyle derim..."

"Bu senin ağabeyin olarak görevin, evet, evet, evet," diye mırıldanıyorum göğsüne, bu anı, her zaman yanımda olan ve her zaman yanımda olacak tek kişiyle

"Git, Adam ve Wren'in evini kontrol et, sonra bensiz sessiz bir evde yurtdışına git."

Gülümsemesi genişledi. "Oh, çok keyifli olacak."

Madden küçük grubumuza katıldığında gözlerimi devirdim.

"Hey, Colt, beni evime bırakır mısın? Babam bu sabah beni aldı, bu yüzden arabam burada değil," diyor Madden ve Colt başını sallıyor, sonra hepimiz vedalaşıp onların arabayla uzaklaşmasını izliyoruz.

"Acıktım," diyor Emma, Colt'un arka lambaları gözden kaybolur kaybolmaz. Biraz gülüyorum ve kolumu omzuna dolayarak onu yanıma çekiyorum.

"Sen hep açsın, Emma," derim ve dışarıyı çok soğuk olduğu için onu evime doğru çekerim.

"Peki, bu akşam ne pişireceğiz?" diye soruyor ve ben ona şaşkın gözlerle bakıyorum.

"Em, seni ve tüm coşkunu seviyorum, ama ne yazık ki yaşılandım ve bugün beni çok yordu. Taşınmakla kalmayıp bir de akşam yemeği hazırlayamam. Bugün benim için fıstık ezmesi ve reçelli sandviç gecesi olacak," derim gülererek. Burnunu kırıstırır, bu seçenekten hiç hoşnut olmadığı bellidir ve ben gülerim.

"Prima'dan sipariş vereceğim," diyor Jesse arkamızdan. "Ama benim evimde yemek zorunda kalacağız, çünkü ben de yaşıyım, yani yerde pizza yemek benim için mümkün değil."

Emma yine gözlerini devirir ve ben gülererek başımı sallarım.

"Beni beslemek zorunda değilsin. Gerekli olan her şeyi yanımda getirdim..."

"Bu hafta her gece beni besledin," diyor, gözlerini bana dikerek.

. Dün gece annesinin onu beslediğini söylemek için ağzımı açarım ama o başını sallar. "Ve bebek bakıcılığı. Lütfen. Bu gece seni ben besleyeyim."

Sesi samimi ve yüzünde de öyle, ve bütün öğleden sonra bana yardım etmiş olmasına ve on dakika önce ona ters cevap vermiş olmama rağmen, iç çekip isteksizce pes ediyorum. Ben daha konuşmadan dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Tamam, tamam," diye mırıldanıyorum.

Hepimiz ceketlerimizi giyerken Emma heyecanla bağırır ve ben yeni evimin kapısını kilitlerim. Jesse bunun gerçekten gerekli olmadığını söyler, ben de bunu biliyorum, ama bu alışkanlığımı bırakmam biraz zaman alacak. Sonra çakıllı yolu takip ederek Emma ve Jesse'nin evine doğru yola çıkarız.

Pizza yiyoruz, Emma'nın seçtiği bir filmi izlerken kanepede yiyoruz, sonra da filmin devamını izliyoruz. Jesse, Emma'ya filmi durdurup yatmaya hazırlanma zamanının geldiğini söylediğinde, hava çoktan kararmıştı.

Saat daha yedi kırk beştir, ona hızlı yaparsa sekiz buçukta yatmadan önce biraz daha izleyebileceğini söyler. Makul bir teklif gibi görünür, ama o açıkça aynı fikirde değildir ve işte o anda tavrının tüm şiddetini görürüm.

"Ama sonunu izlemem lazım!"

"En az on kez izledin, Emma," diyor Jesse, sesinde öfkeyle.

"Hayır, izlemedim."

"Emma," der, sesi sabittir ama yüzü sabrını kaybettiğini açıkça gösterir.

Emma ayağını yere vurur ve ben gülmek için başka yere bakmak zorunda kalırım, çünkü şu anda gülmenin kesinlikle en kötü şey olacağını biliyorum.

"Filmin geri kalanını Hallie ile izlemek istiyorum!" diye sızlanıyor, sesinde keskinlik kayboluyor ve yorgunluk doluyor. O zaman, muhtemelen büyükbabasıyla benim evime gelmek için erken kalkmış, sonra bütün günü kutuları açmak, taşımak ve temizlikte bana yardım etmekle geçirmiş olduğunu anlıyorum. Şimdi normal yatma saatini geçmiş ve muhtemelen yorgun düşmüştür.

"Em, tatlım, yarın izleyebiliriz. Uzun bir günün yorgunluğunu atmalısın, sen..."

"Hayır, değilim! Uyuması gereken bir bebek değilim! Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi kes!" diyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, çünkü Jesse'ye karşılık verdiğini görmüştüm, ama bana hiç böyle davranmamıştı.

Görünüşe göre bu da bardağı taşıran son damla oldu, çünkü ondan sonra yanımdaki kanepe hareket etti.

"Tamam, bu kadar," der Jesse ayağa kalkarak. "Dişlerini fırçala, pijamalarını giy ve yatağına gir."

Vücudu hareketsiz kalır ve babasına dönerek gözleri büyür. "Ne?" "Duydun beni. Dişlerini fırçala, pijamalarını giy, sonra yatağına gir.
. Benden bu kadar."

"Saat daha yedi bile olmadı!" diyor, ama saat yedi buçuktan geçiyor. "Saatin önemi yok, kaba davrandığın zaman. Yemeğini yedin, bu yüzden erken yatmana bir şey demem. Şimdi dişlerini fırçala ve pijamalarını giy, yoksa geri kalanında televizyon ya da ekran izleyemeyeceksin.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırır, gözleri hayal kırıklığıyla dolup taşar. "Benim evim, benim kurallarım."

"Sen en kötüsün!" diye bağırır, sonra topuklarını dönüp odasına doğru yürür ve arkasından kapıyı çarparak kapatır. O giyinirken sessizce otururuz, banyoya girip dişlerini fırçalarken eşyaları çarparak sesler çıkarır ve kendi kendine mırıldanır. Sonunda odasına geri döner ve kapıyı bir kez daha çarparak kapatır.

Bir süre sonra Jesse iç çeker. "Onunla konuşacağım," der, ayağa kalkar ve koridordan odasına doğru bakar.

"Belki ben gitmeliyim..." diye başlıyorum, ama o bana gözlerinde tam bir yorgunlukla bakıyor, on dakika önce kesinlikle olmayan bir yorgunluk, Emma'yı tek başına büyütme zorunda olmanın ve ne yapacağını hiç bilememenin ağırlığından doğan bir yorgunluk. Bu bakışı tanıyorum, çünkü çocukken babamın yüzünde defalarca görmüştüm.

"Kal. Lütfen."

Basit bir istek, ama istesem de karşı çıkamazdım. Bunun yerine başımı salladım, o da dönüp kızının odasına doğru yürüdü, kapıyı açtı ve ışığı yaktı.

On dakika boyunca kanepede oturup telefonumda gezinirken, Jesse ve Emma birbirlerine fısıldaşıyor, birkaç hıçkırık, gözyaşı ve kelime koridordan bana ulaşıyor. Sonunda, pembe çizgili pijamalarıyla Emma koridordan bana doğru sürünerek geliyor, Jesse ise kapısının yanındaki duvara yaslanmış durumda.

"Hey, Hallie, kaba davrandığım için özür dilerim," diyor bana ulaştığında, gözleri ağlamaktan kızarmış, ama şimdi sakinleşmiş görünüyor. "Üzgündüm ve öfkemi senden çıkardım, bu hiç hoş değildi."

"Sorun değil, kızım. Anlıyorum. Ama bir dahaki sefere, belki bunu konuşmayı denemelisin?" O da başını salladı ve bir kez burnunu çekti. Ona yumuşak bir gülümseme verdim, boğazım aniden sıkıştı ve kollarımı ona açtım, o da bana sıkıca sarıldı. Sonunda sarıldı ve ayağa kalkarak gözlerinin altını eliyle sildi.

"Tamam, şimdi yatma zamanı, tamam mı?" Jesse koridordan yumuşak ama kararlı bir sesle diyor. Emma babasına bakıyor, tartışmak için ağzını açıyor, ama babası ona benim göremediğim ama hissedebildiğim bir bakış atıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bu irade savaşına gülmemeye çalışıyorum, çünkü bunun hiçbir şeye yardımı olmayacağını biliyorum. Emma iç çekip başını sallayarak bana dönünce yenik düşüyor.

"İyi geceler, Hallie. Yarın görüşürüz?" Sözlerinde umut ve heyecan var ve bu bana sıcaklık veriyor.

"Evet, Em. Yarın görüşürüz."

Başını sallar ve odasına geri döner, Jesse de onu takip eder. Jesse, odadan çıkmadan önce bir dakika kadar onunla konuşur, kapı arkasında hafifçe kapanır. Koridorda yürürken, on yıl yaşlanmış gibi görünür. Sonunda, gözleri kapalı olarak kanepenin yanına uzanır. Bir an sessizlik hakim olur, sonra ben sessizliği bozarım.

"Sen iyi bir babasın, Jesse." Yarı gülme, yarı itiraz gibi bir ses çıkarır ama gözlerini açmaz ve konuşmaz. "Ciddiyim. Babam iyi bir babaydı ve bekar bir baba olarak, bu durumda olacağını hiç düşünmemiş biri olarak elinden geleni yaptı, ama şunu söyleyebilirim ki, ona sert çıkmış olsaydım, yatmadan önce odamda benimle yirmi dakika sessizce konuşmazdı. Beni yatağa gönderir ve sabahleyin bu konuyu unutmuş olurduk."

Ona bakmaya devam ediyorum, gözlerim yüzünü ve küçük farklılıkları, bunu en son yaptığımdan bu yana geçen zamanın izlerini takip ediyor. Şakaklarında birkaç hafif çizgi var, sadece birkaç tane, ve gözlerinin yanındaki çizgiler daha belirgin. Bıyığı, güldüğünde oluşan ince çizgilerin üzerinde duruyor, ama bunu çok sık gördüğümü sanmıyorum. Bu düşünce beni o geceye geri götürüyor, onun gülüşü beni neredeyse korkutmuştu, ve gözleri açıldığında, sözleri beni dolaşamayacağım bir yola sapmamı engellediği için mutlu oluyorum.

"Biliyorum. İyi bir baba olduğumu biliyorum, inan bana. O kadar da hayalperest değilim ya da özgüvenime ihtiyaç duymuyorum. Sadece düşündüğümünden daha zor olduğunu düşünüyorum. Bebek, yürümeye başlayan çocuk ve ilkokul çocuğuyla nasıl başa çıkılacağını biliyorum. Ama bu farklı. Bu, onun bir kadına dönüşmesi. Bu, hormonları ve tavırları ve, Tanrı korusun, bir gün erkekleri idare etmeye çalışması. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu konuda yetersizim ve bu boşluğu doldurmak için yeterince çaba göstermedim."

"Annen ve Wren..." diye deniyorum, ama o başını sallıyor.

"İkisine de çok minnettarım, gerçekten. Onlar olmasaydı bu noktaya gelemezdim, ama onlar Emma'yı bir bebek, küçük bir çocuk olarak görüyorlar. Ve bence bu onu etkiliyor, ama ben bunu görmezden geliyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, son birkaç gündür sen yanındayken daha iyi durumda."

Onu daha da kötü hissettirmek istemediğim için omuz silkiyorum. "Bir bakıma ben de Emma gibiyim, bu yüzden onu bir şekilde anlıyorum ama aynı zamanda, on bir yaş çok rahatsız edici bir dönem, bu yüzden ne olursa olsun, inişler ve çıkışlar olacaktır."

"Bence tam da doğru zamanda geldin. Burada olduğun için minnettarım."

Sözleri o kadar samimi ki, göğsüme yerleşiyor, gece havasında yeni evime yürürken bile içimde kalan bir sıcaklık.

ON BİR JESSE

Ertesi sabah erken uyandım ve özellikle önümde uzun bir gün olduğunu bildiğim için yorgun olmam gerekirken, yorgun değildim. Yataktan kalktığımda, çimlerin üzerinde neredeyse bir santim kar olduğunu fark ettim, ama henüz araba yoluna yapışmamıştı ve Hallie'ye bir mesaj attım.

Hazır olduğunda benim evime gel, kar daha da yoğunlaşacak. Çok kalınlaşırsa, UTV ile evimin önünü temizleyebilirim.

Ne zaman uyanacağını bilmiyorum, ama erken kalkan biri olursa diye sabah rutinimi biraz daha hızlı yapıyorum, dişlerimi fırçalayıp giyiniyorum ve kahve yapmak için mutfığa gidiyorum.

"Jesse?" Kapı açılıp kapandıktan sonra Hallie'nin sesi sessizce duyulur.

"Mutfakta," diye cevap veririm mutfaktan aynı sessiz ses tonuyla, uzanarak bir kupa ve onu doldurmak için.

"Günaydın," diyor ve ben omzumun üzerinden ona baktığımda, ona yumuşak bir gülümseme gönderiyorum, o da bana gülümsüyor.

"Günaydın. Kahve ister misin?" Kafamı demliğe doğru eğdim ve o da heyecanla başını salladı.

"Evet, lütfen. Evde hiç kalmamıştı. Fırtınadan sonra markete gidip büyük bir stok yapmam gerekecek."

Ben de başımı sallardım, bunu tahmin etmiştim, sonra tezgahın üzerine soluk yeşil bir fincan koyup buzdolabına doğru yönelirim. Bir an tereddüt ederim, mavi şişeye bakarak kendimi aptal gibi hissedirim, sonra bu duyguyu silkelerim, şişeyi alıp Hallie'nin önüne koyarım.

"Dün markete gittiğimde, sevdiğin kremayı aldım. Taşınırken alabildin mi emin olamadım."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana baktı. "Bana kremayı mı aldın?"

Yanaklarım kızardı, ondan uzaklaşıp kahve makinesinin üzerindeki dolaba uzanarak termos bir seyahat bardağı aldım ve bunun muhtemelen yapabileceğim en tuhaf, en ürkütücü şey olup olmadığını düşündüm. Dün pek düşünmeden şişeyi alıp sepetime attım, ama belki de önceden biraz daha düşünmeliydim.

"Onu gördüğümde zaten mağazadaydım ve sen de çoğu sabah buradasın. En azından bunu yapabileceğimi düşündüm."

"Ne tür krema sevdiğimi nereden bildin?"

Omuz silkiyorum, olabildiğince rahat ve etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum. "Annemin buzdolabında hep var ve orada olduğunda onu içen tek kişi sensin." Buzdolabına geri dönüyorum, kasıtlı olarak Hallie'ye sırtımı dönerek, yarı yarıya kremayı alıyorum, sonra kahve makinesine dönmeden önce kupama biraz döküyorum.

"Beni izliyor musun?" diye sordu, ben kupamın kapağını kapatırken alaycı bir ses tonuyla.

Sonunda ona dönerek, bir kolumu göğsümde kavuşturup diğer kolumla fincanımı dudaklarıma götürdüm. "Biz arkadaşız, değil mi? Arkadaşlar bunu yapar."

Konuşmak için ağzını açar, ama bir şey söyleyemeden, tanıdık bir ses onun adını çağırır — uykulu on bir yaşındaki bir çocuk şeklinde kurtarıcım.

"Günaydın, Hallie!" diyor Emma ve Hallie ona dönerek onu yanına çekiyor. Onları görmek göğsümün bir yerinde yer ediyor ve bütün gün beni sıcak tutuyor.

Gün boyunca, Hallie ve Emma'dan Hallie'nin evini boşaltırkenki ilerlemeleri hakkında birçok haber alıyorum, sonra bizim eve dönüp kurabiye yapıyorlar. Kar yağmaya devam ediyor, akşam yemeği vaktinde bir süre duruyor ve kasabanın çoğunu temizledikten sonra tekrar başlıyor. Çiftliğe döndüğümde kar yine yağmaya başlamıştır ve geç saatlere kadar eve dönemeyeceğim için Hallie'ye Emma'yı normal saatinde yatırmasını mesaj atarım. Annemi Emma'nın yanına gönderebileceğimi söylerim ama Hallie reddeder. Saat dokuzdan çok sonra eve döndüğümde, ışıkları kısmış, kanepemde oturmuş bir film izlemektedir.

Yorgunluktan bitkin bir halde ceketimi ve botlarımı çıkarıp ona doğru sürünerek gittim.

Yarın kar tamamen durduğunda tekrar dışarı çıkmam gerekecek, ama kasabanın sokakları çoğunlukla temizlenmiş durumda ve yoğun tuz tabakası şu anda yağın karı çoğunlukla çamur haline getirmiş, bunu yarın sabah erkenden temizleyeceğim.

"Selam," diyor Hallie, kanepeden kalkarak yumuşak bir gülümsemeyle, alçak sesle. "Eve geldin."

Ona homurdanan bir cevap verdikten sonra yorgunluktan kanepeye yığıldım. "Evet, üzgünüm, beklediğimden uzun sürdü."

"Önemli değil, Emma ve ben film izleyip sohbet ettik. Çok kolay uykuya daldı. İstersen ocakta akşam yemeği var. Emma'ya chili yapmayı öğrettim, çünkü kilerde ve dondurucuda gerekli tüm malzemeler vardı."

Yemek hazırlamak zorunda kalmayacağım düşüncesi beni rahatlattı, bu yüzden başka bir şey söylemeden başımı salladım ve mutfığa doğru döndüm.

"Ben, şey, seni rahatsız etmeyeyim. Dinlenmene izin vereyim," diyor Hallie ayağa kalkarken. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve onu rahat ve tatlı bir şekilde görüyorum, saçları bir omzunun üzerinde, vücuduna bol gelen Three Kings Tree Farm sweatshirt'ü ve altında bir çift tayt. Gittiğinde, hava koşullarına her zamankinden daha az uygun olan o ayakkabıları giyeceğini biliyorum.

Eve geldiğimde yeni bir kar yağışı başladığını bildiğimden, düşünmeden konuşuyorum. "Eve gitmek için acelen mi var? Kar tekrar başladı, bir süre daha yağmaya devam edecek. Bir saat beklersen, en kötüsünden kurtulursun." Bana bir an bakıyor ve ben ekliyorum, "Ayrıca, bütün gün yalnızdım. Biraz arkadaşlık iyi gelir."

Hallie gözlerini devirdi ama başını salladı ve ben de ocağın üzerindeki tencereye gidip, lezzetli kokan yemeğin bir kısmını kaseye koydum ve üzerine bolca peynir serptim.

Kaseyi ve biraz suyu alıp oturma odasına götürdüm. Orada, kahve masasının önüne oturup yemeğimi yerken, arka planda Hallie ve Wren'in izlediğini hatırladığım bir film oynuyordu. Başımı kaldırdığımda, giriş kapısında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tereddütlü bir bakışla beni izliyor. Ben de yanımdaki kanepeye oturmasını işaret ediyorum. Sanki tek istediği buymuş gibi, oturma odamdan geçip yanıma oturuyor.

"Bana gününü anlat," diyorum, bir lokma yemek alırken.

"Günümü mü?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Emma'nın gününü kastediyorum," diye açıklıyorum, Hallie'nin gününü sormamın tuhaf geldiğini fark ederek. "Yerleşmene yardım etti mi?"

"Evet, eşyaları yerleştirmede çok yardımcı oldu. Hala yapmam gereken birkaç şey var, ama sıkılmaya başlamıştım, onun da sıkıldığını düşündüm."

O gününü ve kızımın yaramazlıklarını anlatmaya devam ederken sessizce oturuyorum ve dinlerken gülümsüyorum, kâsemizi bir kez daha doldurup, kendime bir bira ve onun içtiğini bildiğim ve muhtemelen stokladığı sert elma şarabı ile geri dönüyorum. Anlatması bittiğinde ve ben de doymuş olduğumda, derin bir nefes alarak arkama yaslanıyorum. Vücudum yumuşak kumaşa eriyor, yüzüm tavana dönük, sonra düşünmeden konuşuyorum.

"Belki de ihtiyacım olan şey budur."

"Sıcak bir yemek mi?" diye gülerek soruyor.

"Eve döndüğümde beni bekleyen bir kadın." Neden böyle söylediğimi bilmiyorum, ama sanırım beni saran yorucu yorgunluktan olmalı. Gözlerim kapanıyor ve bunu küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşına söylemenin muhtemelen tuhaf olduğunu düşünmüyorum.

"Biliyor musun, seni hiç biriyle çıkarken görmedim," diyor ve gözlerimi açtığımda, bana dehşetle değil, daha çok merakla baktığını görüyorum.

Omuz silkiyorum. "Çıkmıyorum."

Yüksek sesle güler. "Çıkmazsan sana sıcak yemek yapacak bir kadın bulmak zor olur," der alaycı bir tonla ve beni yanımdan dırter. Otururum, uzanıp bir yastık alıp ona fırlatırım, o da küçük alanı dolduran bir kahkaha atar. Kıkırdamaları kesilip sessizliği doldurmadığında, kendimi açıklarım.

"Çok meşgulüm. Kendime ayıracak boş vaktim yok, başkasına ayıracak vaktim hiç yok." Başını eğip, beni rahatsız edici bir şekilde okuduktan sonra başını sallar.

"Hayır, öyle değil."

Gülerek, "Anlamadım?" diyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Sebebi bu değil. Kendine bunu söylüyorsun ve başkalarını başından savmak için onlara da kesinlikle bunu söylüyorsun, ama sebebi bu değil."

"Ne... insan psikolojisi uzmanı falan mısın sen?" Başını sallayıp sırtıttı.

"Hayır, sadece neredeyse tüm hayatım boyunca kız kardeşinin en iyi arkadaşıydım, bu da *onu* bir kitap gibi okuyabildiğim anlamına geliyor. Senin için ne yazık ki, sen ve kız kardeşin sadece birbirinize benzemekle kalmıyorsunuz, aynı şekilde davranıyorsunuz da. İkiniz de çok, çok

bariz işaretler var." Aramızdaki mesafeyi aşarak kaşlarımın arasındaki çizgiyi düzeltir, hafif dokunuşu oraya ateş yayar. "Mesela bu. Ve yalan söylediğinde karşındakine bakmayı reddedersin."

"Görünüşe göre kız kardeşime çok dikkat ediyorsun."

"Çok değer verdiğim insanları not alırım. Şimdi bana gerçek nedeni söyle."

Omuzlarını silkiyor, sonra uzanıp içkisinden bir yudum daha alıyor. Sessizliği, ısrarcı olmaması, aileme anlamayacaklarından ya da ben görmediğimde bir yolunu bulacaklarından korktuğum için onlara anlatmadığım şeyleri itiraf etmeme neden oluyor.

Emma'yı, suçluluk duygusu beni yiyip bitirmesin diye zar zor mutlu edebiliyorum, ki bu benim doğuştan iyi olduğum bir şey olmalı. Vicdanım rahat bir şekilde, başka birini mutlu edemiyorum, bunu yapmam gerekse bile. Kanepenin diğer tarafından sessizlik geliyor ve başımı çevirdiğimde, onun bana şaşkın bir şekilde baktığını görüyorum.

"Bunun senin işin olmadığını biliyorsun, değil mi?" Hallie sessizce konuşarak nihayet sessizliğini bozdu. "İnsanları mutlu etmek senin işin değil. Bu senin sorumluluğun değil."

"Bir ilişkide, benim işim," diye karşılık veriyorum ve o omuz silkiyor. Aramızda sessizlik hakim oluyor ve onun bu konuyu geçiştirdiğini düşünüyorum, ama sonra düşüncelerini yeniden ifade etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını fark ediyorum.

"Haklısın, ama aynı zamanda yanılıyorsun. Bir ilişkide denge vardır. Bu senin görevin, ama aynı zamanda diğer kişinin de görevi. Eğer *"Hey, bundan memnun değilim"* ya da *"Hey, bundan daha fazlasına ihtiyacım var"* diyecek bir iletişim yoksa, bunu gerçekten bilemezsin. Elinden geleni yapabilirsin, satır aralarını okuyabilirsin, ama genç ebeveynler olmayı, bir insanı hayatta tutmaya çalışmayı da eklediğinde, kimsenin bunu bilmeni bekleyemez, anlıyor musun?"

O anda, Kim ve onun neden gittiği hakkında, gösterdiği kadarından daha fazlasını biliyor mu diye merak ediyorum, ya da belki de bu sadece Hallie'nin tarzıdır — beni okumak ve tanımak için doğuştan gelen yeteneği, iyi ya da kötü.

Ama gerçek şu ki, Emma'nın annesinin ayrılışının tüm ayrıntılarını kimseye anlatmadım. Ailem, çiftlikte geçirdiğim bir günün ardından eve geldiğimde Emma'nın beşiğinde ağladığını ve Kim'in eşyalarını arabaya yüklediğini ve ayrılacağını söylediğini biliyor. Ama gerisini bilmiyorlar.

Kimse onun benim yanımda olmadığım için gittiğini bilmiyor, Emma için ideal bir aile yaratmaya,

kızım için benim büyürken sahip olduğum şeyi yaratmaya çalışmakla, onun içten içe yavaş yavaş öldüğünü fark edememekle ve hepsinin benim hatam olduğunu bilmiyorlar.

"Beni istediğin hayata soktun, hiç istemediğim bir ailede evcilik oynamamı sağladın. Bana ne istediğimi hiç sormadın. Hayallerimi çaldın ve benim sadece senin hayallerini yaşamamı bekledin," diye bağırdı bana, ona ne olduğunu ve nereye gittiğini sorduğumda.

Ve haklıydı: Gerçek şu ki, hamile olduğunu öğrendiğim andan itibaren Kim'i köşeye sıkıştırdım, ta ki artık dayanamayacak hale gelip temelli ayrılana kadar.

O gün, kalması, benimle konuşması, kendine daha fazla zaman ayırabileceği, vazgeçtiğini düşündüğü hayallerinin peşinden koşabileceği yeni bir sistemi bir iki ay denemesi için yalvardım. Terapiye gitmesini, yeni bir program denemesini, vazgeçmekten başka bir şey yapmasını yalvardım ve kısa bir süre sonra onun arka farlarının uzaklaştığını izledim.

Ağlayan Emma'yı kucaklarken, ben de kendimi tutmaya çalışıyordum, Kim'i özlediğim için değil - ki o, bir gecelik bir ilişkiyken ikimizin de beklediğinden daha fazlasına dönüşmüştü - ama kendimi çok kaybolmuş ve korkmuş hissettiğim için. O zaman ikimizi bir daha asla bu duruma sokmayacağıma yemin ettim.

Kim'in gittiği günden bu yana en yakın olduğum an, Vermont'taki o geceydi. Sekiz yıldır ilk kez, kendime verdiğim sözleri bir kenara atıp, başka bir şeye şans vermeyi göze alabilirdim.

Ve sonuç ne oldu?

Ama Hallie'ye bunların hiçbirini anlatmayacağım, bunun yerine omuz silkiyorum ve anlatabildiğim kadarını açıklıyorum. "Kontrol edemediğim birçok şey var, özellikle Emma ve benim içinde bulunduğumuz durumda, gerçekten kontrol edemediğim ikinci bir ebeveyn var. Ama onun hayatına kimi sokacağımı kontrol edebilirim, ben de öyle yapıyorum. O evden yokken biriyle çıkabilirim ve hayatımın geri kalanının nasıl olacağını düşünebilirim, ama benim bir numaralı sorumluluğum o. Onu, bağlanıp bağlanmayacağı belli olmayan ilişkilere maruz bırakarak sürekli kadın değiştirmeyeceğim, ama bu ilişkilerin gerçekten sürecektir mi bilmiyorum. Hayatında yeterince istikrarsızlık var zaten."

Konuştuktan sonra aramızda sessizlik hakim oldu ve kararımın arkasında durmama rağmen, nedense onun görüşü benim için önemli. Bu kararımı aileme, kız kardeşime ve hatta Madden'a anlattım, ama hiçbiri anlamadı. Hepsi bana çıkmam gerektiğini, "kendime" zaman ayırmam gerektiğini söylüyor. Annem bile bunun Emma için iyi olacağını söyledi, ama ben her zaman kararlı kaldım.

Hallie de benzer tepki verdiğinde hayal kırıklığının beni sarmasını bekledim. Ama her zamanki gibi, beni şaşırtıyor.

"Kimse sana bunu söylemeyecek, ama bence doğru şeyi yapıyorsun."

Ona tamamen şaşkın bir şekilde bakıyorum, çünkü haklı: kimse bana bunu söylemedi.

"Öyle miyim?" diye soruyorum ve o geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor, ben ise başımı sallayıp saçlarımı elime alıyorum. "Yani, ben öyle olduğumu biliyorum, ama sen de öyle mi düşünüyorsun?"

O başını sallar. "Colt ve ben çocukken babamın birkaç kız arkadaşı vardı ve ben hepsinden nefret ediyordum - ailemizin dinamiklerini ve alışkanlıklarımızı, küçük de olsa, değiştirdikleri için - ama nedense, gittiklerinde onlardan daha da çok nefret ediyordum. Benim için kaybedilen bir durumdu. Doğru bir cevap var mı bilmiyorum, ama anlıyorum. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum."

Bu, Hallie Young'ı ne kadar sevdiğimi doğrulamama gerek olmayan bir başka kanıt, o benim olmayacak olsa bile. Geriye yaslanıp, sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum, her yerimi sıcaklık kaplıyor, sonra konuyu değiştirmeye, spot ışığını başka yere çevirmeye karar veriyorum.

"Peki ya sen?" "Ben mi?"

Sormamalıyım, ama sonunda merakımı gidermek, ona karşı hissettiğim bu ilgiyi yatıştırmak için daha iyi, daha uygun bir zaman düşünemiyorum.

"Evet. Neden bir erkek arkadaşın yok?" Bana, nereden başlayacağına, nasıl cevap vereceğine, hatta cevap vermesi gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışır gibi bakıyor. Ama sonunda sabırsızlanıp tekrar konuşuyorum. "Madden yüzünden mi?" Aramızda sessizlik hakim, ama bu sefer farklı, bu sefer onun cevabını beklememin ağırlığıyla dolu. Yüzüne baktığımda, gerginlik, utanç ya da hatta utangaçlık görmek bekliyorum, ama görmüyorum. Bunun yerine, gerçek bir şaşkınlık görüyorum.

"Madden mi?" diye sorar, sesi tek kelimeyle yükselir.

"Evet, öyle. İkiniz her zaman çok... yakındınız. Her zaman senin... bilirsin... diye düşündüm."

Bir saniye geçer, ağzı birkaç kez açılıp kapanır, başı yana eğilir ve saçları omzuna dökülür, kaşları çatılır. Sanki beni çözmeye çalışıyor ama başaramıyor gibi.

"Madden'a karşı bir şey hissettiğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Şey..." Tereddüt ediyorum, yüzünü okurken orada bir eğlence kıvılcımı görüyorum. "Artık değil mi?"

Bir an geçer ve sonra Hallie başını geriye doğru eğer, saçları omuzlarına dökülür, yüzünde şimdiye kadar sakladığı en büyük gülümseme belirir ve odayı göğsünden gelen kahkahalar doldurur. Kahkahalar bir süre devam eder, sonra yavaşlar, başını kaldırır ve gözlerinin altını parmağıyla siler, ellerini sallayarak kendini serinletir.

"Tanrım. Çok iyiydi."

"Madden'a karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Madden'la çıkmaktansa lastik çiğnemek daha iyi. Bizi hiç aynı odada gördün mü? *Kendi* kardeşime bile ondan daha nazik davranırım. Beni deli ediyor." Başını sallayarak sakinleşmeden önce, daha küçük bir kahkaha daha atar. "Madden. Çok iyiydi, Jesse."

"Açıkçası, bunun neden bu kadar komik olduğunu anlamıyorum. Onunla çok zaman geçiriyorsun. Sürekli onunla flört ediyorsun. İkiniz sürekli birbirinize takılıyorsunuz..."

Kafasını salladı. "Bu flört etmek değil, Jesse. Colton'la da aynı şeyleri yapıyorum."

Bir an geçtikten sonra, kardeşine nasıl davrandığını, güldüğünü ve onu dürttüğünü düşünürüm ve onun... haklı olduğunu anlarım.

Bu, anladığımı sandığım her şeyi yeniden şekillendiriyor.

"O gece olanların bu olduğunu sanmıştım," diyorum istemeden. Aniden oda çok sıcak, çok havasız geliyor ve Hallie bana karışık bir şaşkınlık ve anlayışla bakarken çok yakın geliyor. "Vermont'ta."

Sözlerim ve dilimden döküldükleri şekilde ciğerlerimdeki nefesim durur. O geceyi, öpücüğü, onun ayrılmasını hiç konuşmadık ve dürüst olmak gerekirse, öyle kalmasını planlamıştım. Ama şimdi durmak için çok yorgun ve rahatım ve dürüst olmak gerekirse, ne olduğunu bilmek istiyorum. O zamandan beri bu beni içimi kemiriyor.

"Ben..." diyor, sonra duruyor, yüzü aniden sertleşiyor ve hareketsiz kalıyor. "Jesse."

"Sebebinin bu olduğunu düşündüm. Yanlış kardeşi öptüğünü fark ettiğini. İkiniz de hep öyleydiniz ve sen ona hep ilgi duyuyordun, bu yüzden ertesi gün benden kaçıp onun yanından ayrılmadığında, sebebinin bu olduğunu düşündüm."

Bir kez, iki kez gözlerini kırptırdı, sonra dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Şey, birincisi, önceki gece flört ettiği ve kaçındığı bir kız vardı

ben de ona savunmada yardımcı olmaya çalışıyordum."

Bu yeni bilgiyi zaten bildiklerimle birleştirmeye çalışırken kafam karışık bir şekilde geriye doğru eğilir ve şaşırtıcı bir şekilde, bu bilgi gerçekten de uyuyor. Madden'in önceki gece bir kadınla biraz flört ettiğini ve sonra onun zevkine göre çok yoğun olduğu için ondan kaçınmaya çalıştığına dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum, ama Hallie ile öpüşmesi beni gerçekten şaşırtmıştı ve bunu tamamen unutmuştum.

"Ve ben de senden kaçınıyordum," diye ekledi.

Bunu duyunca başımı kaldırıp ona baktım. "Ne? Neden?"

"Şey, önceki gece sarhoş olup en iyi arkadaşımın seksi ağabeyine atladım, sonra da korkup kaçtım. Bu biraz... utanç verici, değil mi?"

Ona benim ona atladığımı söylemeye zahmet etmedim, daha çok önemli kısımlara odaklanmak istedim.

"Yani pişman olduğun için benden kaçmadın mı?"

Yine yüzü değişir. "Yani..."

Onun sözleriyle, neredeyse bir yıldır omuzlarımda olduğunu fark etmediğim bir yük kalkmış gibi hissediyorum ve bununla birlikte, şaka yapma isteğim artıyor, kalbime bir kazık saplanıyormuş gibi mimik yaparken sözlerimi mizahla dolduruyorum.

"Oof, bir erkeği nasıl rahatlatacağını gerçekten biliyorsun. Öpücük o kadar kötü müydü?" Komik tavrım amacına ulaştı ve Hallie gülümsedi, omzuma hafifçe bastırdı ve başını salladı.

"Şimdi de iltifat bekliyorsun. İyi olduğunu biliyorsun." "Ama...?"

"Ama sen Wren'in kardeşisin. Bu benim aşamayacağım bir sınır." Kaşlarım çatıldı, ama o devam etti. "Wren hayatımdaki en önemli insanlardan biri. Aslında, tüm ailen öyle. O öpücük çok, *çok* iyi olsa bile, seninle birlikte olarak bunu asla riske atmam. Hiçbir yere varamazdı ve sadece eğlence için birlikte olsak bile, kız kardeşine büyük beyaz düğünler ve kızıl saçlı yeğenler hakkında fikirler verebilirdi. Gerçeklik onun kalbini kırardı." Bunu sanki komik bir şaka yapıyormuş gibi çok rahat söylüyor, ama içinde açıkça anlaşılabilir bir ciddiyet var, benim ulaşamadığım bir ciddiyet.

Ona neden bunun sadece bir ilişki olacağını düşündüğünü sormak istiyorum, ama ona çıkmadığımı söylemedim mi? Emma okuldan mezun olana kadar hiç çıkmayacağımı? Şimdi ona, bir an için

bu kuralı onun için çiğnemeyi düşündüğümü söylemenin zamanı değil. İçimden bir ses, onun bunu pek hoş karşılamayacağını söylüyor.

Yine de, neredeyse söylüyorum.

Eğer benimle birlikte olacak kişi o olsaydı, bu riski göze alacağımı söylemek için neredeyse ağzımı açıyordum, ama ben bunu yapamadan, o sahte bir esneme yaptı ve ayağa kalktı.

"Peki, ben eve gitmeliyim. Yarın erken çıkacaksın, değil mi?" Neredeyse hiç içmediği içeceği alıp mutfığa götürdü ve lavaboya döktü. "Beş buraya gelmek için uygun bir saat mi?"

Ona bakarak gözlerimi kırıştırıyorum, arkasından gidip düşüncelerini anlamaya çalışıyorum.

"Oh, evet." Ondan artık boşalmış şişeyi alıp, yarın dışarı çıkarmak için tezgahın üzerine koyuyorum. "Seni eve kadar geçireyim," diyorum, o çamur odasına doğru yürürken, ama o başını sallayarak saçları sırtında kayıyor.

"Gerek yok." Tartışmak için ağzımı açtım ama o beni durdurdu. "Annenin sana bağırmasını duymak istemiyorum. Kar fırtınası sırasında uyuyan çocuğunu yalnız bırakmamak için yüz metreyi tek başıma yürümem onun için sorun olmaz." Ceketini alıp giymek için döndüğünde, yüzünde bir inatçılık olduğunu fark ettim ve onu vazgeçirmemin imkânsız olduğunu anladım, bu yüzden iç çekip kabul ettim.

"Peki. Ama eve vardığında bana mesaj at. Yoksa, seni kontrol etmek için oraya gelirim." O da başını sallar, sonra ayakkabılarını giyerken kapı koluna uzanır. O zaman onunla tartışmam gerekir, ama ben tartışmaya başlamadan önce, o konuşmaya başlar ve dikkatimi dağıtır.

"Ve Jesse?" diyor kapı kolunu çevirirken. "Eğer bir kral seçecek olsaydım, o kesinlikle sen olurdun."

Ve ben buna ne cevap vereceğimi düşünmeden, kapıyı açıp bana hızlıca iyi geceler diler! Sonra kapı kapanır. Uzun bir dakika orada durup bunun ne anlama geldiğini düşünürüm, ancak telefonum bir mesajla çaldığında gerçekliğe geri dönerim.

HALLIE

Eve geldim! Süvarileri göndermeye gerek yok. İyi geceler, Jesse.

Hızlıca temizlik yapıp, artıkları paketledim ve bulaşıkları bulaşık makinesine koydum, sonra yatmaya hazırlandım ve alarmımı çalmaya ayarladım.

şafak vakti. Ama yorgun olmama rağmen, yatakta uzanıp zihnimde konuşmamızı ve en önemlisi, uykuya dalana kadar son birkaç kelimeyi tekrar tekrar oynatıyorum.

ON İKİ

Çarşamba günü Jess'in evine gittiğimde, gülümsüyor ve heyecanlıyım, planlar ve el işleri hakkında konuşup duruyorum, sonra bana soru sormasına fırsat vermeden onu kapıdan dışarı çıkarıyorum. Emma ve ben, ev yapımı pizzalar, bir film ve s'mores ile Emma ve Baba'nın rahatlama gecesi planlıyoruz, bu yüzden Jesse yorgun bir şekilde kapıdan girdiğinde, ona bu geceki planları anlatıyorum, o da kabul ediyor ve bana yumuşak bir bakış atıyor, ben de o başka bir şey söylemeden hızla oradan ayrılıyorum.

Amacım, son iki günün ardından yorgun düşmüş olması nedeniyle ona rahat bir gece yaşatmak, ama aynı zamanda kızıyla vakit geçirirken kendini iyi hissedebileceği bir gece yaşatmaktı.

Bunun, dün gece Vermont'ta olanları ona anlatıp, açık ve dostane sınırlar koyduktan sonra, ona söylediğim son sözlerle bu sınırları tamamen yıkmış olmanın verdiği yoğun utançla kesinlikle *hiçbir* ilgisi yok.

Eğer bir kral seçecek olsaydım, bu kesinlikle sen olurdun.

Neden böyle bir şey söylesin ki?

Elbette doğrudu, ama bu tamamen içimdeki bir düşünce olarak kalabilirdi.

Kendime, bunun nedeni onun önceki gece çok savunmasız olması ve benim de ona aynı şeyi vermek istemem olduğunu söylüyorum. Kendime, onun flört etme konusundaki duygularını açığa vurmasının - daha doğrusu, flört etmeme konusundaki duygularını açığa *vurmasının* - ikimizin de bunu asla yapmayacağını bildiğim için beni cesur hissettirdiğini söylüyorum. Kendime, onun geçen yılı benim onu kardeşi için reddettiğimi düşünerek geçirdiği için kendimi kötü hissettiğim için olduğunu söylüyorum.

Tamam, belki kapıdan çıkıp gitmem utançla *bir* ilgisi vardı, ama en azından bu sefer planım Jesse'yi görmezden gelmek değil. Bunun ikimize de yararı olmadığını öğrendim ve bu kadar yakın yaşadığım ve Emma'ya yardım ettiğim için bunun imkansız olduğunu biliyorum. Sadece o gece ile bir sonraki gerçek konuşmamız arasında yeterince mesafe koymak istiyorum, böylece bana bu konuyu sorma şansı kalmaz ve aramızdaki gerginlik artmaz.

Çünkü Jesse'ye, aslında kardeşi hoşuma gittiği için ondan kaçmadığımı açıkladığım o kısa anda, orada gördüm: umut. Olasılık. Belki, *belki* bir şeyler deneyebiliriz fikri. Bunu yok etmem gerekiyordu ve sanırım bunu yaptım, ta ki o aptalca, aptalca ayrılırkenki ana kadar.

Ben bir aptalım.

Ne yazık ki, son seferinde kendimi aptal durumuna düşürdüğümü ve ondan kaçındığımı itiraf ettiğim için, Jesse benim davranışlarımdan çok daha akıllı hale geldi ve bunu Perşembe gecesini Emma'nın akşam yemeğine kalmamda ısrar etmesi ve Jesse'nin de kabul etmesiyle bana kanıtladı. O sabah, Emma uyanıp güne hazır olduktan sonra, odası için dekorasyon yapmak için devasa bir el işi malzemeleri çantasıyla saat sekizde gelmişim ve yine Jesse ile konuşmaktan ustaca kaçınmışım.

Zihinsel olarak, yemek yedikten sonra hemen ayrılmayı planlıyorum, ama Jesse akşam yemeğinin ortasında kaçma planımı bozuyor.

Ben mutfığa içecek almaya gittikten sonra, "Yine on ay boyunca beni görmezden mi geleceksin?" diye soruyor. Beni takip ettiğini duymadım, ama buzdolabının kapısını kapattığımda, kiler kapısına yaslanmış duruyor ve ben neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oluyorum.

"Jesse!" diye bağıryorum. "Ödümü kopardın!" Gülümsemesi genişliyor, benden çok eğleniyor ve birden daha genç, çok daha kaygısız görünüyor.

"Güzel. Şimdi, beni yine görmezden gelecek misin?"

"Neden seni görmezden geleyim ki?" diye soruyorum, aptal rolü yapmanın en iyi plan olduğuna karar vererek bir kutu soda açıyorum.

"Bilmiyorum, ama bu konuda oldukça başarılı görünüyorsun."

Burnumu kırıstırıp yalan söylemek için ağzımı açtım, ama bunu yapmak istemediğime karar verdim. Jesse'ye karşı değil, ona *açıkladığım* sürece her zaman düşüncelerimi anlayabilen birine karşı değil.

"Seni görmezden gelmek *istediğimden* değil," diye başlıyorum. "Ama?" Gözlerimi deviriyorum.

"Ama aptalca bir şey yaptığımda bu benim standart tepkim gibi görünüyor."

"Aptalca mı?" İkimiz de ne demek istediğimi bildiğimiz için ona sert bir bakış attım ve

o sırıtış dudaklarında daha da genişliyor. "Oh, bana Madden'ı değil seni seçeceğini söylediğin zamanı mı kastediyorsun?" Yüzüm bir şekilde daha da ifadesiz hale geliyor. "Hal," diye başlıyor ve ben bu tek kelimenin karnımda kelebekler uçuşturmasını görmezden geliyorum. "Hayatım boyunca insanlar bana Madden'ın daha iyi bir kardeş olduğunu söylediler." Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum, ama açıklamaya devam etmeden önce gözleri parladığında başarısız olduğumu düşünüyorum. "O daha arkadaş canlısı, flörtöz ve insanların onu nasıl gördüğüne gerçekten önem veriyormuş gibi giyiniyor."

"Ben her zaman daha çok düşünceli oldum," diyorum omuz silkerek, bunu eğlenceli ve aptalca bir şey gibi göstermeye çalışıyorum, ama konuştuğum kişi Jesse, o da bunu bir adım daha ileri götürüyor.

"On dört yaşındayken mi, Bayan Hallie King?" Kızarıklık daha da derinleşti ve sanırım artık o da benim neden o vizyon panolarını görmesini istemediğimi anladı. "Merak ediyorsanız, onların da Madden hakkında olduğunu sanıyordum."

Gözlerimi devirip, önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Sanki."

"Hmm. Arkadaşların birbirlerinden hoşlanmaları gayet normal, değil mi? Bunun bir anlamı olmak zorunda değil, hele ki benden kaçınmak için bir neden olması hiç gerekmez."

"Öyle mi?"

Kafasını sallar, sonra arkasını dönüp yemek odasına doğru yürür ve bir an için kurtulduğumu sanırım. Ama sonra ayakları takılır ve omzunun üzerinden geriye bakar.

"Ama bil ki, ben de seni seçerdim, Hallie. Her seferinde."

Sonra yemek odasına girip, sanki beni az önce mahvetmemiş gibi Emma ile konuşmaya başlar.

Buna nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden hiçbir şey yapmıyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla hep oynadığım rolü oynuyorum: Jesse'den hoşlanıyorum ama bununla ilgili hiçbir şey yapmıyorum.

BreakTK

Ertesi sabah, sabah işlerimi bitirip saatin daha yediye bile gelmediğini fark ettiğimde ayaklarım ağırlaşmıyor. Pazartesi günü okula dönmeden önce Emma'ya bakacağım son gün ve aynı zamanda Wren'in eve döneceği gün. Oturup saat sekize kadar beklemek yerine, saat 7:10'da evden çıkıyorum.

Oraya vardığımda içeceğim kahveyi düşünmeye başlamıştım bile (nasıl yapıyor bilmiyorum, ama benim süslü makinem ve aynı kremam olmasına rağmen, Jesse yıllar önce Bayan King'in ona Noel hediyesi olarak aldığı berbat kahve makinesinde daha iyi kahve yapıyor), ama sürekli bir homurtu ve *thunk, thunk, thunk* sesleri duyduğumda merakım uyandı ve sesin kaynağını takip etmeye karar verdim.

Sonra, evin etrafındaki patikadan dikkatlice arka bahçeye doğru yürüdüğümde ve köşede Jesse'yi gördüğümde, bu merak tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Sırtı siyah ve kırmızı flanelle kaplı, vücudunu her hareket ettirdiğinde kasları hareket ediyor, baltayı başının üzerine kaldırıp indirerek odun kesiyor.

Aman Tanrım.

Bu muhtemelen gördüğüm en seksi şey ve bunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissetmiyorum. Jesse King'e sahip olamam, ama vibratörümle geçireceğim uzun, yalnız geceler için bu anıyı saklayabilirim, değil mi? Bu kurallara aykırı değil, değil mi?

Ayrıca, burada durup izlemek zorundayım. Konuşup onu korkutursam ve o da parmağını keserse ne olur? Bu, sonsuza kadar vicdanımı rahatsız eder.

Sapık gibi araya girmek yerine, Jesse'nin kalın ve ağır odun parçalarını kütüğün üzerine kaldırmasını, sonra geri çekilip baltayı yüksekçe kaldırıp odunu zahmetsizce kesmesini izliyorum. Üçüncü veya dördüncü seferden sonra (ya da beşinci, ya da altıncı, kim bilir — çok dikkatim dağınık ve saymak pek öncelikli değil), sözlere dikkat etmeye başlıyorum.

Siktiğimin

orospusu.

Ondan nefret

ediyorum.

Lanet olası korkunç insan.

Görünüşe göre Jesse sadece odun kesme işini halletmiyor, muhtemelen uzun süredir içinde biriktirdiği öfkeyi dışarı çıkarıyor. Aniden, ona hayranlık duymaktan çok endişelenmeye başladım.

O başka bir kütüğe uzanırken, ben konuşuyorum.

"Uh, bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye soruyorum. Jesse başını benim yönüme çeviriyor ve şakalarım bir anda bozuluyor.

Berbat görünüyor.

Kızgın, incinmiş ve çok fazla sinirli. Onun yüzünde daha önce hiç görmediğim yoğun duygular var ve neredeyse bir adım geri atıyorum.

"Söylemek mi?"

"Ben sadece... sürekli bir tür kadından nefret ettiğini söylüyorsun ve..." "Sen değilsin," der ve başını sallayarak çabucak ekler.

"Phew, yine başa döneceğiz sandım," diyorum gülerek, ama bu daha çok göstermelik, çünkü gerçekte endişeliyim. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Artık sözlerimde mizah yok, yerini nezaket ve samimiyet almış. O, baltayı yere bırakıp bana bakmadan önce, ruhunun derinliklerinden gelen bir nefes gibi görünen bir nefes veriyor.

"Kim."

"Kim mi?"

"Yarın gelip Emma ile biraz zaman geçirecekti. Emma onu Noel'de görmediği için iki haftadır söz vermişti."

Bu sözler midemde rahatsızlık yaratıyor, ancak bunun nedenini tam olarak bilmiyorum. Eski, çok tanıdık yaralarım ağrıyor ve sonraki sözlerimi söylemekte tereddüt ediyorum.

"Ve...?"

"Dün gece geç saatlerde bana mesaj attı ve bir trafik kazası geçirdiğini, gelemeyeceğini söyledi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu, özellikle de az önce homurdandığı haliyle, hiç de beklediğim bir gelişme değildi.

"Aman Tanrım, Jesse..."

"Madden'in sosyal medyada onu takip ettiğini bilmiyor. Hikayelerini gördü ve şu anda Aspen'de yeni erkek arkadaşıyla kayak yaparken fotoğraflar paylaşıyor."

Bir, iki kez gözlerimi kırptıyorum, sonra içimi bir ateş kaplıyor ve anlıyorum: Emma'ya yarın gelemeyeceği için Jesse'ye kaza geçirdiğini söylemiş.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, hayal kırıklığı ve kendini beğenmiş öfke içimde kaynıyordu. "O lanet olası kaltak."

O, "*Anladın mı?*" der gibi omuz silkiyor.

"O biliyor mu?" Emma, annesinin ona Noel hediyesi olarak bir cep telefonu aldığını söyledi. Şahsen, on bir yaşındaki bir çocuğa ilk tercihim bu olmazdı, ama ben ne bilirim ki? Emma, bu telefonla ara sıra annesine mesaj attığını da söyledi. Benden numaramı istedi, ama ben önce babasına sormam gerektiğini söyledim ve henüz bunu yapmadım.

Jesse, yüzünü elleriyle ovuşturmadan önce dudaklarından yine derin bir yorgunluk sesi çıktı. Bu sabah normalde taktığı beyzbol şapkası yerine Three Kings marka bir bere takıyordu, orman yeşili rengi gözlerindeki küçük yeşil parçacıkları ortaya çıkarıyordu. "Hayır. Her zamanki gibi, ona haberi veren yine ben olacağım." Sözlerinde isteksiz bir kabullenme vardı ve bu beni çok üzdü.

"Bu sık sık olur mu?"

O başını sallar. "Kim'in ne zaman geleceğini söylemeyi bırakmadan önce, dört ya da beş yaşındayken daha kötüydü. O sıralarda, çoğu zaman bir şeyler çıkıp Emma'yı görme planlarını iptal etmek zorunda kaldığını fark ettim. Makul olarak, her ziyaret son dakikada iptal edildiğinde Emma çılgına dönüyordu. O zaman ziyaretlerden bahsetmeyi bıraktım. Gelirse, bu eğlenceli bir sürpriz olur. Gelmezse, önemli değil."

Bu, zaten bildiğim bir şeyi daha kanıtıyor: Jesse harika bir baba. Birçok ebeveyn, sürekli hayal kırıklıklarını kendi lehlerine kullanır ve çocuklarını diğer ebeveyne karşı kıskırtır, ama Jesse öyle değil. Emma'nın Kim hakkında sürekli en iyi şekilde düşünmesini sağlıyor ve onunla yapabildiği az sayıdaki ziyaretleri sihirli bir sürpriz gibi hissettiriyor.

"Ama şimdi bir telefonu var," diyorum anlayışla ve Jesse, yüzünde mutsuzlukla başını sallıyor.

"Artık bir telefonu var ve bir haftadır Emma'ya birlikte geçirdikleri gün hakkında mesajlar atıyor; öğle yemeğine çıkma, kuaföre gitme ve alışveriş yapma planları hakkında." Emma bana bir iki kez bundan bahsetmişti, ama ben hiç üzerinde durmamıştım. "Şimdi kötü haberi veren ve bunun ardından gelecek duygusal çalkantıyla başa çıkmak zorunda olan kişi benim."

Ben de bunun olacağını görebiliyorum - ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını ve ona kötü haberi veren en yakın kişi olan benim, bunun yükünü üstleneceğimi. Zavallı Jesse. Bir an için, Kim'in kaçmasının ne sıklıkla olduğunu merak ediyorum, ama bunu düşünmenin bize bir faydası olmayacağını düşünerek, devam etmeye karar veriyorum.

"Tamam, peki..." Nefes alıp yürümeye başlıyorum, zihnim dakikada bir mil hızla çalışıyor. "Yarın için planların neydi?" Jesse'ye baktığımda, bana şüpheyle bakıyor, ama başını sallıyor.

"Hiçbir şey. Her ihtimale karşı plan yapmadım."

Başımı sallayıp telefonumu çıkararak grup sohbetimi açtım. "Wren bugün eve geliyor ve yarın vurulacağından eminim, ama Emma'yı görmekten çok hoşlanacağına eminim."

"Ben istemiyorum..." diye başlar, ama onu görmezden gelerek yazmaya başlarım. "Ve eminim Nat'i ararsam, ona randevu ayarlayabilir." "Randevu mu?"

"Kızlarla brunch, sonra saçını yaptırmak, belki? Okula dönüş için eğlenceli bir şeyler yapmak." Ona umut dolu bir bakışla dönüyorum. Nat kuaför ve onu yarın bize randevu ayarlaması için ikna edebileceğime eminim. "Tinsel hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ağacın üzerinde mi?" diye soruyor ve bu, beni güldürüp başımı sallamama ve öfkemi bir anlığına bastırmama yetecek kadar komik bir cevap.

"Hayır, hayır. Saç uzantıları. Kızının saçında."

Bana göz kırpar ve başını sallar. "Anlamadım, Hal." Derin bir nefes alıp düşüncelerimi toparlamaya çalışırım ve ona planımı sunarım.

"Felaketi önlemenin tek yolu, ona daha büyük ve daha iyi bir şey vermek. Yarın sabah erkenden gelirim ve Wren'in evine brunch'a gideriz. Erken kalkan biri olduğu ve jet lag etkisi de olduğu için muhtemelen çok erken uyanır. Brunch'tan sonra üçümüz salona Nat'i görmeye gideriz. Emma bana tinsel uzantı yaptırmak istediğini söyledi ama sana sormaya çekindi."

"Boyama mı?"

Kafamı sallıyorum. "Basitçe, Nat saçına küçük parlak şeyler takacak. Bir ay kadar sonra düşecekler, ama eğlenceli ve havalı."

Bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Kalıcı olmadığı sürece benim için sorun yok."

Gülümsedim ve planımı anlatmaya devam ettim. "Saçını yaptırdıktan sonra onu alışverişe götüreceğim, yeni kıyafetler alacağım, sonra da sen onu yemeğe götüreceksin."

"Ben mi?"

"Evet. Siz ikiniz randevuya çıkacaksınız. Çiçekçiye gidip ona çiçek alacaksın ve bunu büyük bir olay haline getireceksin. Onun için bu günü gerçekten özel kılacağız."

Yüzünde yumuşak bir ifade belirir. "Annesinin burada olmamasını telafi ediyorsun," der, ama nedense, bu onun bariz bir gerçeği ifade etmesi değildir. Sözlerinde neredeyse hayranlık vardır, benim hissettiğim minnettarlıkla karışık bir kafa karışıklığı.

Boğazımda aniden oluşan yumruyu geri iterek başımı salladım. "Hepimiz bunu telafi edeceğiz. Ne dersin?"

"Bence çok sevecek."

Ona son bir kez gülümserim, o da gülümser, sonra birlikte kestiği odunları taşırız ve plan değişikliğini Emma'ya anlatmak için kolumu omzuna atarak evine gireriz.

ON ÜÇ

Ertesi sabah, erkenden Jesse'nin evine gittim ve Emma, Wren'in evine brunch'a gitmeden önce heyecandan duvarlara tırmanıyordu. Wren bize fırtınalı yolculuğunu anlattı ve Nat'in çalıştığı salona gitmeden önce çok güldük ve çok fazla yedik.

Dün gece Jesse'nin evinden ayrıldıktan sonra, Kim'in vazgeçip Emma'ya sihirli bir gün yaşatmak istediğini ona anlatmak için onu aradım, bu yüzden Nat'in onun için elinden geleni yaptığını fark ettiğimde şaşırmamam gerekirdi, ama yine de şaşırdım. Dün gece ile bu sabah arasında bir ara, Emma'ya uygun bir bornoz ve bir çift terlik bulmuş. Hatta saçını yaptırdıktan sonra bazı iş arkadaşlarıyla manikür, pedikür ve yüz bakımı bile yaptırmış, bu günü Emma'nın lüks makyaj günü olarak değerlendirmiş. Wren ve ben sandalyeleri onun masasına çekiyoruz ve dördümüz, bir haftadan fazla değil, aylarca görüşmemiş gibi sohbet ediyoruz.

"Vizyon panosu gecemizi planlamalıyız," diyorum, dergiler bana bu amaçla evimde sakladığım yığının hatırlatıyor.

"Aman Tanrım, ben de gelebilir miyim? Ben de bir tane yapmak istiyorum! Hallie ve ben Noel'den sonra benimkini bulduk ve üzerinde bir sürü şey yaptık, çok eğlenceliydi!" Nat aynadan bana gülümser ve Wren başını sallar.

"Tabii ki! Kızlar gecesi yapalım," diyor ve Emma'nın yüzü aydınlanıyor.

"Bu yıl ne eklemek istiyorsun?" diye soruyorum ve Emma, panosuna ekleyeceği tüm şeyleri anlatmaya başlıyor ve daha da içimi ısıtan bir şekilde, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da ona bunları başarması için nasıl yardım edeceğimi anlatıyor. Nat bana gülümsüyor ve ben dergiye geri dönüyorum,

Emma, Wren'e panosuna ne ekleyeceğini sorar ve Wren, Adam'la daha fazla seyahat etmeyi planladığını söylerken yanakları kızarır. Adam'ın bahar tatilinde yeni menajeriyle görüşmek için Los Angeles'a gitmesi gerektiği için, oraya da bir gezi planladıklarını ekler.

"Kasabada yardım etme konusunda daha bilinçli olmak istiyorum, bu yüzden büyük bir bağış kampanyası planlamaya çalışıyorum. Toplum etkinlik koordinatörü işe almak için yeterli parayı toplayabilir miyiz diye bakmak için. Adam bağış yapmayı teklif etti," diyor ve Nat yüksek sesle gülüyor. "Ama bence bu, eski usul bağış toplama yöntemiyle yapılmalı. Mayıs ayında çilek festivali gibi büyük bir etkinlik düzenlemeyi düşünüyorum."

Ona spekülatif bir bakış atıyorum. "Bunun senin yükünü nasıl *azaltacağını* bilmiyorum "

Omuzlarını silkiyor. "Haftaya Belediye Başkanı Calloway ile seçenekleri ve bunu gerçekleştirebilir miyiz diye konuşmak için bir toplantım var. Artık her şeyi kendim yapmak istemiyorum, ama topluluk etkinlikleri benim için önemli." Gerçek şu ki, Adam onu kendine öncelik vermeye zorlayacak, ama Wren asla Wren olmaktan vazgeçmeyecek. Sadece bunu daha akıllıca yapmasını ummalıyız ve dürüst olmak gerekirse, büyük resmi yönetmesi için birini işe almak bana çok mantıklı geliyor.

Başka bir şey söyleyemeden, spot ışığı Nat'e çevrilir ve Nat bize hedeflerinin müşteri portföyünü genişletmek, yüz bakımı sertifikası almak ve ev satın almaya doğru ilerlemeye devam etmek olduğunu söyler.

"Peki ya sen, Hallie?" Wren bir süre sonra sorar ve üçünün de gözleri beklentiyle bana dönünce irkilirim.

"Ben mi?"

"Vizyon panona ne yazacaksın?" Emma, dudaklarında geniş, samimi bir gülümsemeyle sorar, ama nasıl cevap vereceğimi düşünürken zihnimde düşüncelerim uçuşurken sinirlerim beni ele geçirir. Yapmak istediğim şeyler yerine, aklıma gelen tek şey bu yıl yapmadığım şeyler ve bu hafta başında bunun farkına varmanın verdiği rahatsızlık.

"Ben... bilmiyorum," diyorum ve uzun zamandır ilk kez bunu içtenlikle söylüyorum.

"Bilmiyor musun?" diye soruyor Nat, kaşlarını kaldırarak.

Omuzlarımı kayıtsızca kaldırıp, gözlerimi kucığımdaki dergiye indiriyorum. "Ben sadece... Şu anki durumumdan memnunum, anlıyor musun? Colt'un evinden çıkmak istiyordum ve bunu başardım. Sanırım evi dekore edip kendime ait hale getirmek istiyorum."

"Peki ya iş?" diye soruyor Wren.

"Yeterince müşterim var, bu yüzden sıkılmıyorum, ama boş zamanım kalmayacak kadar da fazla değil." Derginin sayfasını çeviriyorum, sonra bir kedi resminin üzerinde duruyorum. "Belki de panoma bir evcil hayvan eklemeliyim." Sessizlik beni başımı kaldırmaya zorluyor ve başımı kaldırdığımda, Wren bana yılların tecrübesinden bildiğim bir bakış atıyor, bu da onun ekleyeceği şeyi beğenmeyeceğim anlamına geliyor.

"Bence seninkine flört etmeyi eklemelisin."

Nefesim kesilir. "*Flört etmek* mi?"

"Evet. Flört. Hedefin her zaman kendi ailenin olmasıydı, ama en son ne zaman *biriyle çıktığını* hatırlamıyorum. Ya da..." Gözleri Emma'ya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "*Bilirsin*."

"En son ne zaman öpüldüğünü bile hatırlayamıyorum," diyor Nat, ben de onların dramatik tavırlarına gözlerimi deviriyorum.

"Ben..." diye başlıyorum, kendimi savunmaya çalışıyorum, sonra en son ne zaman öpüldüğümü hatırlayınca donup kalıyorum, ama bunu *buradaki* kimseye söyleyemem. Nasıl cevap vereceğimi düşünürken panik beni ele geçiriyor.

"Gördün mü! Hatırlayamıyorsun bile!" diyor Wren, tereddütümü yanlış anlayarak ellerini havaya kaldırıyor. "Biraz randevuya çıkmalısın. Kendine uygun birini bulmalısın. *Bunu* vizyon panona ekle."

En iyi arkadaşımın yönüne sert bir bakış attım, ama bir şekilde bu dikkat dağıtıcı harekete minnettardım.

"Neden panoma randevuları eklemem gerekiyor? Neden Nat'e randevular konusunda baskı yapıyorsun?"

"Çünkü Nat gerçekten randevulara çıkıyor."

Nat'e dönüp ona sert bir bakış atıyorum, çünkü hepimiz onun *randevularının* ruh eşini bulmakla değil, sadece eğlenceyle ilgili olduğunu biliyoruz. Bana kendini beğenmiş, bilmiş bir gülümseme atıyor ve ben Emma'nın arkasından ona orta parmak gösterip dikkatimi tekrar Wren'e veriyorum.

"Wren, hayatının aşkını bulmanı ve hayatındaki herkesin de bu mutluluğu yaşamasını istemen beni çok mutlu ediyor, ama benim bir ilişkiye ihtiyacım yok. *İstemiyorum* bile."

"Çok yazık," diyor, telefonunu kaldırıyor ve aniden tehlike hissediyorum. Tüm vücudum donuyor, dergimi kapatıp tamamen ona dönüyorum.

"Çok yazık mı?"

"Çok yazık. Seni insanlarla tanıştırmaya başlayacağım."

Midem yere düşer. "Wren, hayır. Gerçekten istemiyorum..."

"Zaten mükemmel bir seçenek buldum. Adı Kevin. Okulda çalışıyor ve ben zaten..."

"Wren, hayır. Lütfen bana bunu yapmadığını söyle." Nat, eğlencesini saklamaya çalışmadan gülerek, Emma ise ne olup bittiğini tam olarak anlamamış olsa da, sırtarak oturuyor. Şu anda kızların arasında olduğu için mutlu. "Lütfen bana, benimle konuşmadan bir yabancıya onunla çıkmak isteyeceğimi söylemediğini söyle."

"Sadece kahve içmek için!" diye neredeyse yalvarırcasına söyler. "Wren..."

"Biliyorum, biliyorum. Çıkmak istemiyorsun, falan filan. Ama o gerçekten çok hoş ve ilgileniyor gibi görünüyordu. Bir kahve içmek o kadar kötü mü olur?" Cep telefonum cebimde çınlar ve büyük bir korkuyla onu çıkarırım. Telefonumun ekranına baktığımda, Wren'den yeni bir mesaj vardır, bir dizi rakam ve yanında *Kevin* adında bir isim. "Ona uygun olduğun zamanı mesajla bildir ve bir şeyler ayarla."

"Wren," diyorum, ona şaşkın şaşkın bakarak.

"Bir şans ver! Ne zararı olabilir ki?" "Birincisi, o bir seri katil olabilir."

"Adam için de öyle demiştin," diye hatırlatır Wren ve ben omuz silkerim. "Hâlâ onun seri katil *olmadığına* dair kesin bir kanıt yok."

Wren, benim mizahımdan hiç etkilenmemiş bir şekilde b a n a sert bir bakış attı. "O bir *anaokulu* öğretmeni, Hallie."

"Seri katillerin nerede çalıştığına dair bir kural olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Kim o?" Emma her zamanki gibi meraklı bir şekilde sorar ve Wren ona döner. "Bay Klien."

"Oh, çok tatlı," der ve onaylayarak başını sallar. Nat ise bu duruma çok eğlenerek yüksek sesle güler. Ben de spot ışığı altında olmasaydım, ben de gülerdim.

"Emma! O bir yetişkin!"

"Bu, bir yetişkin için sevimli olmadığı anlamına gelmez," der omuz silkerek ve ben sadece ona bakakalırım, ağzım açık kalmış halde.

"Sen bir hainsin," dedim ve o, hiç etkilenmemiş gibi omzunu kaldırdı. "Ya da belki o da senin mutlu olmanı istiyor," dedi Wren.

"Ben mutluyum!"

O anda Wren bana bir bakış attı, bir dakika önceki şakacı mizahı yoktu bu bakışta. Bu bakış beni rahatsız etti ve nefesim kesildi, bu tek bakış hiçbir şey söylemeden pek çok şey anlatıyordu.

hiçbir şey söylemiyordu. Ağzını açtı ve ben, yılların tecrübesinden, hem içten hem de beni derinden yaralayacak sözlerine hazırlandım, ama o sırada telefonu yeni bir mesajla çaldı ve dikkatini dağıttı. Ekrana baktığında yüzü yumuşadı. *Adam*. Onun aşk sarhoşluğunun kaynağı ve benim için de aynısını istemesinin nedeni.

O iç geçirip ayağa kalkar. "Bu savaşı başka bir zaman devam ettirmeliyiz," der ve içim rahatlar. Bu fikri tamamen bırakmayacağını biliyorum, ama en azından daha iyi bahaneler bulmak için zaman kazanmış olurum. "Adam gelip beni buradan sürüklemeyen önce eve gitmem lazım. Pazartesi okul başlamadan önce dinlenebilmek için saat birde evde olacağıma söz verdim."

Adam'ın bunu gerçekten yapacağını bildiğim için gülümsemeyemiyordum. Adam Porter, Wren'i omzuna atıp yürüyüşe çıkmaya oldukça meraklıdır. Onun iyiliğini her şeyden üstün tutar, bu da onu onun için sevmemin en önemli nedenidir.

Wren, sevgilisini düşünerek bize rüya gibi bir bakış attığında, neredeyse telefonumdaki numarayı aramayı düşünüyorum. Çünkü, kimseyle çıkmamam da, ben de bunu istiyorum. Aşık olmak ve aşık kalmak istiyorum. Ruhumun derinliklerinde sonsuza kadar benimle kalacağını bildiğim birini bulmak istiyorum. Hayatımın geri kalanında beni sevecek ve işler zorlaştığında kaçmayacak birini. Adam'ın Wren'e baktığı gibi, gözlerinde yıldızlar parlayarak bana bakacak, kendime çok sert davrandığımda beni savunacak birini istiyorum.

Wren'in yanında durup ona sarılırım ve o geri çekildiğinde, yüzünde kararlı bir ifade vardır.

"Kevin'ı bir düşün. O gerçekten çok iyi biri ve ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum," diyor ve ben iç çekiyorum, çünkü bu taktiği kullandığında - yumuşak, tatlı taktiği - er ya da geç berbat bir kör randevuya çıkacağımın farkındayım.

"Biliyorum. Düşüneceğim," diyorum. Bana attığı sırtış, muhtemelen benim kaderimin de bu olduğunu bildiğini gösteriyor, ama bunu yüzüme vurmayacak kadar nazik. Bunun yerine, Nat'e ve sonra Emma'ya veda öpücüğü verip kapıdan çıkıyor.

Yirmi dakika sonra Nat, Emma'nın saçını bitirir. İkimiz de saçına hayran hayran bakar, birkaç fotoğraf çekip Bayan King ve Wren'e göndeririz, sonra Emma'yı Nat'in iş arkadaşlarından birine manikür ve pedikür yaptırmaya göndeririz. Girişe doğru bir sandalyeye oturup dergiyi karıştırıyorum, ama Nat yüzünde müdahaleci bir ifadeyle bana doğru geldiğinde sırtımı dikleştiriyorum. Her şeyi olduğu gibi kabul eden ve birinin en derin, en karanlık düşüncelerini itiraf etmesini

en derin, en karanlık düşüncelerini itiraf ettirmektense ölmeyi tercih eden Wren'in aksine, Nat bir şey sezdiğinde bir yılan gibidir.

Ve şu anda bana bakışları, saldırmak üzereymiş gibi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, Emma rengini seçti," diyor ve yanıma oturuyor. Bir an sessizlik hakim oluyor ve sanırım kurtuldum diye düşünüyorum, ta ki... "Jesse King'le yakınlaşıyorsun, ha?"

Başımı ona doğru çevirip ona sert bir bakış attım.

"Yapma," diyorum. Sanki kazanacağını zaten biliyormuş gibi sırtıyor. Tam o anda, sanki evren bana karşı çalışıyormuş gibi, telefonum yeni bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır. Hızla telefonu alıp bakıyorum ve onun bu akşam saat beş buçukta şehirdeki steakhouse'da rezervasyon yaptığını onayladığını görüyorum.

"Bütün gün sana mesaj atıyor," diyor.

"Çocuğuna bakıyorum," diye açıklıyorum basitçe.

"Çocuğunu sana emanet etmek için dar düğmeli gömleklerle bir dizi ayna selfiesi çekmen mi gerekiyor?" diye soruyor, çenesini hala açık olan mesaj ekranına doğru eğerek. Aşağı baktığımda, Jesse'nin Emma ile akşam yemeği için bana birkaç farklı kıyafet seçeneği gönderdiğini görüyorum ve kalbim sızlıyor. Ona karşı iyi görünmek isteyen o kadar tatlı ki. Ayrıca giyinik haliyle dayanılmaz derecede seksi görünüyor ve daha yakından bakıp belki biraz salya akıtmak istememe rağmen, gözlerimi devirerek önemsizmiş gibi davranıyorum.

"Emma'yı şık bir randevuya çıkarıyor ve en iyi neyin yakışacağı konusunda benim fikrimi istiyor."

Nat bana inanmaz bir bakış atıyor. "Söyleyebileceği bir kız kardeşi ve annesi var."

Omuz silkiyorum. "Ben de onun için bir nevi kız kardeşi gibiyim."

Bunun üzerine Nat yüksek sesle güldü, bu da salondaki birkaç kişinin gözlerini bize çevirmesine neden oldu.

"Nat, ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak, azarlayan bir tonla soruyorum. Kahkahası kesiliyor, gözlerinden yaşları siliyor ve nefesini topluyor.

"Üzgünüm, Jesse King'in seni kız kardeşi olarak gördüğü düşüncesi bana çok ağır geldi." Başımı biraz yana eğerek beni değerlendirir. "Hallie, o adam yıllardır sana aşık."

"Saçmalık," derim, başımı sallayarak. Dikkatimi başka yere çekmek için, mavi düğmeli gömlek giymiş Jesse'nin fotoğrafına giderim ve ona bunun doğru seçenek olduğunu yazmadan önce kalp işareti koyarım.

"Sen aptal değilsin, haklı olduğumu biliyorsun."

Kafamı salladım, sonra solitaire açtım, ona bakmamakta kararlıyım.
Ona.

"Ve sen de ona hep ilgi duydun."

"Çocukken ona aşkıttım, Nat. Hepsi bu. Ve ben bir *çocuktum*. Harry Styles ile evleneceğimi de düşünüyordum." Bunun onu güldüreceğini düşünmüştüm, ama işe yaramadı; gözleri hala beni değerlendiriyor.

"Yani hiçbir şey yok mu? Hiçbir şey?" diye sordu ve ben başımı salladım.

"Hayır," diyorum, p harfini patlatarak. Bir an geçiyor, o geriye yaslanıyor ve içimdeki küçük bir parça, onun işinin bittiğini düşünerek rahatlıyor.

Acemi hatası.

"Yani ben denersem sorun olmaz mı?" diye sordu ve kafamı kaldırıp ona baktım, tuzağına düştüm.

Kahretsin.

Kırmızı rujlu dudaklarında yayılan gülümseme kesinlikle aldatıcı. Ben de bu tuzağa düştüm, kanca, misina ve kurşunla.

"Evet, bu birine karşı hiçbir şey hissetmeyen birinin tepkisi değil." Gözlerimi devirip iç çekiyorum, o ise gözleri fal taşı gibi açılmış, heyecanla beni işaret ediyor. "Biliyordum! Bir şey oldu." İnkâr etmedim, gözlerimi aşağıda tutarak, ona beni okuması için başka bir fırsat vermek istemedim. "Aman Tanrım, hemen söyle bana." Konuşmadım. "Seviştiğiniz mi? Çok mu güzeldi? Aman Tanrım, lütfen bana her şeyi anlat. Ben..."

İstemedim, alçak sesle, onun bu yolda devam etmesini istemediğim için ağzımdan kaçırıyorum.

"Öpüştük, tamam mı? Bir yıl önce Vermont'ta oldu. Saat geç olmuştu ve ikimiz de biraz fazla içmiştik ve..."

"Pardon, ne?" Nat, gözleri fal taşı gibi açılmış, diyor. "Bir yıl önce mi?!"

Artık geri dönüşün olmadığını fark ederek inlerim ve ona tüm hikayeyi anlatmam gerektiğini anlarım, bu yüzden Vermont'taki o hafta sonu ve o zamandan beri olan her şeyi ona anlatırım.

Şaşırtıcı bir şekilde, içimi dökmek rahatlatıcı oldu. Bunca zaman içimde sakladığım, defalarca kafamda canlandırdığım ama en yakın arkadaşlarıma asla anlatmak istemediğim bir şeydi. Anlatsaydım, Wren ya gözlerinde o bakışı takınır ve var olmayan ve asla olmayacak gelecekteki yeğenleri için düğün ve doğum günü partisi planlamaya başlardı ya da incinir ve bana karşı biraz şüpheli olurdu.

Bunu daha önce defalarca gördüm: Birisi Wren'e yakınlaşır ve Wren, ona hayranlık duyup bakacağı yeni bir arkadaş edindiği için heyecanlanır, ancak iki veya üç ay içinde bunun kardeşleriyle konuşmak için bir bahane olduğu giderek daha açık hale gelir. Ve her seferinde bu, onun kalbini biraz kırar. Gerçekten, gerçekten denese bile birini kullanamayan tatlı Wren, birinin sadece kardeşiyle çıkmak için biriyle arkadaş olmasını asla anlayamaz.

Bu yüzden bunca zaman bunu kendi küçük sırrım olarak sakladım, ama şimdi Nat ile paylaşmak sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissettiriyor. Hikayemi anlatırken yüzü heyecandan şaşkınlığa, hayal kırıklığından meraka dönüşüyor, hissettiğim tüm duyguları taklit ediyor, ama hikayenin sonuna kadar konuşmuyor.

Hikayemi bitirdikten sonra "Peki şimdi?" diye soruyor. "Peki şimdi?" diye soruyorum, kafam karışık.

"Evet. İki hafta boyunca neredeyse her gün birlikte geçirdiniz. Onun hemen yanında yaşıyorsun. Kızı sana hayran. Aranızda açıkça görmezden geldiğiniz bir şey var."

"Hayır, yok. Sadece bir öpücüktü ve ikimiz de çıkmak istemiyoruz," diye başımı sallayarak söylüyorum. Bana şüpheyile bakıyor, ama ben bunu önemsemiyorum. "Biz sadece arkadaşız."

"Arkadaş," diyor, ifadesiz bir yüzle.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyorum, sinirlenmeye başlıyorum.

"Oh, hiçbir neden yok." Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslanır. "Wren'in seni biriyle tanıştırmaya çalışmasına nasıl tepki verecek?"

Alnımı kırıştırıyorum. "Neden bu konuda bir şey hissetsin ki?" "Oh, yani inkar ediyorsun, anladım. Tamam," diyor hafifçe başını sallayarak.

"Çok dramatiksin. İnkâr etmiyorum, Nat. Aslında tam tersi.

Ben çok gerçekçiyim."

Bana bakar, yüzünde benim rahat hissetmemi engelleyecek kadar üzüntüye yakın bir ifade vardır, sonra iç çeker ve başını sallar.

"Sadece... umarım ne yaptığını biliyordur," diyor alçak sesle.

"Biliyorum," diye söz veriyorum, ama bu sözüm boş geliyor. Telefonum elimde titreyerek "*Teşekkürler, sensiz ne yapardım bilmiyorum*" mesajını getirirken, küçük bir kız omzunun üzerinden bana bakıp gülümsüyor ve bunun bir yalan olduğunu anlıyorum.

ON DÖRT

JESSE

Emma ile randevumdan bir hafta sonra, hayat bir şekilde normale döndü. Her gün okuldan sonra, Hallie onu çiftliğin girişinde otobüsten indiğinde karşılıyor ve eve doğru yürürken sohbet ediyorlar. Evde Emma'nın ödevlerini yaptığından emin oluyorlar ve sonra birlikte akşam yemeği hazırlıyorlar. Çoğu gece onu kalıp bizimle yemek yemeye ikna edebiliyorum ve birkaç kez Emma'yı yatırdıktan sonra, bizimle vakit geçirmek, film izlemek veya her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet etmek için kalıyor.

Sanki arkadaşımı geri kazanmışım gibi, buraya gelene kadar yol çok engebeli olsa da, buraya geldiğimiz için mutluyum.

Cumartesi günü Emma bir arkadaşının evinde yatıya kalacak, bu yüzden onu öğlen saatlerinde bırakıp eve dönüyorum ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca ne yapacağımdan emin değilim. Emma olmadan geçirdiğim hafta sonları nadirdir ve evin tamamının bana ait olduğunu bilmek birdenbire ürkütücü gelmeye başlıyor. Aileme Emma'nın olmayacağını söylemedim, çünkü biraz sessizliğe ihtiyacım vardı ve eğer bilirlerse, iyi niyetli ziyaretlerle dolu olacağını biliyordum. Hala ne yapacağımı ve zamanımı nasıl geçireceğimi düşünürken, kamyonetimden indiğimde onu gördüm: karda ayak izleri.

Gece boyunca yağan hafif karın üzerinde, hatta deliklerden buza kadar her şeyi saklayabilecek olan tarım arazisindeki daha derin karda yürümek için yapılmadığını çok *iyi bildiğim* yıldız desenli tanıdık ayak izleri. Etrafa bakındığımda, ayak izlerinin doğrudan ormana doğru gittiğini fark ettim ve zihnim tehlikeli bir alana kaymaya başladı. Hallie'nin kayıp düştüğü veya ormanın derinliklerinde, yardım çağırarak cep telefonu sinyali olmayan bir yerde ayağı sıkıştığı düşünceleri zihnimi doldurdu.

Düşünmeden, bir görevle ayak izlerini takip ederek ormana giriyorum.

Neyse ki, onu bulmam sadece beş dakika sürer ve çok uzağa gitmemiş olsa da, ona ulaştığımda hala sinirliyim. "Hallie!" Onu karda çömelmiş, hareketsiz görüldüğünü görünce seslenirim.

Belki de endişelerim yersiz değildi. Belki yaralanmıştır, belki düşmüştür, belki...

Bir kuş uçar ve ben ona doğru koşmaya devam ederken, onun yönünden düşük bir küfür gelir ve o ayağa kalkar.

"Tanrım, Jesse, daha yüksek sesle konuşabilir misin?" diye soruyor, ayağa kalkmış, elinde telefonu, aramızdaki mesafeyi kapatırken bana öfkeyle bakıyor. En azından yaralanmamış, sanırım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Karda bir kardinalin fotoğrafını çekiyordum, ama sen dev bir canavar gibi onu korkutup kaçırdın."

"Canavar mı?" diye gülerek soruyorum. Bana bakmaya devam ediyor, ama dolgun dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldığı için bakışları o kadar etkili değil.

"Evet... boyun dört buçuk metre falan var ve oduncu gibi yapılısın. Bir canavar. Seksi bir canavar, ama yine de bir canavar."

Başımı sallayarak onun önünde adımlarımı yavaşlatıyorum. "Bence ogreler doğuştan çirkin."

"Özür dilerim. Bir dahaki sefere seni efsanevi bir yaratığa benzetirken, daha doğru bir şey bulmaya çalışacağım."

Gülerek etrafa bakındım.

"Bu dondurucu soğukta fotoğraf çekmek için mi buradasın?" diye soruyorum. Uygun olmayan ayakkabılarına rağmen, şapka, eldiven ve kalın bir ceketle sıcak giyinmiş, bu yüzden kaybolup kurtarılmaya ihtiyaç duymaktan ziyade kasıtlı olarak dışarı çıkmış gibi görünüyor.

"Evet. İşimin yarısı çiftliklerin hesaplarına fotoğraf yüklemek. Ve fotoğraf çekmeyi seviyorum. Her yer bu kadar karla kaplıyken, her şey daha da güzel oluyor."

Madden'in geçen hafta, isterse onu UTV ile gezdireceğini söylediğini hatırlıyorum, başımı sallıyorum ve düşünmeden konuşuyorum.

"Tamam. Hadi gel. Seni gezdireyim," diyorum ve o bana şüpheli bir bakış atıyor.

"Anlamadım?"

"Seni UTV ile mülkün etrafında gezdireceğim. Bazen Madden ile bunu yaparsın, değil mi?" Kaşlarını kaldırıp başını yana eğdi. Uzun

kızıl saçları örgülü, ceketinin üzerinde kayıyor, yüzünün etrafında küçük bukleler çıkıntı yapıyor, yüzünü çerçeveliyor.

"Bugün işin yok mu?"

"Bugün Cumartesi. Hafta sonları Emma ile vakit geçirmek için pek çalışmıyorum, ama o arkadaşında yatıya kaldı, bu yüzden yapacak başka bir şeyim yok."

"Bu biraz iç karartıcı," diyor ve ben omuzlarımı kaldırıp başımı eğerek onu eve doğru takip etmesini işaret ediyorum. O da beni takip edince cevap veriyorum.

"Ben böyleyim, iç karartıcı ve sıkıcı."

"Buna inanmıyorum," diye fısıldadı, ama ben *ne* diyeceğimi bilmediğim için hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, evime dönerken birkaç dakika sessizce yürüdük. Bu sırada Hallie'nin telefonu birkaç kez çaldı ve ben anahtarları alıp dışarı çıktığımda, başını telefonuna eğmiş, yüzünde sinirli bir ifadeyle duruyordu. Yaklaştığımda, telefonuna başka bir mesaj gelir ve bu sefer sinirli bir şekilde homurdanır.

"Kim mesaj atıyor?" diye gülerek soruyorum ve başını kaldırıp bana ters ters bakıyor.

"Kız kardeşin."

"O iyi mi? Bir şeye ihtiyacı var mı?"

Hallie başını sallar ve inler. "Hiçbir şey, sadece

"

Aklımın izni olmadan kalbim bir an durur ve bunu yüzüme yansıtmamaya çalışırım, bunun yerine içinden çıkardığım el ısıtıcısını açar ve küçük paketi sallayarak ona uzatırım.

"Görüşmeden mi bahsediyorsun?" diye soruyorum, olabildiğince rahat bir şekilde. Mesajını bitirir, poşeti alır, sonra gözlerini devirir ve telefonunu cebine geri koyar.

"Görünüşe göre, kız kardeşin mutlu ve ciddi bir ilişki içinde olduğu için, benim de öyle olmam gerektiğine karar vermiş."

"Siz ikiniz her zaman her şeyi birlikte yaptınız," diyorum, kontak anahtarını çevirip direksiyonun başına geçiyorum. Araca doğru yürüyor, ben sürmeye başlamadan önce yanıma oturuyor.

"Evet, ama ben öyle bir şey istemiyorum ve o da bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi."

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum ve bir şey söylersem kesinlikle yanlış bir şey söyleyeceğimden endişeleniyorum. Arabayı çalıştırıp ormana doğru yola çıkıyorum.

ormana ve ağaçların olduğu tarlaya doğru
ilerlerim. "Nereye gitmek istersin?"

"Umurumda değil, nereye olursa olsun," diyor ve ben tereddüt ediyorum, sonra ona şüpheyle bakıyorum. Bakışları uzaktaki ağaçlara kilitlenmiş ve düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor.

"İyi misin?"

"Evet, neden?" diye soruyor, ama ses tonu onun sıkıcı ve duygusuz biri olmadığını, *benim* Hallie'mden çok uzak olduğunu kanıtlıyor. Nazikçe, sözlerimde hafiflik tutmaya çalışarak bunu açıklamaya çalışıyorum.

"Sadece, sen Hallie'sin. Sen her zaman önem verirsin. Ne yapacağımız ve nereye gideceğimiz konusunda her zaman bir fikrin vardır." Bir an geçer ve ben küstahça bir cevap beklerim, ama cevap gelmez. Göğsümde bir rahatsızlık hissedirim. "Seni rahatsız eden kardeşim mi? Onunla konuşabilirim, ona rahat bırakmasını söyleyebilirim, ya da anneme..."

"Hayır, hayır... Wren değil. Onun bir şekilde karışmasına artık alıştım. Bu farklı. Bu... sadece garip bir gün oldu." Sözleri, onu açıkça zorlayan duygularla yüklü.

"Sen..." Yeni ve kırılgan dostluğumuzu zorlamak istemediğim için tereddüt ediyorum. "Konuşmak ister misin?" Uzun bir sessizlik oluyor ve ben mülk boyunca yavaşça sürmeye devam ediyorum. O, nasıl cevap vereceğini düşünürken, isteksiz bir iç çekiş dudaklarından çıkıyor ve konuşmaya başlıyor.

"Gerçekten çok aptalca. Gördüm ki..." diye başlar, sonra eli bacağıma uzanıp sertçe sıkmadan önce sözleri kesilir. "Aman Tanrım," diye fısıldar, sonra bana tokat atmaya başlar. "Dur."

"Ne?" diye soruyorum, ayağımı gaz pedalından çekerek ona doğru dönerek. "Dur! Aracı durdur, Jesse!"

"Hallie..." diye başlıyorum ama panik içinde onun dediğini yapıyorum. Tamamen durmadan önce, o UTV'den inip uzaklaşıyor, sonra adımları yavaşlıyor ve Hallie'den belki on metre uzaklıkta bir ağacın arkasından çıkan şeyi görüyorum.

Altı aylık kadar bir geyik, alçakta sarkan bir ağaç dalını çiğniyor. "Lanet olsun," diye mırıldanarak ona yaklaşıyorum, sonra eğilip bir çam kozalağı alıyorum. Hallie omzunun üzerinden bakıp, niyetimi anlayınca bana öfkeyle
bakıyor

niyetimi anlar.

"Sakın yapmaya kalkışma," diye fısıldayarak tehdit eder. "O geyiği korkutma, yoksa önümüzdeki iki yıl boyunca kızına tam bir tiran olmayı öğretilirim." Bu sözler beni durdurur ve ona hem gülünç hem de şok olmuş bir ifadeyle bakarım.

"Az önce kızımı bir terörist olarak yetiştirmekle mi tehdit ettin?" "O geyiği korkutursan, bu bir tehdit olmaz," diyor ve benden uzaklaşıyor ve geyiğin yönüne doğru yavaş adımlarla yürüdü.

"Ağaç dalını çiğniyor, Hal. Farkında mısın bilmiyorum ama benim ailem onları satıyor."

"Kış geldi! Aç!" Hallie omzunun üzerinden tartışır, sonra bir adım daha atar. Geyiğin başı kalkar ve Hallie donakalır.

"Öyle olmaz," diye mırıldanıyorum, ama yine de çam kozalağını bırakıyorum. Hallie geyiğe doğru bir adım daha atıyor, fotoğraf çekmek için telefonunu kaldırıyor.

"Annen nerede?" diye fısıldar, sesi o kadar alçak ki, bir adım daha yaklaşırken bana zar zor ulaşır.

"Hallie," diye uyarıyorum, ama onun istediğini yapmasını engellemem mümkün değil. Ne de olsa o Hallie. Bunun yerine telefonumu çıkarıyorum ve onun fotoğrafları kadar iyi olmayacağını bilsem de, ikisinin birlikte birkaç fotoğrafını çekiyorum. Birkaç metre ötedeki geyiğe birkaç yumuşak kelime daha fısıldıyor ve sanki benim duyamadığım ya da anlayamadığım gerçek bir konuşma yapıyorlarmış gibi birbirlerine bakıyorlar. Bir süre sonra Hallie burnunu çekiyor, sonra yanağını siliyor ve onun aslında ağladığını anlıyorum. O geyiğe yumuşak bir şekilde konuşmaya devam ederken, bu sahneyi izlerken göğsümde bir sıkışma hissediyorum.

Bir iki dakika sonra, uzaktan bir dalın kırılma sesi duyulur ve geyik başını kaldırır, kulaklarını diker ve sonra koşarak uzaklaşır. Hallie orada kalır, bir dakika daha karda çömelir, sonra ben yavaşça ona doğru birkaç adım atarım ve o ayağa kalkar.

"Çılgınca, değil mi?" diye sorar, dudaklarında bir gülümsemeyle. Gözleri biraz nemlidir ve daha önce gözyaşının düştüğü yeri görebiliyorum, ama bunu görmezden geliyorum, çünkü bir şekilde onun da bunu isteyeceğini biliyorum.

"Evet. Normalde bu kadar genç bir geyiği annesi olmadan görmezsin, hele bu mevsimde hiç." Hallie geyiğin gittiği yere bakar, yüzündeki ifadeyi çözemem, sonra bir ürperti geçer ve onun donduğunu anlarım.

"Hallie, seni içeri götürmeliyiz," diyorum, sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. Geyik gibi, onu korkutmak istemiyorum, en azından şu anda.

"Ben iyiyim," diyor, sonra yanımdan geçip UTV'ye doğru geri dönüyor. Ayakkabıları kayıyor, elleri panik içinde havaya kalkıyor ve içgüdüsel olarak, daha önce defalarca yaptığım gibi, onu yakalayıp göğsüme çekiyorum.

Buradan onu net bir şekilde görebiliyorum — gözlerinin akı biraz pembe, gözleri biraz şişmiş — ve onu bulmadan çok önce ağlamış mı diye merak ediyorum.

"Lanet olası ayakkabılar," diye mırıldanıyorum ve o bana yarım bir gülümseme atıyor.

"Islaklar, bu yüzden şu anda sıcak bile değiller," diye itiraf ediyor. "Bir süredir ayak parmaklarımı hissedemiyorum."

"Dudakların morarmış."

Dudaklarına bakmakla ilgili bir şaka yapmasını bekliyorum, ki ikimiz de bunun doğru olduğunu bilmemize rağmen, gülmek zorunda kalacağım. Geçen hafta boyunca tek yapabildiğim ona bakmaktı ve sık sık zihnim bir yıl önceki o öpücüğe kayıyordu. Artık olanların gerçeğini bildiğim, onun da benim kadar benden hoşlandığını bildiğim ve bunu imkansız kılan hafifletici sebepler olduğunu bildiğim için, onu öpmekten *başka* bir şey düşünemiyorum.

Ve şu anda, o bu kadar yakınken, nefeslerimiz aramızdaki soğuk havada karışırken, başımı eğip dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek hiç de zor olmazdı. O da bana karşılık verir miydi?

Karar vermekte zorlanırken kalbim göğsümde güm güm atıyor, *siktir et* mi demeliyim yoksa uzaklaşmalı mıyım diye karar vermeye çalışıyorum, ama kendimi ikisinden birini yapmaya zorlayamıyorum. Sonsuza kadar öyle durup kalabiliriz, ama dişleri biraz titrediğinde, o anın büyüğü bozuluyor ve onun bana ihtiyacı olduğu gerçeğine geri dönüyorum.

"Isınman lazım," diyorum yumuşak bir sesle, onu tutan ellerimi gevşetip uzaklaşıyorum.

"Evet, muhtemelen," diye mırıldanıyor. UTV'ye geri dönerken tekrar titremeye başlıyor ve yanıma kayıyor. Düşünmeden, inanılmaz derecede aptalca bir şey söylüyorum.

"Mayon var mı?" Soğuk beni etkiliyor olmalı, çünkü neden böyle bir şey söylediğimi tam olarak anlayamıyorum.

"Ben... şu anda mı? Üzerimde mi?"

Kafamı sallayıp gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Senin evinde."

Kaşları birleşir ve tekrar titrer, bu da *neden* öyle dediğimi hatırlatır. Bunun onu bikiniyle görme ihtimalimle hiçbir ilgisi yoktur, tamamen hipotermiye yakın olmasıyla ilgilidir.

"Şey... evet?"

"Senin evine gidelim. Onu al, jakuzide ısınabilirsin." Tartışmak için ağzını açar, ama ben başımı sallarım. "Seni ısıtmanın en kolay yolu bu, Hallie. İstemiyorsan seni rahatsız bile etmem."

Sonra söylediği şeyi hiç beklemiyordum.

Milyonlarca yıl düşünsem ve milyonlarca tahmin yapsam, onun sonraki sözlerini asla tahmin edemezdim.

"Ya istersem?" diye sorar. Kalbim bir an durur ve nefesimi tutarım. Dilini çıkarır, dudaklarını yalar, dalgın dalgın alt dudağını yalar ve benim dudaklarımı izler. Her milisaniyeyi izlerim, uzun yalnız geceler için gelecekte kullanmak üzere hafızama kaydederim. Sonra açıklığa kavuşturur. "Beni rahatsız etmeni. Ya bunu istersem?"

Ağzım kurur ve cevap verirken sesim kısılır. "O zaman seni rahatsız etmekten mutluluk duyarım."

Sözlerimle göz bebekleri büyür ve kalın kot pantolonumun altında penisim seğirir.

Bu çok berbat. Bu çok kötü bir fikir. Ama durduramıyorum.

"Tamam," diyor ve başını sallıyor. "O zaman gidip mayomu alalım."

ON BEŞ

JESSE

On dakika daha tedirginliğimi bastırmaya çalışıyorum, ama Hallie'nin ısrarı üzerine yatağının kenarına otururken, o çekmecelerini karıştırıp mayo ve sonra giymek için *rahat* bir *kıyafet* ararken, artık dayanamayıp patlıyorum.

"Neden soğukta tek başına duruyordun, bana söyleyecek misin?" diye sorarak sessizliği bozuyorum. Denedim, ama onun yan profilini, çekmeceleri karıştırırken yüzündeki boş bakışları izlerken bile, bunun normal, neşeli Hallie olmadığını biliyorum.

Bu, her zaman neşeli ve güler yüzlü, durmadan gülen ve şaka yapan kişi değil. Bu farklı, hüzünlü bir versiyonu ve muhtemelen farkında değilmişim gibi davranmamdan çok mutlu olsa da, bunu yapamam.

Elleri hareketlerini durdurur ve başı bana döner. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, göğsümdeki acıdan içim burkulur. Bu acı o kadar tanıdık gelir ki, nefesim kesilir. Bu bakışı daha önce görmüştüm — Hallie'nin yüzünde değil, Emma'nın yüzünde. Hızla başka yere bakar, elinde bir çift eşofmanla ayağa kalkar ve onu yatağının üzerindeki küçük yığına atar, sonra pencereye doğru birkaç adım atar ve evinin arkasındaki karla kaplı ağaçlara bakar.

"Dikkatimi başka yere ynlendirmem gerekiyordu." Burada duracağını sanıyorum, bu yüzden odayı tekrar dolduran alçak sesi beni şaşırtıyor. "Aptalca bir şey yaptım, sosyal medyaya girdim ve onu aramaya başladım. Sanırım acı çekmeyi seviyorum." Kafam karışmış olsa da sessiz kalıyorum, onun bana anlattıklarını anlamamdan çok, bunu dışa vurmaya ihtiyaı olduğunu fark ediyorum. "vey kardeşim geçen hafta sonu evlendi." Sözlerindeki acı beni

içgüdüsel olarak ayağa kalktım, ona doğru üç adım attım ve elini tuttum. Parmaklarım onun parmaklarını sardı, birbirine doladı ve sıkı, o da aynı hareketi yaptıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Annem düğünde vardı ve ona duvağını takmasına yardım ederken çekilmiş fotoğraflar vardı. Küçük bir an, ama yüzündeki ifade... çok gururluydu. Çok mutluydu. Eğer durumu bilmesen, *onun* annesi olduğunu düşünebilirdin." Ormana bakıyor, gözleri uzaklara dalmış, sonraki sözlerini fısıldıyor. "Ama o *benim annem*." Bir gözyaşı düşer, elmacık kemiğinden aşağıya doğru akar ve giydiği koyu yeşil sweatshirt'e düşer, yavaşça yayılan koyu bir leke oluşturur. "Biliyor musun, iki yıl önce, ne olacağını görmek için konuşmayı başlatan kişi olmayı bıraktım. O zamandan beri ondan haber almadım."

Sözlerindeki hüznün göğsümü sıkıştırıyor. "Hallie..."

diye başlıyorum, ama o konuşmaya devam ediyor.

"Hayatım boyunca, onda her zaman en iyi yanları görmek istedim. Yıllarca onun neden gittiğine dair bahaneler uydurdum." Kafasını sallar, dudaklarından bir nefes çıkar, bu bir kahkaha olmalı ama hiç mizah içermez. "Bazen babamın suçu olduğunu düşünürdüm. Ya da Colt'un suçu. Ya da kasabanın suçu, oysa babamı kendi ailesinden uzaklaşıp buraya taşınmaya zorlayan oydu. Bazen kendime bunun benim suçum olduğunu söylerdim, çünkü o zamanlar çok pislik bir çocuktum. On yaşındaydım, anlarsın ya? Bir sürü duygu, bir sürü heyecan. Bir sürü hormon."

Bana dönüp gülümsüyor, şu anda bunu yaşadığımı biliyor.

"Boşanmayı en çok babama yükledim, çünkü hafta sonları onu nadiren görürdüm ve o da bana ayrılığın kesin olarak onun suçu olduğunu söylerdi. Onu seviyordum ve babam annem hakkında asla kötü konuşmazdı, bu yüzden ona inandım. O zamanlar, babamın konuşmaması suçluluk duygusu gibi geliyordu, sanki bunun onun suçu olduğunu biliyordu ve bu yüzden sessiz kalıyordu." Başparmağım onun parmağını okşayarak, sessizce devam etmesi için cesaret verdim. "Ama şimdi anlıyorum ki, o beni korumaya çalışıyordu. Anneme karşı tüm bu duyguları hissetmemi istemiyordu."

Yüzünde mizahla bana bakar.

"İki yıl önce, Nat annemin başka bir erkek için ailemi terk ettiği konusunda düşüncesizce bir yorum yaptı ve ben tartışmak istedim. Ama sonra bunu yapamayacağımı fark ettim. Sanki çocukluğumu gördüğüm pembe gözlükleri çıkarmış ve sonunda her şeyi olduğu gibi görebiliyormuşum gibi hissettim. Annem babama evi ve tam velayeti bıraktı ve bunu bizim için yaptığı bir fedakarlıkmiş gibi gösterdi.

bunu *bizim için* yaptığı bir fedakarlık gibi gösterdi. Colt ve benim okul sisteminde kalmamızı istediği için babama evi ve dolayısıyla bizi bıraktı." Çocukken bunun olumlu bir şey olarak algılanabileceğini anlayabiliyorum, ama bir yetişkin olarak bunun gerçekliği çok sert ve acı verici olurdu.

Görünüşe göre bu gerçeklik iki yıl önce Hallie'yi vurdu.

Burnunu çekiyor, gözyaşları hızla akıyor, sweatshirt'üne damlıyor, koyu renkli su birikintileri oluşuyor. Elini kaldırıp yanaklarından akan izleri siliyor ve devam ediyor. "Ama aslında, o sadece... bizden vazgeçti. Babamın artık istemediği şeyleri almasına izin verdi ve sonra bizden bir saat uzaklıkta, sevimli yeni ailesiyle yeni bir hayata başladı. İki çocuğu var: benden bir yaş küçük bir kızı ve bir yaş büyük bir oğlu, hepsi birlikte yaşıyorlar. Kızının dans gösterilerine ve oğlunun futbol maçlarına gidiyor, benimkine gelmediğinde ise bahaneler uyduruyor. Ben sadece... anlamıyorum." Daha fazla gözyaşı ve konuşurken sesi çatlıyor. "Onlarda benim sahip olmadığım ne vardı? Onun orada, onlarla birlikte olmak istemesine, ama burada, benimle birlikte olmak istememesine neden olan neydi?" Sesi beni ikiye bölüyor, aniden onu biraz daha anladığımda içimi acı kaplıyor, korkusu ve yükü önümde seriliyorken, bir şekilde onun bunu sık sık, hatta hiç yapmadığını biliyorum. "Hallie..."

Başı bana doğru dönüyor, gözleri cam gibi, çenesi sıkı.

"Lütfen," diye fısıldadı, sesi gergindi. "Lütfen bana acıma. Buna dayanamam, Jesse. Bu konuyu açtığımda herkes bana yumuşak sözlerle ve özürlerle yaklaşıyor, senin acımandan da dayanamam. Sen, bana kendi annesinin sevmediği bir kızmışım gibi bakmayan tek kişisin ve bunu yüzünde görürsem, bu beni mahveder, Jesse. Lütfen yapma."

Sesi çiğ, gözyaşları yanıyor ve aklımdan milyonlarca şey geçiyor. Düşünceler, özürler ve teselliler, ama hiçbirisi doğru değil. Ve durumlar inanılmaz derecede farklı olmasına rağmen, anlıyorum. Kim gittiğinde gördüğüm bakışlar ve insanların kızımı tek başıma büyüttüğümü öğrendiklerinde hala gördüğüm bakışlar bazen saklanmak istememe yetiyor.

Konuşmak yerine, harekete geçiyorum, onu kendime çekiyorum, göğsünü göğsüme bastırıyorum, kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum.

Özür dilemiyorum.

Ona daha iyisini hak ettiğini söylemiyorum.

Annesinin devasa bir kaltak ve daha da büyük bir aptal olduğunu, dünyadaki en güzel, en nazik kadını kaybettiğini söylemiyorum.

Bunun yerine, sadece onu tutuyorum.

Bir an için vücudu hareketsiz kalır, ama ben elimi kaldırıp sırtını okşarım. Bu basit hareketle vücudu benimkine erir. Sessiz gözyaşları akar, vücudu titrer, ama ben konuşmam. Sadece onu tutarım, yüzü boynumda, o ağlarken. Nedense, onun ihtiyacı olanın bu olduğunu biliyorum.

Ve bir şekilde, bilinçaltımın derinliklerinde, onun ihtiyacı olanın *ben* olduğumu biliyorum.

Zihnim bu düşünce üzerinde uzun, çok uzun bir süre tereddüt eder, onu cilalamaya, anlamaya çalıştığım pürüzlü bir taş gibi üzerinde yuvarlanır. O kadar uzun süre bu düşünceyle oturuyorum ki, nefesinin düzeldiğini ya da gözyaşlarının kuruduğunu fark etmiyorum, ta ki o uzaklaşana kadar. Kollarımı sıkma, bana bakmak için geri çekilirken onu yakınımda tutma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Gözleri kırmızı, ama daha iyi görünüyor, duyguları onu daha az zorluyor. Bir kolumu onun etrafında tutarken, diğer elimle gevşek bir saç tutamını kulağının arkasına itiyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. Neyse ki gerçek bir kahkaha atıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Evet. Sanırım buna ihtiyacım vardı."

Anlayarak başımı sallıyorum, ama şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. Sessizliği benim için dolduruyor, konuşmadan önce dudaklarını yalıyor.

"Şimdi bana tuhaf davranacak mısın?" diye sordu, yüzünü buruşturarak.

"Tuhaf mı?"

"Wren'le de aynı krizi yaşamıştım ve o bir ay boyunca her gün bana pasta getirmişti. Sanırım, kaymaz çorap tatiline ihtiyacım olup olmadığını kontrol etmek için beni ziyaret ediyordu."

Gülerek başımı salladım. "Hayır, hayır, tuhaf davranmayacağım. Ve sana hamur işi getirmeyeceğim. Zaten istemezsin."

"Fırıncılıkta çok kötü olduğunu duydum." Bir an sessizlik hakim olur, sonra o burnunu çeker ve geri adım atar. Aniden kollarım tamamen boşalmış gibi hissedirim. "Şu anda neye ihtiyacım var biliyor musun?" Sözlerinde yine sahte bir neşe vardır, ama ben ona izin veririm.

"Ne?" Bir an tereddüt etti, gözleri dudaklarıma kaydı, sonra tekrar yukarı çıktı ve bu hareket tüm vücudumu alarma geçirdi. Ama sonra hareket etti, uzaklaştı ve yatağındaki giysi yığınının doğru yürüdü, onları bir çantaya tıktırdı ve mutfığa doğru ilerledi. Merakla onu takip ettim, buzdolabını açtı ve altı paket sert elma şarabı çıkardı.

"Sıcak küvette sarhoş olmam lazım."

Yüksek sesle, rahatlamış bir kahkaha atıp başımı salladım.

"Biliyor musun? Sanırım bunu gerçekleştirebilirim."

ON ALTI

JESSE

Bu berbat bir fikirdi. Belki de
şimdiye kadarki en kötü
fikrimdi.

Çünkü birkaç dakika önce Hallie, mayosuyla yatak odama girdi, küçük fiyonklarla süslenmiş, dolgun kalçalarına oturan küçük bir mayo, elinde açık bir elma şarabı ve dudaklarında gergin bir gülümsemeyle. Sanki mayolu seksi bakıcısını gören bir ergen gibi, neredeyse sikim kalkıyordu. Onu odamdaki kayar cam kapılardan geçerek jakuziye götürdüm ve kendi biralaramı alıp ona orada buluşacağımı söyledim.

Ama şimdi panik içinde odamda volta atıyorum ve gözlerim sürekli kapıya kayıyor. Arka ışık bir fener gibi parlıyor, beni çağırıyor ve ayartılmaya teslim olmam için cesaretlendiriyor.

Kendini topla, King, diyorum kendime, derin nefesler alarak kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. O sana içini açtı. Çok zor bir gün geçirdi. Lanet olası bir sapık gibi davranma.

Bu son hatırlatmayla mutfığa gidip buzdolabını açıyorum ve kendime üç bira alıyorum. Birini açıp gömleğimi çıkarıp mutfak tezgahına atıyorum. Sonra, dengesiz bir üniversiteli gibi cesaretlenmek için biranın yarısını içiyorum.

Son bir nefes alarak odama geri dönüyorum, cam kapıyı açarken durmayı reddediyorum. Gördüğüm manzara kalbimin hızla atmasına ve penisimin sertleşmesine neden oluyor.

Hallie jakuzimde, saçları başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmış, bir kolu jakuzinin kenarına yaslanmış. Başı geriye doğru eğilmiş

sanki uyuyormuş gibi, göğsü her nefes alışında yavaşça ve nazikçe inip kalkıyor.

O çok muhteşem görünüyor, boynundaki mayo bağcıkları beni kışkırtıyor. Aklımdan geçen tek şey, sağduyuma rağmen, bağcıkları çekip, mayoyu düşürmek ve bir süredir beni işkence eden kıvrımlarını ortaya çıkarmak.

Son birkaç yıldır Hallie Young'ın göz ardı edilmesi zor biri olduğunu inkar edemem, her zaman *benim olamayacağını* düşündüğüm muhteşem bir kadın. Bunu başardım çünkü her zaman Hallie ve Madden olması gerekiyordu. Bir gün akıllarını başlarına toplayacaklardı ve kardeşim saçmalamayı bırakıp ona yeni bir başlangıç, bir aile ve beyaz bir çit verecekti.

Ama o bu fikre güldü.

Bana asla Madden'ı seçmeyeceğini söyledi.

Ve daha da önemlisi, o zamandan beri son sözleri aklımdan çıkmıyor: "*Bir kral seçecek olsam, o kesinlikle sen olurdun.*"

Ben verandada dolaşırken, fazladan biraları karın üzerine ve yeni bir birayı jakuzinin kenarına koyarken gözleri beni takip ediyor. Jakuzinin kenarına dirseğini koyarak hareket ediyor, parmakları mayosunun üst kısmındaki ipi oynarken gözleri bana kilitlenmiş durumda. Bu gergin bir hareket, aşırı düşündüğünde farkında olmadan yaptığı anlamsız bir hareket, ama genellikle bunu, at kuyruğu yapamadığı için başının arkasında kalan küçük saç buklesiyle yapar.

Ben küçük merdivenleri çıkıp jakuziye girerken, o da beni izliyor ve karşısına oturup iç çekiyor. En azından onun karşısına oturacak kadar mantıklı davranabiliyorum, sanırım. Göz teması kurmadan uzanıp içkimi alıyorum, uzun bir yudum alıp yerine koyuyorum.

O da gülerek başını hafifçe sallar. "Gerçekten yapacağını düşünmemiştim." Gözlerimi onunkilere dikip kaşlarımı kaldırıyorum. "Buraya gel."

"Gitmemi mi istiyorsun?" Bir an geçiyor ve konuşmadan önce gözlerime bakıyor, sözlerinde meydan okuma var.

"Hayır. Biraz arkadaşlık iyi gelir." Dilini çıkarıp dudaklarını ıslatıyor ve *bu hareketim* hemen sikime yansıyor, onu sertleştiriyor. Jetlerin kabarcıkları için Tanrı'ya şükürler olsun, sanırım.

Birkaç dakika sessizce oturduk, Hallie başka bir dünyadaydı, ben ise onun göğüslerine bakmamaya ya da suya dalmadan önce vücudunu görmek için suyun içinden bakmamaya çalışıyordum.

"Tamam, bu durumu biraz hafifletmemiz lazım," diye gülerek diyor. "Ne?"

"Bu çok garip, Jesse. Seninle bu şık küvette sessizce oturup duramam."

"Bu senin fikrindi," diye hatırlatıyorum ona. Beni baştan aşağı süzer, gözleri dudaklarımda takılır, sonra içkisini yudumlar ve bana gülümser.

"Farkındayım. Ama şimdi sıkıldım. Hadi bir oyun oynayalım." O oturur, benim sikim de oturur.

Ne kadar aptalım. İşte ben buyum. Ne kadar aptalım, kız kardeşimin en iyi arkadaşı, kızımın sözde bakıcısıyla sıcak küvette oturuyorum ve penisim kaya gibi sertleşmiş.

Ama gidecek miyim?

Hayatta hayır.

Onun yerine, onu cesaretlendiriyorum.

"Wren'in yirmi birinci yaş gününde oynadığınız oyun neydi?" Küçük kız kardeşimi sarhoş gördüğüm tek seferi soruyorum.

"Hiç Yapmadım" diye cevaplıyor ve ben de o geceyi hatırlayarak başımı sallıyorum.

Sonuçta, Hallie'yi ilk kez *gördüğüm* geceydi. Hafızama kazınmış bir anı. Wren'in yirmi birinci yaş gününde, Colt satın almadan önce onu The Mill'e götürdük. Madden ve ben şoförlük yapacaktık, ama o gece kızlar kadar sarhoş oldu. Hallie, Wren'i çabucak sarhoş etmek için tasarlanmış bir içki oyunu oynamaya karar verdi. Hallie, Nat ve Madden, Wren'in gerçekten yaptığı şeyleri söylediler. Ben arkada oturup eğlenerek izledim, sonra herkesi eve bıraktım.

"Benimle Never Have I Ever oynamak ister misin? Senin hakkında çok şey biliyorum."

"Anlamadım?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Never Have I Ever oynarsan, anında sarhoş olursun." Aptal ve inatçı. Görünüşe göre ben buyum.

"Deneyin bakalım," diyorum gülümseyerek. "Buzdolabında altı paket bira var." Kollarını göğsünde kavuşturuyor, bu da benim büyük zevk ve dehşetle, göğüslerini birbirine yaklaştırıp biraz yukarı kaldırıyor. Bu hareket beni o kadar dikkatimi dağıttı ki, oyuna başladığını neredeyse fark etmedim.

"Hiç okuldan kaçmadım," diyor, dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle, muhtemelen benim bunu yaptığımı ve bir hafta ev hapsi cezası aldığım zamanı hatırlayarak. Ona sert bir bakış atıyorum ama gözlerimi devirip bir yudum bira içiyorum, damarlarıma daha fazla cesaret pompalamak için bunu yapmaktan mutluyum.

"Sıra bende mi?" O başını sallar ve ben ona gözlerimi kısarım. "Hiç kafayı bulmadım." O kaşlarını kaldırır ve içki içmez.

"Gerçekten mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum ve o omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Madden'la bile mi?"

"Tabii ki hayır. Böyle bir şeyi ilk kez sorumlu biriyle yaparsın. Madden değil."

Gülerek omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı azalır. Birkaç tur böyle devam ederiz, o bana bir keresinde piyangoda 200 dolar kazandığını söyler, ben de ona daha önce hiç kimsenin dış fırçasını ödünç almadığımı söylerim.

Bu bir süre daha devam eder, ikimiz de birkaç içki içer ve güleriz. Dondurucu soğuğa çıkıp ikimiz için birer içki daha alırım. İçeri girdiğimde, sıcak suya batırılan ayaklarım karıncalanır ve bir kez daha jakuzinin benim tarafına geçerim.

"Bağırıyormuşum gibi hissetmemem için biraz daha yaklaşabilir misin?" diye sorar. Tereddüt ederim, oturmam, ona bakarım. "Isırmam, söz veriyorum." Bir an tereddüt ettikten sonra, sağduyunun çoktan uçup gittiğini fark ediyorum ve başımı sallayarak jakuzinin aynı tarafına geçiyorum. Bu açıdan, suyun içinden kalçalarına mükemmel oturan bağları görebiliyorum. Parmaklarım onları çekip gevşetmek ve solmuş bronzluk izlerini daha iyi görmek için kaşınıyor, ama sonra kendime odaklanmam gerektiğini hatırlatıyorum. Çekiciliğine rağmen, burada eğleniyorum.

Aslında, bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli ve en kaygısız anlar.

Muhtemelen geçen Şubat ayından beri.

"Tamam, sıradaki kim?" diye soruyorum, yerime yerleşince aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluşuyor. Kafasında kaybolmuş gibi başını hafifçe sallıyor, sonra bir bacağını diğerinin üzerine atarak pozisyonunu değiştiriyor. Bunu yaparken ayakları baldırımın arkasını okşuyor, dizimin arkasında duruyor ve soğuk ya da sıcak hava ile ilgisi olmayan kırmızı bir kızarıklık yanaklarında belirliyor.

"Üzgünüm! Ben..." diyor.

Gözlerimi deviriyorum, muhtemelen içtiğim iki bira yüzünden, ama suyun altına uzanıp ayak bileğini tutup onu jakuzinin koltuğunda benim yanıma çekiyorum, bacakları benim bacaklarımın üzerine uzanıyor. Bu kadar yakinken, çim yeşili gözlerindeki altın rengi benekler, bana bakarken, dolgun pembe dudakları aralanmış halde, şaşırtıcı görünüyor. Bir süre öyle oturup sessizce nefes alıp veriyoruz, sonra ben konuşmaya başlıyorum.

"Sıra sende," diyorum sonunda, sesim boğuk, o da dudaklarını yalıyor, gözleri biraz bulanıklaşıyor, sonra konuşuyor.

"Hiçbir zaman saç kesiminden pişman olmadım," diye mırıldanır ve ben düşük bir kahkaha atarım.

"Haksızlık," diyorum, onun benim yirmi yaşındaki halimden bahsettiğini bilerek, Maddon'un kış tatilinde kafamı kazıtmam için beni ikna ettiği zamandan. O zamanlar saçlarım şimdi olduğundan daha uzundu ve sadece kısa kesmedik, Wren'in tıraş bıçağından birini alıp beni *kel* yaptık. Kesinlikle korkunç görünüyordu ve o zamandan beri hiç kısa saçlı olmadım.

Elini uzatıp alnımdaki saçları taradı, parmakları kafa derimi kazıyarak asi saçları geriye itti. Bu hareket boyunca nefesimi tuttum.

"Bir daha bunu yapma, tamam mı?" diye soruyor, parmakları hala saçlarımın içindeyken içkisini bir yudum daha alıyor. Sadece içki içmek için mi, yoksa sorduğu soru yüzünden mi bilmiyorum, ama artık umurumda bile olmadığını fark ediyorum. "Saçların böyle çok daha güzel görünüyor."

Ona bakıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, ona bakmaktan başka ne yapabileceğimi bilemiyorum, ona eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmamak için kendimi ikna etmeye çalışıyorum, damarlarımda dolaşan arzuya boyun eğmemek için. Sarhoş değilim, hiç de değil, ama bir yudum bira alıyorum ve sonraki hareketlerimi buna bağlıyorum.

Elim suyun altında hareket ediyor, başım hızlanan nabzımla uğulduyor, ta ki elimi onun dizine koyana kadar. Başparmağım ritmik hareketlerle kayıyor, gözleri suyun içinden hareketleri izliyor.

"Sıra sende," diyor nefes nefese.

"Ormana giderken hiç uygun olmayan ayakkabılar giymedim," diyorum dudaklarımı kıvrarak, o da gözlerini deviriyor.

Gülerek başını sallar. "Sen her zaman güvenli oynamışsındır," diye fısıldar.

Esnek pembe parmak uçlarıyla içkisinin boynunu kavrayarak, koyu kahverengi şişeyi dudaklarına götürüyor, sonra geriye doğru eğip

büyük bir yudum alıyor. Dudaklarında bir damla kalıyor, ben de uzanıp başparmağımla cildini silip sıvıyı alıp ağzıma götürüyorum.

"Güvenli oynamamak neye benzer?" diye soruyorum. O da benimle aynı büyüünün etkisinde, göz bebekleri büyümüş, yanıma diz çöküyor, sonra üzerime geçip kucağıma oturuyor. Kalçaları dizlerimin üzerine yerleşiyor, aramızda en az otuz santimlik bir boşluk kalıyor ve ben ellerimi kalçalarına koyma dürtüsüne direniyorum.

"Jesse King'i öpersem ne yapacağını hiç merak etmedim." Adımı kullanması başlı başına bir meydan okumadır ve içkisini uzun bir yudumla içer. Nefesi ağırlaşır, göğüsleri her nefes alışında yükselip alçalır ve ellerim kalçalarına kayar, kalçalarının dolgun kıvrımlarının üzerinde durur. Bir çığlık çıkar, tam bir inilti sayılmaz ama benim sikimin zonklamasına neden olacak kadar yakındır.

Elleri omuzlarıma kayıyor ve eğiliyor, başı aşağı eğiliyor, dudakları benimkilerden sadece bir santim uzaklıkta duruyor.

"Kendimi öpmek istediğimi hiç düşünmedim," diye mırıldanıyorum.

"Peki ya ben? Beni öpmek istediğini hiç düşündün mü?" diye soruyor. "Her zaman," diyorum.

İşte o anda savaşı kaybettim.

Çenemi kaldırıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, yumuşak bir okşama, o da hemen derinleştiriyor. Omzumdaki bir eli çeneme kayıyor, dudakları açılıyor, dilim girebilsin diye. Tadı sert elma şarabı ve kullandığı vanilyalı ChapStick gibi, parmaklarım kalçalarına gömülüyor. İnliyor, kalçaları hareket ediyor, göğüslerimiz birbirine bastırılana kadar uyluklarımdan aşağı kayıyor. Onun sıcak merkezi benim sikime bastırıldığında inlerim ve bana süründüğünde kendi küçük inlemesi kulağıma müzik gibi gelir. Bir elim kalçasından ayrılır, yukarı kayarak dolgun göğsünü avucumda tutar, meme ucu ince kumaşın altından görünür. Dudaklarım hareket eder, boynunu öper ve o bana daha iyi erişim sağlamak için başını eğirir. Gözlerim takım elbisesinin beyaz bağcıklarına takılır.

"Hallie Young'ı hiç üstsüz görmek istemedim," diye fısıldayarak meydan okudum. Anında, boynunun arkasına uzandı ve ince beyaz ipliklerden birini buldu. Hafifçe çekince, mayosunun üst kısmı suyun üstünde kaldı ve kucağıma oturarak onu yukarı kaldırıncaya, tozlu pembe bir meme ucu göründü. Onu görünce inledim, ama o sırtının arkasına uzandı

bu işlemi, üst kısmı jakuzide yüzene kadar tekrarlar ve üstsüz kalır.

Oyun oynamıyorum; bunun yerine, bir elimle çıplak göğsünü kavıyor, diğer elimle meme ucunu yuvarlayarak dudaklarından bir inilti koparıyorum. Kalçalarımı kaldırıyorum ve o ileri geri hareket ederek, gece sonuna kadar yapacağımız şeyi hafifçe taklit ederek bana karşı nazikçe sallanıyor.

"Hallie'nin benim adımı inlemesi hiç bu kadar çok istememiştim," diyorum, sonra başımı eğip çenemi suya değdirerek sert meme ucunu dudaklarımla sarıp, o bunu yapmadan önce derin bir nefes alıyorum, nefes nefese sesi, ölene kadar tüm gelecek fantezilerimde kullanmak üzere kategorize ettiğim bir ses.

"Jesse," diye inliyor ve dişlerim cildini çiziyor, ondan bir nefes daha koparıyor. Parmakları saçlarıma giriyor, ben taraf değiştirirken beni ona çekiyor, diğer göğsünü de aynı şekilde yalıyorum. Elim dizine doğru kayıyor, kendi isteğiyle uyluğuna doğru kayıyor, ama sonra eli çekiyor, başımı geri çekiyor ve bana bakmamı zorluyor.

"Bunu mu yapıyoruz?" diye soruyor, nefes nefese ve ter içinde.

"Tabii ki öyle umuyorum," diyorum, uyluğunu sıkıca kavrayarak. Yumuşak ve nasıl görüldüğünü görmek istiyorum, parmaklarım onun bu yumuşak, narin kısmını çukurlaştırıyor.

O, sanki kendine söylemiş gibi onaylayarak başını salladı, sonra devam etti. "Eğer yaparsak, bunun hiçbir anlamı olmadığını bilmem gerek," diye fısıldadı. Bunun nereye varacağını bildiğim için tereddüt etmeden başımı salladım. İkimiz de çıkmak istemiyoruz, bu yüzden bu mükemmel bir çözüm.

Bu, kaşınmak için bir kaşıntıdan başka bir şey olamaz. Bunu sistemimden atıp, sonra tekrar başımı eğip, Emma'yı tamamen mahvetmeden yetiştirdiğimden emin olacağım.

En azından sersemlemiş zihnim bana böyle söylüyor. Sağduyu ve mantıklı düşünme, bu noktada çoktan unutulmuş bir sanat.

"Ben flört etmiyorum ve bir ilişki aramıyorum," diye onaylıyorum.

"Mükemmel. *İlişki* kelimesi beni hapşırır."

Zaten bildiğim bir şeyi teyit ettiği için hafifçe güldüm. Bir süre öyle kaldık, sonra eli saçımdan ayrıldı, yüzümden aşağı doğru kaydı, avucuyla çeneme dokundu, yumuşak başparmağı bıyığımı okşadı ve sonra dudaklarını yaladı.

Elim tekrar yukarı doğru hareket ediyor, başparmağım bikini altının çizgisini takip ediyor, sonra üstüne geçiyor, ortasından kayıyor ve klitorisinin olduğu yere baskı yapıyor. Acı ve zevkin karışımı keskin bir inilti çıkarıyor, ama kalçaları

, gülümsüyorum. Yumruğumu sıkıyorum, sonra parmak eklemlerimi pürüzsüz kumaşın üzerinde yukarı aşağı kaydırıyorum.

"Jesse," diye mırıldanıyor, sesinde bir uyarı var, ama onu görmezden geliyorum, başımı eğip boynuna bir öpücük kondurarak, sonra yukarı çıkıp kulaklarının altındaki noktayı öperek oynamaya devam ediyorum. Bugün kulaklarında küçük halkalar var ve onları ağzıma çekiyorum. Bunu yaptığımda, alçak ve ihtiyaç duyulan bir inilti çıkarıyor ve ben de ona gülümsüyorum. Elim hareket etmeye devam ediyor, üzerinde sürtünüyor, kalçaları daha fazlasını almak için kayıyor, sonra eli suyun altına kayıyor, kalçalarındaki bağları çekiyor. Nefesim kesiliyor ve dudaklarımı onun dudaklarına götürüyorum, onu derin bir şekilde öpüyorum. O kayıyor, alt kısmı çıkıncaya kadar bağları çekmeye devam ediyor ve kucağımda tamamen çıplak bir Hallie var.

Daha önce hiç bir kadına dokunmadığım için ellerim titriyor, elim hareket ediyor, başparmağım onun merkezinde kayıyor ve ona dokunduğumda ikimiz de inliyoruz. Klitorisine doğru kayıyorum, daireler çiziyorum ve o yüksek sesle inliyor, nefes nefese benim adımları söylüyor. Penisim acı verici bir şekilde zonkluyor ama bunu aceleyle getirmeyeceğim, hayatta olmaz.

Çok uzun zamandır bekliyorum.

Klitorisini daireler çizerek okşadıktan sonra aşağı kayıyorum, başparmağımın ucu onun merkezine dalıyor ve o sıkılaşıyor, beni orada tutmaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum, klitorisini daireler çizerek okşamaya devam ediyorum ve sonra aynı işlemi tekrarlıyorum. Bu sefer biraz daha derine iniyorum, amcığı ilk parmağımın eklemi boyunca geriliyor ve sonra dışarı kayıyor, o da protesto etmek için inliyor. Dudaklarına gülümserim, dudaklarıma bastırırım, ama artık öpüşmeye odaklanamıyorum.

"Jesse," diye inliyor.

"Sabırlı ol, Hal," diyorum, klitorisini daireler çizerek okşuyorum ve bu sefer kalçalarını kaldırmasına neden oluyorum.

"Sana ihtiyacım var."

Bu ses, ona istediği her şeyi vermek için yeterli ve ben düşük bir "siktir" diye inleyip, elimi kaydırarak bacaklarımı genişletiyorum, böylece onun bacaklarını da genişletip oynamak için yer açıyorum. Sonra iki parmağımı girişine yerleştirip içeri bastırıyorum.

"Bekle, bekle," diyor ve tüm vücudum hareketsiz kalıyor.

ON YEDİ

"Bekle, bekle," diyorum, iki kalın parmağımın uçları girişime dokunduğunda, bir anlığına sağduyum devreye giriyor. Jesse'nin başı geriye doğru savruluyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor, yüzünde panik var ve ben bu kadar tahrik olmasaydım, gülerdim.

"Durmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır," derim, nefesim kesik kesik gelir. Gülümser ve parmaklarını içime daha da sokmaya başlar. Gerilme kesinlikle çok zevkli, zihnimi tamamen eritecek kadar, ama bir an için mantıklı düşünmem gerektiğini biliyorum. Elimi bileğine doladım, parmaklarım tam olarak dolamadı ama yine de hareketlerini durdurdu. Durdu, ama parmakları yarısı içimde kaldı ve ben dudaklarımı yaladım, zihinsel olarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Kurallara ihtiyacımız var.

"Kurallar mı?"

Ağır nefes alarak başımı sallıyorum. "Evet, kurallar. Bir gece." Bir parmak kıvrılıyor ve ben, tutunması gittikçe zorlaşan akıl sağlığımın ipliğine tutunmaya zorluyorum kendimi. Penisi uyluğuma sürtünüyor ve onu hissetmek için elimi onun etrafına dolamak istiyorum, ama bu önemli. "Bir gece. Sadece kaşıntıyı gidermek, merakımı gidermek için." Yanlışlıkla hareket ediyorum ve parmakları daha derine kayıyor.

"Bunu sistemimizden çıkaralım," diyor ve onun da benimle aynı fikirde olmasına rahatlayarak inliyorum.

"Sonra normale döneriz," diyorum. Başını eğip boynuma bir öpücük konduruyor. Kulağıma doğru hareket edip küpemi tekrar çekerlerse, ben bittim demektir. "Bir ilişki istemiyorsun, değil mi?" diyorum.

"Hayır," diyor.

"Ve bunun bana zarar vermeyeceğine söz veriyor musun?"

"Yani, sana zarar verebilirim ama..."

İstemeden gülererek koluna vurup kıkırdamaya başlıyorum.

Kıkırdayarak.

Sıcak küvette çıplak bir şekilde Jesse King ile tek gecelik bir ilişki yaşamak üzereyim ve kıkırdıyorum.

Yirmi yaşındaki Hallie bizi şimdi görebilseydi kesinlikle *aklını kaçırırdı*.

Jesse King'in insanlık tarihinin en seksi erkeği olduğunu düşünen on sekiz yaşındaki Hallie çılgılık atardı.

Günlüğünün kenarlarına *Hallie King* yazan on altı yaşındaki Hallie, tamamen çıldırırdı, ama o halime bundan bahsetmeyi hiç düşünmüyorum. *O* halim her şeyi çok fazla yorumlardı.

Ve bu sadece bir gecelik bir

şey. Jesse King ile bir gece.

Tek bir gece zevk ve her dokunacak kadar yaklaştığında beni rahatsız eden bu ihtiyacı gidermek için.

Ne yanlış gidebilir ki?

Sağduyu bana muhtemelen milyonlarca farklı şey söylerdi, ama ben bunların hiçbirine inanmıyorum. Her sızıntı mükemmel bir şekilde kapatılıyor. Emma evden ayrılana kadar kimseyle çıkmak istemiyor. Ben de *onunla* çıkmak istemiyorum çünkü işler ters gittiğinde, ki işler *her zaman* ters gider, geriye hiçbir şey kalmayan ben olurum.

Aynı fikirdeyiz.

"Bir gece," diyorum, bileğini bırakıp o eli göğsüne koyuyorum.

"O zaman şimdi başlasam iyi olur, değil mi?" diyor ve sonra, hiç uyarı yapmadan, parmaklarını içime tamamen sokuyor. İnliyorum, ama açgözlü bir el başımın arkasına gelip yüzümü ona doğru çekip, çekip geri sokarken beni derin bir öpücükle yutarken, inlemem boğuluyor. Kalçalarım hareket eder, zevk alevlenirken parmaklarını sürer, damarlarımı doldurur ve bilincimin her yönünü ele geçirir. Tek düşünebildiğim Jesse, parmakları, iyi hissetmek ve *daha fazlasını* almaktır.

Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyorum, içeri girerken penisini mükemmel bir şekilde saran mayosunun üzerinden onu kavramaya çalışıyorum, ama o öpüşmeyi kesip başını sallıyor.

"Hallie, bana dokunursan, bu gece çok kısa olacak." O zaman gülümserim, hareket etmeye devam ederim, ona uzanırım, sonra onu şortunun üzerinden kavrar ve okşarım. Parmakları içimde seğirir, ben kalçalarımı kaldırıp indiririm, aslında kendimi sikiyorum ve şüphesiz bu hayatımın en ateşli cinsel deneyimi.

"Hallie, durmalısın," diye inliyor, başını boynuma düşürüyor. Oradaki sıcak nefesi beni tahrik ediyor, ona ulaşma fikri karnımdaki ateşi körüklüyor.

"Hayır," diyorum basitçe, onu daha sıkı kavrayarak, sonra şortunun altına kaymak için hareket ediyorum. Elimini onun etrafına doladım, neredeyse sonunda onun pürüzsüz, sıcak tenini benimkinin altında hissedebiliyordum, o sırada kendi kendine homurdanıyor.

"Neden bana söyleneni asla yapmayacakmışsın gibi hissediyorum?"

"Bu benim DNA'mda yok, bebeğim," diye mırıldanıyorum, sonra aradığımı bulduğumda inleyerek parmaklarımı onun etrafına sarıyorum. O kalın ve sıcak, ve onun beni doldurması fikri - zaten beni mükemmel bir acı sınırına kadar genişleteceğini bildiğim şekilde - amımı parmaklarının etrafında sıkılaştırıyor. Elimde seğiriyor ve ben onu bir kez okşamayı başarabiliyorum, sonra eli beni tamamen bırakıyor, bileğimi kavrayıp çekiyor ve şortundan çıkarıyor. Elleri belime doğru hareket ederken acınacak bir şekilde dudaklarımı büzüyorum.

"Çok üşürsen söyle." Cevap vermek için ağzımı açtım, ama sonra beni sudan çıkarırken, kıçımı evin karşısındaki jakuzinin kenarına oturturken ve beni onun önünde genişçe açacak şekilde konumlandırırken nefes nefese kaldım. "Oh, lanet olsun." Hava soğuktu, ama vücudum yanıyordu, özellikle de çıplak vücudumu izlerken yüzünde beliren ateşli bakışı gördüğümde.

"Tanrım, Hallie. Şu haline bak." Öne eğildi, bir bacağıma, sonra diğerine bir öpücük kondurdu, bıyığı narin tenimi okşadı ve etrafımızdaki soğuk hava ile ilgisi olmayan bir titreme hissettim. Aslında, şu anda tenim yanarken soğuğu neredeyse hissetmiyorum.

Özellikle de başını eğip, dilini düzleştirerek girişinden klitorisime kadar yalarken, sonra başını geriye atıp bana bakarken. Ona bakıyorum, geniş bir gülümsemeyle, bıyığı su damlalarıyla ıslanmış, başparmağı merkezimi okşuyor.

"Hayal ettiğimden daha iyi," diyor ve onun bunu *hayal ettiğini* düşünmeye bile zamanım olmuyor çünkü başı tekrar eğiliyor, yüzü beni yutmak için hareket ediyor.

"Oh, lanet olsun," diye inliyorum, dili klitorisimi okşarken, düşmemek için bir elimi jakuzinin kenarına koyuyorum, başım geriye doğru eğiliyor. Serbest elim göğsüme doğru kayıyor ve hızla kaynayan suyun üzerindeki elimin sıcaklığı beni tekrar inlemeye zorluyor. O memnuniyetle ses çıkarır ve aşağı baktığımda saçları geriye doğru itilmiş, ağzı amımda, kalın parmakları iç uyluklarımda, derimi çukurlaştırıp beni açık tutuyor ve bulanık, ihtiyaç dolu ve ateşle dolu gözleri benimkilere kilitlenmiş. Parmağı meme ucumu sıkıp yuvarladığında, içime inleyerek, titreşimler beni daha da yükseğe çıkarır.

Ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Jesse," diye mırıldanıyorum. "Sik beni. Lütfen. Sik beni." Gözleri parlıyor ve bir anlığına ağzını kaybediyorum.

"Çabuk ol." Üç parmağı içime girer, sert ve hızlı bir şekilde beni siker ve göğsümün derinliklerinden boğuk bir ses çıkarır. "Çabuk ol, sonra seni içeri götürüp sesin kısılana kadar sikerim."

Onu sıkıca sararım ve o sırtarak gülümser.

"Bu bir söz mü?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

"Bir gece dedin, Hallie, o yüzden bütün geceyi alacağım." En sinsi sırıtış, yakışıklı yüzünü süsler, sonra eğilir ve tüm nefesim ciğerlerimden çıkar, dudakları klitorisimi çevreler ve sertçe emer.

O bunu yaparken, parmakları hareket etmeye devam eder, sanki bir görevdeymiş gibi beni siker, yıllardır vücudumu tanıyormuş gibi G noktamı iter. Hızla yükselir ve elim göğsümden ayrılır, parmaklarım saçlarına dolanır ve yüzünü daha yaklaştırır, onu tam istediğim yere getirir. "Tam orası, Jesse. Siktir."

Bir başka derin inilti daha çıkar, gözleri kapanır. Bunu yapan ağzı ya da parmakları değildir, ama bunu açıkça zevk alması beni çılgına çevirir, orgazm beni sarar, şimdiye kadar hissettiğim en yoğun zevk dalgaları içimi kaplar, titremeye başlarım. O, bu geçene kadar beni yalamaya ve parmaklamaya devam eder, sonra geri çekilir. Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış belirir, ayağa kalkar, ellerini uzatıp yüzümü avuçlar, sonra beni kendine çekerek ateşli, beyaz sıcak bir öpücük verir. Dudaklarında, dilinde benim tadı vardır, dilini benimkine kaydırırken ben de inlerim, az önce tatmin olan ihtiyacım bir anda yeniden alevlenir.

Geri çekildiğinde, jakuziden çıkmadan önce bana yine o bilmiş sırıtışını atıyor. Onun ıslak mayosunu yere bırakıp benim kadar çıplak kalmasını izlerken, kendim de kenara doğru kayıyorum.

Sertleşmiş penisi sallanıyor ve ben bacaklarımı sıkıyorum. Beni havluyula sarmadan önce havluyu aldığını zar zor fark ediyorum, sonra beni kaldırıyor, eli kışıkta, bacaklarım ona dolanmış halde. İkimizi eve doğru yürürken dudakları bir anda benim dudaklarıma yaklaşıyor, cam kapıyı açıp içeri giriyor, sıcaklığın içine adım atıyor ve sonra kapıyı tekrar kapatıyor.

Kalçalarım hareket ediyor ve ona doğru sallanıyor, penisi tam altımda. Ona ihtiyacım var. Daha fazlasına ihtiyacım var. *Şimdi* ihtiyacım var. Dudaklarım boynuna doğru kayıyor, ısıyor ve emiyor, boynunun omzuyla birleştiği yere geldiğimde inliyor, odasına doğru adımlarını durduruyor ve beni duvara bastırıyor.

"Seni burada sikebilirim," diye inliyor, sikini amımın kıvrımları arasında kaydırarak, beni kızdırıp alay ediyor ama ikimizin de ihtiyacı olan şeyi bana asla vermiyor.

"Yap şunu," diye inlerim, bir şey, herhangi bir şey elde etmek için kalçalarımı hareket ettiririm. Aniden, kendimi çok boş ve ihtiyaçla dolu hissederim. O gülümser, sonra geri çekilir, duvardan uzaklaşır ve bizi bir kez daha odasına doğru götürür.

"Prezervatif lazım," diyor ve utanç beni kaplıyor. Tabii ki prezervatife ihtiyacımız var, benim anladığım kadarıyla ikimiz de bir süredir kimseyle yakınlaşmamış olsak da, benim doğum kontrol hapı kullanıyor olmamın bir önemi yok. Eminim ki bir kez kazara hamile kalmak ona ömür boyu yeter.

"Özür dilerim, ben..." diye başlıyorum, sonra beni yatağına atıyor, üzerime çıkıyor, öpücükler yağdırıyor ve aklımdaki tüm düşünceleri silip süpürüyor. Biri ayak bileğimde, diğeri baldırında, bir diğeri de iç uyluklarımın içinde. Daha uzun, daha ateşli bir öpücüğü klitorisime konduruyor, sonra karnıma, bir göğsümün altına, diğer göğsümün meme ucuna doğru ilerliyor ve sonunda dudaklarıma ulaşıyor.

"Şşş," diye fısıldadı. "Her şey yolunda, Hallie. Başka bir dünyada, başka bir hayatta, çıplak olarak içine girmekten daha çok istediğim bir şey olmazdı. Ama ikimizin de böyle bir strese ihtiyacı yok."

Sonra, ben bir özür daha söylemeden, yatağın yanındaki masaya uzanır, çekmeceyi açar ve bir prezervatif alır. Geri döndüğünde, bacaklarımın arasına diz çökerek, elinden prezervatifi alırım, yırtıp açmadan önce incelerim. Prezervatifi çıkarırken gözlerim onun sert penisine kilitlenir ve boş olan elim onu sarar, bir kez, iki kez okşar. Kalçaları bana doğru itilir ve ben gülümsemeden edemem. Elim hayranlıkla üzerinde hareket etmeye devam eder, sonra o yüksek sesle inler.

"Onu bana tak, Hallie. İçine girmem lazım."

Duymam gereken tek şey bu. Ellerim hızlıca hareket eder, prezervatifi onun kalınlığı boyunca aşağı doğru yuvarlar, sonra o tekrar hareket eder ve uyluklarımın arasına yerleşir, ön kolları yatağın her iki yanına yerleştirilir. Elim aramızda, onu kavrar ve başını içime sokar, sonra yüzünü avuçlamak için hareket eder.

Kafası eğilip beni öperken, yavaşça, işkence edici bir yavaşlıkla, beni gerer ve doldurur. O içime girerken, dişler, diller ve nefesler karışır, ama en dibine ulaştığında durur, kafası boynuma düşer ve orada ağır ağır nefes alır.

"Siktir, Hallie," diye inliyor, göğsü benimkine değişiyor ve sesi içimde titreşiyor. Başımı sallarken boğazım aniden sıkışıyor.

"Biliyorum." Tek söyleyebildiğim bu ve o başını kaldırdığında, bir an için orada ne göreceğinden endişeleniyorum. Aniden, sanki her duvarın ötesini, her fısıltıyı, *sadece bu seferlik, kimseye ihtiyacım olmadığını*, on yedi yıldır kendime sakladığım yumuşak yeri görebiliyormuş gibi hissediyorum.

Ama sonra gözlerini kırıştırır ve yüzünde sadece ateş ve arzu vardır, içimden çıkar ve sonra bana sertçe girer. Başım geriye düşer ve onun adını inlerim.

"Hayatımda duyduğum en mükemmel ses," diye inler, gözleri bana kilitli, geri çekilir ve tekrar içeri girer. "Sen benim sikimle doluyken dudaklarından çıkan adım."

Başka bir dünyada, milyonlarca farklı esprili yorum yapardım. Bunun yerine, sadece başımı sallıyorum, dudaklarım aralıkken o beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, orgazm hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde yükseliyor. Başı eğiliyor, bir anlığına beni öpüyor ve bacaklarım onun kalçalarını sarmalayıp onu daha derine almaya çalışıyor. Bana her vuruşunda odayı dolduran tatmin edici bir ses çıkar, testisleri bana çarparak bu sese eşlik eder, homurtuları ve inlemeleri benim inlemelerimle karışarak en erotik müziği yaratır.

"Jesse," birkaç dakika sonra göğsümde panikle nefes nefese kalıyorum, karnımda daha önce hiç yaşamadığım kadar büyük, her şeyi tüketen bir zevk oluşuyor.

"Çok iyi. Çok sıkı. Çok. Çok iyi," diyor, sonra duruyor ve inliyor. "Oraya ulaşman lazım." Hızla başımı sallıyorum, amım sıkılaşıyor. "Amın çok iyi. Benimle birlikte gelmen lazım."

Tekrar başımı salladım ve sonra onun darbelerinin hızlanmasıyla, her biri derinlere vurarak, tam ihtiyacım olan yere vurarak, her biri o topu daha da sıkılaştırarak, üçüncü veya dördüncü darbede, onun adını haykırarak parçalıyorum.

Bana son bir kez daha sertçe girer, sonra boynuma inleyerek, benim adım bir dua gibi ses çıkarırken, sikini içimde titretir.

En küçük, en çılgın anda, onun beni spermeleriyle doldurmasının nasıl bir his olduğunu gerçekten bilmek istediğimi düşünüyorum. O çekilirken, başımı sallayarak o düşünceyi kafamdan silip atıyorum.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, o benden kalkıp yanımda yatağa uzanırken nefes nefese.

"Evet."

"Vay canına," diye tekrarlıyorum, çünkü çocukluk aşkı seni başka bir yüzyıla sikişirken başka ne diyebilirsin ki?

"Evet," diyor yine, bu sefer gülerek. Yanıma dönüp yanağıma sert bir öpücük konduruyor ve yataktan kalkıyor. Yanıma dönüp giderken sıkı kalçalarını izliyorum. Daha önce onu çıplak olarak görme fırsatım olmamıştı, ama şimdi doya doya bakıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Bana doğru dönüyor, penisi hala yarı sert, göğsünden aşağıya doğru uzanan, penisine doğru giden, çok seksi bir çizgi var. Kolları kaslı, omuzları geniş ve aniden onu her yerimde istiyorum.

Bana dudaklarında en sinsi gülümsemeyle gülümsüyor. "Bunu atıp, sonra da içecek bir şeyler alacağım."

"Atıştırmalık mı?" diye gülerek soruyorum.

"Seninle bir gecem var, Hal. Bunu sonuna kadar kullanacağım."

Sonra dönüp uzaklaşıyor. O gözden kaybolduğunda, yastığa uzanıp içine kız gibi bir çılgılık atıyorum.

ON SEKİZ

Sert bir göğse çarparak uyanıyorum ve bir an panik oluyorum.

Ama tanıdık bir çam kokusu duyularımı doldurunca ve sert bir el sırtımı yukarı aşağı okşayınca paniğim geçer.

"Uyandın mı?" tanıdık bir ses gürlüyor ve ben başımı kaldırıp, gözlerimi kısarak ona bakarım.

Her yerim en lezzetli şekilde ağrıyor ve önceki gecenin anıları zihnimi dolduruyor.

Jesse, geyiği aramaya çıktığımda beni ormanda buldu. Jesse'nin kollarında tamamen çöküntü yaşadım.

Jakuzide.

Hiç Yapmadım. Ondan sonraki her şey.

Bu anı ile birlikte, içimi bir ürperti kapladı.

Hayır, kendime söylüyorum. Olmaz, Hallie. O dündü. Dünde kalacak. Şu anda, hala o adamla yataktayken, bunu zihnimizde tekrarlamayacağız.

Aslında, şu anda tek amacım, bu dürtüsel kararımın hayatımın geri kalanını veya Jesse dahil olmak üzere değer verdiğim insanlarla ilişkilerimi etkilememesini sağlamak olmalı. Ve bana bakışından, yüzünde bir duvar örülmüş gibi, onu hiç okuyamadığımdan, midem bulanıyor.

"Evet," diyorum, her ne kadar bu çok açık olsa da. Dudakları hafifçe kıvrılıyor ve bu bana küçük bir rahatlama dalgası gönderiyor.

"Sen... iyi misin?" diye soruyor ve ben küçük bir kahkaha atıyorum.

"Evet." Elimi kaldırıp aramızda sallıyorum ve uzaklaşarak aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koyuyorum. "Biz... iyi miyiz?"

"Bilmiyorum, sen söyle," diyor ve midem bulanıyor, paniğe kapılıyorum. "Yine bir yıl boyunca birbirimizden kaçınacak mıyız?" Panik geçiyor, yerine rahatlama geliyor.

"Bununla ilgili şaka yapabiliyorsak, bu iyi bir şey, değil mi?" Oturup, göğsümü örtmek için çarşafı çekip ona benim imzamı taşıyan alaycı bakışımı attım. "Garip davranmayacağına söz veriyor musun?"

Yüksek sesle gülerек başını salladı ve anladım: bunu yapabiliriz. Bir gece, *unutulmaz* bir gece ve her şey normale dönecek.

"Söz veriyorum. Kahvaltı ister misin?" diye soruyor, yataktan kalkıp köşedeki şifonyere doğru ilerliyor. Onun kışına bakmamaya çalışıyorum ama kendimi tutamıyorum. Ama bu normal, değil mi? Sevişmeden önce o uzaklaşırken kesinlikle kışına bakardım, *özellikle* de çıplak bir kışsa. Aslında, seviştikten sonra bakmamak garip olurdu. Çekmeceyi açıp bir çift eşofman altı çıkarır ve eğilip giyer.

"Hal?" diye soruyor omzunun üzerinden, bana gülümseyerek. Kafamı sallıyorum, odaklanmaya çalışıyorum.

"Üzgünüm, güzel bir kışın var." Utangaçlık yapmanın bir anlamı yok sanırım. Tekrar gülüyor ve en son ne zaman bu kadar *neşeli* olduğunu hatırlamıyorum.

"Sen de. Şimdi, kahvaltı ister misin? Yoksa gizlice kaçıp, garip olmamaya çalışarak ortamı garip hale mi getireceksin?" Beni çok iyi tanıyor ve bu farkındalıkla, göğsümdeki sıkışıklık tamamen gevşedi.

Bu yüzden bu bir sorun olmayacak: ikimiz de birbirimizi o kadar iyi tanıyoruz ki, işler kötüye gidemez.

Değil

mi?

Doğru.

"Pastırman var mı?" Gözlerini devirdi, sonra bana bir sweatshirt attı. Bana çok büyük gelecek, ama aynı zamanda yıpranmış ve sıcak tutacağını da biliyorum. Umarım onu çok sevmez, çünkü asla geri vermeyeceğim. Bir nevi hatıra olarak.

Sweatshirt'ü giyip ayağa kalktım, o kadar büyük ki kışımı örtüyor, sonra yerde leggings'imın olduğu çantayı gördüm. Onu alıp banyosuna girdim. Tuvaleti kullandıktan sonra leggings'imi giydim ve onun diş fırçasını görünce onu aldım, nane aromalı diş macunu sürdüm ve dişlerimi fırçaladım. Artık onu "Hiç Yapmadım" oyununda kullanamaz, sanırım.

"Emma'nın dediğine göre berbat bir aşçısın," diyorum mutfağa girerken, önünde hamur dolu bir kase ve tavada cızırdayan pastırma var. Omzunun üzerinden bana gülümsüyor.

"Öyleyim, ama domuz pastırması ve krep? Ustası olduğum tek şey bu."

"Bunu bilmek iyi," diyorum, bu bilgiyi bir daha asla kullanmayacak olsam da . O işlerini yaparken ben de masayı hazırlamaya ve biraz temizliğe yardım ediyorum, yumurta kabuklarını atıyor ve kahve yapmaya başlıyorum. On dakika sonra, mutfak masasında oturuyoruz, önümüzde gerçekten lezzetli krepler var.

"Bugün programın nedir?" diye soruyorum, iki tabak dolusu yedikten sonra, bir tabak daha yiyemeyecek kadar doymuş halde. Yine de, tabağımdaki akçaagaç şurubuna bir parça domuz pastırması batırıp ağzıma atıyorum. Karşımda omuzlarını silkiyor, kollarını başının arkasına koyarak geriye yaslanıyor. Yine, kollarını böyle hayranlıkla seyretmenin tamamen normal olduğunu kendime söylüyorum. Zaten öyle yapardım.

"Aslında hiçbir şey. Öğlen Emma'yı almam lazım, sonra aile yemeği var. Her zamanki gibi. Sen?"

Başımı sallıyorum. "Aynı. Haftanın sosyal medya kanalları için bazı içerikler hazırlamam lazım. Geyiklerin fotoğrafları iyi karşılanacaktır." Bana sert bir bakış atıyor ve ben gülümsüyorum. "Onu haftada bir kez bulup çiftliğin maskotu yapmayı düşünüyorum."

"O botlarla hiçbir yere gidemezsin." Gözlerimi devirip ayağa kalkarım ve lavaboya doğru yürüyerek tabağımı yıkayıp bulaşık makinesine koyarım. O da ayağa kalkar, kendi tabağını elinde tutar, ama benimkini almadan önce kendi tabağını bir kenara koyar.

"Beni kim durduracak?"

"Bunu yapacağımı kanıtladığımı düşünüyorum," diyor ve birdenbire, aramızda zorla sürdürdüğüm dostane hava birdenbire *azalıyor*. "Biliyorsun..." diye başlar ve ben ne söyleyeceğinden emin olamadığım için nefesimi tutarım, aynı zamanda ne söylemesini istediğimden de emin olamadığım için, ama sonra telefonum gelen mesajlarla bir, iki, üç kez çalar. Masadaki cihaza bir hainmiş gibi bakarım, sonra ona uzanır ve bir inilti çıkarırım.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Kız kardeşin," diye mırıldanıyorum, üç yeni mesaj gibi görünse de, ilk üçü DND'ime geldiği için aslında altı mesaja yakın olduğunu fark ediyorum. Ben devam etmeden önce kaşlarını kaldırıyor. "Beni tanıştırmak istediği o adama mesaj atmam için beni ikna etmeye çalışıyor." Bu sözler aramızda asılı kalınca, bir an için söylediğime pişman oluyorum.

arasında asılı kalır. Yüzünde hiçbir değişiklik yok, ne sinir, ne hayal kırıklığı, ne de incinmişlik belirtisi.

"Edecek misin?" diye soruyor ve ben iç çekiyorum.

"Bilmiyorum. Yani, Wren'e gerçekten hayır diyen var mı?" O gülüyor ve başını sallıyor, Wren'in çok tatlı biri olduğunu ve herkes için her şeyi yapacağını, ama bir fikri kafasına koyduğunda, özellikle de sevdiği birine fayda sağlayacağını düşünüyorsa, o fikirden vazgeçmeyeceğini biliyor.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye soruyorum, gözlerim hala onu dikkatle inceliyor. "Ben mi?"

"Evet. Sence ona mesaj atmalı mıyım?"

Bu aptalca bir soru, özellikle bugün, özellikle bu sabah. Yine de, içimden bir ses bunu kasıtlı olarak yapıyor, sınırları zorlayarak onun nasıl tepki vereceğini ve *tek gecelik bir* ilişki konusunda ne kadar dürüst olduğunu görmek istiyor.

"Onunla çıkmak ister misin?"

"Onu tanımıyorum, bu yüzden emin değilim." Bir an geçtikten sonra omuz silkiyor, tabağını alıyor ve ayağa kalkıyor.

"Yani, senin için fark etmezse ve Wren'in peşini bırakırsa, muhtemelen zararı olmaz," diyor, bana dönerek, krep kalıntılarını çöpe atarken.

O anki hayal kırıklığını hissetmemek için kendimi zorladım ama başarısız oldum.

Benim istediğim buydu. Aslında ben bunu istemiştim.

Bu konu artık hallolduğuna göre, onun normal davranmasına sevinmeliyim.

Ve mutluyum. Değil mi?

Kendi düşüncelerime dalmışken, onun telefonuna yeni bir mesaj geldi.

"Kahretsin," diye iç geçirerek söylüyor. Kafamı kaldırıyorum. "Emma'nın saat on ikide alınacağını sanıyordum, ama saat on birmiş." Gözlerim fırının üzerindeki saate kayıyor ve saatin on olduğunu görüyorum.

"Oh, biraz temizliğe yardım edeyim, sonra çıkarım." Hayır demek için başını salladı, ama ben reddettim. "Ben hallederim, ama sen benim mayomu getirir misin?" Muhtemelen hala jakuzide yüzdüğünü hatırlayınca yüzüm kızardı. O güldü.

"Kurutucuda. Dün gece bir ara aldım." Ne zaman almış olabileceğini tam olarak belirlemeye çalışıyorum, ama bunun için turları

ve molaları düşünmem gerekiyor ve şu anda zihnim buna hazır *değil*. Başımı sallıyorum. "Bunu bırak. Ben alırım. Sen eşyalarını topla, ben seni eve bırakırım," diyor.

"Gerek yok," diye başımı sallayarak söylüyorum, ama o sadece bana sert bir bakış atıyor. Daha iyisini bildiğim için tartışmaya girmiyorum, bunun yerine eşyalarımı topluyorum ve Jesse'nin beni evime kadar geçirmesine izin veriyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum kapımda durduğunda, içimden saklamaya çalışsam da sözler ağzımdan dökülüyor. Bana dönerek başını eğiyor, yüzünde merak ve şaşkınlık karışımı bir ifade var.

"Ne için?" "Dün için."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bilmiyorum Hal, asıl benim sana teşekkür etmem gerekmiş gibi geliyor."

Gülüyorum, bu neşeli an için mutluyum ve başımı sallıyorum. "Ben ondan önceyi kastetmiştim. Berbat bir gün geçiriyordum ve sen bu berbat günü çok daha iyi hale getirdin." Yüzü yumuşuyor ve yaklaşarak saçımı kulağımın arkasına itiyor. Bir an tereddüt ediyor, sonra kafasındaki savaşı kazanmış gibi görünüyor ve beni kucaklıyor.

"Ne zaman istersen, Hallie. Ciddiyim."

Yüzümü göğsüne yaslayarak derin bir nefes alıyorum, tanıdık deri ve çam kokusu beni sarıyor ve vücudu hareketsizleşmeden önce bir an için beni rahatlatıyor.

"Hallie," diye fısıldar.

"Mmm?" diye göğsüne doğru sorarım. Yavaşça hareket eder, geri çekilir ve ona baktığımda, gözleri arkamdaki bir yere odaklanmış ve iri iri açılmıştır.

"Arkanı dön."

"Ha?"

"Hallie, arkanı dön. Yavaşça."

Onun emrini yerine getiriyorum, elleri belimde kalıyor ve sırtım ona döndüğünde, dün gördüğüm geyiği on metre ötede fark ediyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldarım, sonra gözlerim onunla buluştuğunda ve daha da yaklaştığında nefesim kesilir. Jesse'nin parmakları kalçalarımın batır ve ben omzumun üzerinden ona fısıldarım. "İçeri gir ve kereviz getir."

"Ne?"

"Buzdolabına gir ve kereviz getir, Jesse. Geyik için."

"Seni vahşi bir geyikle yalnız bırakmayacağım, Hallie," diyor ve onun sözleriyle geyik, bana karşı hiç de nazik olmayacağına inandığı için sinirlenmiş gibi homurdanıyor.

"O sadece koruyucu," diyorum ona, sonra Jesse'ye dönüp, "O Jane Doe. Çok güvenilir biridir," diyorum. O durup, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor, ama ben ona sert bir bakış atıp dişlerimi sıkarak konuşuyorum. "Git. Kerevizi. Al."

"Ona ne zaman isim verdin?"

"Bu sabah." Bana uzun bir süre baktı, sonra gözlerini kapattı ve başını salladı. "Git kerevizi getir!" diye tekrar söyledim. Teslim olmuş bir şekilde iç çekerek evime doğru döndü ve ortadan kayboldu. Ben de geyiğe doğru bir adım daha attım. Kısa süre sonra geyik benden sadece iki adım uzaktaydı ve ben onun seviyesine eğilmek için hareket ettim.

Dün, Jane Doe'yu ormanda gördüm, bu yüzden orada fotoğraf çekiyordum, ama Jesse'ye bunu söylemedim. Onunla tekrar karşılaşmak büyü bir duyguydu, ama şimdi acaba beni bilerek mi buldu diye merak ediyorum. Dün, annem ve üvey kız kardeşimin fotoğraflarını gördükten sonra kendimi çok kötü hissettim; geyiği hayal ettiğimi sandım. Ama onu tekrar bulduğumuzda, bunun kaderimizde olduğu hissine kapıldım, dünyanın bana her şeyin yoluna gireceğini, annesiz bu dünyada yaşamak benim sonum olmayacağını gösteren bir işaret gibi.

Tıpkı onun gibi.

Jesse'nin botları arkamda çtırdadığında başını kaldırıyor ve sonra ellerinde yeşil kereviz sapları beliriyor. Onları alıp Jane'e uzatıyorum. Yaklaşıyor, bir kez kokluyor, sonra nazikçe elimden alıyor ve sebzeyi mutlu bir şekilde çtırdatarak yiyor.

"Aman Tanrım," diye hayranlıkla fısıldarım.

"Buna inanmamıştım," diye mırıldanır Jesse. "Buraya taşınır taşınmaz yetim bir geyikle bağ kuracak olan tek kişi sensin." Yine de, telefonunu çıkarır ve sanki benim isteyeceğimi biliyormuş gibi fotoğraflar çeker.

"Biz aynınız," diye mırıldanıyorum, sözlerimde duygu var, sonra ikinci kereviz sapını ona uzatıyorum. "Keşke buzdolabımda daha fazla olsaydı, ama markete gittiğimde sana daha fazla alırım, tamam mı?" diye soruyorum, sonra uzanıp burnunu okşuyorum. Bana göz kırpmıyor, sonra ben ona fısıltıyla konuşurken birkaç saniye daha duruyor, sonra dönüp uzaklaşıyor. Tamamen kaybolduğunda, iç çekerek ayağa kalkıyorum.

"Bu harikaydı," diyorum, heyecanla Jesse'ye dönerek. "Gördün mü?" O gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Evet, gördüm Hallie. Ama dudakların yine maviye dönüyor. İçeri girmelisin." Gözleri dudaklarıma kaydı ve yine anılar zihnimde canlandı. Mavi dudaklar ve o geyik beni onun sıcak küvetine götürmüştü.

küvetine götürdüğü. Gözleri yarı kapalıydı ve beni öpmek için eğilmeden önce aynı hareketi yapıyordu. Kollarında hissettiğim şey, özgür ve hafif, sanki orada olduğum sürece dünyada tek bir isteğim ya da arzum yokmuş gibi.

Cebimdeki telefonum bip sesi çıkararak beni gerçeğe geri döndürdü.

Jesse ve benim bir geceden fazlası olamayacağımız ve olmayacağımız bir gerçeklik.

"Emma'yı almalısın," diyorum. Şimdi başını sallama sırası onda. Bir an garip bir şekilde orada duruyoruz, sonra ben yaklaşıp ona bir kez daha sarılıyorum. "Tekrar teşekkürler, Jesse. Akşam yemeğinde görüşürüz?" O başını sallıyor ve ben kendimi aptal durumuna düşürmeden önce arkamı dönüp evime giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kapıya yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum, cebimden telefonumu çıkarıp Wren'in en son sorusunu okuyorum, anaokulu öğretmenine mesaj attım mı diye.

Siktir et.

Jesse'ye takıntılı olmadığımı kendime kanıtlamanın, buna evet demekten daha iyi bir yolu olabilir mi? Hızlıca bir mesaj yazıyorum, kendimi tanıtıyorum ve gelecek hafta bir ara kahve içmek isteyip istemediğini soruyorum ve neredeyse anında cevap alıyorum. Wren'e haber verdim ve o da bana çok fazla ünlem işareti ve emoji içeren bir mesaj gönderdi. Onun kadar heyecanlı olamasam da gülümsedim.

ON DOKUZ

JESSE

O gece, aile yemeği normal geçer.

Hallie bana gülümser.

Madden'la akalaşır.

Wren'le kıkırdar.

Tereyağını uzatır.

Sanki nceki gece verdiğim sözü tutmamışım ve onu boğazına kadar sikkemişim gibi davranıyor.

"Gelecek ay doğum günüm için Killington'daki bir dağ evinde bir sürü oda kiraladım ve hepinizin gelmesini çok isterim. Wren geçen yıl gittiğinizi ve çok eğlendiğinizi söyledi. Ben buraya yeni geldim ama Jesse ve Madden, snowboard yapmaya gitmekten bahsetmiştik, bu yüzden hafta sonu için plan yapabiliriz diye düşündüm," diyor Adam, akşam yemeğinden sonra oturma odasında otururken. Hallie'ye döndüğümde, bana küçük, anlamlı bir gülümseme atıyor, yüzünde o gezi söz konusu olduğunda genellikle görülen utangaçlık izi yok.

"Oh, tabii ki," diyor Madden, yumruğunu havaya kaldırarak. "Ben varım. Ama Jesse ile aynı odada kalmayacağım."

"Bunun gezinin berbat geçmesinin kesin yolu olduğunu ona zaten söyledim," diyor Wren.

"Herkes kendi odasına sahip olacak. Hallie, Colton'la konuştum, o da geliyor."

"Nat da yle!" Wren heyecanla geniş bir gülümsemeyle diyor ve ben de onun bunu en az bir haftadır planladığını anlıyorum. Bu, Adam'ın *artı* hanesine yazılacak bir başka şey, çünkü bir şekilde, adam *doğum gününü kız arkadaşının en sevdiği insanları bir araya getirip masrafları üstlenerek geçirmek istiyor.*

kız arkadaşının en sevdiği insanları bir araya getirmek ve masrafları karşılamak için harcamaya hazır.

"Emma'ya bakmayı zaten kabul ettik, yani sen gidebilirsin Jesse," diyor annem. Omuz silkiyorum, gözlerim Hallie'ye kilitlenmiş durumda.

"Ben varım," diyor Wren'e bakarak. "Ben de," diyorum, ona bakmaya devam ederek.

Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi, sanki *hiçbir* şey olmamış gibi, sanki bir gece onu gerçekten unutmuşum gibi.

Bundan nefret ediyorum.

Hallie, Emma ve ben eve yürürken, sanki hepsini hayal etmişim gibi hissediyorum. Önce Hallie'yi bırakıyoruz, o gülümsüyor, Emma'ya ve sonra bana sarılıyor, sonra bana geçen hafta her gün yaptığı gibi Emma'yı otobüsten indireceğini söylüyor.

Her şey tamamen normal.

Tek yapabildiğim onu düşünmek. Sesi nasıldı, hissettikleri nasıldı. *Tadı* nasıldı?

Deliriyorum. Kesinlikle deli oluyorum.

O gece, bunun uzun zamandır yattığım ilk kadın olduğu için olduğunu kendime söylüyorum.

Gözlerimi kapattığımda hala benim adımları inlediğini duyabildiğim için böyle olduğunu söylüyorum kendime.

Sırtımda hala onun tırnaklarının izleri olduğu için böyle olduğunu söylüyorum kendime.

O gece kendime birçok şey söyledim, *tek bir geceyle* yetinmem gerektiğini kendime ikna etmeye çalıştım.

Ama onun kokusunu taşıyan çarşaflarda uykuya daldığımda, hala buna inanmıyorum.

Pazartesi günü, işimi her zamankinden daha çabuk bitirip, her zamanki gibi saat beşte değil, saat dört civarında eve gidiyorum. Bunun tatil bittiği ve yapacak işimin azaldığı için olduğunu kendime söylüyorum. Yine de, çiftlikte yapılması gereken, kontrol edilmesi gereken ve önümüzdeki iki ay içinde gelecek olan sert kışa hazırlanmak için yapmam gereken bir sürü iş olduğunu biliyorum.

Ama bunu söylemek, eve gidip Hallie'yi görmek ve onun çocuğumla etkileşimini izlemek istediğimi itiraf etmekten çok daha kolay.

Ve bunu söyleseydim, bunun Hallie ile hiçbir ilgisi olmazdı. Sadece Emma'nın doğrudan ailesi dışındaki insanlarla etkileşimini nadiren görme fırsatım oluyor. Emma ve Hallie'yi izlemek, Hallie'nin dediği gibi, kaotik bir gremlin yerine, aslında iyi bir çocuk yetiştirdiğime dair umut veriyor bana.

Çamur odasına girdiğimde, küçük bankın koltuğuna tekme atıyorum, botlarımın bağcıklarını çözüyorum, sonra onları tekmeliyorum ve ceketimi çıkarıyorum. Şapkamı eldivenlerimle birlikte çöp kutusuna atıyorum ve kıkırdama ve kahkaha seslerini takip ederek mutfığa giriyorum.

"Hey, kızlar," diyorum ve ikisinin de gözleri bana doğru dönüyor, yüzlerinde şaşkın gülümsemeler var.

Ve bununla birlikte, günün tüm stresi kaybolur, çünkü şu anda önemli olan tek şey budur.

Akşam yemeğinden sonra, Emma unuttuğu ödevlerini bitirirken Hallie'yi eve bırakıyorum. Yolda sessiziz ve zihnimde daha iyi tuzlamam gereken birkaç yeri not alıyorum. O boktan ayakkabıları giymekte ısrar ediyorsa, onun için güvenli olduğundan emin olmam gerekiyor.

"Yarın iş var mı?" diye soruyorum kapıya vardığımızda. Anlamadığım bir şekilde yanakları kızarıyor. En azından, konuşana kadar.

"Çalışmam gerek. Saat birde kahve randevum var." Vücudum donar. "Ama saat ikide işim biter ve buraya dönüp Emma'yı otobüsten indirmek için bolca vaktim olur."

"Oh, şey," diye başlıyorum, saçımı elime alıp, birdenbire her şeyden emin olamıyorum. "Onu otobüsten alamazsan, gerçekten önemli değil..."

"Hayır, alabilirim. Dediğim gibi, sadece kahve içeceğiz. Ve muhtemelen berbat geçecek." Omuzlarımı kaldırıyorum, biraz rahatlamışımdır.

"Kim bilir, belki de iyidir," diyorum çabucak, o da tereddüt ediyor, yüzüme bakıyor ve omuzlarını silkiyor.

"Belki. Her halükarda, onu otobüsten indirebilmeliyim." Başımı salladım, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

"Tamam. İyi fikir. Sadece, şey... bir şey olursa bana haber ver. Annem onu alabilir, ya da ben alabilirim, sorun değil."

O da başını sallar, kapısını açar, bana el sallar ve onu eve bıraktığım için *teşekkür eder*, sonra içeri girer.

Kapı arkasından kapandığında, sanki yüzüme çarpmış gibi hissediyorum.

Kendime sorun olmadığını söylüyorum.

Kendime bunun sadece bir randevu olduğunu söylüyorum.

Neredeyse randevuya çıkması için ısrar ettiğimi kendime hatırlatıyorum.

Ve en önemlisi, bunun önemli olmadığını, çünkü aramızda hiçbir zaman bir şey olamayacağını söylüyorum.

Ama ertesi gün saat 1:15'te evinin önünden geçerken arabasının ön tarafta olmadığını görünce, midem ağzıma gelir ve hala inanmam.

Salı günü, randevusu nasıl geçti diye merak ederek bütün gün kafam karışık geçiyor. Kafamdaki sese boyun eğmek istemediğimden, ona mesaj atmamak ya da evine uğrayıp sormamak için defalarca kendimle mücadele ediyorum. Kendime yapmayacağımı söylüyorum, ama ilk fırsatta ona randevusunu soruyorum.

"Randevu nasıl geçti?" diye soruyorum, Emma duş almaya hazırlanırken bulaşıkları bulaşık makinesine koyuyorum. Emma bir kez daha Hallie'nin akşam yemeğine kalması için ısrar etti ve ben bir kez daha karşı çıkmadım.

"Oh," diye başlıyor, yanakları kızarıyor ve göğsüm sıkışıyor. "Aslında, oldukça iyiydi. Şaşırdım. Çok ortak noktamız var."

"Bu iyi," diyorum, aniden bulaşık makinesindeki tabakları düzenlemekle, çatalları ve kaşıkları kendi bölümlerine ayırmakla çok ilgilenmeye başlıyorum. Tabii ki bu, boşaltmayı kolaylaştıracak.

"Evet, sanırım cuma günü The Mill'de buluşup Adam ve Wren ile bir şeyler içeceğiz."

Ellerimi, onun farkına varabileceği endişesi olmadan görevlerine devam etmeye zorluyorum.

İçimde, aklımdan çıkaramadığım kadının, kesinlikle ona layık olmayan bir pislikle ikinci randevusuna çıktığını fark edince, içsel bir krizle mücadele ediyorum.

Dışarıda ise, ben sadece Jesse King'im, gümüş çatal bıçakları düzenliyorum. Burada görececek bir şey yok.

Kurtarıcı melek gibi, ben başka bir şey söylemeden Emma mutfağa gelip tatlı yiyip yiyemeyeceğini soruyor ve Hallie bunu gitme işareti olarak alıyor.

"Seni eve bırakayım," diyorum, ama o başını sallıyor.

"Hayır, hayır, sorun yok. Ben hallederim."

"Annem..." diye başlıyorum, geçmişte işe yarayan argümanı deniyorum, ama muhtemelen bir faydası olmayacağını biliyorum.

"Geçen sefer dendiğinde de söylediğim gibi, annen on bir yaşındaki bir çocuğu evde yalnız bırakıp beni yüz metre yürüteceğini anlamaz. Ben iyiyim." O ekstra dakikaları çalamayacağım düşüncesi içimi burkuyor, ama ne yapabilirim ki? Tartışmak şüpheli görünebilir ve içimden bir ses, çok zorlarsam, Hallie hafta sonu birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra benim iyi olmadığımı en ufak bir şekilde bile sezerse, tüm bu işin içe çökebileceğini söylüyor.

Bu yüzden başımı sallıyorum.

"En azından içeri girdiğinde bana mesaj at." Bana alaycı bir selam verir ve kalbimdeki korkuya rağmen, Emma ve bana iyi geceler dilemeden ve çıkmadan önce gülümserim. Birkaç dakika sonra, ondan bir mesaj alırım.

H: Eve sağ salım vardım.

J: Sevindim. Beni eğlendirdiğin için teşekkürler. H: Her zaman.

O gece, kendime tek bir başarılı randevunun hiçbir şey ifade etmediğini söylüyorum. Kendime bunun sadece bir kahve olduğunu söylüyorum.

Kendime, onun ve çocuğuna akşam yemeği hazırlamadığını söylüyorum. Ama kafamdaki küçük, acımasız ses fısıldıyor: "*Yine de.*"

Perşembe günü, Holly Ridge'i bir fırtına vurur ve Emma izinlidir, Hallie ise onu izlemek için sabahın erken saatlerinde gelir. Çıkmadan önce onunla konuşacak zamanım pek olmaz, ama gün boyunca Emma ve Hallie'den yaptıkları yaramazlıklar hakkında birçok mesaj alırım. Yolda hızlı bir öğle ve akşam yemeği yerim ve eve saat sekizden sonra varırım.

"Sürpriz!" Emma kapıdan girdiğimde heyecanla bağırır. "Hadi! Sana göstermeliyiz!" Elim tutar ve gülümseyen Hallie'nin yanından geçerek beni doğum günü için süslenmiş yemek odasına çeker. Çok şaşıyorum. Benim doğum günüm Temmuz'da, Emma'nınki ise gelecek ay.

"Ben..." Etrafıma bakıyorum ve masanın üzerinde bir çikolatalı pasta görüyorum. Ya da çikolatalı pastanın yarısı.

"Yarım doğum günün kutlu olsun!" diye bağırıyor Emma.

"Yarım doğum günü mü?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Bugün senin yarım doğum günün," diye cevaplar Hallie alçak sesle. Bir an ona bakarım, tarihi hatırlamaya ve hesap yapmaya çalışırım ve onun haklı olduğunu anlarım: *bugün* benim yarım doğum günüm. "Yarım doğum günlerini kutlamak çok önemlidir."

Yarım doğum günlerini kutlamak tam *Hallie*'ye göre bir şey. "Yarım doğum günüm olduğunu nereden bildin?"

"Herkesin yarım doğum gününü bilirim. Genelde fırından bir kurabiye falan alıp elden teslim ederim, ama Emma kutlamak ve pasta yapmayı denemek istedi. Hepsini kendisi yaptı. Ben sadece fırına koyup çıkarmaya yardım ettim."

Kızıma bakıyorum, bana gururla gülümsüyor, bu da kalbimi acıtıyor. "Gerçekten mi?"

Heyecanla başını salladı.

"Ama," diyor Hallie, kızıma biraz yan gözle bakarak. Gözlerini deviriyor ve ona bu tavrını bırakmasını söylemek istiyorum, ama Hallie'nin neyi söyleyeceği ve neyi söylemeyeceği konusunda kendi dengesi var gibi görünüyor. "Ama dediğim gibi, geç kalacağını mesaj attığında, babanın senin yatmanı isteyebileceği ihtimali var." Emma ağzını açar, ama Hallie konuşmaya devam eder. "Ve *yarım saat önce* konuştuğumuz ve *senin de kabul ettiğin gibi*, eğer durum böyleyse, bunu yarın akşama saklayacağız."

Hallie ve Emma arasında kısa bir bakışma olur, sonra kızım bana döner, yüzü yemek masasındaki pasta kadar tatlıdır ve bana gülümser.

"Baba, bu akşam pasta yiyebilir miyiz lütfen?"

Emma'ya bakarken on saniye boyunca kendimi tutuyorum. Emma'nın gözleri komik bir şekilde büyümüş, elleri çenesinin altında, uslu bir çocuğun karikatürü gibi duruyor. Ama kısa süre sonra yüksek sesle gülüyorum, başımı sallayıp elimi saçlarına sürüyorum.

"Baba!" Emma, ben uzaklaşırken sızlanıyor. Mutfağa gidip çakmağın bulunduğu çekmeceyi açıyorum, sonra çakmağı havaya kaldırarak kızlara dönüyorum.

"Yarım doğum günü pastası için mumlara ihtiyacımız var mı?" Yemek odasından heyecan dolu bir çığlık ve "*evet!*" sesi geliyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Kemiklerim ağrıyor olabilir, ama nedense en sevdiğim iki kızımın bir dilim pasta yemek şu anda tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyor.

"Ne izliyordunuz?" Emma'yı yatırdıktan bir saat sonra Hallie'nin yanındaki kanepeye uzanırken soruyorum. Bir film duraklatılmış, ekranında tanıdık bir grup oyuncu var ama Emma'nın izlemekten hoşlandığı filmlerden çok daha eski görünüyor.

Hallie gülüyor, sonra başını sallıyor. "Bugün kızının klasik filmleri hiç izlemediğini öğrendim."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Klasikler mi?" "Mary-Kate ve Ashley filmleri."

Ona göz kırpmıyorum, sonra gülüyorum. "Onların klasik sayıldığından emin değilim."

"Affedersin, kesinlikle öyleler. Wren ve ben onları milyonlarca kez izledik. Hatta bir yıl, onlara dayalı bir vizyon panosu bile yaptık," diyor gülerek. "Bütün bir plan yaptık, temelde *80 Günde Devri Alem*, ama Mary-Kate ve Ashley ile."

Bir an için, diğer vizyon panolarıyla birlikte o pembe kutuda mı duruyor acaba diye merak ettim.

"Wren'in onları sevdiğini hatırlıyorum, ama ben hiç izlemedim galiba."

Bana bakıyor, ağzı açık ve gözleri fal taşı gibi. "Hiç izlemedin *mi*?"

"Hallie, hangi evrende Mary-Kate ve Ashley'nin filmlerini izlemiş olabilirim ki?"

"Küçük bir kız kardeşin var. Bir *kızın* var!"

"Kız kardeşim benden beş yaş küçük ve sana bunu söylemek istemezdim Hal, ama bu günlerde çocuklar oturup Mary-Kate ve Ashley filmlerini izlemiyorlar."

"Belki de gençler bunu yaparsa, birçok sorun çözülür." "Az önce *gençler* mi dedin?"

Bana gözlerini devirdi, sonra uzaktan kumandayı aldı.

"Tamam, önce hangisini izlemek istersin? Şimdi eğitimine başlayacağız. Açıkçası, kız babaları için zorunlu izleme listesinde olmalı." Tartışmamı bekliyor, kaşlarını kaldırarak yaklaşan meydan okumayı bekliyor, ama ben sadece arkama yaslanıp gülümsüyorum. Onunla iki saat oturma fırsatını kaçırmam mümkün değil.

"Sen hangisini önerirsen."

Doksan dakika sonra, Avustralya'da mafyalardan kaçan sarışın ikizleri izledikten sonra, jeneriği akmaya başlar ve Hallie'nin dudaklarından bir esneme kaçır.

iç çeker, kanepede kambur otururken doğrulur ve bana döner, dudağını ısırır. "Eve gitmeliyim."

"Burada kalabilirsin," diye düşünmeden mırıldanıyorum, ama sözümü geri almıyorum. Gözleri yüzümü tarıyor, şaka mı yapıyorum diye bakıyor ya da belki sözümü geri almamı bekliyor, ama almıyorum.

Her geçen gün, Hallie hakkındaki düşüncelerimde daha da fazla yanılgıya düşüyorum. Onunla ilgili düşüncelerimde, ona sahip olma düşüncesinde giderek daha fazla kayboluyorum, neden ilk başta yapamayacağıma karar verdiğimi neredeyse hatırlayamıyorum.

Bir süre sonra ayağa kalkar, bana onu öpmek istememe neden olan yumuşak, yorgun bir gülümseme atar ve tekrar esneyerek başını sallar.

"Hayır, kalmamalıyım. Evim çok uzak değil."

İlk kez, onun bu kadar yakınımda yaşadığına pişman oluyorum, çünkü öyle olmasaydı, onu bu gece kalmaya, benim yatağımda uyumaya ikna edebilirdim. Kanepede yatsam bile, iki gün önce kaybolan onun kokusunu tekrar çarşaflarımda hissedebilirdim.

Tartışmanın bir yararı olmadığını bilerek ayağa kalkıp onu çamur odasına kadar takip ediyorum. Orada ayakkabılarını giyiyor ve ben de onun evine giden yolu temizlemek için fazladan birkaç dakika harcadığım için minnettarım. Çamur odasında duruyoruz ve o ceketini giydikten sonra koyu yeşil Three Kings bereyi başına geçiriyor ve aniden, görmezden gelemeyeceğim bir düşünce aklımı çeliyor: Onu öpmek istiyorum.

Çok fena istiyorum.

Düşünmeden bir adım yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi neredeyse 30 santimetreye kadar kapatıyorum. Gözlerim onunkilerden dolgun, pembe dudaklarına kayıyor ve dudakları açılıyor, küçük bir nefes çıkıyor. Gözlerim tekrar onunkilere döndüğünde, onu görüyorum: o duvar yıkılmış, cumartesi gecesi ile pazar öğleden sonra arasında onun inşa ettiğini fark etmediğim duvar.

İhtiya

cım

var.

İsteme

k.

Hayal kırıklığı.

O zaman, mücadele eden tek kişinin ben olmadığımı anlıyorum. Hallie de benimle aynı sorunla karşı karşıya; sadece o bunu benden çok daha iyi gizliyor.

O da benim onu öpmek istediğim kadar beni öpmemi istiyor. Bunu fark edince, neredeyse yapıyordum.

Neredeyse eğilip onu kendime çekiyorum. Elim kendi kendine hareket ederek kalçasını tutup beni kendine çekmek için uzanıyor, ama o hareket ediyor,

başka yere bakıyor, dolgun alt dudağını ağzına çekip ısırıyor.

"Oh, uh, unutma, yarın akşam yemeğinde burada olmayacağım," diyor ve an bozuluyor.

"Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış. Bu günlerde beni ayakta tutan tek şey, onu geceleri elde edeceğimi ve onunla bu değerli anları çalabileceğimi bilmek.

"The Mill'e gidiyorum," diye fısıldadı, sözlerinde özür diler gibi, ve nedenini anında anladım. O lanet herifle tekrar çıkmaya gidiyordu.

"Oh, evet, tabii. Sorun değil," diye yalan söylüyorum. "İstersen onu otobüsten ben de alabilirim."

Kafasını salladı. "Gerek yok, sadece hatırlatmak istedim. Muhtemelen akşam yemeği yapmayacağım, çünkü ona yardım edecek vaktim olmayacak."

Kafamı sallıyorum, sanki gerçekten önemli bir şey değilmiş gibi elimi sallıyorum, sonra inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmamak için ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum.

"Her şey yolunda," diyebiliyorum sadece, ve o bir an bakıyor sonra başını sallıyor. "Tamam, peki... iyi geceler, Jesse," diyor, geri adım atıp kapıdan çıkıyor.

Telefonumun yanında, deli gibi ona bakarak bana mesaj atmasını bekledim. Birkaç dakika sonra telefonum çaldığında, hemen atlayıp mesajı okudum.

Eve vardım! İyi geceler, Jesse. Bu gece çok eğlendim.

Yatağa yatıp tavana bakarken, çarşafklar artık onun kokusunu taşımıyor. Uyumam gereken saat çoktan geçti.

Kendime bunu yapmayacağımı söylüyorum.

Kendime, onun hayatını yaşamasına izin vereceğimi ve plana sadık kalacağımı söylüyorum.

Ama ertesi sabah, yine de kendimi Madden'a mesaj atarken ve o gece bir şeyler içmek isteyip istemediğini sorarken buluyorum.

YİRMİ

İki içki, diyorum kendime. İki içki iç, sonra çıkabilirsin.

En iyi arkadaşım, onun erkek arkadaşı ve randevumla içki içmek için kardeşimin sahibi olduğu barın arkasına park ederken içimi kaplayan korku kesinlikle iyiye işaret olamaz, ama arabamdan inerken kendimi gülümsemeye zorluyorum. Kevin arabasının yanında duruyor ve bana doğru gelirken elini hafifçe sallıyor, ben de iç çekmemeye çalışıyorum.

O iyi biri değil ki: öyle. İnanılmaz derecede. Tatlı, nazik ve isteyebileceğim her şey. Wren bizi tanıştırtarak iyi bir iş yaptı ve Jesse'ye çok ortak noktamız olduğunu söylerken yalan söylemiyordum.

Sorun şu ki, bana baktığında kalbim kıpır kıpır olmuyor ve bana küçük, nazik bir kucaklama verdiğinde ya da güzel olduğumu söylediğinde içim kıpır kıpır olmuyor. Otoparkta buzda kayınca bana iyi olup olmadığını soruyor.

"Evet, iyiyim. Bu fırtınada bu ayakkabıları giymemeliydim," diyorum, ön tarafa doğru yürürken Ugg botlarımı işaret ederek.

O da başını eğerek "Sıcak görünüyorlar" diyor.

Ona başımı sallıyorum. "Evet, ama kaymazlar. Buzda kızartılırım."

O, bu önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bazen sadece rahat olmak istersin."

O kapıyı açarken ben de başımı sallayıp kibarca gülümsüyorum, ama tek düşünebildiğim Jesse'nin beni yine bu ayakkabılarla kayarken görse yapacağı somurtkan yüz.

"Dün gece ne izlediğimi biliyor musun?" diye soruyorum yirmi dakika sonra, Wren'e dönerek. Dört kişilik bir masada oturuyoruz, Kevin yanımda, Adam Wren'in yanında, kolunu onun omzuna atmış. "*Our Lips Are Sealed*." Yerleşip oturduğumuzdan beri gece iyi geçiyor ve geceyi dışarıda geçirmek yerine eve gitme isteğim biraz azaldı, çoğunlukla eğleniyorum.

"Mary-Kate ve Ashley'nin filmi mi?" diye gülerek soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Aman Tanrım, onları yıllardır izlemedim. Onları çok severdik."

"Biliyorum. Emma'nın hiçbirini görmediğini öğrendim."

"Kız kardeşim onları severdi," diyor Kevin ve ona baktığımda burnunu kıvırıyor. "Çok kötüydüler." Kafamı biraz eğip zorla gülümsüyorum ve omuz silkiyorum.

"En iyi kısmı da buydu. Film daha da zenginleştiriyordu. Ayrıca, o dönemin bir simgesiydi, değil mi?"

"Sanırım. O kadar çok harika film var ki, bir yetişkin olarak bunları kasten izlemeyi hayal bile edemiyorum."

Ortamı yumuşatmak için gülüyorum. "Sana bunları düzenli olarak tekrar izlediğimi söylemek için yanlış bir zaman mı? Benim için bir nevi rahatlatıcı bir izleme deneyimi," diye itiraf ediyorum.

O başını salladı ve hafifçe güldü. "Hayır, sadece bazı klasikleri izlememiz gerektiği anlamına geliyor, ufkunu biraz genişletmek için."

Ne diyeceğimi bilemeden gözlerimi kırıştıırıp başımı salladım. İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama bu benim sinirlerimi bozuyor ve bu iyiye işaret değil. Wren bana tuhaf bir bakış attı, ben de dostça bir gülümseme takınıp omuz silktim, ama tek düşünebildiğim, bütün gün çalışmaktan yorgun düşmüş olmasına rağmen bütün gece uyanık kalıp benimle birlikte dizi izleyen Jesse'ydi.

Neyse ki, Wren konuşmayı devralır ve sınıfındaki çocuklardan bahseder. Etrafıma bakarken dikkatimin dağılmasına minnettarım. Barda Colt'un gözüne takılırım ve o bana şüpheli bir bakış atar, ama ben sadece kibarca gülümser ve omuz silkerim.

"Bir içki daha alacağım," diyorum, biraz fazla yüksek sesle. "Başka isteyen var mı?" Herkes hayır anlamında başını sallıyor ve Kevin, kardeşimle birlikte durduğum bara doğru yürürken peşimden gelmeyince rahatlıyorum.

"Orada ne oluyor? Acil bir durum için seni kurtarmam gerekiyormuş gibi görünüyorsun," diyor Colt gülerek, yanına gittiğimde

omuzlarımdaki gerginlik kaybolur.

"Hayır, hayır. Her şey yolunda. Wren'in iş arkadaşlarından biri ile bir tür kör randevu var. Bir kola alabilir miyim lütfen?" Bir elma şarabı yeterli olacağına karar vererek soruyorum.

"Ne tür bir kör randevu?" diye sorar Colt, bir bardak alıp buzla doldururken.

"Bu hafta başında birlikte kahve içtik ve normal görünüyordu." "Peki ya şimdi?"

"Şimdi..." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Pek ortak noktamız yok." İçeceğin üzerine koyu renkli soda ekliyor, sonra bir pipet ekleyip bana uzatıyor.

"En azından Wren seninle birlikte, bu da durumu biraz daha az garip hale getiriyor."

Kafamı sallayarak onaylıyorum, ama o başka bir şey söylemeden kapı açılıyor ve üstündeki zil çalıyor. Her zamanki gibi bardaki herkesin başı girişe dönüyor ve Jesse ile Madden bara girerken nefesim kesiliyor.

"Görünüşe göre bu gece biraz daha ilginç hale geldi," diye mırıldanır Colton ve ben kaşlarımı çatarak ona dönerim, ama o bana sırtarak bir müşteriye el sallar ve ben King kardeşlerin rahatlama ve ezici bir korku karışımıyla masama doğru yürüdüklerini izlerim.

Jesse, buraya geldiği ilk yirmi dakika boyunca beni görmezden gelir ve kendine ve Madden'a bira alır. Hepimiz birlikte oturabilmek için büyük masalardan birine geçeriz. Madden bir tarafıma, Kevin diğer tarafıma otururken, Jesse tam karşımda oturur.

"Peki, ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye sorar Madden, arkasına yaslanarak. Beni, tam olarak çözemediğim bir sırıtışla bakar ve dürüst olmak gerekirse, bu gecenin çöp kutusu yangınına dönüşmesiyle, bunu çözmek de istemiyorum.

"Oh, bu bizim ikinci randevumuz," diyor Kevin, sonra kolunu sandalyemin arkasına dolayarak bana gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum, ama zoraki bir gülümseme ve umarım kimse bunu fark etmez. Gözler üzerimde yanıyor, ama karşıma, bakışların geldiği yere bakmıyorum. Elma şarabımı kaldırıp bir yudum alıyorum, ama boş olduğunu fark ediyorum. Somurarak, sodamdan bir yudum alıyorum ve keşke ikinci bir içki alsaydım diyorum.

"Benimkinden bir yudum ister misin?" diye soruyor Kevin, birasını bana doğru eğerek. Reddetmek için ağzımı açıyorum ama sözüm kesiliyor.

"O bira sevmez," diyor Jesse, oturduğundan beri söylediği ilk gerçek cümle.

Wren başını bana çevirir, yüzünde sorgulayan bir ifade vardır, ama ben bunu görmezden gelirim ve Kevin'a tekrar gülümserim.

"Hayır, teşekkürler," derim, olabildiğince kibar olmaya çalışarak, sonra sodamı ona doğru eğerek. "Ben almayayım."

Sonunda, bakışlarımı Jesse'ye çevirip ona karanlık bir bakış attım. O ise hiç aldırış etmedi.

Madden ve Wren'in zorlamasıyla konuşma acı verici bir şekilde devam ediyor. The Mill'in sunduğu tek şey olduğu için rastgele birkaç meze sipariş ettik ve ben sipariş etmemiş olmama rağmen Colt bana büyük bir tabak patates kızartması gönderdi. Patatesler geldiğinde Kevin ketçabı alıp patateslerin üzerine sıkmaya başladı ve ben irkildim.

Ancak o bunu yapamadan, Jesse masanın üzerinden uzanıp ketçabı elinden alır ve kenara koyar. Sonra, daha önce defalarca yaptığım gibi, patates kızartmalarının yarısını ayrı bir tabağa kaydırır ve kenarına küçük bir ketçap yığını ekler, sonra da bana tek kelime etmeden tabağı uzatır.

Sessizce oturuyorum, inanılmaz derecede sinirli ve rahatsızım, ama aynı zamanda rahatsız edici bir şekilde de uygulanmış durumdayım, masada garip bir sessizlik hakimken içimde duygularım çatışıyor.

"Hallie ketçabın hiçbir şeye değmesini sevmez," diye açıklıyor Wren nazik bir gülümsemeyle.

"Oh, lanet olsun, özür dilerim," diye başlar Kevin, ama o devam etmeden önce başımı sallarım.

"Özür dilemene gerek yok. Hepsi beni neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyorlar, bu yüzden benim aptalca tuhaflıklarımı biliyorlar." Jesse'ye bakıyorum, yüzümdeki tüm nezaket kayboluyor. "Sadece iki randevudan sonra bunu bilmen imkansız." Jesse, gerekenden biraz daha uzun bir süre gözlerime bakıyor, sonra bakışlarını kaçırıp bir soğan halkası alıp yiyor.

On dakika sonra, hepimiz sohbet ediyoruz ve bir an için bu geceyi atlatabileceğimi düşünüyorum. Kevin, gülmek istemediğim aptalca bir şaka yapıyor, ama sanki bununla gurur duyuyormuş gibi geniş bir gülümsemeyle bana baktığında, ben de biraz gülüyorum.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en sahte kahkahaydı," diyor Jesse, gözleri bana dikilmiş halde.

"Dostum," diyor Adam alçak sesle, sözlerinde eğlenceli bir mizah var. "Jesse," diyorum alçak sesle, ama beni görmezden geliyor.

"Öyleydi. O böyle şakaları sevmez." Jesse Kevin'a konuşuyor, ama Kevin ona bakmıyor bile. Gözleri bana kilitlenmiş durumda.

"Jesse, kes şunu," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Yanılmıyorum," diyor. "Sen böyle şakaları sevmezsin. Sahte bir kahkahaydı." İçkisini yudumlarken bana dik dik bakıyor. İçkisi neredeyse yarısı dolmuş ve ben neden burada olduğunu merak etmeden duramıyorum. Belli ki eğlenmek ya da bir arkadaşıyla içki içmek için burada değil.

Ona bağırarak istiyorum.

Olay çıkarmak istiyorum. Ona ne sorunu olduğunu ve neden bunu benim için mahvettiğini sormak istiyorum. Burada olacağımı *biliyordu* ve Emma'ya bakıcı bulup *bu gece* The Mill'e gelmeye karar vermiş olması kesinlikle imkansız.

Jesse ile geçirdiğim tek geceden hızlı ve verimli bir şekilde kurtulmak için ilk randevuya evet demiştim, ama bu giderek imkansız hale geliyor. Kendime izin verdiğim kişiyle dışarıdayken sahip olamayacağım kişinin gözümün önünde olmasıyla bu imkansızlık daha da artıyor.

"Bazen şakayı anlatacak doğru kişi gerekir," diyorum kırılğan bir gülümsemeyle.

"Saçmalık," diyor hemen.

"Hadi ama Jesse, aptalca davranıyorsun," diyor Madden.

"Jesse..." diyor Wren.

"Ne? Birisi onunla çıkacaksa, en azından temel bilgileri bilmeli." Jesse, Adam'a dönerek, "Sence de öyle değil mi?" diye sorar.

Adam ellerini kaldırarak teslim olur. "Ben burada İsviçre rolünü oynuyorum, ben yeniyim," der.

"Akıllıca, tatlım," diyor Wren, elini okşayarak.

"Gözleri ne renk?" diye sorar Jesse, gözleri benim randevumda sabitlenmiş halde, Kevin ise yanımda kekeleyor.

"Onlar, şey," diye başlar, duraksar, açıkça emin değildir. Ona dönerim ve yanaklarında utançtan kızarmış bir ifade vardır.

"Yeşil. Kışın çim yeşili, ama yazın daha çok çam yeşili oluyor. Bazen kırmızı veya mor giydiğinde zümrüt yeşili oluyor," diyor Jesse.

Nefesim kesilir ve tüm masa tamamen sessizleşir. Barın kaosu etrafımızda devam ediyor olsa da, tüm dünyanın eksenini üzerinde nasıl döndüğünü fark etmiyorum, ama odak noktam lazer gibi keskin, aniden hem yıkılmış hem de öfkeli görünen Jesse'ye bakıyorum.

"Ama ben ne bilirim ki, değil mi? Siktir et. Burada olmamalıydım. İyi randevular, Kev. İkinize de en iyisini diliyorum." Sonra ayağa kalkar, yarısı iilmiş birasını masada bırakır ve kapıdan çıkar.

BREAKTK

Wren, Kevin'a kardeşi için bolca özür diler, kardeşi de onun şerefine, öfkeyle dışarı çıkmaz. Bunun yerine, içkisini bitirip, ertesı gün sabah erken kalkması gerektiğini ve eve gitmesi gerektiğini söyleyerek özür diler. Ona iyi geceler dilerim ve o da kapıdan çıkmadan önce bana dünyanın en garip sarılmasını yapar.

Ama her şey bittiğinde, Wren masanın karşısından bana dikkatli bakışlar atarak dikkatimi çekmeye çalışır. Muhtemelen beni tuvalete çekip ne olduğunu ve iyi olup olmadığımı sormak istiyordur, ama onu görmezden gelirim. Bunun yerine, Madden, Wren ve Adam en tuhaf konuşma olmadığını iddia etmeye çalışırken, ben her şey tamamen normalmiş gibi davranırım. İllzyonunun içinde kalman gerektiğini bilen iyi arkadaşların olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun.

İkimi bitirince ayağa kalkıyorum ve dünyanın en sahte esnemesini yapıyorum. "Sanırım ben gidiyorum. Çok yorgunum. Madden, seni bırakayım mı?"

Beni değerlendirircesine bakar, saatine bakar ve saatin daha dokuz bile olmadığını görür, sonra başını sallar. "Hayır, ben iyiyim, ama seni geçireyim..."

Ona kararlı bir şekilde başımı sallarım. "Gerek yok."

Beni değerlendirir, sadece bir arkadaşın yapabileceği şekilde beni okur, sonra yenik bir i çekişle kabul ettiğini belirtir.

"Eve vardığında bana mesaj at," diyor ama ben cevap vermiyorum, zihnim barda olanları çoktan unutmuş ve öfkeye dönüşmüş durumda.

Hızla herkese veda edip, bana da benzer bir şaşkınlık ifadesiyle bakan kardeşiime el salladıktan sonra, neredeyse koşarak arabama gittim. Kafam allak bullak bir halde eve doğru sürdüm. Ama kendi evime gitmedim. Doğruca Jesse'nin evine gittim ve oraya varır varmaz kapıyı yumrukladım.

Sonra onun kapıyı çalma nezaketini hak etmediğine karar veriyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum ve içeri fırlıyorum. Bana doğru geliyor, saçları dağınık, yüzünde sinirli bir ifade ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Oturma odasında karşılaşıyoruz, ona dokunacak mesafeye gelir gelmez göğsüne itiyorum, ona tokat atma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

"Ne oluyor, Hallie?" diyor, geriye doğru sendeleyerek, ve öfkesi benim öfkemi daha da körüklüyor.

"Ne oluyor lan? *Bana* ne oluyor lan diye mi soruyorsun?"

"Az önce evime daldın ve beni ittin. Evet, sanırım ne halt ettiğini sorma hakkım var."

"*Bu* neydi lan, Jesse?" "Ne neydi?"

Geri adım atıp, çenemi sıkarak dişlerimi gıcırdatarak burnumdan derin bir nefes alıyorum.

"Aptal numarası yapma. The Mill'de ne oldu? Kevin'ı öyle sorguya çekmek neydi?"

Sanki abartılı davranıyormuşum gibi gözlerini devirdi. "Seni korumaya çalışıyordum."

Kafamı sallıyorum, çenem düşüyor ve alaycı bir kahkaha atıyorum. "*Seni korumak* mı? Neyden? İkinci randevuda en sevdiğim içkiyi bilmeyen bir adamdan mı? Bunun benim iyiliğim için bir tehdit olduğunu fark etmemiştim."

O da başını sallar. "Sana onun senin hakkında hiçbir şey bilmediğini göstermeye çalışıyordum! Onunla zamanını boşa harcamamalısın."

"İki randevuya çıktık, Jesse! Ve olsa bile, *kimin umurunda?*" Sesim çılgınca bir ton almaya başlıyor ve onun yüzü de benzer bir ifadeye bürünüyor. Nedense, kurduğumuz bu geçici dostluğun çökmek üzere olduğunu biliyorum.

"O sana layık değil."

"Sen benim için neyin yeterince iyi olduğunu bilirsin ki? O gayet iyi," diyorum ve o kederli bir şekilde başını sallıyor.

"Sen *iyi birini* hak etmiyorsun, Hallie. Sen mükemmel birini hak ediyorsun. Sen olağanüstü birini hak ediyorsun. Ketçapın yemeğine bulaşmasından nefret ettiğini bilen bir erkeği hak ediyorsun. Bira içmektense ölmeyi tercih ettiğini ve güvenli olmaktansa rahat olmayı tercih ettiğin için asla uygun ayakkabı giymediğini bilen bir erkeği hak ediyorsun. İlk veya ikinci buluşmada bunların hepsini bilmesini beklemiyorum, ama en azından gözlerinin yeşil olduğunu bilmeli."

Göğsümde sıcak bir his uyandı ve ben buna karşı koymaya çalıştım. Ne yazık ki, o henüz bitirmemişti.

"En sevdiğin rengin robin yumurtası mavisi olduğunu ve geyiklerle arkadaş olduğun için yemesen de elinde kereviz bulundurduğunu biliyorum. Kahvene çok fazla krema koyduğunu ve kalçanda gerçekten aklımdan çıkaramadığım bir çil olduğunu biliyorum. Gülmen gerektiği için güldüğünde sesinin nasıl olduğunu biliyorum

ve bir şakayı gerçekten komik bulduğunda güldüğünde nasıl ses çıkardığını biliyorum."

Sesi alçalır ve o bana bir adım yaklaşırken boğazım ağrır. "Jesse," derim, sesim kendi kulaklarıma bile zayıf gelir.

"O bunları bilmiyor, ama ben biliyorum. Biliyorum ve senin ona bir şans vereceğini, ama bana vermeyeceğini bilmek beni öldürüyor. Çünkü en çok bildiğim şey, senin benim olman gerektiği."

Buraya girerken içimdeki tüm ateş sönmüş, geride sadece için için yanan közler kalmış.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve nefesim kesiliyor, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, duyulmaması beni şaşırtıyor. Kolunu kaydırarak belime doluyor ve beni kendine çekiyor, ve sağduyuma aykırı olsa da, ona izin veriyorum.

"Bunu yapamam, Hallie," diye fısıldadı, ama yine de onu duydum. "Neyi yapamazsın?"

"Başka birine aşık olmanı izlemek, onu hayatına almanı ve ona bir şans vermeni izlemek. Ben bunu yapamam." Yüzündeki ifadeden, bu itirafın kendisi için bile şaşırtıcı olduğu anlaşılıyor, ama yine de bana söylüyor. "Benim olmamı istediğimde olmaz."

İçimdeki her şey çöküyor.

Gerçeklik, kız çocuğu hayalleriyle birleşir ve panik beni sararken yeni bir anlayışa dönüşür. "Jesse..."

"Bunun geçici olduğunu söylediğini biliyorum ve anlıyorum. Hala anlıyorum. Ben de tamamen kabul etmişim, ama ikimiz de o gecenin sadece seks olmadığını biliyoruz. Bu sadece içimizden atmak değildi, Hallie. Daha fazlasıydı. Bizdik. Çok iyi gitti çünkü biz hep öyle olmalıydık ve bu seni korkutuyor."

Çenem gevşiyor ve onun ela gözlerine bakarken nefesim kısa ve panik dolu nefeslere dönüşüyor. Onun benim gözlerimi, benim onun altın ve yeşil beneklerini, sol gözünün yanındaki küçük çili ve çenesindeki yara izini tanıdığım gibi tanıdığını fark etmeden edemiyorum.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum.

"Siktir et. O zaman aklımı kaçırmışım. Bu, sana olan hislerimi değiştirmez." Sonra başı eğiliyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve dünya eriyip gidiyor.

Vermont'taki ilk seferki kadar mükemmel. Cumartesi günü olduğu kadar iyileştirici ve o gece olduğu kadar ihtiyaç, arzu ve *hayranlıkla* dolu. Dudakları, dili ve dişleri, ve ellerim yüzünü avuçlamak için yukarı doğru hareket ediyor,

onu daha yakın tutmak, geri çekilmesini engellemek için. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum, ama şu anda buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Böyle devam ediyoruz, vücudu benimkine yapışık, bir eli saçlarımda beni istediği yerde tutuyor, ellerim çenesinde beni sabit tutuyor, sonunda geri çekilip bana bakıyor, yüzünde yalvarış ve ihtiyaç var.

"Lütfen," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Buna bir şans ver, Hallie. Sen buraya aitsin. Bana. Emma'ya. Bunu anladığını biliyorum."

Bir an için neredeyse pes ediyorum. Neredeyse *siktir et*, tüm endişelerini ve kaygılarını bir kenara at ve onun istediği gibi yap *diyorum*. Belki cesur olabilirim, belki bunu deneyebilirim, belki bir geceden fazlasını istediğim şeye teslim olabilirim.

"Bakalım bunu başarabilecek miyiz," diye ekliyor ve kafamdaki ses bana fısıldıyor. *Gördün mü? O bile bunun gerçekten işe yarayacağını düşünmüyor. Aptal olma. Aptalca bir şey yaparsın ve o da ilk fırsatta seni terk eder, sonra neyin kalır?*

Kendimle mücadele ediyorum, bunun değeceğini, riske değeceğini, kalp ağrısına değeceğini kendime ikna etmeye çalışıyorum, tam o sırada cebimden yeni bir mesaj geliyor, ardından bir tane daha, sonra telefonum çalıyor ve gerçeklik ortaya çıkıyor.

Muhtemelen Madden eve vardığımı kontrol etmek için arıyor ya da Wren iyi olup olmadığımı sormak için arıyor.

İyi insanlar.

Arkadaşlarım.

Kendim için kurduğum aile. Ve o küçük mekanik seslerle gerçeklik geri geliyor.

"Yapamam," diyorum, ellerimi indirip geri adım atarak. Yüzünde pes etme ifadesi beliriyor, omuzları sözlerimle birlikte düşüyor.

"Yapamıyor musun, yoksa yapmıyorsan?" Jesse yumuşak bir sesle sorar, ama uzaklaşmamı engellemez.

Omuzlarımı silkiyorum, gözlerim yanıyor.

"Gerçekten önemli mi?" diye soruyorum, geri adım atarken sesim çatlıyor. Evime dönmem lazım. Buradan, akıl sağlığım için fazla ev gibi hissettiren bu tanıdık yerden çıkmam lazım.

Yine beni durdurmaz.

Bunun yerine, yüzünde beliren şaşkınlık, incinmişlik ve garip bir şekilde kararlılık ifadesi, dönüp kapıdan çıkıp arabama binip kısa mesafedeki evime doğru sürmeden önce gördüğüm son şey olur.

Titrek ellerimle kapının kilidini açtım, arkamdan kilitledim ve Madden'a eve vardığımı belirten bir mesaj attım, iyi olduğumu düşünmesi için aptalca bir GIF ekledim. Sonra, Wren'i arayıp iyi olduğumu söyledim, çünkü sesimi duymazsa paniğe kapılacağını biliyordum ve en son ihtiyacım olan şey onun kapıma gelmesiydi.

Kendimi tutuyorum.

Sevdiğim herkese iyi olduğumu garanti ediyorum.

Sonra yatağıma uzanıp uykuya dalana kadar ağlıyorum. BREAKtk

Pazar günü mide ağrısını bahane ederek aile yemeğinden çekiliyorum ve kimse bunu sorgulamıyor. Pazartesi günü gerçeklerle yüzleşeceğim, ama bu hafta sonu sadece kendimi şımartmak istiyorum.

Ancak Pazartesi geldiğinde, Cuma gecesinden beri ilk kez evimin kapısından dışarı çıktığımda, üzerinde açık mavi bir fiyonk olan bir kutu görüyorum. Kafam karışık bir şekilde etrafa bakınıyorum, sonra eğilip kutuyu kaldırıyorum ve dikkatlice incelemek için içeri giriyorum. Ancak kapağı kaldırdığımda, kalbim sıkışıyor.

Bir çift bot.

Emma'nın okuldan eve getirdiği bir kağıdın altından kopardığı gibi, bir kağıt parçasına yazılmış bir not. *İnatçılığı bırak*.

Merak ediyorsanız, botlar ayağıma tam oldu.

"*İnatçılığı bırak*" derken ne demek istediğini fazla düşünmemeye çalıştım.

Basit açıklaması, kışın ortasında bir çiftlikte yaşamak için uygun botlar giymemi ve buzda kayıp düşüp yaralanmamamı istediğiydi.

Ama içimden bir ses, onun başka bir şey demek istediğini söylüyordu: inatçılığı bırak ve bize bir şans ver.

Yapamıyorum ya da yapmayacağım — cevap aynı. Jesse ve ben asla birlikte olamayız.

YİRMİ BİR

JESSE

Pazartesi günü Hallie'ye Emma'yı otobüsten alıp alamayacağını soran bir mesaj attım, ama cevap alamadım. Bunun yerine, bir saat sonra annemden bir mesaj aldım ve o gün Emma'nın görevini üstlendiğini söyledi.

Aynı şey Salı günü de oldu. O gün Emma ile kendi pisliğini temizlemesi konusunda tartıştık ve tartışma, onun kapıyı çarpıp bir saat boyunca odasından çıkmaması ile sona erdi. Sonra, gözyaşları içinde benden özür diledi ve kanepede oturup birlikte film izledik.

Ben cezalandırılmaya bayılıyorum, o *In a New York Minute*'i seçtiğinde "*tamam*" diyorum.

Çarşamba ve Perşembe günü Hallie'yi görmedim. Cuma günü, kız kardeşimden Emma'yı okuldan alıp öğleden sonrasını birlikte geçireceklerini söyleyen bir mesaj aldım. Bir an için Hallie'nin de onlarla orada buluşacağını düşündüm, ama UTV ile onun evinin önünden geçerken arabasını tüm hafta olduğu yerde gördüğümde, durumun öyle olmadığını anladım.

Her şeyi mahvettim.

Sinirlendim ve sonra, yavaş gitmem ve ona aramızdaki bu şansa bir şans verme fikrini kabul ettirmem gerekirken, çok fazla ve çok hızlı bastırdım.

Bana inandırmaya çalıştığına rağmen, bizim birlikte olmamıza karşı olduğunu düşündüğü kadar karşı olduğunu sanmıyorum; sadece bir nedenden dolayı çok korkuyor. Aslında, cuma günü, neredeyse evet diyecek, neredeyse bu adımı atacak gibi oldu, ama sonra vazgeçti. Anlamak için defalarca düşündüm, ama nerede hata yaptığımı anlayamadım. Ve bunu bilmeden, bundan sonra ne yapacağımı bilemiyorum.

Bu hafta, kendimi oyalayabilmek için uzun zamandır olmadığı kadar fazla zamanımı çiftlikte geçirerek eve geç geldim, bu yüzden eve vardığımda Wren, Emma'yı çoktan yatırmıştı.

"Nasıl mıydı?" diye sessizce soruyorum, Emma'nın muhtemelen hala yatağında kitap okuduğunu varsayarak, ve kardeşim omuz silkiyor.

"Biraz huysuz."

"Bu hafta böyle devam etti," derim derin bir nefes alarak, yüzümü ellerimle ovuştururum.

"Hallie onu izlerken iyi olduğunu söyledi." Fark etmemişim gibi omuz silkiyorum, ama fark ettim. Hallie'nin yine burada olmaması ve Emma'nın eski tavırlarına geri dönmüş gibi görünmesi arasındaki keskin farkı fark ettim. Emma benim kötü ruh halimden besleniyor olabilir, ama her halükarda, Hallie olmadan ev çok daha az huzurlu.

"Belki ona karşı ekstra iyi davranıyordu. Hiçbir fikrim yok."

"Ya da belki onu gerçekten seviyor ve iyi anlaşıyorlar," diyor Wren, ben de bu hiç aklıma gelmemiş gibi omuz silkiyorum. "Belki onu özlediği için böyle davranıyordu."

"Evet, Hallie meşgul." Kız kardeşim bana şüpheyile bakar, başını yana eğip masaya yaslanır, kollarını göğsünde kavuşturur. O bakışın, ebeveynlere ve öğrencilere, tamamen dürüst olmadıklarını düşündüğünde attığı değerlendirici bakış olduğunu bildiğim için ona dikkat etmemeye çalışırım.

"Sizin aranızda bir şey mi var?" diye sorar, başını yana eğerek.

"Hayır. Neden?" diye hemen cevap veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen çok hızlı cevap verdim.

"Çünkü The Mill'de olanlar çok tuhaftı?"

"Adam'ı eve getirsen ve onun bir pislik olduğunu anlasam da aynı şekilde davranırdım."

Wren burnunu kırıstırır, yüzünde sinir bozukluğu belirir, sonra iç geçirip itiraf eder.

"Ona söyleme, çünkü sana çok kızgın ve bunu duymak istemez, ama Adam da aynı şeyi söyledi."

Başımı sallarım. "Çünkü Adam kafası çalışan iyi bir adam." Benim sözlerimi kabul etmiş gibi görünüyor, ayağa kalkıp başını sallıyor ve içim rahatlıyor.

"Siz üçünüz sefil insanlarsınız."

Omuz silkiyorum ve konuşmuyorum, o bana bakıp pes etmemi beklerken bile. Ne yazık ki, Wren insanları suçluluk duygusuyla konuşturmakta ustadır, ama bunu da annemizden öğrenmiştir, ki ben de kendimi ondan korumayı öğrendim.

Sonunda iç çekip ayağa kalktı. "Neyse, ben eve gitmeliyim."

Rahatlamış bir şekilde başımı salladım, sonra kız kardeşimi kapıya kadar geçirdim ve içeri geri döndüm, buzdolabında akşam yemeği var mı diye baktım ve dondurucudan bir kalıntı kabı aldım. Bunun Hallie ve Emma'nın birlikte hazırladığı bir yemek olduğu ya da Hallie'nin kalıntıları ayrı ayrı porsiyonlara bölüp daha sonra yemek için dondurduğu gerçeği hakkında fazla düşünmemeye çalıştım.

Mikrodalgada ısıttığım kabı, ayakta, evin içinde dolaşarak, biraz temizlik yapıp ortalığı toparlayarak yiyorum, sonra odama gidip yatmaya hazırlanıyorum. Tezgahı silerken, mutfak tezgahında şarj olan Emma'nın telefonundaki ışık, *annesinden* gelen yeni bir mesajla yanıp sönüyor. İlk birkaç kelimeyi gördüğümde inliyorum, sonra mesajı açıyorum ve annesiyle en son konuşmasının en üstüne kaydıldıkça korku daha da derinleşiyor.

Selam bebeğim! Bu yıl bir sürü arkadaşınla birlikte sana bir doğum günü partisi düzenlemek istiyorum! Birkaç otel odası kiralayacağım. Kaç arkadaşını davet etmek istersin? Tema ne olsun?

Keşke bunu daha önce görseydim de silebilseydim diye içimden haykırıyorum, ama Emma çoktan bir düzine ünlem işareti ve dans eden kedilerin olduğu üç GIF ile cevap vermiş, sonra da on arkadaşının gelmesinin iyi olacağını söylemiş. Tarih konusunda birkaç kez gidip geldiler, hem Mart sonu doğum gününden önceki hafta sonu hem de sonraki hafta sonu gündemde.

Başka biri olsaydı, bunun sadece nazik bir jest olduğunu düşünürdüm, ama Kim söz konusu olduğunda, her zaman işlerin ters gitmesine zihinsel olarak hazırlıklı olurum. Bazen gerçekten iyi niyetli olduğunu düşünüyorum, ama çocuklar söz konusu olduğunda, sadece iyi niyetle hareket edemezsin, özellikle de bu partiyi gerçekten gerçekleştirebilme şansı neredeyse hiç yokken. Kim ve Emma'nın, kaosu filtrelemek ve onu hayal kırıklığından korumak için bir tampon olarak benim olmadan, birbirleriyle doğrudan iletişim kuracaklarını fark ettiğimde tam da bundan korkmuştum.

Zihinsel olarak, bu hafta içinde Kim'i arayıp bu planların ne kadar gerçekçi olduğunu öğrenmeyi ve bir çözüm bulmayı planlıyorum — Emma için kimseyi kırmadan bir parti planlamanın bir yolunu bulmayı. İç çekerek, mesajı

okunmamış olarak işaretleyip ekranı kapatıyorum ve kapatmak üzereyken mesaj ekranında başka bir isim görüyorum: Hallie.

Hallie, kavgamızdan bu yana bir haftadır beni görmezden geliyor, ama neyse ki her gece ona mesaj atan Emma'yı görmezden gelmiyor.

Konuşma dizisini açmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Bu, genellikle yaptığım bir şey değil. Emma, mahremiyetini veya güvenini hak etmediğini hissettirecek hiçbir şey yapmadı, ama Hallie'nin adını görmek, karşı koyamadığım bir işaret gibi.

Saç, makyaj ve müzik hakkında inanılmaz derecede sağlıklı sohbetlere gülümsüyorum. Emma geçen hafta ona birkaç fotoğraf göndermiş, Hallie de ona çektiği geyik fotoğraflarından birini göndermiş.

Yine kızlar günü yapabilir miyiz?

Tabii ki. Wren ile bir şeyler ayarlarız.

Yakında tekrar benim evimde akşam yemeği yiyebilir misin?

Bu cevap biraz daha uzun sürdü ve geldiğinde de pek umut verici değildi.

Göreceğiz. Ödevini yaptın mı?

Onların konuşmalarını gözden geçirirken, Hallie'nin Emma'nın hayatını takip ettiği, sınavlar ve kızlar arasındaki dramlar hakkında sorular sorduğu açıkça görülüyor. Kızımın bana anlatmadığı şeyleri öğrenmek istemediğim için bu kısımları atlıyorum, ama her konuşmada kalbim ısınıyor ve bir kez daha farkına varıyorum, ancak bu sefer daha da derinlemesine.

Hallie benim için mükemmel.

Sadece benim için değil, Emma ve benim oluşturduğumuz bu küçük aile için de mükemmel.

Emma'nın buna sahip olmasını istiyorum - Hallie'ye, hayatındaki diğer hiç kimse gibi değil, onun yaşadıklarını ve annesiyle olan karmaşık ilişkisini anlayan ve muhtemelen tüm bu süreçte ona destek olabilecek bir kadına sahip olmasını istiyorum.

O neye inanmak isterse istesin, Hallie buraya ait.

YİRMİ İKİ

Jesse'yi iki haftadır görmedim.

Savunmam gerekirse, Jesse'yi *genellikle* çok sık görmem, ama şimdi King çiftliğinde yaşadığım için bu biraz daha kaçınılmaz görünüyor. Tabii ki ondan kaçınmıyorsan.

Ki ben kaçınıyorum.

Wren'den Emma'nın son iki haftadır biraz daha fazla sorun çıkardığını öğrendiğim için kendimi kötü hissediyorum, ama şu anda akıl sağlığımı ve kalbimi korumak için yapmam gereken bu.

Ama The Mill'deki geceden iki hafta ve bir gün sonra, çamaşırları katlarken telefonum çalıyor ve ekranda Emma'nın gülümseyen yüzünü görünce kaşlarım çatılıyor. Bana ara sıra mesaj atıyor ama hiç aramıyor. Hızla ekrana dokunup telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak cevap veriyorum.

"Selam kızım, ne haber?"

"Hallie?" diyor ve onu ne kadar özlediğimi fark edince içimi bir acı kaplıyor.

"Evet, bebeğim?"

"Ben Emma."

Küçük bir kahkaha attım. "Anladım. Bir şeye mi ihtiyacın var?" Beni rahatsız eden bir sessizlik oldu ve elimdeki gömleği bırakıp tüm dikkatimi konuşmaya verdim.

"Ben... yardıma ihtiyacım var." Sesi titriyor ve biraz ağlamış gibi burnunu çekiyor. Panik beni ele geçiriyor, sakın kalmaya çalışırken zihnimde milyonlarca farklı sonuç geçiyor.

"Tamam. Neredesin? Güvende misin?" O anda ağlamaya başlar, narin hıçkırıklar ve minik inlemeler kalbimi burkar. "Emma, iyi misin? Güvende misin? Yaralandın mı?" Yine hıçkırır, ama sonunda cevap verdiğinde içim rahatlar.

"Ben, ben iyiyim. Evdeyim. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi kırılır, telefondan cırtlak bir ses gelir. Saatime bakarken kaşlarım çatılır. Cumartesi günü saat on bir - Jesse de evde olmalı. Neden o... "Babama sorabilirim, ama o erkek. Okulda öğrendik, ama birkaç yıl sonra olacağını söylediler ve arkadaşlarımdan hiçbiri yaşamadı." Anladığım anda, keder beni sarar. "Ve acıyor, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, hiçbir şeyim yok ve, ve, ve..."

Onun çaresizliğini hissedebiliyorum, derin bir nefes alıp, o göremese de başımı sallıyorum, sonra yatağımın kenarına oturuyorum. Kalbim sinirden çarpıyor, ama kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bana ihtiyacı var.

Emma yeni adet görmeye başladı ve üzgün.

Babasıyla yaşayan ve annesiyle nadiren konuşan Emma, ilk kez adet gördü.

Ve nedense, beni aradı. Başka soru sormuyorum.

Bunun yerine, ayağa kalkıp sanki görebiliyormuş gibi tekrar başımı salladım ve kafamda bir liste yapmaya başladım.

"Beş dakika sonra orada olacağım, tamam mı?"

"Teşekkürler, Hallie," diye fısıldadı ve bu sözlerinde rahatlama ve minnettarlık açıkça belliydi.

"Ne zaman istersen. Sabret, yoldayım."

Jesse'nin kapısına vardığımda kapıyı çalmadan giriyorum ve kapı kolayca açıldığında rahatlıyorum, ancak Jesse'nin gür sesi kulaklarıma ulaştığında bu his bir anda yok oluyor. Hızla sesin geldiği yere doğru ilerliyorum.

"Emma, şu lanet kapıyı aç," der, Emma'nın kapısında ayakta dururken ayaklarına bakarak, ellerini beline koyar.

"Git buradan!" Emma kapının arkasından seslenir, sesi hayal kırıklığı ve gözyaşlarıyla doludur. Bu ses içimde bir şeyleri kırar ve birkaç adımda Jesse'nin omzuna elimi koyar, onu bana doğru çekerim. Bana bakarken şokla sarsılır, alnı kırışır.

"Ne yapıyorsun..."

"Gitmelisin," diyorum, elimi sırtına koyup onu kapıdan uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama o koca adam kıpırdamıyor.

"Ne...?"

"Gitmen gerek dedim." Başımı ön kapıya doğru eğdim ve o bana tam bir hayal kırıklığı ve öfkeyle baktı, ama onunla ve egosuyla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim vardı.

"Şimdi oyun oynamanın sırası değil. Hal, cidden."

"Biliyorum, bu yüzden gitmelisin."

"Hallie..."

İç çekip bileğini tutup onu kapıdan uzaklaştırıyorum. Kapının arkasında, korkmuş on bir yaşındaki bir kız kesinlikle bu konuşmayı dinliyor. Onu mutfağa doğru sürüklüyorum.

"Hallie, ne..."

"Jesse, sen harika bir babasın. Gerçekten en iyisi, ama şu anda onun ihtiyacı olan kişi değilsin." Tartışmak için ağzını açar, ama ben ona haberi veririm. "Beni aradı." Bu onu susturur ve ben derin bir nefes alıp haberi söylerim. "Adet gördü," derim alçak sesle ve bir anda yüzünde tüm detayları içeren yürek parçalayıcı bir ifade belirir.

Şaşkınlık, ardından anlayış. Anlayış, acıya dönüşüyor.

Acı, ıstıraba dönüşüyor.

Acı, kabullenmeye dönüşüyor.

Gözleri kapanmadan hemen önce yaşlarla parıldadı ve alçak, sessiz bir "*Siktir*" fısıldadı.

Tek bir kelimeyle çok şey anlatıyor.

Siktir, bebeğim büyüyor.

Siktir, bana söylemedi, ya da belki de bana söyleyecek kadar rahat hissetmedi.

Siktir, ben bu tür şeyleri idare edecek donanıma sahip değilim.

Düşünmeden elimi uzatıp yanağına koyuyorum ve gözleri tekrar açılıyor, hayatım boyunca defalarca gördüğüm o ela gözler, ama nedense bu anda yepyeni görünüyorlar. Açık, korunmasız. Korkmuş, güvenen ve kafası karışık.

Benim Jesse'm.

Başka bir dünyada, bu benim Jesse'm olurdu. "Anladım," diye fısıldadım.

"Seni aradı," diyor sadece, ben de başımı sallıyorum.

"Beni aradı ve onu hallettim. Şu anda korkmuş ve çok zor bir dönemden geçiyor. Git. Madden'a git, çalış, babanla vakit geçir, The Mill'e git, kendini oyal. Açıkçası, burada olmadığın sürece ne yaptığın umurumda değil. Nat, ihtiyacım olan her şeyi getirmek için hazır bekliyor. Ben hallederim."

"Nat mı? Wren değil mi?"

Ona gülümserim, başparmağımı onun yüksek elmacık kemiği üzerinde gezdirirken onu özlemle izlerim, hafif sakalları başparmağımı kaşır.

"Wren'i çok seviyorum, ama Wren'i isteseydi, Wren'i arardı. Eğer isterse, yarın Wren teyzeyle kızlar günü yapabiliriz, ama şu anda, onun açıkça davet etmediği kimseyi buraya getirmeyeceğim ve Wren'i ararsam, iyi niyetli olacak, ama kalmak isteyecektir." Anlayış dolu bir ifade yüzüne yansıyor, ardından hemen takdirle karışık bir ifade geliyor.

Kollarını hareket ettirerek beni kendine çekti ve ben de ona izin verdim, çünkü bunu yaparken göğsünden çıkan ruhun derinliklerinden gelen iç çekişi, titrek sesi, bunun ona ne yapacağını bilemeyecek kadar büyük bir etki yarattığını gösteriyordu. Geri çekildiğinde bana bakar, ben de ona bakarım, yakışıklı yüzünü içime çekerim ve kendimi, diğer odada yaşadığı değişiklikler yüzünden ödü kopmuş küçük bir kız olduğunu hatırlamaya zorlarım.

"Ben hallederim," diye fısıldadım, yanağını okşayarak. Bir an daha bana baktı, sonra dudaklarından başka bir iç çekiş çıktı, ama bu seferki farklıydı, acı dolu, ama hayal kırıklığı dolu bir iç çekişti.

"Şu anda seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı ve onunla tartışmak istesem de, onunla tartışmam gerekse de, tartışmadım.

Bunun bir nedeni, uzun ve duygusal bir günün ardından o gece uzaklaşmak için irade bulup son iki haftadır ondan kaçınmış olsam da, şimdi karşımda durup, gardını tamamen indirmiş bir şekilde bana bakarken, onun beni öpmesini istemediğimi söyleyemem.

Bunun yerine, konuya devam ediyorum.

"Ben hallederim," diyorum, dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle, sonra çenemi ön kapıya doğru eğiyorum. "Git."

Bir an daha bakıyor, sonra başını sallıyor ve ben ellerimi indiriyorum, geri çekilmesini bekliyorum, ama çekilmiyor. Bunun yerine eğiliyor ve başımın üstüne yumuşak bir öpücük konduruyor. Bir an öylece duruyor, sonra oraya "Teşekkür ederim" diye fısıldıyor. Sonra beni bırakıyor, dönüp telefonunu, anahtarlarını ve ceketini alıyor ve kapıdan çıkıyor.

Bir an şok içinde öylece durdum, sonra şu anda önemli olan şeyi hatırladım, topuklarımı döndürdüm, Emma'nın kapısına geri döndüm ve nazikçe kapıyı çaldım.

"Hey, Emma? Benim, Hallie," derim kapıya, elim sert kapı kolunda. "Kapıyı açar mısın?" Bir hıçkırık duyuyorum ve soğuk kapı kolunu çevirmeden önce bir tıklama hissediyorum, sonra o yataktan kalkıp yatağının yanındaki yere oturuyor. Gözleri ağlamaktan kızarmış, uzun saçları tepesinde topuz yapılmış ve öğle vakti olmasına rağmen hala pijamalarıyla duruyor.

"Babam hala burada mı?" Kafamı sallıyorum.

"Onu gönderdim. Biraz yalnız kalmak isteyeceğini düşündüm." O başını salladı ve ben de yanına yere oturdum. Burada ne yapacağımı bilmiyordum. Hiç bir kıza ilk adet döneminde yardım etmemiştim, ama Bayan King bana yardım etmişti, ben de ondan öğrendiklerimi uyguladım.

Okulun tuvaletinde ağladığımı ve Wren'in beni orada bulup ne olduğunu sorduğunu hatırlıyorum. Ona anlattığımda başını salladı ve annesini aradı, annesi ikimizi de o gün eve aldı. Annem altı ay önce evi terk etmişti ve babam ile kardeşim bu konuda bana yardımcı olabilecek durumda değillerdi, ama önemli değildi. Bayan King vardı. Wren'in adet dönemi iki yıl sonra başlayacaktı, ama başladığında Bayan King ikimizi de okuldan aldı ve Wren ile aynı süreci tekrarladık.

"Nasıl hissediyorsun?"

Bana baktı, o büyük gözleri yine yaşıyordu.

"Berbat."

Hafifçe güldüm, sonra kollarımı ona uzattım. "Gel buraya, bebeğim."

Anında, yanıma gelip bana sarılmaya izin veriyor ve şu anda gerçekte olduğundan çok daha genç hissediyor.

"Herkes bunun büyük bir an olduğunu söylediği için çok heyecanlıydım, ama bu berbat."

"Evet, en azından önümüzdeki otuz yıla hoş geldin." Kafasını geriye atarak bana dehşetle bakar ve ben gülmeme engel olurum, bu ağır anın havasını keserim. "Ama merak etme. Yardım etmek için buradayım."

Öğleden sonra, birkaç gözyaşı, bolca abur cubur ve biraz kadınlar arası bağ kurma ile beklendiği gibi geçti. Jesse'ye saatte bir mesaj göndererek onu bilgilendirdim ve çok fazla bilgi paylaşmadan onun güvende olduğunu söyledim. Saatler sonra, Emma ve ben

pijamalarımızla kanepede oturmuş, onun istediği başka bir Mary-Kate ve Ashley filmini izlerken, sonunda cesaretimi toplayıp ona sordum.

"Hey, Emma?" diye sordum.

"Evet?" Kanepede oturup tamamen gevşemiş haldeyken artık daha mutluydu. Akşam yemeği için Çin yemeği sipariş ettik, çok fazla sipariş verdik ama kalanların çöpe gitmeyeceğini biliyordum. Jesse'nin ne kadar yiyebileceğini görmüştüm ve eğer istemiyorsa, muhtemelen Madden'a kardeşinin evinde kalan yemek olduğunu söyleyebilirim ve bir saat içinde bitecektir.

Nat, en iyisi olduğu için, üstüne "*Kadınlığa Hoş Geldin!*" yazan küçük bir pasta bile getirdi ve Emma'yı güldürdü. Onun izniyle, bir saat önce Wren'e mesaj atıp durumu anlattım ve yarın Wren'in evinde başka bir kızlar günü yapmaya karar verdik.

"Neden beni aradın?" diye soruyorum sonunda. Bir duraklama oluyor ve yüzü biraz soluyor, ben de hemen ekliyorum: "Tabii ki şikayet ettiğimden değil. Onur duydum. Sadece merak ettim. Teyzen her şeyi bırakıp buraya gelirdi, büyükannen de ona çok yakındı." Gözleri önündeki şeker kasesine kilitlenmiş, parmakları sanki bir şey arıyormuş gibi paketlenmiş şekerlerin arasında dolaşüyor, ama belli ki konuşmadan önce zaman kazanmaya çalışıyor.

"Birincisi, sen bana bebek gibi davranmıyorsun," diyor ve bana önce kolay cevabı verdiğini anlayabiliyorum. "Wren teyze en iyisidir, tabii ki. Ama o Wren teyze. O *herkese* bebek gibi davranır." Katılıyorum ve hafifçe gülümsüyorum. "Ve büyükannem, o da harikadır, ama ben onun bebeğinin bebeğiyim."

Kısmen anlıyorum, ama tam olarak değil. Ta ki sonraki sözlerini söyleyene kadar.

"Anlıyorsun. Sen... sen benim gibisin." Sözleri kalbimi bir ok gibi delip geçiyor.

"Senin gibi mi?" diye soruyorum, ama o bir sonraki kelimeleri söylemeden önce cevabı biliyorum. "Annesiz olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorsun."

Nefesim kesilir.

"Şey, tatlım, biliyorsun," diye başlıyorum, ne söyleyeceğimi bilemeden, çünkü dudaklarımdan çıkabilecek her kelime... yanlış geliyor. Gerçek şu ki, Emma ve ben istediğimden çok daha fazla benziyoruz, çünkü o tanıdığım en harika, en güzel, en havalı kız ve onun gibi olmak bir onur, ama çünkü onun için bunu istemiyorum.

İkimizin annesi de bizi terk etti, ama ben şanslıydım, eğer buna şans denebilirse, ilk on yılımda mükemmel bir aile illüzyonuna sahip oldum.

Buna karşılık, Emma'nın annesi sadece birkaç yıl bizimle kaldı, Emma muhtemelen hatırlamıyordur bile, sonra Jesse'ye tam zamanlı anne olmak istemediğini, bunun yerine model, şarkıcı veya oyuncu olma hayalini gerçekleştirmek istediğini söyledi - dürüst olmak gerekirse, ben de tam hatırlamıyorum, çünkü umurumda değil - ve kızlarının velayetini tamamen Jesse'ye bıraktı. Ve annemin ayrıldıktan sonraki ilk birkaç yılda yaptığı gibi, Kim de ara sıra Emma'yı görmek için planlar yapar, ama çoğu zaman son dakikada gelemeyeceği konusunda ayrıntılı bir bahane uydurarak vazgeçer.

"Senin de bu konuda sana yardım edecek bir annen yoktu. Anlıyorsun." Bunu, göğsüme yerleşen hüznün yerine neşeyle söylüyor ve ben de kendimi ona uymaya zorluyorum.

Ne düşündüğümü ya da bunun ona aynı şekilde yük olmadığını bilmek zorunda değil.

"Beni aradığın için onur duydum, Emma. Ve başka bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım." Bana yumuşak Emma gülümsemesini gösterir ve başını sallar.

"Evet. Biliyorum."

Emma sonra filme geri döner ve cipsleri çiğnemeye başlar, ama benim tek düşünebildiğim şey, buraya geri dönmenin ne kadar doğru olduğu.

YİRMİ ÜÇ

JESSE

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor babam, ben ofisine girdiğimde, kaşları çatılmış, yıllardır kardeşlerim ve benim ona çektirdiğimiz zorlukların izleri yüzünde derin çizgiler oluşturmuş. Cumartesi günleri nadiren habersiz gelirim, hele ki annemi yemek ya da bebek bakımı için rahatsız etmek yerine doğrudan babamın ofisine gitmem, bu yüzden bir terslik olduğunu anlıyor.

Bir milyon yedi düşünceyi, hepsi çelişkili, yeni ve rahatsız edici olan düşünceleri sıralamaya çalışırken iç çekip saçımı elime alıyorum.

Emma kendini odasına kilitliyor.

Emma Hallie'yi arıyor.

Emma'nın adet görmesi, ki genel olarak bakıldığında bunun beklenen bir şey olduğunu biliyorum, ama yine de sanki birdenbire olmuş gibi geliyor, çocuğumun artık benim küçük kızım olmadığı bu an.

Ve tabii ki Hallie. Kızım

Hallie'yi aradı. Kızım

Hallie'yi aradı.

Başka biri olsaydım, bu durumdan kıskançlık duyabilirdim, özellikle de Emma her zaman *benim* olduğu için, savunmasız bir anda başka birine yönelmesinden. Ama Emma Hallie'yi aradı ve bir bakıma bu mantıklıydı.

Benim fark ettiğim kadar o da bu kadına bağlı.

"Emma adet gördü," diye fısıldıyorum, sonra bunu kendime saklamam gerektiğini düşünüyorum. Bu Emma'nın paylaşacağı bir şey, ya da istemiyorsa paylaşmayacağı bir şey, ama babamın yüzünde anlayış ve dayanışmanın karışımı bir ifade belirlediğinde, onun da bu durumu yaşadığını ve kendi küçük kızının büyümesini izlemek zorunda kaldığını hatırlıyorum.

"Kim onunla birlikte? Wren mi?"

Kafamı sallıyorum, sonra karşısındaki sandalyeye oturup çöküyorum.

"Hallie'yi aradı."

Onun kafasının karışmasını bekliyorum. Bir soru sormasını. Bir şey. *Herhangi bir şey*, çünkü kızımın bu öğleden sonra Hallie'yi aradığını fark ettiğimde, ben de tüm bunları yaşadım.

Ama babamın tarzı bu olduğu için, beni şaşırtıyor.

"Mantıklı." Şaşırmamam gerekirdi. Babam her zaman benim göremediğim şeyleri benden çok önce görebilirdi. Sessizlik aramızda uzanır, sonra tekrar konuşur. "Onunla nasıl gidiyor?"

"Emma mı?"

"Hayır, Hallie."

Başımı yana eğdim. "Ben..."

"Hadi ama Jess. Son birkaç haftadır ikiniz ayrılmazsınız. Onunla nasıl gidiyor?"

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum, başımı ellerimin arasına aldım ve konuşmadan önce yüksek sesle inledim. "Berbat gidiyor. İki haftadır benimle konuşmuyor." Babam kıkırdadı ve başımı kaldırdığımda, benim şu anki mutsuzluğumdan büyük keyif aldığını gördüm.

"Bunun The Mill'de kavga etmenle bir ilgisi var mı?" O zaman dik oturup ona sert bir bakış attım. Ben soru sormadan devam etti. "Kardeşin kasabadaki yaşlı kadınlardan daha dedikoducu."

Gözlerimi devirip başımı salladım ve başımı sandalyenin arkasına yasladım.

"Wren Paris'teyken yakınlaştık," diyorum.

"Anladım. Annen, taşınmasının işleri kolaylaştıracağını düşünmüş."

"İşleri kolaylaştırmak mı?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Annen yıllardır bunu bekliyordu, siz çocuklardan birinin Hallie'yi bir kral yapmasını." Onun Madden'ı istediğini sandığım anı hatırlayınca çenem gerildi, ama o hemen beni düzeltti. "Annenin Hallie on beş yaşındayken bunu bildiğine eminim, ama ben onun yirmi ya da yirmi iki yaşında olduğunda senin olacağını anladım."

"Hal on beş yaşındayken ben yirmi yaşındaydım," derim, inanamadan, ama babam sadece omzunu kaldırır.

"Annenin davranışlarını sorgulamıyorum, evlat. Bir gün bunu anlayacaksın. Bir noktaya gelirsın, karın bir şey söyler ve sen *de 'İyi fikir, hayatım'* dersin."

Onun sözleriyle aklıma bir gün sahip olabileceğim uzak bir eş gelmiyor, ama Hallie geliyor ve ona "*İyi fikir, canım*" deme fikri. Muhtemelen gözlerini devirip kafama bir şaplak atar, ona alaycı davrandığımı düşünür.

Bu görüntüye gülümserim ve babam güler. "Gördün mü, yanılmamış."

Ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum, her şeyi kendime saklamakla, sonunda bunu biriyle konuşmak arasında gidip geliyorum. Ortada bir yerde karar kılıyorum.

"Evet, şey, bir anımız oldu," diyorum ve konuyu çabucak geçiştirmeye çalışıyorum. "Ve bunu rahat bir şekilde sürdürebileceğimizi düşündük."

"Asla işe yaramaz," diyor babam gülerek.

"Ben halledebileceğimi düşündüm, ama sonra Wren ona randevular ayarlamaya başladı." Babam, bunun nereye varacağını anlayarak başını sallar. "Bildiğin gibi, ben onların randevusuna daldım. Sonra o benim evime gelip bana bağırdı, ki bunu hak etmiştim, yine de yapardım." Bir pislik olduğumu bilmek ama bunun için üzülmemek garip bir duygu. "Sonra sadece arkadaş olmak istemediğimi itiraf ettim." O geceyi hatırlayarak inliyorum, onu çok fazla, çok hızlı zorladığımı. "İki haftadır benimle konuşmuyor. Bugün Emma'yı görmeye ilk kez geldi."

Babam uzun bir süre bana bakarak beni okudu, beni anladı ve sonra konuştu.

"Peki, sorun ne? Git onu al. Onu kendine ait yap. İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Bunu daha da netleştiren tek şey, onun ve Emma'nın açıkça sahip olduğu bağ." En azından, diğer insanların da bunu gördüğünü bilmek güzel — kendimi ideallerimle ve istediğim şeyle kandırmadığımı bilmek güzel.

"O bir ilişki istemiyor," diye açıklıyorum ve babam gülüyor. "Eminim kendine öyle söylüyordur."

"Ne demek istiyorsun?"

Çocukken, benim çok inatçı, sinir bozucu veya sinir bozucu olduğumu düşündüğünde sık sık duyduğum türden bir iç çekişle iç çeker, sonra bana sert bir bakış atar.

"Hallie çocukken çok şey yaşadı — annesi onu terk etti, babası da fırsatını bulur bulmaz gitti. Bu aileye sanki bir can simidiymiş gibi sarıldı. O kadına çok nazik davranmalısın Jess. Ona zaman tanı. Onu aceleye getirme, korkutma. Sadece yanında ol, ona ihtiyacı olanı azar azar ver. Kendini güvende hissetmesini sağla, sevildiğini hissettir. Tek istediği bu."

Onun sözlerini düşünürken, içlerindeki gerçeği görüyor ve bunun benim için ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Ancak başka bir şey sormadan, annem öğle yemeği için bizi çağırıyor, bir şekilde burada olduğumu biliyor. Günün geri kalanını ailemin evinde geçirmeme rağmen, Hallie hakkında tekrar konuşmuyoruz. Bütün bu süre boyunca, babamın sözleri kafamda dönüp duruyor, fikirler, düşünceler ve farkındalıklarla birlikte.

Öyle ya da böyle, Hallie'ye bize bir şans verecek kadar güvende hissettirmeliyim.

Hallie, Emma'nın mutlu ve sağlıklı bir şekilde yatağa gittiğini *kesin olarak* söyleyene kadar evime dönmüyorum ve o zaman bile, otuz dakika daha ailemin evinde kalıyorum. Eve yürürken çok gerginim, kafamda yeni bir plan oluşturuyorum: kararlı ol, kaçmasına izin verme, ama onu aceleye getirme. Kontrolü ona bırak, ama kalbini dinlediğinden emin ol, korkusunu değil.

Yeterince
kolay. ARA

Evimin kapısından içeri girdiğimde, Hallie'yi kanepemde kıvrılmış halde görünce kalbim göğsüme çakıldı. Ellerimi ceplerime sokup kendime görevimi hatırlatmam gerekiyordu: yavaş hareket etmek ve ona alan tanımak, çünkü onu gördüğümde tek istediğim onu kucaklamak.

"O nasıl?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

O oturur ve bana yumuşak bir bakış atar. "İyi. Uyuyor. Çok fazla abur cubur yedi, ama bugünlük bir istisna yapmaya karar verdim. Buzdolabında ikinizin de yiyebileceğinden fazla Çin yemeği artığı var, ama gece sonunda iyi görünüyordu. İhtiyacı olan her şeyi aldım ve... evet." Onun gözlerine, o güzel çim rengi gözlerine, loş odada zar zor görünen burnundaki çillere bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Bir an geçiyor, gözleri benimkilerle buluşuyor, sabırlı ve nazik bir gülümseme dudaklarının kenarlarında beliriyor ve istemeden bir adım, sonra iki adım yaklaşıyorum.

"Onun için ne istersen," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun."

Başımı sallıyorum, sonra o dudağını ısıırıyor, omzumun üzerinden kapıya doğru bakıyor.

"Gitmeliyim..." der ve kalkmaya başlar, ama ben ona yaklaşır, elimi beline koyar ve onu kendime çekerim. Ama beni itmez. Bunun yerine, başını göğsüme yaslar ve sanki bu küçük huzur anına kendini kaptırmamak için direnemiyormuş gibi dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıkar.

Bu duyguyu bilirim.

"Kal," diyorum ve başını kaldırıp bana bakıyor. Kalkanı yok, o Cuma gecesi olduğu gibi, ve her şey orada: korku, endişe, ihtiyaç, arzu ve hepsinin altında gömülü olan aşk.

O tamamen benim, ama bunun farkında bile değil. Ya da farkında ama ne yapacağını bilmiyor.

"Jesse..."

"Tek çocuğumun artık küçük bir çocuk olmadığını yeni öğrendim. Lütfen. Biraz benimle kal." Bir an tereddüt eder, yüzüme bakar ve orada onu iç geçiren bir şey görmüş olmalıdır ki, kabul eder, geri çekilir ve benim oturduğum kanepenin diğer tarafına oturur.

"Teşekkür ederim. Bugün geldiğin için. Biliyorum..." Derin bir nefes alıp doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum, ama içgüdülerime uyup zarafeti bir kenara bırakıyorum. "O gece her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Kışkandım, acımasız oldum, duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Biz..." O gece bir hataydı demek istemediğimden, ona ilerlemesi için bir bahane vermek istemediğimden, babamın tavsiyesine uyup ona karşı nazik davranmak, ama yine de onunla ilerlemek istediğimden, başımı salladım. "Bana kızmak için tüm hakların varken bile onun yanında olduğun için teşekkür ederim."

Ruhunun derinliklerinden gelen bir iç çekiş göğsünden çıkar ve bir an sonra başını sallar. "Sana kızgın değilim, Jesse."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Kanepenin diğer tarafında oturuyorsun." Gözlerini devirerek iç çeker ve ben, umutla çarpan kalbime sakinleşmesini söylemek zorunda kalırım, çünkü o yer değiştirir ve aramızdaki mesafeyi neredeyse 30 santimetreye kadar kapatır.

"Daha iyi mi?"

"Hiç bilmiyorsun," diyorum.

Gülümser, sonra başını sallar ve devam eder, bunu iyi bir şey olarak yorumlamam gerekir.

"Sana kızgın değilim. Ben... kafam karışık. Kaybolmuş hissediyorum."

"Neden?" Bu konuyu geçiştireceğini düşünürüm, ama her zamanki gibi beni şaşırtır ve daha fazlasını anlatır. *Konuştuğu* için içim rahatlar.

"Çünkü... bu başladığında, neye bulaştığımı biliyordum. Ne bekleyeceğimi biliyordum. Bir gece, sonra hayatıma devam edecektim. Eğlenceli bir gece, sonra normale dönüş." Bunun mümkün olduğunu düşünmek, *her şeyin eskisi gibi* olabileceğine inanmak, hayalperestlikti. Bu, daha önce *bir "biz"in* olmadığı varsayımıydı, ama biz o gecedен çok önce bir şeyduk

. Sadece fiziksel karmaşıklığı henüz eklememiştik. "Bir anlaşmamız vardı. Bir planımız vardı. Kurallarımız vardı."

"Kurallar çiğnenmek içindir," diyorum.

"Öyle kurallar değil."

"Neden olmasın?" Cevap vermez ve ben elini uzatıp, aramızdaki küçük boşluğu aşarak elini elimde tutarım. Bu dokunuş beni sakinleştirir ve devam ederim. "Neden bu kuralları çiğneyemeyiz, Hallie? Onları farklı kılan nedir?"

Tereddüt eder, ağzını açar, sonra kapatır, gerçeği itiraf etmek üzereyken başka bir yol seçer.

"Çünkü sen kimseyle çıkmıyorsun! Kurallar, senin kimseyle çıkmaman için konulmuştu. Sen şu anda kimseyi istemiyorken, ben masallara kapılmam."

"Haklısın. Seninle çıkmak istemiyorum," diyorum ve hayal kırıklığı yüzünde bir anlık parlıyor, sonra tekrar öfkeyle örtülüyor.

"Gördün mü! Aynen öyle, bu yüzden biz..."

"Seninle çıkmak istemiyorum Hallie, çünkü seninle sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum. Bence çıkma ve tanışma aşamasını çoktan geçtik, sence de öyle değil mi?"

Yüzü düşer, kafası karışır.

"Ne yapıyorsun...?" Gözleri yüzümü tararken bir tereddüt yaşar ve orada gördüğü şey - samimiyetim ve lanet olası ciddiyetim gözlerini iri iri açmasına neden olur. "Hayır.

Hayır. Yapamayız." "Yapabiliriz, Hallie, ben..."

"Yapamam. Ve sen bana ideallerini ve sonsuza kadar sürecektir sözler veremezsin, çünkü sonsuza kadar diye bir şey yoktur. Hepsi bir efsanedir ve *biliyorum*... Seninle sonsuza kadar sürecektir bir ilişkiye inansam ve bu ilişki bozulsa, bundan asla kurtulamayacağımı biliyorum," der, gözleri yaşlarla dolarak.

"Hallie," diye başlıyorum, ona yaklaşıp elini sıkıyorum. "Wren için endişelendiğini biliyorum, ama söz veriyorum, o çok sevinecek, o..." O zaman ayağa kalkıyor, başını sallıyor ve daha önce görmediğim şeyi görüyorum: ellerini havaya kaldırırken yüzünde yazan tam bir panik.

"Hayır, anlamıyorsun. Anlamıyorsun, Jesse. Sen harikası ve o gece hayatımın en güzel gecesi idi. İnan bana, o geceyi aklımdan çıkaramıyorum." Dudaklarım gururlu bir gülümsemeyle kıvrılır ve duygusal çalkantısına rağmen, o gözlerini devirir. "Ama tek bir güzel anın her şeyi kaybetmeme neden olmasına izin veremem."

"Sen ve ben, bir şeyler yapmaya çalışarak nasıl her şeyi mahvedebiliriz?" Emma'yı sakinleştirmeye çalışırken kullandığım yumuşak ses tonunu kullanıyorum ve mantıklı, sakin ve nazik bir şekilde konuşuyorum. Başka bir durumda Hallie'nin kesinlikle nefret edeceği nazik davranışlar, ama o kadar kaybolmuş durumda ki, nefret etmiyor. Bunun yerine, volta atmayı bırakıyor ve beni derinden etkileyen, geniş, özür diler gibi bakan gözlerle bana bakıyor.

"Çünkü bir şey ters giderse, her şeyi kaybederim." Sesi çatallanıyor ve ben konuşmak için ağzımı açıyorum, ama o benden önce, neredeyse çılgınca konuşmaya devam ediyor. "İşler böyle yürür, Jesse! Ne zaman biri beni terk etme fırsatı bulsa, bunu yapıyor. Arkadaşlarım ve erkek arkadaşlarımla oldu. Annem ve babamla oldu. Geriye kalan tek insanlar Colton ve senin ailen." Keskin ve sıcak bir acı içimi kesiyor, ardından anlayış geliyor, ama o devam ediyor, yüzünde kararlılık var, başını sallıyor.

"Senin tüm bunlara sahipsin ve her zaman sahip olacaksın. Bu kesin. Ailen her zaman yanında olacak ve ne olursa olsun seni sevecek. Her şeyi mahvedebilirsin, ama onlar yine de yanında olacaklar. Bir bakıma, ben de onlara sahibim - senin aileni benim ailem olarak - ama aynı garantim yok. Tek bir yanlış hareket ve her şey biter. Deneseydik ve başarısız olsaydık, sen onlara sahip olurdun."

Aniden, yürek burkan bir anlayışla her şey yerine oturur. Bu, babamın ya paylaşmak istemediği ya da tam olarak kavrayamadığı eksik parça, önümde duruyor: Hallie'nin acısı ve korkusunun ne kadar derin olduğu.

O, benim farkına varmadan devam etti.

"Tabii ki nazik davranacaklar ve her şey yolundaymış gibi davranacaklar. Hala aile yemeklerine davet edileceğim ve dahil olacağım, ama ikimizi de memnun etmeye çalışmanın getirdiği o garip durumu onlara yaşatamam. Bu adil olmaz. Uzak dururum, sonra kaybolurum ve sonra her şey biter. Bunu denemek, her şeyi mahvetmek ve hepsini kaybetmektense, Wren'i, senin aileni, Emma'yı ve seni güvenli bir mesafeden görmek daha iyi. Bu, senin almaya hazır olduğun bir risk olabilir, ama ben almam."

Bu, dikkatlice inşa edilmiş Hallie'den gördüğüm en dürüst tepki, sert, eğlenceyi seven, rahat tavırlı bir görünüm sergileyen Hallie'den. Bu görünümü, bir savunma mekanizması olarak, hayatındaki insanları, içinde sakladığı karmaşık duygulardan kaçacaklarından korktuğu için tutmak için bir güvenlik ağı olarak oluşturmuş.

Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim.

Ama bu bakış ve itirafıyla birlikte keskin bir anlayış geliyor. Hallie sadece inatçı ya da endişeli değil.

Bu, kesinlikle *dehşete kapılmış* Hallie.

Bu, Wren'e Hallie'nin ona takılmasını istemediği umudunu vermekle ilgili değil.

Benim kimseyle çıkmamamla da ilgisi yok.

Bence bu Emma'nın kafasını karıştırmakla ilgili bile değil.

Mesele, ailemin yıllardır ona sağladığı güvenli ortamı kaybetmesi.

O kadar hafta boyunca, onun hazır bir aileye bağlanamayacağını veya bağlanmak istemeyeceğini düşünerek yanılmışım. Gerçek şu ki, Hallie uçar, eğlenceli ve bağlanmaktan kaçınan biri çünkü istikrarı ummaktan korkuyor. Aileyi. Sevgiyi.

Hayatında, kardeşi ve benim ailem dışında ona koşulsuz sevgi gösteren kimse olmadı. Sevgi her zaman bu koşullarla geldi, annesinin ayrılmasıyla başlayan. Onun bu paniği hissetmesini engellemek için her şeyi yapacağımı fark edip anlamak, ama bunu düzeltmeyeceğimi bilmek - en azından hemen düzeltmeyeceğimi - neredeyse boğucu.

Onu zorlamak onu daha da uzaklaştırır, bu yüzden bunun yerine tatlı kızıma ters psikoloji uygulayacağım.

"Tamam," diyorum ve o, kaşlarını çatarak volta atmaya bırakıyor. Gülümsemek için kendimi zorluyorum.

"Tamam mı?"

"Tamam. Seni anlıyorum. Şimdi otur da filmi bitirelim."

"Bilmiyorum, acaba..."

"Tanrım, Hal," diyorum, uzanıp parmaklarımı bileğine dolayarak, o kanepeye tökezleyip yanıma oturana kadar çekiyorum. Onu kucağıma çekip doyana kadar orada tutmak istesem de, onu yanıma oturtup ona dönerek yüzümü ona çeviriyorum. Yine de, elimi uzatıp saçını kulağının arkasına atma, parıldayan küpelerini ve içinde boğulabileceğim güzel yeşil gözlerini ortaya çıkarma isteğine direnemiyorum.

"Şimdi anlıyorum. Neden böyle davrandığını anlıyorum." Aslında neden böyle davrandığını umursamadığımı, ikimizin de istediği, ikimizin de ihtiyacı olan şeyi elde etmek için baskı yapmaya devam edeceğimi, ama bunu dikkatli bir şekilde yapacağımı ona söylemiyorum. "Benden kaçmayı bırak, Hallie," diye fısıldıyorum ve kendi kulağıma bu bir yalvarış gibi geliyor.

Gerçekten de öyle.

"Ben..."

"Ben bir pisliktim. Bunu kabul ediyorum. Çizgiyi çok aştım, ama tüm bunlarla mücadele etmeye çalışıyorum. Sen, ben. İkimizin de henüz yakından bakmaya hazır olmadığını düşündüğüm şeyler." Tartışmak için ağzını açıyor, ama ben devam ediyorum. "Ağzımı kapalı tutmalıydım ve bunun için özür dilerim. Ben bir pisliktim."

"Bu çok karmaşık," diye kabul etti ve bu bir itiraf gibi geldi.

"En iyi şeyler hep öyledir," diye mırıldandım ve buna yürekten inanıyordum. Ama bu yanlış bir şeydi, yüzünün tekrar sertleştiğini görünce bunu anladım.

"Jesse..."

Kafamı sallayarak, birbirimize çok yakın olmamak için yerimi değiştiriyorum, böylece onu öpme isteğim o kadar belirgin olmaz, yan yana oturup televizyona bakarız.

"Başka bir gün. Bugün uzun bir gündü." O benim profilime bakarken, ben ekrandaki iki genç kızı izliyorum, onun her hareketini, her jestini tam olarak takip etmiyormuş gibi davranıyorum. Sonunda içini çekiyor, sonra tekrar filme dönüyor ve içimdeki bir şey rahatlıyor.

"Ve sana ihtiyacın olan tüm zamanı vereceğim, ama sadece benden vebalı gibi kaçmayı bırakırsan. Kız kardeşim şüphelenmeye başladı." Bu alçakça bir darbe, ama işe yarıyor, o da derin bir nefes alarak başını sallıyor.

"Tamam," diye mırıldanır ve başını omzuma yaslar.

Bu çok fazla bir şey değil, aslında onunla birlikte olmak istediğimi fark ettiğim büyük planın içinde hiçbir şey sayılmaz, ama yeterli.

Esnemeden önce onu bir saat daha kalmaya ikna ediyorum ve kendime rağmen iç çekip eve gitmesi gerektiğini söylüyorum. Mükemmel bir dünyada, *siktir et* der ve onu benim yatağında ya da kanepede benimle yatmaya ikna ederdim, ama bugün için bu mümkün değil.

Bugün küçük adımlar atma günü.

Onun yerine, onu kapıya kadar geçiriyorum. Giriş holüne geldiğimizde, eğilip, geçen Pazar günü kapısının önüne bıraktığım tanıdık ayakkabıları giyip bağlar.

"Ayağına tam oldu," derim ayağa kalktığında ve loş ışıktaki yanaklarında bir kızarıklık görürüm.

"Her gün giydim. Hayal kırıklığıma uğrayarak, bir kez bile düşmedim." Konuşmadığımız zamanlarda, çok kızgın ve kafası karışık olsa bile, o ayakkabıları giydiği ve benim

onu güvende tutabildiğim düşüncesi içimi ısıttı. "Rahat ayakkabılarımı giyebilmek için senin yanılmanı istedim."

Yaklaşıyorum, başparmağım ve işaret parmağımla çenesini tutuyorum.

"Benimle olduğunda rahat olanları giyebilirsin. Seni her zaman yakalarım seni yakalarım," diye fısıldıyorum ve umarım yüzü yumuşadığında, hayatın kayıp gitmesinden daha fazlasını kastettiğimi anlar. İçgüdüsel olarak bana yaklaşıyor, elini yanağıma koyuyor, başparmağı bıyığımı okşuyor.

"Jesse," diye mırıldanıyor ve ben gülümsüyorum.

"Bu gece seni pmeyeceğim, Hallie." Yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirince içimi sıcak ve yoğun bir güven kaplar, ama bu duygu hızla yerini rahatlamaya bırakınca kararım kesinleşir. "Buna hazır değilsin, ben de bekleyeceğim."

"Bekleyecek
misin?" Omuz
silkiyorum.

"Sonsuzluğun özelliği, yarın da orada olacağıdır," diye fısıldarım. Yüzü yumuşadığında, doğru şeyi söylediğimi anlarım, ama yine de onu öpmeme kararımı sorgularım; bunu yapma isteğim çok güçlüdür.

Ama sabit duruyorum ve bunun yerine onu kendime çekiyorum, vücudu gevşeyene, omuzları yumuşayana ve bana eriyene kadar onu kollarımda sıkıca tutuyorum. Kolları sırtıma dolanıyor ve nefesi yavaşlıyor. Bir dakika orada durabiliriz, on dakika durabiliriz, ama umurumda değil. Uyumaya ihtiyaı olmadığını bilseydim, bütün gece burada dururdum.

Ne yazık ki, geri çekilip ceketini giymesine yardım ediyorum. Kışlık giysilerin bulunduğu kutuya uzanıp, yıpranmış Three Kings bereelerimden birini alıp kafasına geçiriyorum. "Dışarıda şapka takmamışsın."

"Onu almak için biraz acele ettim."

Artık tanıdık olan o sıcaklık göğsüme yerleşir ve eğilip dudaklarımı alnına bastırırım.

"Benimkini alabilirsin."

Çünkü o benim.

Onun uzaklaşmasını izlerken ve eve sağ salım vardığını belirten mesajını beklerken, yıllar önce Wren'in hayatına girmesinin sebebi bir gün benim olabilmesi olduğunu anlıyorum.

Hayır, benim değil, *bizim*. Emma'nın, benim, Wren'in, annemin, babamın ve hatta Madden'in.

Çünkü Hallie bir King olmak için doğmuştu.

YİRMİ DÖRT

JESSE

Ertesi sabah Hallie, Emma'yı almak için erkenden evime gelir, ama bana küçük bir gülümseme ve el sallamaktan başka bir şey yapmaz ve kızımı alıp gider. Sabah boyunca midemde kelekler uçar, durumumuzun ne olduğunu bilmesem de soğukkanlı davranmaya çalışırım. Ama bana Wren'le çekilmiş bir selfie gönderdiğinde, gerginliğim azalır.

Beni görmezden gelmiyor. Benden kaçmıyor. Sadece bunalmış ve kararsız. Bununla başa çıkabilirim.

Saat dörtte Emma'yı bırakmak için arabasını durdurur, ama Emma içeri girip girmeyeceğini sorduğunda tereddüt edince, görevimi hatırlarım. Yavaş davran. Güvenli davran. Ona alan tanı, ama çok fazla değil.

"Bir saat sonra aile yemeğinde onu göreceğiz, Em. Ona biraz alan bırak." Emma bana ters ters bakar ama başını sallar ve bunu yaptığında Hallie bana rahatlamış bir bakış atar.

"Evet, saçımı yıkamam lazım, Em. İğrenç hale geldi." Saçının iki Fransız örgüsü olduğu başını işaret eder.

"Bence güzel görünüyor," derim, gözlerim Hallie'nin üzerinde. Yanakları kızarır ve ben hafifçe sırtarım. Ama o gözlerini kaçırmaz. Gözlerimi tutar, gözleri meydan okurcasına parlar.

Tanrım, bu kadına sırlıslıkla aşık oldum.

Ona kalması için yalvarmak yerine, arabamın üstüne hafifçe vurarak, benim evimde, tercihen benimle birlikte duş alması için ısrar ettim ve kızıma döndüm. "Gidelim, Em. Eşyalarını al ve Hallie'nin hazırlanmasına izin ver." Emma başını salladı, arabadan indi ve ben Hallie'ye el salladım.

Aile yemeğinde, saçları yeni yıkanmış ve açık - bu garip değil mi? - ama Three Kings sweatshirt ve tayt yerine kot pantolon ve kazak giymesi ve makyaj yapması garip. Sanki bir nedenden dolayı güzel görünmek istemiş gibi.

"Saçın güzel görünüyor, Hal," diye mırıldanıyorum, o annemlerin evine girerken. Yine o kızarıklık, ama bu sefer yumuşak, utangaç bir gülümseme eşlik ediyor.

Babamla konuşmam ve The Mill'de yaptığım itiraf ettiğim öfke krizinden sonra, akşam yemeği konusunda biraz gerginim. Bu noktada herkesin Hallie ile aramızda *bir şey* olduğunu anladığını varsayıyorum ve onların Hallie'yi dürtüp korkutmasına gerek yok. Neyse ki, tüm ailem de işleri yavaştan almak ve Hallie'nin bu gemiyi yönlendirmesine izin vermek gerektiğini anlıyor gibi görünüyor ve tek bir alaycı söz veya soru bile söylemiyorlar.

Bu, onun korkularının yersiz olduğunun bir başka kanıtı. Onları kaybetmekten çok korkuyor, ama ailemin onu öylece bırakmayacağını anlamıyor galiba. Bu noktada, Hallie'yi kovmadan önce beni kovacaklarından eminim; o bu ailenin ayrılmaz bir parçası.

Akşam yemeğinden sonra Hallie, Emma ve ben birlikte eve dönüyoruz ve evime vardığımızda kızıma dönüyorum. "Hallie'yi evine kadar geçireceğim. Sen pijamalarını giy, sonra biraz televizyon izleyebilirsin."

Emma'nın gözleri parlar ve başını sallar.

"Teşekkürler baba!" der ve ışık hızıyla içeri girer.

Onun öngörülebilirliğine gülümserim ve Hallie'ye dönerim. "Hadi."

"Gerek yok..." diye başlar, ama ben başımı sallarım. Gözlerini devirir ama tartışmaz.

Yürürken, onun elini tutmak istediğimi, ona iyi geceler öpücüğü vermek istediğimi ve onu içeri çekip öpücükten çok daha fazlasını yapmak istediğimi düşünüyorum.

Ama yapmıyorum. Bunun yerine, kapısına vardığımızda ikimiz de durup birbirimize bakıyoruz. Aramızda bir sessizlik oluyor ve ben elimi kaldırıp parmak uçlarımla küpelerini okşuyorum. "Bunları beğendim Hal. Gerçekten çok güzeller." Sonra parmaklarımın arkası aşağı doğru kayar, boynunun yanından geçer ve nefesi kesilir. Geri adım atmadan önce dudaklarımın köşesinde küçük, alaycı bir gülümseme belirir. "Yeni mi bunlar?"

"Bugün Emma ve Wren'le alışveriş merkezinde aldım."

Başımı sallıyorum. Küpelerini dişlerimle çekiştirdiğimde çıkardığı sesleri düşündüğümü biliyor mu acaba? Yanakları daha da pembeleşince,

bunun soğukla ilgisi olmadığını bildiğim bir şey olduğunda, cevabımı almış oldum.

"Çok beğendim." Bir süre daha öylece durduk, sonra pes ettim. "Neyse. Yarın görüşürüz?" diye sordum. Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Evet. Emma'yı otobüsten alacağım. Akşam yemeği için bir isteğin var mı?"

Tanrım, o benim.

"Ne isterseniz. Sabah market alışverişine çıkacağım, bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin." O da başını sallar, ben de onu kucaklarım. Vücudu dün olduğu gibi gerilmez. Derin bir nefes alır ve kollarımın arasında erir. Onu zorlamadan, elimden geldiğince uzun süre kucaklarım, sonra geri çekilip yanağına dudaklarımı değdiririm.

"İyi geceler, Hallie. Tatlı rüyalar."

Sonra eve dönüyorum, günün başarılı geçtiğini hissederek.

Ertesi gece, Emma'nın yalvarmasıyla onu akşam yemeğine kalmaya ikna etmeyi başardım. Yemeğimizi bitirdikten sonra, ben temizlik yaparken o Emma'ya ertesi gün okula giyecek kıyafet seçmesine yardım etti, ama dışarı çıkıp eve gideceğini söylediğinde ben başımı salladım. Yüzünde şaşkınlık ve şaşkınlık belirdi — açıkça benim itiraz etmemi bekliyordu, bu da benim oyunumu henüz anlamadığını gösteriyordu.

"Seni eve kadar geçireyim," dedim ve Emma'ya ne yaptığımı söylemek için seslendim. Hallie'nin artık hiç itiraz etmemesi, sadece ayakkabılarını ve ceketini almak için çamur odasına gitmesi beni memnun etti.

"Hallie," diye mırıldanıyorum, evine yarı yolda, çenemi ormana doğru eğerek geyiği tekrar görmek için.

"Jane Doe! Nasılsın?" Hallie sanki eski bir arkadaşmış gibi diyor. Geyik hiç çekinmeden yaklaşıp burnunu Hallie'nin eline sürtünce, başımı sallamadan edemiyorum. Sadece Hallie anne olmayan bir geyikle arkadaş olabilir.

O gün ormanda olanlardan beri, Hallie ve geyiğinin bir tür akrabalık bağı olup olmadığını merak ediyorum ve bunu düşündükçe ve onları birlikte gördükçe, cevabın kesinlikle evet olduğunu anlıyorum.

Hallie, hayvanla yaklaşık bir dakika boyunca fısıldayarak sohbet eder, sonra Jane bir şey duyar, veda etmeye çok yakın bir ses çıkarır ve uzaklaşır.

"Bu sık sık olur mu?" diye soruyorum, geyik gözden kaybolduktan ve Hallie bana geri döndükten sonra.

"Atıştırmalık için bana gelir. Ona bir tuz bloğu aldım. Biz arkadaşız," diyor ve yürümeye başlıyoruz. Küçük bir kahkaha atıp başımı sallıyorum, ama ellerimiz çarpıştığında göğsüm donuyor. Bu hareketle bana bakıyor, dudaklarını hafifçe ve tereddütle kıvırıyor, sonra parmaklarını benimkilerle doluyor.

O anı doya doya yaşamak için olabildiğince yavaş yürüdüm ve kapısına vardığımızda önceki gece yaptığının aynısını yaptım: uzun bir kucaklaşma, yanağına bir öpücük ve iyi geceler dilekleri.

Salı günü Emma, Hallie'yi film izlemek için kalmaya ikna eder ve Hallie geçmişte olduğundan daha az direnir. Onu burada vakit geçirmeye ikna etmek gittikçe kolaylaşıyor ve acaba onun duvarlarını biraz olsun yıkmaya mı başladım, yoksa o rahat alışkanlıklarına mı geri dönüyor diye merak ediyorum.

Bir film iki filme dönüşür ve Emma'yı yatırmam için bir saat kadar zaman kalır. Ev sessizleşir ve Emma odasına gider, ben de kanepeye oturur ve yanımdaki koltuğu okşarım. Hallie şüpheyle bakar.

"Gitmeliyim," diyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu filmi tek başıma mı bitireceğim?"

"Zorunda değilsin..."

"İtalya'daki stajlarının nasıl gittiğini başka nasıl öğrenebilirim ki?" Bana inanmamış gibi bakıyor, sonra gözlerini devirip tekrar oturuyor, ama Emma buradayken tam karşı tarafta, kızımız aramızda otururken, Hallie kanepede benden sadece bir adım uzakta oturuyor. Kendi kendime gülümsüyorum.

On dakika sonra, aramızdaki mesafeyi kapatarak kolumu omzuna doladım ve onu yanıma çektim.

On dakika sonra, başını kucağıma yaslayarak yer değiştirir ve ben parmaklarımı saçlarında gezdirirken, memnun bir iç çekişle gözlerini kapatmasını izlerim.

dudaklarından çıkan memnuniyet dolu iç çekişini izliyorum.

Hayatım boyunca ondan alabileceğim tek şey bu olsaydı, benim için sorun olmazdı, ama bir süre sonra konuşmaya başladığında, daha fazlasına doğru ilerlediğimizi anlıyorum.

"Bekleyeceğini söylediğinde..." diye başladı, sonra nasıl devam edeceğini bilemeden tereddüt etti, ama ben konuşmadım ve ona baskı yapmadım. Parmaklarım yavaşça hareket etmeye devam etti, onun bitirmesini bekledim ve sonunda bitirdi. "Bekleyeceğini söylediğinde ne demek istedin?" Tereddüt etmeden cevap verdim.

"Kalbimin derinliklerinde, senin tam da ihtiyacım olan kişi olduğuna biliyorum. Emma'nın ihtiyacı olan. İhtiyacımız olan. Ve senin de bizim ihtiyacın olduğumuzu biliyorum. Ama bunun gerçekleşmesi için acele etmiyorum, bu yüzden bekleyeceğim, Hallie."

Tekrar konuşmaz, ama konuşmasına gerek de yoktur. O gece onu kapıya kadar geçirdiğimde, başını geriye eğerek önümde durur, sanki bir an bekliyormuş gibi, benim bir hamle yapmamı bekliyormuş gibi.

Onu öpmek için,

anlıyorum.

Öpüyorum.

Onun yerine, ona sarılırım ve yanağına yumuşak bir öpücük kondururum.

Yüzünde beliren hayal kırıklığı, şimdiye kadarki en büyük zaferim gibi geliyor.

Bu durum, o cesaretlenene kadar iki gece daha devam eder. Cuma günü, onu evine bırakırken, elini beline koyup bana dönerek sert bir bakış atar.

"Beni öpecek misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni öpmeme hazır olduğuna mu söylüyorsun?"

Yanakları kızarır. Tereddüt eder, ama uzun sürmez. "Yani, iyi geceler öpücüğü hoş olurdu."

"Kontrol sende, Hallie. Kararları sen ver. İyi geceler öpücüğü istiyorsan, iste."

O istemedi.

Buna şaşırmamalıyım.

Bunun yerine, parmak uçlarına yükselir, ellerini yüzümün iki yanına koyar ve yüzümü kendine doğru çeker. Kollarım onu sıkıca sarar, kalbim hızla çarpar, o dudaklarını dudaklarıma bastırır ve bir an öyle kalır.

Lanet olasıca mükemmel, yumuşak elleri yanaklarımda, dudakları benimkine kayıyor, vücudu bana bastırıyor.

Daha fazlasını istiyorum, ama almıyorum.

Geri çekildiğinde, yanakları kızarmış, göz bebekleri büyümüş ve nefes alışını ağırlaştırmış, sanki bir saat boyunca öpüşmüştük gibi, oysa bu sadece masum bir öpücüktü. Bu hissi biliyorum, çünkü ben de aynı şekilde nefes alıyorum.

Hallie'yi öpmek baş döndürücü.

Bir anlığına bana bakıyor, elleri hala yüzümde, sonra kabul edilebilir bulmuş gibi başını sallıyor. Gülmeme engel oluyorum ama gülümsememi saklamıyorum.

"İyi geceler, Jesse," diyor. "İyi geceler, Hal."

Dudaklarını ısırıyor, sonra beni başka bir yumuşak, dudakları kapalı öpücükle şaşırtıyor ve uzaklaşıp kapısından içeri giriyor.

Cumartesi günü, Emma uyanmadan önce bir mesaj alıyorum ve yüzüme yayılan gülümseme tüm odayı aydınlatacak kadar parlak.

Kremam sende mi?

Evet, neden?

Bitmiş. Kahve içmeye gelebilir miyim?

Kremasının gerçekten bittiğinden emin değilim, ama şu anda umurumda değil. Hallie benimle iletişime geçiyor, cumartesi günü okuldan sonra normal saatlerin dışında evime geliyor, onu gerçekten göreceğimi bilmediğim bir günde.

Sadece kahvaltıya kalırsan.

Noktalar birkaç kez belirip kayboluyor, sonra cevap veriyor.

Pastırman var mı?

Cevap vermiyorum; bunun yerine ona domuz pastırması ve krep malzemelerinin fotoğrafını gönderiyorum.

Beş dakika sonra kapımda belirir, yüzü makyajsız, temiz ve tazedir, saçları başının üstünde topuz yapmıştır. Ona aldığım botları ve bir çift tayt giymiştir, ceketini çıkardığında, sweatshirt'ün bizim birlikte geçirdiğimiz geceden sonra benden çaldığı sweatshirt olduğunu fark ederim.

Bu bir tesadüf olabilir, ama bu Hallie'nin tarzı değil.

Hallie'nin yaptığı her şeyin bir amacı vardır.

"Günaydın Hallie," diyorum gülümseyerek. Bana doğru yürürken tereddütle gülümsüyor. Tereddüt etmeden önce diş macununun kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor, dilini çıkarıp dudaklarını ıslatıyor.

"Günaydın öpücükleri konusunda ne durumdayız?" diye sorar alçak sesle. Gülümserim.

"Büyük hayranıyım," diye fısıldadım, sonra elimi beline koyup onu kendime çektim. Onu sertçe öptüm, ama derinlemesine değil. Dudaklarımız ayrılmıyor, dişlerimiz birbirine değmiyor. Sadece dudakları dudaklarımın üzerinde, vücudu bana sıkıca yapışmış. Elleri boynumda beni sıkıca tutuyor ve ben geri çekildiğimde, beni tekrar kendine çekiyor, sonra bir kez daha. Sanki duramıyormuş gibi, sanki kendini çok zorlamadan içinden gelen ihtiyacı gidermeye çalışıyormuş gibi, beş öpücük birbirini ardına geliyor. Sonunda geri çekiliyor ve ben alnımı alnına dayıyorum.

"Günaydın, Jesse," diye fısıldadı.

"Sana kahve yapayım, bebeğim," diye mırıldanıyorum ve o geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

O gece, Emma uyuduktan sonra benim evimde kalır, bu sefer ne olduğunu zar zor anladığım bir komedi filmi izleriz, çünkü bir ara kanepeye uzanırız, başı benim pazıma yaslanır, sırtı bana döner. Tek odaklanabildiğim şey, onun yumuşak, rahat nefesleri, ara sıra kahkahaları ve tüm dünyanın mutlu, güvende ve tek bir çatı altında olması hissidir.

Film bittiğinde, bana dönerek yuvarlanır, elini kaldırıp yanağımı okşar, yumuşak, nazik bir öpücük için eğilir, sonra geri çekilir. Bir süre öyle uzanırız, onu yakın tutmak için elim belini sarar, gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Seninle öpüşmek istiyorum," diye fısıldadı.

"Öyleyse öp."

"Buna hazır mıyım, bilmiyorum."

Bu sözler bir tür itiraf gibi geliyor ve ben omuzlarımı kaldırıyorum.

"O zaman yapma. Ben burada seninle yatmaktan mutluyum."

Yine zaman geçiyor ve o, konuşmadan önce, uzun zaman önce yıkılmış duvarların ötesini okumaya çalışarak bana bakıyor.

"Bunu içten söylüyorsun, değil mi? İşleri yavaştan almak, beni beklemek?"

"Hallie, senden alabileceğim tek şey buysa, kanepede geçirdiğimiz uzun geceler,

tatlı öpücükler ve senin kahkahanı duymak—mutlu olurum."

Burnunu kırıştırır. "Ben olmazdım," der ve ben gülerim.

"Bunu bilmek güzel. Daha fazlasına hazır olduğunda bana haber ver. Ya da al. Umurumda değil."

Yine bana bakar, yine ben onun bakışlarını tutarım. Sonunda, gördüklerine ve söylediklerime inanarak başını sallar, sonra başını göğsüme yaslar ve sessizce orada uzanır.

O gece, Hallie benimle birlikte kanepede uykuya dalar ve her ne kadar rahatsız olsa da, Emma uyanmadan onu evden çıkarmak için saat beşte onu uyandırmak zorunda kalsam da, onun isteyeceğini bildiğim için, bu haftalardır geçirdiğim en iyi gece uykusu olur.

YİRMİ BEŞ

Emma'nın adet görmeye başladığı haftadan sonraki hafta, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi, ama sanırım Jesse bir şekilde bunu biliyordu. O her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor ve buna inanırsam, sanırım bir süredir neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Ve şimdiye kadar, bu tatlı öpücüklerden ibaretti, başka bir şey değildi. Ama salı gününe gelindiğinde, dudaklarımızın yumuşak, iffetli teması artık bana yetmiyor. Bütün gece bunu düşünüyorum, dikkatimi bile veremediğim bir film izlerken, Jesse'nin sıcak sırtı bana yaslanmış, kolu beni sarmış, sıkıca sarıyor.

Daha
fazlasını
istiyorum.

Daha
fazlasına
ihtiyacım
var.

Film bittiğinde kollarında dönüp yüz yüze uzandığımda

"Hey, Jesse?"

"Mmm," diyor alçak sesle, uzanıp saçlarımı omzumun üzerine nazikçe geri itiyor.

Nazik. Çok, çok nazik. Bana karşı her zaman çok naziktir ve geçen hafta bana sadece davranışlarında değil, niyetlerinde de nazik olduğunu gösterdi. Beni korkutmamak için nazik, beni çok fazla, çok hızlı itmemek için nazik.

Ve aniden, daha fazlasını istediğimi fark ettim.

"Beni öpmeni istiyorum," diye fısıldadım. Biraz şaşkın bir şekilde bana baktı, ama sonra açıklığa kavuşturdum. "Gerçekten öp beni." Dudaklarımı yaladım ve gözleri bu hareketi takip etti, sonra dudaklarından düşük bir küfür kaçtı, sesi bacaklarımın arasında yankılandı.

Ve sonra dudakları benim dudaklarımın üzerinde, ama alıştığım güvenli, tatlı şekilde değil. Ateşli; eli başımın arkasında saçlarımın üzerinde, oradaki tutuşuyla başımı istediği yere konumlandırıyor. Dudakları benim dudaklarımın üzerinde hareket ediyor, dili zaman kaybetmeden dudaklarımın kenarından kayarak içeri girmeyi istiyor. Hızla açıyorum ve dili benimkine dokunduğunda ikimiz de iç çekiyoruz.

Kahretsin, bunu özlemişim. *Onu* özlemişim. Onun tadı, sesi, bana dokunuşu. Her dokunuş damarlarımda ateş yakıyor ve bu ateş giderek büyüyor, dudakları dudaklarıma değdiğinde evrenimde var olan tek şey o ve ben oluyoruz. Karmaşıklık yok, korku yok, kızım yok, ailem yok... Jesse ve benden başka hiçbir şey yok.

Uzun dakikalar boyunca öyle öpüşüyoruz, kalbim hızla atıyor ve ihtiyacım artıyor. Eli kalçama kayıyor, sanki onu gerçeğe bağlı tutmak, kendisi için belirlediği planı veya görevi hatırlamak için buna ihtiyacı varmış gibi sıkıca tutuyor.

Aniden onun bağlarından kurtulmasını istiyorum.

"Jesse," diyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

O inliyor, parmakları kalçamda sıkılaşıyor ve ben de beklentiyle geriliyorum. Ama elini ya da bacaklarımın arasındaki acıyı dindirecek herhangi bir şeyi almak yerine, birkaç dakika önce orada olan ateşi unutan yumuşak, tatlı bir öpücük alıyorum.

Sonra o otururken soğuk hava geliyor. O eğilip beni yattığım yerden kaldırıp yanına çekince, başını boynuma gömüp nefesimi içine çekince biraz yatışıyorum, ama yine de ani ve keskin değişiklik beni sersemletiyor.

"Bu gece bu kadar yeter," diyor cildime dokunarak, tüylerimi diken diken eden bir his bırakarak, sonra sanki acı çekiyormuş gibi uzaklaşıp televizyona dönüyor.

"Ne?"

"Bu gece bu kadar yeter."

Ona bakmak için yana doğru kayıyorum, ama yüzü sanki hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi ekrana kilitlenmiş durumda.

"Durmamız gerekmez," diyorum, elimi uzatıp yanağını okşayarak başını bana dönmesini sağlıyorum. Bana yumuşak bir bakış atıyor, sonra eğilip bana tatlı, iffetli bir öpücük veriyor.

"Hayır, durmalıyız."

Sinirlenerek burnumu kırıştırdım, o da gülerek eğilip burnumun ucunu öptü.
"Yavaş gidiyoruz, Hallie."

Ve bu çok tatlı. O kadar tatlı ki, ona karşı çıkacak halim yok, bu yüzden ona gülümserim, sonra yanına sokulur ve filmin geri kalanını izlerim.

Ertesi gece, bunu çok daha az tatlı buluyorum.

Yine öpüşüyoruz, kanepesinde uzanmış, gençler gibi sevişiyoruz. Uzun dakikalar sonra, bacaklarımın arasındaki zonklamayı hafifletmek için bir tür sürtünme bulmaya çaresizce çalışıyorum. Bacağımı kaldırıp kalçasına doluyorum, ama avucuyla dizime dokunuyor ve aramızda hissettiğim şişkinliğe, istediğim yere en ufak bir dokunuş bile yapamadan beni durduruyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, istediğimi elde etmek için hareket etmeye çalışıyorum, ama o başını sallıyor.

"Hayır, Hallie kızım. Bu gece olmaz." "Neden olmaz?"

Dudaklarımı büzüyorum.

Dudaklarımı *büzüyorum*. Yirmi yedi yaşımdayım, Jesse King'in kanepesinde yatıyorum, onunla öpüşüyorum ve o hiçbir şey yapmadığı için dudaklarımı büzüyorum. Kahretsin, şu anda *kuru sevişmeyi* bile kabul ederdim.

"Çünkü hazır değilsin," diye mırıldanıyor, parmaklarını saygıyla çenem boyunca gezdiriyor.

"Ama ben *bir şey* yapmak istiyorum," diye sızlanıyorum. "Yapacağız. Güven bana. Hazır olduğunda."

Huysuz bir çocuk gibi ayağımı yere vurmak istiyorum.

"Yani ben hazır olana kadar benimle hiçbir şey yapmayacak mısın, ne?"

Dünyaya sana aşık olduğumu mu söyleyeceksin?"

"Eğer kullanmak istediğin kelime buysa, tabii."

Burnumu kırıştırıyorum, o gülüyor, sonra hareket ediyor, beni sırt üstü yatırıyor ve üzerime eğiliyor. "*İşte ben de bunu kastediyordum*" gibi bir şey söylemek istiyorum, ama yüzündeki ifade o kadar ciddi ki, beni bacağına oturtacağına, daha da ötesi başka bir şey yapacağına inanmam bile zor.

"Seninle bir kez çok hızlı davranarak her şeyi mahvettim. Seni tekrar korkutup kaçırma riskini göze alamam, Hallie. İstedğin kadar dene, ama ben kıpırdamayacağım.

bizim ilişkimizden emin olana kadar seninle daha fazla
ilerleyemem. Yine tartışmak istiyorum.

Ama yine de, yüzü o kadar samimi ve sözleri o kadar *mükemmel* ki
ki tartışmıyorum. Bunun yerine iç çekiyorum.

"Peki," diye mırıldanıyorum. O gülüyor, başını sallıyor ve bana yumuşak bir
öpücük veriyor. "Ama bunu sana kolaylaştırmayacağım."

"Hiç kolaylaştırmazsın. Ve ben de başka türlü olmasını istemezdim.

Sevgililer Günü'nde, cumartesi olmasına rağmen, Emma uyanmadan önce her
zamanki saatimde Jesse'nin evine kahve içmeye giderim. Ancak, normalden
farklı olarak, bana yumuşak bir öpücük vermek yerine, beni odasına sürükler,
dudaklarını dudaklarıma bastırır ve beş dakika boyunca benimle öpüşür, sonra
geri çekilir ve alnını alnıma dayar.

"Sevgililer Günü kutlu olsun, Hallie," diyor ve ben gülümsemeden
edemiyorum. "Sevgililer Günü kutlu olsun, Jesse." Sonra uzaklaşıyor,
Yatağımın başucundaki komodinden küçük bir kutu alır ve bana uzatır. Hafif,
önceden paketlenmiş kutulardan biri, ama yine de bir hediye.

Jesse Peter King'den bana bir Sevgililer Günü hediyesi gibi
görünüyor. "Jesse..." diyorum, tereddüt ederek.

"Çılgınca bir şey değil, güven bana. Sadece gördüğüm ve senin ihtiyacın
olduğunu düşündüğüm bir şey."

"Bu..."

"Bana izin ver, Hallie," diye mırıldanır, dudaklarını dudaklarıma bastırır ve
küçük kutuyu ellerime iter. Ona baktığımda, yüzü yumuşaktır ve bunu kabul
etmemin onun için bir anlamı olduğunu görebiliyorum, bu yüzden iç çekip
başımı sallarım, sonra küçük kutuyu açarım.

İçinde bir çift zarif halka küpe var, gümüş ve altın birbirine dolanmış, huggie
küpelerden biraz daha büyük halka şeklinde. Basit ve güzel, tam *bana göre*.
Çünkü, her gün bana gösterdiği gibi, bu adam beni hayatımda hiç kimse kadar iyi
tanıyor.

"Küpelerini sık sık değiştirdiğini ve sadece altın veya gümüşe bağlı
kalmadığını biliyorum, bu yüzden bunların iyi bir ek olacağını düşündüm,
dönüşümlü olarak takabileceğin bir şey."

Onlara bakıyorum, narin metale nazikçe dokunuyorum ve neden bunları küpe setlerimle *dönüşümlü olarak* takacağımı düşündüğünü merak ediyorum.

Bunları hayatımın her günü takacağım.

Ona tekrar baktığımda, beni heyecanla, gergin bir şekilde izliyor. Onu bu ızdıraptan kurtarıyorum. "Çok güzeller Jesse. Mükemmel."

"Öyle mi?"

"Evet," diyorum gülerek, kutuyu kenara koyup ilk deliğimden küçük altın halkaları çıkarıyorum. Her iki tarafımda dörder tane var ve Jesse'nin onlara her zaman baktığı, dokunduğu ya da o gece olduğu gibi dişleriyle çekiştirmediği anları hiç özlemedim. Eli uzanıp benimkinin yerine geçmeden önce içimi bir titreme kaplıyor.

"Yapabilir miyim?"

Başımı salladım, sonra o diğer küpeyi nazikçe ve özenle çıkardı, yeni küpeleri taktı, kapattı ve yeni küpeleri parmaklarıyla saygıyla okşadı. Bu, hayranlık ve ihtiyaç karışımı bir duygu dalgası yaratır ve bütün gün onlara dokunup bakacağımı bilsem de, aynada onlara bakmam gerekmez. Jesse, onları gördüğü en mükemmel şey gibi bakarken, buna gerek yoktur.

"Muhteşem," diyor ve sonra öne eğilip dudaklarını benim dudaklarıma sıcak, tatlı bir öpücük bastırıyor. Birkaç dakika sonra, nefes nefese kalıyorum ve Emma'nın yakında uyanacağını ve maalesef zamanımızın dolduğunu biliyorum, bu yüzden uzaklaşıyorum.

"Bu durumda sana vereceğim haber daha da garip hale geldi."

Kaşlarını kaldırarak bana bakar.

"Sevgililer Günü'nde benden ayrılıyor musun, Hallie?"

"Ayrılmak için birlikte olmamız gerek." Gözleri kısılır, benden hiç hoşlanmamış gibidir ve ben gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. "Hayır, senden ayrılmıyorum. Ama sana hediye almadım."

"Sana söyledim..."

Onu kesip haberleri bitiriyorum.

"Ama dün Emma ile bu akşam baba-kız randevusu planlamıştım." Kafasını eğdi, belli ki bunu beklemiyordu. "Evde. Ama bu, bugün seni evden kovacağımız anlamına geliyor. Ve geri döndüğünde, geceyi Emma ile geçireceksin." Onu okudum, ama gözlerini benimkilere dikmiş, boş bir tablo gibi duruyordu. Aramızda uzun bir sessizlik oldu, sabrım da sonunda tükenene kadar. "Sen... bununla sorun yok mu?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

"Neyin sorun değil?"

"Emma ile geireceğin gün. Yani, bugün Sevgililer Günü. Bana bunları aldın." Parmaklarım yeni kpelerime saygıyla dokunmak için uzanır. "Ve karşılığında, ben de senin için başka biriyle bir randevu ayarladım." Gülerek, o ise kafasını sallar, yüzünde şaşkınlık ve hayranlık vardır.

"Bu günü geçirmek isteyeceğim sadece iki kişi var. Bu yıl, Emma kazanıyor. Bu bir hediye, Hallie, sen öyle görmesen de. Onun Sevgililer Günü'nde baba-kız randevusuna çıkmaya istekli olacağı daha fazla zamanım olduğunu sanmıyorum."

Ne demek istediğini anlıyorum, ama yine de açıklığa kavuşturmak istiyorum.

"Ben sadece... bu..." Dudaklarımı ısırıp onun benim için tamamlamasını bekliyorum, ama o bunu yapmıyor, sinir bozucu adam. "Bunun senden kaçmak olmadığını bilmeni istiyorum. Ya da... bizden."

Gözleri parlar ve beni kendine doğru çeker.

"Asıl hediye bu, Hallie." Kafamı eğiyorum, anlamıyorum, ama ben sormadan, o benim için tamamlıyor. "Sanırım bu, bizim bir ilişkimiz olduğunu ilk kez kabul ettiğin an," diye fısıldıyor, nefesi dudaklarımda hissediliyor. "Bugün alabileceğim en güzel hediye bu."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ve ne söyleyeceğimi bilmesem de, bunun bir inkar olmadığını biliyorum.

O aşamayı çoktan geçtik.

Ama koridordan gelen bir sesle sözlerim yarıda kalır. Emma'nın kapısı açılır, sonra ayak sesleri koridordan banyoya doğru ilerler ve ben de sessizce mutfağa gidip kahve yapmak için onun peşinden giderim.

Ve ikimiz de yüzümüzde gülümsemeyle bunu yapıyoruz.

Ne yazık ki, Jesse ile sadece Sevgililer Günü'n değil, ertesı gün olan Pazar gününün çoğunu da geçiremiyorum. Sabah kahve içmek için uğradım, ama kısa süre sonra Wren'in evine dekorasyon yapmaya gittim. Bu yıl tatili birlikte geçirecek birisi olduğu için yıllık buluşmamızı iptal etmesini veya ertelemesini istedim, ama Wren, hayatında bir erkek olduğu için bizim dışlanmış hissedeceğimiz konusunda derin bir suçluluk duyuyordu ve inatçı en iyi arkadaşımı ikna etmek mümkün değildi.

Yine de Jesse ve ben bütün gün mesajlaşıyoruz, ama onun ailesinin evine vardığımda Emma bana babasının kötü bir ruh hali içinde olduğunu fısıldıyor, bunu hemen anlıyorum. Oraya ilk geldiğimde, beni bir köşeye çekip hızlıca (tatlı, ateşli değil, *ugh*) bir öpücük verdi, bu yüzden bana kızgın olmadığına eminim. Ayrıca, sanki benim varlığımla kendini sakinleştiriyormuş gibi, beni dokunmak veya benimle konuşmak için her fırsatı değerlendiriyor gibi görünüyor. Ama akşam yemeğinden sonra, hepimiz oturma odasındaiken Jesse bir telefon alır ve aniden ayağa kalkıp dışarı çıkar.

Birkaç dakika bekledim, ama geri dönmeyince sessizce onu aramaya gittim. Dışarı çıktığımda, yazın kadife çiçekleri olan küçük bir saksıyı alıp bir ağaca fırlattığını gördüm. Terrakotta etkileyici bir şekilde parçalandı.

"Nişan alışı oldukça iyi," diyorum kaşlarımı kaldırarak. Bana dönüyor ve iç çekiyor. "Burada her şey yolunda mı?" Bana sert bir bakış atıyor ve ben gülümsemeyi zor tutuyorum. "Annen o saksıyı çok severdi, biliyor musun?"

"Ona yenisini alırım."

Başımı salladım, sonra kollarımı göğsümde kavuşturarak veranda masasının kenarına oturdum ve Jesse'nin ileri geri yürüyüşünü izledim.

"Neden masum saksıları öldürdüğünü bana söyleyecek misin?" "Kim iptal etti."

Emma'nın hayal kırıklığına uğrayacağını düşününce kalbim sıkışır, ama bunu düzeltmeye karar veririm.

"Tamam, başka bir kızlar günü düzenlerim. Önemli değil..."

"O lanet olası doğum günü partisini iptal etti." İçimde yeşeren küçük umut söndü ve öfke damarlarıma doldu. Yüzümden bunu anladı ve açıklamadan önce başını salladı. "Bu sabah bana uzun bir mesaj attı, ne olduğunu bilmiyorum. Okumaya bile tenezzül etmedim, ama partiye gelemeyeceğini söyledi. Onun lanet olası bir kaltak olmayacağını ummakla aptallık ettim."

Sesi çok öfkeli geliyor ve en kötüsü, şu anda onun öfkesini hak eden tek kişi olan Kim'e değil, buna kanmış olduğu için kendine de öfkeli olduğunu bilmek. "Kim, davetiyeleri ve her şeyi arkadaşlarına vermek için ona verdi. Büyük bir pijama partisi için otel odaları kiraladığını, bunu büyük bir olay haline getireceğini söyledi. Ben de tekrar kontrol etmeyi düşünmedim..."

Onun sözleri midemi bulandırdı, Emma'nın bana gelecek hafta sonu büyük bir doğum günü pijama partisi vereceğini söylediğini hatırladım. Jesse'ye bunu sormadım ya da nasıl yardımcı olabileceğimi sormadım, ama şimdi sormalıydım diye düşünüyorum.

"Bana mesaj attıktan hemen sonra, odaları ayırttığını söylediği şehirdeki oteli aradım ve bana planlananlar hakkında bilgi vermelerini bekledim. Beni arayıp, Kim'in Emma'ya ayırttığını söylediği odaları hiç ayırttırmadığını ve otelin şu anda tamamen dolu olduğunu, bu yüzden bunu yapamayacağımı söylediler."

Ne yapacağımı veya nasıl yardım edebileceğimi bilemeden ona yaklaşıyorum. Tek emin olduğum şey, ona dokunmak istediğim, bu yüzden bunu yapıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi göğsüne koyuyorum. O bana kederli gözlerle bakıyor ve başını sallıyor.

"Bunu bilmeliydim. Buna güvenmemem gerektiğini *bilmeliydim*. Ama istediği zaman çok ikna edici olabiliyor." Üzüntülü bir kahkaha attı. "Bu *sefer* onun için orada olacağını gerçekten düşünmüştüm."

Sesindeki umutsuzluk beni ona doğru çeker. Ben bunu yaptığımda, beni kendine doğru çeker, yüzünü boynuma gömer. Kim'i bulup onunla kavga etmek arasında kalmış, olayları bir araya getirip bir plan yapmaya çalışırken zihnim karışır.

"Bundan çok yoruldum Hal," diyor boynuma. Sesi çatlıyor ve ben onun sırtını okşarken, kendi duygularımı bastırarak içimdeki bir şeyi çekiyor. O, içini dökebileceği güvenli bir yere ihtiyaç duyuyor ve ben onun için o yer olmaya kararlıyım.

"Biliyorum, bebeğim."

"Bu ona çok haksızlık. O daha iyisini hak ediyor... Kahretsin. Daha iyisini hak ediyor. Bu benim hatam."

Kafamı sallıyorum, ellerimi yanaklarına koyuyorum, başını omzumdan kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum.

"Hayır. Hayır, Jesse. Öyle değil. Onun suçu. O lanet olası bir kaltak, Emma ile aynı stratosferde olmayı hak etmeyen bir boşluk, ama bu kimsenin suçu değil, sadece onun suçu."

Geri çekilir, derin bir nefes alırken gözleri acı dolu. Yüzündeki öfke kaybolmuş, yerine hayal kırıklığı ve üzüntü gelmiştir.

"Bunu ona nasıl söyleyeceğim?"

Şimdi, o bana ihtiyaç duyduğunda, tıpkı o gün beni ormanda bulduğunda yaptığı gibi, benim ona yardım etme sırası bende.

"Ben hallederim. Gelecek olan kızların bilgileri var mı?"

Jesse başını sallar. "Nispeten yabancı biriyle yatıya kalmayı kabul etmeyeceklerini bildiğim için RSVP'leri aldım. Geceyi aynı otelde geçirmeyi planlamıştım.

aynı otelde kalmayı *planlamıştım*. Kayıtlarında tek rezervasyon vardı," diye söylenir. Sinirlenmesini görmezden gelip başımı sallarım.

"Tamam. Anladım. Bu gece veya yarın bir ara hepsini ara ve partinin ailenin evinde olacağını söyle," diye başlıyorum.

"Hallie..."

"Wren ve ben bunu defalarca yaptık. Bana güven, hallederiz. Bu, onların şimdiye kadar yaşadıkları en iyi yatıya kalma partisi olacak. Bana tarih ve saati söyle, gerisini biz hallederiz."

Bir anlığına bana bakar.

"Benim için bunu yapar mısın?"

Omuz silkiyorum ve dudaklarımın kenarına küçük bir gülümseme konduruyorum, bu berbat kasırgada bir anlık güneş ışığı gibi.

"Emma için yaparım." Bana sert bir bakış atar ve ben gülerek, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım. "Senin için de yaparım, ama daha çok senin daha iyi bir ruh halinde olmana ihtiyacım olduğu için. Sanırım bu gece seni kırmaya çalışacağım."

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, ben hazır olana kadar o pes etmeyecek, ama aramızdaki bu oyunu biraz fazla seviyorum.

"Öyle mi?"

"Mm-hmm."

"Eh, ruh halim şimdiden düzelmeye başladı bile." Kafamı geriye atıp gülerken birkaç kuş kaçar. "Tamam, donmadan içeri girelim. Dağınıklığımı sonra temizlerim."

Oturma odasına girer girmez elimi bırakmasına rağmen, Wren'i kenara çekip plan yapmaya başladığımızda, Jesse ile her zamankinden daha fazla bir takım gibi hissediyorum.

Onu çökertme görevimde başarısız olsam da, denemekten keyif alıyorum.

YİRMİ ALTI

Emma'nın partisi günü, Jesse'nin ailesi onu kahvaltıya götürürken, ben her şeyi Kings'lerin evine getirip, Jesse'nin yardımıyla mobilyalı bodrum katına yerleştiriyorum. Wren, doğum günü pastasını yaptıktan sonra yaklaşık bir saat sonra yardıma gelecek.

"Hallie," diyor Jesse, sesi düşük bir uyarı gibi, anne babasının evinde olmasına rağmen, karnımda sıcaklık hissi uyandırıyor. Balonlar için aldığım helyum tankını, üç dev kutu ve onun yardımıyla taşıdığım, süslemeler ve parti malzemeleriyle dolu bir düzine kadar çantanın yanına koyuyor.

"Evet?" diyorum, çantaları karıştırıp kurulum için boşaltmaya başlarken.

"Mağazada bir şey unuttun mu?" Omzumu çevirip sırtıyorum. "Biraz, ama çok değil." Gözleri kısılıyor. "On iki yaşına sadece bir kez girersin, Jesse. Ya büyük düşün ya da eve git." Bana kızgınmış gibi davranmak için gülümsemeyi zor tutar, başını sallar, şapkasını çıkarır, ters çevirir ve odayı inceler.

"Sana geri ödeyeceğim," diyor, ama ben ona bakmaya bile tenezzül etmiyorum, dekorasyon tamamına uygun olarak aldığım yedi kutu hava yatağı ve sevimli yatak takımlarını çıkarmaya devam ediyorum.

"Tabii, ödeyeceksin,"

diyorum. "Ciddiyim,

Hallie." "Eminim

ödersin."

Devam ediyorum, hediye çantalarının olduğu çantayı karıştırıyorum: Her kızın adının yazılı olduğu, onları kesinlikle çok şaşırtacak çeşitli eğlenceli şeylerle dolu bir bez çanta.

"Bunu söyleme şeklin, sana parayı verdiğimde almayacağın hissini uyandırıyor."

Ayağa kalkıp yanağını okşuyorum. "Şimdi anlıyorsun." Geri çekilmeye çalışıyorum, ama onun sıcak, pürüzlü eli bileğimi kavrayıp beni durduruyor.

"Bu şeyler ucuz değildi, Hal." Omuzlarımı kaldırıyorum ama cevap vermiyorum, gözleri bana dikiliyor. "Sana borcumu ödeyeyim." Cevap vermediğimde, yüzünde bir anlık sinirlilik beliriyor. "Hallie," diyor, diğer koluyla belimi sararak beni yerinde tutuyor.

"Çok param var," diye savunuyorum. Bana inanmaz bir bakış atıyor, ben de omuz silkiyorum. "Annenle konuş. Colt yeni bir kiracı buldu, bu yüzden benim kiramı almayacak, annen de almayacak. Parayı bir yerde harcamam lazım."

"Banka hesapları var, Hallie. Tasarruf hesapları var."

"Alışveriş çılgınlıkları ve doğum günü partileri de var."

O iç geçirir ama bileğimi bırakır ve eliyle saçımı kulağımın arkasına iter. Parmağının arkası bana aldığı küpelere dokunur, onları görünce gözleri her zamanki gibi parlar.

"O benim çocuğum, Hallie. Benim sorumluluğum."

Kısa bir an için, bunu görmezden gelmeyi, güvenli yolu seçmeyi düşünüyorum. Ama son zamanlarda, güvenli yolu seçmenin artık doğru seçim olduğunu veya istediğim şey olduğunu düşünmüyorum.

"Amaç onun benim de olmam, değil mi?" diye alçak sesle soruyorum ve nefesini kesiyor. Emma'nın partisi için para ödemesine yardım etmek için bunu ona karşı kullanmak yanlış olabilir, ama kendimi kötü hissetmiyorum. Özellikle de bu doğru gibi geldiğinde. Aslında, dürüst olmak gerekirse, Emma *zaten* benimmiş gibi hissediyorum.

"Sen çok sinir bozucusun, biliyor musun?" diye mırıldanır, sonra eğilip bana yumuşak bir öpücük verir ve alnını alnıma dayar. "Bu, bizimle mükemmel uyum sağladığını kabul etmeye hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

Kalbim hızla atıyor ve bunun yakınlığından, sesinden, dokunuşundan kaynaklandığını söylüyorum kendime, ama bunun onun söylediklerinden, söyleme şeklinden, sözlerindeki kendinden emin tavrından kaynaklandığını biliyorum.

Dudaklarımı aralıyorum, tereddütlerim ve eski endişelerim beni kaplıyor, ama Jesse sadece gülümsüyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor.

"Bekleyeceğim."

Cevap veremeden, yukarıdan tanıdık bir ses duyulur ve o uzaklaşır.

"Merhaba?" Wren merdivenlerden aşağı iner ve Jesse helyum tankını açmaya başlarken ortaya çıkar. "Selam parti severler!" Kollarında başka bir dev kutu vardır ve arkasında Adam, omzunda iki çanta ile başka bir kutu daha taşır.

Jesse bana sert bir bakış attı ve ben sadece güldüm, sonra hepimiz işe koyulduk.

"Kim'in bana mesaj attığına inanabiliyor musun?" diye sorar Wren saatler sonra, çatalını kalan pastanın üzerindeki kremaya batırarak.

Parti tüm hızıyla devam ediyor, bodrumun her santimetrekaresi süslenmiş ve her kız için şişme yataklar ve kanopilerle donatılmış ayrı uyku alanları hazırlanmış. Saat beşe doğru gelen Nat'in yardımıyla, kızlar için yüz bakımı, manikür-pedikür ve klipsli renkli saç uzantıları ile bir spa gecesi düzenledik. Bir saat önce yukarı çıktığımda, kızlar Bay King'in kurduğu projektör ekranında film izlemeye hazırlanıyorlardı.

Ona döndüğümde tüm vücudum dondu.

"Kim, Emma'nın kaltak annesi mi?" diye sordu Nat ve Wren, her hareketinde kahverengi bukleleri sallanarak başını salladı.

"Olamaz," diye fısıldadım, tamamen inanamadan.

"Evet! Dün gece yaptığım afişle ilgili bir hikaye paylaştım ve o da cevap yazarak Emma'ya kocaman bir kucaklama ve öpücük vermemi söyledi ve gelemediği için çok üzgün olduğunu belirtti. Sanki bunu yapmak için bu kadar uğraşmamızın tek sebebi o değilmiş gibi."

Gözlerim odanın diğer ucundaki oturma odasına kayıyor, Madden, Jesse ve Adam sohbet ediyorlar, ama onu gördüğümde gözlerinin zaten bana dikildiğini fark ediyorum. Bana göz kırpmıyor, birasını bana doğru kaldırıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Onun seni takip ettiğini bile bilmiyordum," diyor Nat.

"Ben de bilmiyordum, ama sanırım geçen ay bir ara takip etmiş olmalı. Pek dikkat etmiyorum, o yüzden emin değilim."

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de," diyor Wren. Sonra bir mesaj alıyor ve ayağa kalkarak telefonunu sallıyor. "Aman Tanrım, zamanı geldi!"

Ayağa kalkıp ılık atıyorum, göğsümde biriken heyecan sinirimi yok ediyor. Erkekler gülüyor ama ayağa kalkıyorlar ve hepimiz aşağı iniyoruz. Aşağı indiğimizde, Wren ve Adam projektöre bağlı bilgisayara yönelirken ben ekranın önünde, kızlara dönük duruyorum. Jesse merdivenlerin yanında durmuş, telefonunu Emma'ya doğrultmuş.

"Tamam, bu gece için son bir sürprizimiz var, Wren teyzenizden bir hediye," diyorum geniş bir gülümsemeyle, bunun şimdiye kadarki en efsanevi doğum günü partisi olacağını bilerek.

Bu partiyi *asla* geçemeyeceğiz, bu kesin, ama denemekten keyif alacağım.

"Adam bazı bağlantılarını kullanarak bir arkadaşını aradı," diye başlıyor Wren, yanıma gelerek. Emma nefesini tutarken, gözleri fal taşı gibi açılır ve yüzünde bir gülümseme belirir. Etrafındaki kızlar birbirlerine şaşkın şaşkın bakarken, Wren devam eder. "Ve ona söylediğinde..."

"OLAMAZ," diye bağıır Emma, Wren devam etmeden önce, ve Wren güler.

"Ona evde bir doğum günü kızı olduğunu söylediğinde, telefon edip merhaba demek istedi."

"*Olmaz!* Olmaz, olmaz, olmaz!" Emma ayağa kalkarak bağıırır. Arkadaşları hala şaşkın görünse de, artık gülümsüyorlar. Ama projektör ekranında Willa Stone'un konserinin sahne arkası videosu belirttiğinde, hepsi ılık atmaya başlar.

"Hey, Emma! Mutlu yıllar!" pop yıldızı kaos devam ederken el sallayarak diyor. Willa gülüyor ve bir süre sonra, Emma idolüyle birkaç dakika sohbet edebilsin diye sessizleşiyorlar. Odanın arkasından izlerken boğazımda bir yumru oluşuyor ve bakışlarımı Jesse'ye çevirdiğimde, kızının samimi ve mutlak sevincini izlerken onun da gözlerinin şüpheli bir şekilde parladığını görüyorum.

Wren, Emma'nın doğum günü için imzalı bir albüm alabilme ihtimalini araştırması için Adam'dan yardım istedi. Ancak Adam, daha önce *hiç* yapmadığı bir şey olan bu ricada bulunduğunda, Willa bu fırsatı hemen değerlendirdi. Sadece kızlarla hızlı bir video görüşmesi ayarlamakla kalmadı, aynı zamanda konserinin ön sıradan canlı yayını da ayarladı ve konserin ortasında Emma'ya bir selam gönderdi. Bu selam, kızlara yansıtılacak. Hediye çantalarında nispeten işe yaramaz ama yine de çok eğlenceli VIP boyunlukları, imzalı albümler ve Willa'nın ekibinin bir gecede gönderdiği tur sweatshirtleri var.

Bir kez daha, bunu *asla* geçemeyeceğiz.

Görüşme bittiğinde, Wren hediye çantalarını dağıtırken ve Adam konserin beş dakika sonra başlayacağı için canlı yayının çalıştığından emin olurken, kızlar çığlık atıp kıkırdıyorlardı. Emma odada dolaşarak, şaşkın bir ifadeyle doğrudan bana geldi.

"Buna inanamıyorum," diyor.

"Mutlu musun?" diye soruyorum. Başını sallıyor, sonra bana yaklaşıp beni sıkıca kucaklayarak beni şaşırtıyor.

"Teşekkürler, Hallie," diyor, sözlerini göğsüme fısıldayarak. Ben de ona sarılırım, elim saçlarını okşar ve bana baktığında gözlerinde parlayan gözyaşları görürüm, benim gözlerimde de aynı gözyaşlarının olduğunu biliyorum. "Teşekkürler. Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günüm."

"Ne zaman istersen, kızım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Titrek bir nefes alıp onu tekrar sıkıca kucakladım ve omzunun üzerinden babasına baktığımda, telefonunu kaldırmış, tüm anı kaydediyordu.

O gece, kahvaltayı hazırlamak için erken kalkabilmek için King'lerin evindeki misafir odasında uyuyorum. Genellikle Wren ve ben, o taşındığından beri King'lerin dokunmadığı tek çocuk odası olan onun yatak odasında kalırdık, ama o Adam'ı kandırıp onunla birlikte kalmasını sağladı, bu yüzden misafir odasında tek başıma kalıyorum.

Misafir odası eskiden Jesse'nin odasıydı ve bu ironiyi ben de fark ettim.

Yatakta uzanmış, çok heyecanlı bir şekilde söz konusu adama mesaj atıyorum. Sürprizlerle dolu ve itiraf etmeliyim ki, çok fazla şekerin olduğu başarılı bir gecenin sonunda, kapı neredeyse hiç ses çıkarmadan çalınır ve gıcırdayarak açılır. Jesse başını içeri sokar, dudaklarında geniş bir gülümseme vardır.

"Selam," diyorum, o kapıyı arkasında kapatıp kilitlerken. Tişört ve eşofman giymiş, eşofmanını yere atıp odanın karşısına geçiyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yatmaya."

"Hayır, yatmayacaksın," diyorum, ama beni duymazdan geliyor ve arkamdan yatağa giriyor. "Jesse!" Kollarını bana doluyor, sırtımı göğsüne çekiyor ve

battaniyeyi üzerimize çekiyor. "Şşş.

Yatma zamanı."

Gülümsemeyi bastırarak, kararlı bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum. "Jesse, bu çok aptalca.

Biri bizi bulacak!"

"Kapı kilitli ve alarmı kurdum. Sorun olmaz." Bana daha sıkı sarılır ve boynuma bir öpücük kondurur. Direnişim erimeye başlar; yakınlığı çok hoş, sıcaklığı çok sakinleştirici.

"Jesse..."

Beni kesince, sözlerinden alaycı ton kaybolur, sesi biraz boğuklaşır.

"Sadece sana sarılmam lazım, Hal. Günü kurtardın ve kızımı sevdiğin, bu duyguyla ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir an geçtikten sonra konuşurum ve onun kollarında biraz daha derinlere sokulurum. "Ailenin çatısı altında cinsel arzularını gidermene yardım etmeyeceğim. Sonunda benimle yatacak olsan bile."

O, bıyığı boynuma sürtünerek gülerek başını salladı.

"Tanrım, Hallie. Bir dakika ciddi olmamı sağlayamaz mısın? Minnettarlığımı kastettim. Sana çok minnettarım ve bu beni çok etkiliyor."

Onun sözleri ve samimiyeti, daha fazla şaka ya da itiraz yapmamı engelledi.

"Emma ve ben şanslıyız. Yanımızda birçok insan var ve her zaman da vardı. Ailem, kız kardeşim ve erkek kardeşim... Kim bana uzun vadede bu ilişkinin yürümeyeceğini söylediği andan itibaren ve ondan çok önce de her zaman yanımda oldular. Yıllarca suçluluk, stres ve Kim'in uyarılığının sonuçlarıyla mücadele ettim. Kızımı teselli etmek, ağlarken ona sarılmak ya da öfkesini dinlemek zorunda kaldım. Ama son zamanlara kadar bunu benimle birlikte yapacak kimse yoktu."

Nefesim kesildi, kulaklarım çınladı, o ise dünyamı altüst etmeye devam etti.

"Son zamanlarda tek düşünebildiğim, sana sahip olduğumuz için şanslı olduğumuz, Hal," diye fısıldadı. Ve ilk kez, onun ailesini, kız kardeşini veya Kings ailesini kastetmediğini anladım.

Kendisini ve Emma'yı kastediyor. Onların küçük birliğini. Beni korkutmadan yavaşça davet etmeye çalıştığı birliği. Başımı omzuna yaslayıp derin bir nefes alıyorum ve başımı sallayarak o anda yapabileceğim en iyi şeyi yapıyorum.

"Ben de, Jesse." Elleri bileğimi sıktığında, omuzları tuttuğu gerginliğin bir kısmını bıraktığında, söylemediğim her şeyi bildiğini anlıyorum.

"Biliyor musun, bu yatak odasında hiç kız arkadaşım olmadı," diyor bir süre sonra ve ben biraz gülüyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, çünkü bu beni gerçekten şaşırtıyor. Başını sallıyor, dudakları nabzımın üzerinde kayıyor ve istemeden de olsa nabzım hızlanmaya başlıyor.

"Dalga mı geçiyorsun? Annemin onu burada benimle bulup öfkelenme ihtimalini göze alabilir miyim?"

"Oh, ama şimdi sorun yok mu?" diye sahte bir öfkeyle soruyorum.

"Birincisi, ben otuz iki yaşındayım, yani en kötü ihtimalle bana hayal kırıklığına uğradığını söyler."

"Yine de ölümcül bir darbe," diyorum gülerek, çünkü herkes Bayan King'in hayal kırıklığının öfkesinden daha kötü olduğunu bilir ve onun hayal kırıklığı bana da yansıyor.

"İkincisi, beni burada bulsa, kesinlikle seni değil, beni suçlardı. Seni yoldan çıkardığımı düşünürdü."

"Keşke" diye mırıldanıyorum. O tekrar gülüyor ve dudaklarını boynuma bastırıyor. "Başka bir zaman" diye mırıldanıyor. "İşler daha oturunca, eğer gerçekten istersen, çocukluğumun geçtiği yatak odasında sevişiriz."

"Sözler, sözler," derim, iç çekerek, sonra esneyerek. Son bir kez güler, dudaklarını başımın arkasına bastırır ve bizi battaniyenin içine daha da sokar.

"Uyu, Hallie."

Ve itiraz etmem gerekse de, onu kovmam gerekse de, yapmıyorum. Bunun yerine, Jesse'nin kollarında uykuya dalıyorum ve ancak, gizlice çıkabilmek için çok erken saatte kurduğu alarm çaldığında uyanıyorum.

YİRMİ YEDİ

Adam'ın doğum günü için Killington'a gitmeden önceki hafta, rutinimize devam ediyoruz. Her gün, Emma ve ben okuldan sonra takılıp akşam yemeği hazırlıyoruz. Jesse eve geldiğinde, Emma benim de kalıp yemeği denemem için ısrar ediyor, Jesse de bunun gerekli olduğunu kabul ediyor, sanki benim gibi, kızının kendi yöntemleriyle bizi bir araya getirmeye çalıştığını fark etmiş gibi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Her gece, beni kanepede birlikte film izlemeye ikna eder, ama filmi izlemeye pek fırsatımız olmaz çünkü kısa süre sonra kaçınılmaz olarak yatay pozisyona geçip öpüşmeye başlarız. Her gece, ateşli öpücüklerden öteye geçmemesi için elinden geleni yapmaya çalışırım.

Her gece, işler çok iyiye gitmeden beni durdurur, yumuşak sözler ve nazik dokunuşlarla bana çok hızlı hareket etmediğini, ben hazır olana kadar bekleyeceğini söyler. Sonra gecenin geri kalanını birbirimize sarılarak ve her şey hakkında ve hiçbir şey hakkında konuşarak geçiririz.

Onun yönteminden rahatsız olmak istiyorum, ama gerçek şu ki, her gece, bu başarısızlık korkum azalıyor ve ona olan ihtiyacım artıyor, bu yüzden belki de o gerçekten ne yaptığını biliyor.

Ama şu anda, onun dudakları benim dudaklarımın üzerinde dolaşırken, nefes nefese ve muhtaçken, bu kabullenme hiçbir yerde yok.

Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına *ihtiyacım var*. Anneleri diğer odadayken öpüşen azgın bir ergen gibi hissediyorum, ama ben liseden mezun olalı on yıl oldu ve Jesse'nin bir çocuğu var. Ama ne zaman daha fazlasını istesem, Jesse beni durduruyor.

Şu anda olduğu gibi, dudakları kulağıma doğru kayıyor ve kulak halkalarımı ısırtıyor, beni orada ısırtıyor ve içime sıcaklık gönderiyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, elimle aramıza girip ona ya da belki kendime dokunmak için kayıyorum, bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil, ama parmakları bileğimi kavırıyor ve başını sallıyor.

"Hayır, bebeğim. Bu gece olmaz." Bana yumuşak bir şekilde bakıyor, sinirli değil, ama elini hareket ettirirken, başparmağı alt dudağımın üzerinde gezerken, dünyadaki tüm sabırla. "Daha fazlası için dünyadaki tüm zamanımız var. Aramızda bir şey olduğunu kabul etmeye hazır olana kadar işleri aceleye getirmeyeceğim."

Gözlerimi devirdim. Bu fikir hala içimi gergin bir enerjiyle dolduruyor, ama son zamanlarda bu his daha az keskin, ona olan ihtiyacım ve itiraf etmeliyim ki, henüz bunu söylemeye hazır olmasam da, son zamanlarda ona benim için ne kadar değerli olduğunu herkese göstermek istemem bu hissi gölgeliyor.

Bu gelişme, Emma'nın doğum günü partisinde, kendimi Jesse'ye çekildiğimi ve birden fazla kez ona dokunmaktan veya onu öpmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldığımı fark ettiğimde sürpriz olarak geldi. Durum daha da kötüleşti.

"Şu anda aramızda olan şey senin ereksiyonun," diyorum, yumuşak ve baştan çıkarıcı bir sesle, kalçalarımı onun kalçalarına sürtmeye çalışarak.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor, ne yazık ki tuzağına düşmüyor ve ben bir kez daha yenilgiyi kabul ederek inliyorum.

"Her gece benimle öpüşüyorsun," diyorum, otururken, Jesse de beni takip ediyor. Saçları benim ellerimden dolayı dağınık ve eminim benimkiler de aynı şekilde dağınıktır.

"Bundan memnun değil misin?" diye soruyor ve sözleri samimi geliyor, ama yüzünde sanki cevabı zaten biliyormuş gibi bir gülümseme var.

"Hayır? Evet? Belki?" diye soruyorum ve o bana eğlenerek kaşlarını kaldırıyor. Belli ki benim acı çekmemden hoşlanıyor. "Evet." "Bundan memnun değil misin?"

"Seninle sadece bunu yapacağın için mutsuzum." O zaman sırtıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor ve benim bakışlarım sertleşiyor. "Bundan bu kadar memnun görünmeyi kes!"

"Yapamam. Senin bu kadar sinirlenmene inanılmaz derecede memnunum."

"Planın bu mu o zaman? Ben sıkılana kadar gençler gibi öpüşmek mi?" Yüzü ciddileşir, başını sallar ve elimi tutmak için uzanır.

"Hallie, ikimizin de seksin sağduyumuzu bulanıklaştırdığını düşünmesini ve bunu sahip olduklarımızı sorgulamak için kullanmasını istemiyorum. Biz sonsuza kadar sürececek bir temel inşa ediyoruz, Hallie."

Sözleri göğsüme yerleşir, ama geçen hafta, geçen ayın ardından, ilk başladığı zamanki kadar korkutucu gelmezler.

Ancak ona bunu söylemiyorum, çünkü yönteminin gerçekten işe yaradığını fark etmesini istemiyorum.

"Sinir bozucusun," diye mırıldanıyorum, o da gülüyor ama uzanıp beni kucağına çekiyor. Bacaklarım onun üzerine uzanıyor, o da saçlarımı yüzümden çekip yüzümü avuçluyor.

"Sikişmek için önümüzde koca bir ömür var, Hallie."

"Sikişmek zorunda bile değiliz!" diyorum ve vücudumun merkezi hala sert olan penisine yaslanacak şekilde yer değiştiriyorum. "Başka şeyler de yapabiliriz."

"Hallie," diye uyarıyor, ama bacaklarımın arasında o kadar iyi hissettiriyor ki, itirazlarını umursamaya karar veriyorum. Şu anda değil. İhtiyacım olanı alıp yine de onun kurallarına uyabileceğim bir zamanda değil.

"Peki," diye mırıldanıyorum, daha çok kendime. "Kendime bakabilirim."

"Hallie." Sesi uyarıcı, ama kafamda oluşan fikir gittikçe daha çok hoşuma gidiyor. Sadece işleri kendi ellerime almam, ihtiyacım olan şeyi almam gerekiyor. O beni istediği yöne itiyor, o zaman ben de onu istediğim yöne itemez miyim?

Hareket ediyorum, altımda, eşofmanının içindeki sertliğine nazikçe sürtünüyorum ve dudaklarımdan ağır bir nefes çıkıyor. İnce siyah yoga pantolonum ve ipeksi iç çamaşırım var, bunları kesinlikle onun sonunda daha ileri gitmeye karar vermesi ihtimaline karşı giymedim ve şimdi üzerimde duruşlarına minnettarım. Ellerim omuzlarına gider, kendimi kaldırmak ve yeniden ayarlamak için bastırırım ve kalın uzunluğu tam ihtiyacım olan yere yerleşirken dudaklarımdan bir inilti çıkar. Ellerimi çenesine doğru hareket ettiririm, avuçlarımla kavrar ve ona öpüşmek için eğilirim, başladığımız şeye devam etmek için. Öpücüğü hevesle kabul eder ve beni durdurmadığını fark ettiğimde, zevkten çılgık atmamak için kendimi zor tutarım.

Bunun yerine, dili benimkiyle dolanıyor, hiç sönmeyen ateşi körüklüyor ve yavaşça kalçalarım onun üzerinde sallanmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, öpüşmeyi keserek, elleri kalçalarıma kayıyor, ama beni durdurmuyor. Ellerini orada tutuyor, ben kalçalarımı tekrar salladığımda parmakları sıkışıyor, penisinin başı aşırı duyarlı klitorisimi okşuyor. Cevap vermeden önce nefesim kesiliyor, kalçalarım tekrar sallanıyor.

"Kendime bakıyorum," diye fısıldayarak karşılık veriyorum ve tekrar ona doğru eğilip daha derin bir öpücük veriyorum. Kalçamdaki el beni daha sıkı kavrar, diğer eli sırtımda yukarı doğru kayıyor ve başımın arkasında saçlarıma dolanıyor, o da ağzıma inleyerek karşılık veriyor.

Öpüşürken zaferle gülümsemeden edemiyorum, ama bir sonraki cümlemi söylerken kalçalarımı geriye doğru eğdiğimde, gülümseme yumuşak bir iniltiye dönüşüyor.

"Siktir, Hallie," diye inliyor Jesse ağzıma. "Siktir." İkincisi daha acı dolu, daha muhtaç geliyor ve beni daha da tahrik ediyor.

"Ben daha fazlasıyım..." Beklenmedik bir şekilde zevk beni sararken nefesim kesildi. Bir haftalık ön sevişmeden sonra zaten çok yakındım. "Sikişmekten daha fazlası. Reddeden sensin."

"Hayır, hayır. Bu mükemmel. Hiç şikayet etmiyorum. Bu en güzel işkence."

Beni durdurmayacak.

Bu farkındalıkla ihtiyaç ve ateş içimi kaplar ve kalçalarım daha hızlı hareket etmeye başlar, ihtiyacım olanı tereddüt etmeden alır. Başımı geriye atar, düşük sesle inlerim ve o da başını öne eğerek boğazıma, göğsüme, ulaşabildiği her açık cilde öpücükler kondurur.

"Siktir, çok güzelsin," diye boynuma inliyor. "İnleyip beni kullanıyorsun. Siktir Hallie." Kalçalarım daha hızlı sallanıyor, nefesim kısılıyor, bacaklarımın arasında zevk artıyor.

"Sen devralabilirsin," diye nefes nefese söylerim, kapalı dudaklarımın arasından yüzündeki acı dolu zevki izlerim.

"Ve gösteriyi kaçırmak mı? Hayır, siktir git."

Eli bir anlığına kalçamdan ayrılır, göğüslerimin üzerine kayar, sonra fikrini değiştirir ve tekrar kalçama döner. Sanki kendine koyduğu sınırları hatırlatmak istercesine, beni öncekinden daha sert bir şekilde kavrar. Gerçekten pes edeceğini, bunun dengeleri benim lehime çevireceğini ve beni sikeceğini düşünmüştüm, ama görünüşe göre Jesse King çok daha güçlü bir adamın iradesine sahip.

"Siktir," diye inliyor, ben hareket ederken kalçalarını kaldırıyor, zevkimi kovalıyor. Ellerim göğüslerimi avuçlamak için kayıyor, giydiğim ince sütyen meme uçlarımı okşarken neredeyse hiç direnç göstermiyor. Gözleri büyülenmiş bir şekilde izliyor, çenesi gevşemiş, nefes nefese, ve sadece bu bakış bile beni daha da tahrik ediyor.

"Boşalacağım," diye fısıldıyorum, gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor, tatmin edilememiş bir arzuyla yanıyor. Eli yukarı kalkıyor, başımın arkasını kavrayıp beni kendine çekiyor, alnım alnına değene kadar, gözlerimden hiç ayrılmadan.

"Ben de," diye itiraf ediyor, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Onun da benim kadar kaybolmuş olduğunu, o kadar uzaklaşmış ve o kadar muhtaç olduğunu, sanki lanet olası bir ergen gibi, pantolonuna boşalmak üzere olduğunu

, yoksa öpücük, ihtiyaç ve arzu ve tam olarak adlandıramadığım ama yine de orada olduğunu bildiğim, dudaklarından dudaklarıma akan bir şey mi, bilmiyorum, ama ben boşalıyorum, gözlerimin arkasında ışıklar parlıyor.

Derin, zevk dolu bir inilti dudaklarından çıkıyor ve elleri kalçalarıma kayıyor, beni üzerine bastırıyor, daha sıkı çekiyor, ben parçalanırken, zevk dalgaları üstüme üstüme çöküyor. Sonunda, dalgalar azalıyor ve vücudum gevşiyor. Jesse'nin başı omzuma düşüyor ve ben gerçekliğe geri dönerken nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Jesse King'i boşalana kadar kuru bir şekilde becerdim ve sanırım onu pantolonuna boşaltmış olabilirim.

Daha da önemlisi, bu hayatımın en ateşli cinsel deneyimiydi.

"Lise gibi, ha?" diye gülerek soruyorum ve o da gülüyor. "Bunun bir seçenek olduğunu bilseydim, her gece yapardım."

Kafasını salladı. "Bu bir daha olamaz, Hallie."

Yüzüm düşerken geri çekildim, panik beni sardı. "Bu..."

"Bu lanet olasıca olağanüstüydü ve sen benim olduğumu kabul ettikten sonra, bu şansa, bize bir şans vermeyi kabul ettikten sonra, eğer istediğin buysa, her gece bunu yapmana izin vereceğim. Beni on beş yaşındaymışım gibi pantolonuma boşaltmak mı istiyorsun? O güzel sesleri tekrar çıkarabildiğin sürece, yap gitsin."

Hiç olmadığım kadar sert boşaldım, ama yine de amım sıkılaşıyor. O bunu hissediyor, sanki Hallie'nin amına dair bir tür altıncı hissi varmış gibi, ve dudaklarında kötücül, çocuksu bir gülümseme yayılıyor.

"Ama sen buna hazır olana kadar. Birlikte olmaya, Wren'e, Madden'a, aileme ve sonunda kızıma söylemeye hazır olana kadar, hayır. Bunu yapmayacağız. Suyu bulandırmayacağız."

Hareket etmeye, uzaklaşmaya çalışıyorum, ama kolu sırtımda, beni kendine yakın tutuyor. Bu, düşüncelerimle ve korkularımla yüzleşmemi sağlıyor. Katil orgazmın getirdiği sakinlik mi, onun yakınlığı mı, yoksa tamamen başka bir şey mi bilmiyorum, ama nedense başımı boynuna yaslayıp ona fısıldıyorum.

"Buna hazır değilim," itiraf ediyorum, sonra ekliyorum, "henüz."

Elini çeneme getirip yüzümü kaldırıyor, böylece yüzünü yüzüme bastırabiliyor. "Bekleyebilirim, Hallie." Beni tekrar öpüyor ve nazikçe bastırmasıyla, kalan panik azalıyor, yerine sıcaklık ve şefkat geliyor. "Şimdi, sakıncası yoksa gidip bunu temizleyeceğim."

Ağırlığın hafiflemesine minnettar olarak gülümsüyorum. "Ne, oturmak istemiyor musun?"

O kahkahayla güler, beni kolaylıkla kaldırır ve kanepeye atar. Ben otururken o ayakta durur ve terli giysisindeki ıslak lekeyi garip bir gururla izler. Ama saate bakıp saatin neredeyse on bir olduğunu görünce iç geçiririm.

"Aslında gitmem gerek," derim pişmanlıkla ve bir an geçer, sonra beni kaldırıp kendine doğru çeker ve sıkıca sarılır.

"Geceyi burada geçir," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Jesse..." diye başlıyorum, çünkü bu, *işleri yavaştan almakla* tam tersi bir şey.

"Alarmı kurarım." Başımı eğiyorum ve konuşmadan önce yüzü çok samimi, çok yumuşak bir ifadeye bürünüyor. "İstersen kanepede kalabiliriz. Seni sadece kucaklamak istiyorum, Hallie."

Bu, Emma'nın partisinden sonraki geceki yalvarışına benziyor. "O uyanmadan beni uyandıracığına söz verir misin?" O, sanki dondurma karşılığında odasını temizleyeceğine söz veren küçük bir çocuk gibi. Küçük bir kahkaha atıp başımı sallarım. "Kanepede uyumak istemiyorum." Ayağa kalktım ve yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Yatağa gidelim, Jesse."

Sonra elini tutup onu odasına götürdüm.

YİRMİ SEKİZ

Cuma günü, Wren işten yarım gün izin alır ve iki arabaya binip Vermont'a doğru yola çıkarız. Madden ve Adam arabaları sürer. Jesse'nin sürmemeyi tercih etmesine şaşıyorum, ama o da arkada benimle, Madden ve Nat da önde oturunca, Nat'in arkada araba tuttuğu için bunun daha mantıklı olduğunu anlarım. Yol boyunca bana dokunmak için bahaneler bulur.

Saat dörtte otele varıyoruz ve Adam'ın nezaketle ödediği otel odasına yerleştikten sonra, Wren bana ve Nat'e, akşam yemeği ve otelin barında geçireceğimiz gece için giyinip makyaj yapmak üzere odalarına gelmemiz için yalvarır. Üçümüz giyinirken gülüp kıkırdayarak eğlenceli ve saçma sapan vakit geçiriyoruz. Nat, kuaförden gelen bir telefonu cevaplamak için odadan çıkar ve biraz sonra Adam odaya geri döner.

"Çok güzelsin," diyor ve Wren'i sıkı bordo elbisesini inceledikten sonra kollarına alıyor. Dudaklarını onun dudaklarına bastırıyor ve en iyi arkadaşımın yanakları kızarıyor, göğsüne bastırıyor.

"Adam!" diye kıkırdayarak söylüyor. "Makyajımı bozacaksın!"

"Bana uyar," diye mırıldanır ve Wren'in gözleri fal taşı gibi açılır.

"Hallie geldi!" diye fısıldar ve ben de ipucunu anlayarak gülerek ayağa kalkarım.

"Tamam, o halde ben lobide bekliyorum." "On dakika sonra aşağıda buluşuruz," diyor Wren, dudağını ısırarak. "Kırk dakika olsun," diyor Adam.

"Adam!" der ve göğsüne vurur. "Herkes senin için burada!"

"Bu benim doğum günü gezim, Birdie. Eminim herkes kız arkadaşımın biraz yalnız kalmak istememi anlayacaktır."

"Yine de kaba bir davranış!"

Kafamı sallayıp onların şakalarına gülüyorum.

"Sorun yok, Wren, birlikte vakit geçirmenin tadını çıkarın. Bir saat boyunca kimse sizi rahatsız etmesin diye bakacağım."

"Sen benim en sevdiğim kişisin, Hallie. Bunu unutma."

"Evet, evet, evet," diyerek el sallıyorum ve dışarı çıkarım, ağır kapı arkamda gürültüyle kapanır.

Kafamı sallayarak koridorda ilerlerken, kardeşim odasından çıktığında duruyorum. Adam'ın Colt'u hafta sonu barı müdür yardımcısının ellerine bırakmaya nasıl ikna ettiğini hala bilmiyorum, ama minnettarım. Kardeşimin iş dışında en son ne zaman eğlendiğini hatırlamıyorum. Geniş bir gülümsemeyle, bana yetişmemi bekliyor ve sonra kolunu omzuma atıyor.

"Selam Hal. Nereye gidiyorsun?"

"Aşağıya. Wren'le hazırlanıyordum ama birbirlerine dokunmaya başladılar ve, şey, bilirsin."

Colt, anlayan bir bakışla başını salladı. "O zaman akşam yemeğinden önce en sevdiğim kız kardeşimle bir şeyler içebilirim galiba."

Ona gülümseyerek bakıyorum, kardeşimle vakit geçirmeyi özlediğim için içim ısınmış durumda, sonra birlikte lobi barına gidiyoruz.

Bunun olacağını bilmeliydim, ama tatil coşkusu içindeyim, ya da belki de rakımdan dolayıdır, ama köşedeki bar masasına oturmamızdan beş dakika sonra, o saldırıya geçer.

"Emma ve Jesse ile çok zaman geçirdiğini duydum," diyor ve ben vücudumu gevşek tutmaya, fazla gergin olmamaya zorluyorum, çünkü beni okuyabilen biri varsa, o da Colton'dır.

"Evet, Wren Paris'teyken ona göz kulak oldum."

O başını sallıyor, bir yudum bira içer ve gözlerini benden ayırmaz.

"Söylentilere göre oraya sık sık gidiyormuşsun."

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıyorum. "Nerede dolaşıyor?" O sırtıyor. "Madden."

Çenemi sıkıştırıp, sinirli bir iç çekişle başımı sallıyorum. "Madden'ın ağzı çok bozuk," derim ve içkimin büyük bir yudumunu alırım. Kötü bir hareket, çünkü Colton bu fırsatı bir sonraki hamlesini yapmak için kullanır.

"En sonunda en iyi arkadaşının kardeşine aşık olduğunu kabul edecek misin?"

"Ne..." diye başlıyorum, ama yüzü o kadar samimi, o kadar nazik ve yargılayıcı değil ki, itirazımda, inkarımda tereddüt ediyorum.

Bir noktada bir seçim yapmak zorunda kalacağım ve bu seçimin, hızlıca yapıldığında, Jesse'yi asla bırakmayacağımı fark ediyorum. Sonunda, herkese söylemeden önce bunu birine itiraf edersem, her şey ortaya çıkacak ve Colton en güvenli kişi.

"Bence aşk biraz abartılı bir kelime," diye mırıldanıyorum, ama bu günlerde bunun doğru olup olmadığını gerçekten bilmiyorum.

Kardeşimin yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, sanki itiraf için daha fazla uğraşması gerekeceğini düşünmüş gibi, ama çabucak toparlanır, kollarını göğsünde kavuşturur ve arkasına yaslanır.

"Yani birlikte misiniz?" diye sorar, beni süzer.

"Değiliz... Bilmiyorum. Onunla arkadaşlık artı fayda ilişkisi kurmaya çalışıyorum, ama o buna sıcak bakmıyor. Ya hep ya hiç istiyor."

Colton kısa bir kahkaha attı. "O Jesse King. Bu beni hiç şaşırtmadı. Yani, sadece arkadaşlık arayan sensin?"

Onun sözlerindeki şüpheyi önemsemiyorum.

"Ben... Bilmiyorum. Onu çok seviyorum, elbette. Ama bu... karmaşık bir durum."

"Siz ikinizin bir araya gelmesi, Holly Ridge'in gördüğü en karmaşık olmayan ilişki olurdu sanki. Sen zaten bir King'sin."

"Sorun da bu," diyorum başımı sallayarak ve iç çekerek. Kardeşim kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ama başka bir şey söylemiyor. "Wren benim en iyi arkadaşım, arkadaşımdan çok kardeşim gibi. Onun ailesi benim için kendi ailemden daha çok aile gibi. Onlar için çalışıyorum ve Madden'la birlikte çalışıyorum. Kahretsin, onların mülkünde yaşıyorum."

"Tamam..." diye cevap veriyor, sanki anlamamış gibi, ama yüzünden anladığını anlayabiliyorum. Her zamanki gibi, benim bunu yüksek sesle söylememi bekliyor. Tam bir barmen olan bu adam, yarı terapisttir, her zaman senin tüm düşüncelerini işleyip sindirmeni bekler, sonra kendi düşüncelerini ekler. "Yani, Wren ve diğerlerinin kızacağından mı korkuyorsun?"

"Hayır," diyorum boğuk bir kahkaha atarak ve başımı sallayarak. "Dalga mı geçiyorsun? Wren sevinçten dans ederdi. Çocukken, onun gerçek kız kardeşi olabilmem için onlardan biriyle evlenmemi planlamıştık."

"Jesse iyi bir seçim. Madden'ı canlı canlı yerdin," diyor gülerek, ben de gülüyorum, sonra onaylayarak başımı sallıyorum ve Jesse'nin bunu nasıl fark etmediğini merak ediyorum.

"Aynen öyle," derim derin bir nefes alarak. "Ama ona Jesse ile aramızda bir şey olduğunu ve çıkmaya başladığımızı söylersem, çok sevinecek. Muhtemelen düşünümüzü planlamaya başlayacak ve Bayan King de ona katılacak, en azından oğullarından birinin yuva kurduğuna sevinecek." Colt, bunun doğru olduğunu bilerek başını sallar. Madden ile aynı sınıftaydı ve her iki çocukla da hep arkadaş olmuştur, bu yüzden Bayan King'in dertlerini çok iyi bilir. "Peki ya bittiğinde ne olacak? Ayrılırsak ya da düşündüğümüz gibi yürümediğine karar verip bittirirsek ne olacak?"

Başını eğerek değerlendirir.

"*Ne zaman* diye sormuş olman ilginç, *eğer diye* sormamış olman," der bir süre sonra ve ben gözlerimi deviririm.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Öyle mi?" Ona sert bir bakış atarak, o eklemmeden önce ona kendi ilacını tattırırım. "Sadece, senin içgüdünün, her şeyin yoluna gireceğini ve herkesin sonsuza kadar mutlu olacağını düşünmemesi ilginç, sence de öyle değil mi?"

"Mutlu, sevgi dolu bir ilişkinin en iyi örneğini görmüş değilim," diyorum fısıldayarak, parmağımla bardağın kenarındaki buğuyu oynatarak.

"Bay ve Bayan King mi?" diye sorar, keskin bir bakışla. "Onlarıki tuhaf bir ilişki, olması gereken bir şey." Omuz silker. "Adam ve Wren oldukça mükemmeller."

"Üç ay önce çıkmaya başladılar. Ayrıca Wren, herkese her şeyi veren bir peri prensesi. En muhteşem mutluluğu hak ediyor."

"Sen hak etmiyor musun?" Soru o kadar hızlı geliyor ki, sanki sormak için bekliyormuş gibi, ve bu benim savunmamı daha da güçlendiriyor.

"Bu ne, terapi mi?" Bana sert bir bakışla bakar ve ben ona durumumu anlaması için açıklamaya çalışırım. "Mantıklı olmalıyım, Colton. Belki bitmez, ama biterse ne olur? Biterse ve her şeyi mahvederse ne olur? Hepsini kaybederim." Yüzü yumuşar, eğilir, masanın üzerinden uzanıp elimi tutar ve sıkar.

"Bence hayatını yaşamak mı yoksa kendini güvende tutmak mı istediğine karar vermelisin, Hallie. Yetişkin hayatının çoğunda ikincisini yaptığın açık, ama mutlu muydun?" Odamdaki vizyon panolarını düşünüyorum,

hepsi iddialı ve heyecan verici, ama tamamlanmamış. Bazıları tamamen ulaşılabilir oldukları için işaretlenmemişken, diğerleri ise denemeye çok korktuğum için işaretlenmemiş.

"Gerçek şu ki, bir şeyin sonsuza kadar süreceğini asla bilemezsin. Potansiyel kötülüğü ararsan, her zaman bulursun. Bazen sadece atlaman ve sonsuza kadar süreceğine inanman gerekir." Onun sözleri kalbimi hızla attırıyor. "Söz, umut... aşkın özü bu değil mi? *Hayatın* özü bu değil mi? Sonsuza kadar süreceği sözü verilmeyeceğini bilmek, bunun seni mahvedebileceğini bilmek ve yine de ona ulaşmaya güvenmek?"

Aniden, sanki yeni bir kapı açılmış gibi, farkında olmadığım yeni bir seçenek ortaya çıktı. Sadece evet deyip hayatımın geri kalanında endişelenmek ya da hayır deyip pişman olmak değil. Evet deyip seçimime güvenmek de var. Evet deyip, kayarsam Jesse'nin düşmeden beni yakalayacağına güvenmek.

Ve kendime bunu sorduğumda, Jesse'nin beni yakalayacağına güvenip güvenemeyeceğimi sorduğumda, cevap açık.

Her zaman öyleydi.

Onun sözlerini ve yeni fark ettiğim şeyi düşünürken, konuşmak üzereyken tanıdık bir ses duyuyorum. Dönüp baktığımda, üç Kralın yanı sıra Nat ve Adam'ın da dahil olduğu herkesin bize doğru geldiğini görüyorum ve gülümsüyorum.

Break TK

Wren kadar kötü olan kardeşim, o gece masadaki oturma düzenini değiştirerek Jesse'nin yanına oturmamı sağlar, ama şikâyet etmiyorum.

Şikâyet ettiğim tek şey, sürekli alay edilmesi.

Jesse'nin kolu sandalyemin arkasına rahatça uzanmış, bu onun için normal bir şey, ama ara sıra, cildine benimkine çok nazıkçe dokunuyor.

Omuzları açık süveter elbisenin çıplak omuzlarım.

Boynumun arkası.

Bir şekilde bunu o kadar ustaca yapıyor ki, masaya baktığımda kimse fark etmemiş. Ona her baktığımda, başını bana doğru çevirip gülümsüyor.

Gülümsüyor.

Bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve ben bundan nefret edemiyorum.

Yemeğin ortasında, masanın altında elimi onun bacağına koyuyorum ve bir an için tüm vücudu geriliyor, bu da dudaklarıma bir gülümseme getiriyor.

Nat'e konuşurken, onun bakışlarının üzerimde yakıcı olduğunu hissediyorum ve Nat bana en kurnaz, şüpheli bakışını atsa da, bunu görmezden geliyorum.

On dakika sonra, parmakları nazikçe kulak mememi okşadı, parmaklarının arkası küpelerimi okşadı ve içimi bir titreme kapladı. Bu yolculuğu nasıl atlatacağım merak ediyorum.

Akşam yemeği bittiğinde, hepimiz otelin barına gidip vakit geçirmeye karar verdik. Yolda, lobideki tuvalete uğradım, herkese oraya gitmelerini ve benim de oraya geleceğimi söyledim.

Tuvaletten çıkıp karanlık koridora adım attığımda, bir anda bileğimden bir el tutar ve beni gizli bir köşeye sürükler, sırtım duvara, vücudum onun vücudunun üstüne gelir. Çılgılık atmak için ağzımı açarım, ama sonra tanıdık bir odunsu koku, çam ve deri ve Jesse'nin kullandığı vücut şampuanı kokusu duyularımı doldurur.

Rahatladım ama göğsüne bir tokat attım. "Ne oluyor, Jesse?"

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum." Eli belimde sıcacık ve birdenbire kalbim hızla çarpmaya başlar, ama bu potansiyel bir kaçırılma paniğinden dolayı değildir. Tamamen farklı bir şeyden kaynaklanmaktadır.

"Beni delirtmeye mi çalışıyorsun, Hallie?" diye soruyor, başını eğip boğazımdaki nabzıma bir öpücük konduruyor.

"Seni nasıl delirtiyorum?" diye soruyorum, sesim nefes nefese çıkıyor.

"Öncelikle varlığımla." Sinirlenmeme rağmen, küçük bir gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sen delisin." "Senin için."

"Bana dokunmayı bile reddeden sensin," diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

"Buna ne diyorsun?" Eli kalçamda sıkılaşıyor, kalçaları benimkilere bastırıyor. Kalçamı ona doğru kaydırıyorum ve içini bir sıcaklık kaplıyor. Tıpkı Vermont'ta olduğumuz son seferki gibi, aramızdaki ihtiyaç gerginleşiyor. Jesse sorumluluklarından kurtulduğunda, biraz gevşiyor, sadece bir hafta sonu için de olsa, daha kaygısız hale geldikçe kısıtlamaları azalıyor gibi görünüyor. Bir an için bunu kendi lehime kullanabilir miyim diye düşünüyorum.

"Bana dokunma. Beni *kızdırıyorsun*, bunu bir süredir yapıyorsun. Bundan bıktım," diye somurtuyorum. Gözlerinde bir şey parlıyor ve ben başka bir şey söyleyemeden, sözleri aramızdaki küçük boşluğu dolduruyor.

"Siktir et."

Kafam karışır, ama ağzı açılıp dudaklarını benimkilere bastırınca bu karışıklık geçicidir. Sonra beni öper, sert ve derin, kanepede geçirdiğimiz geç saatler gibi değil. Yavaş, ateşli öpücükler değil, ama ihtiyaç duyulan, tüketen öpücükler: çok şey anlatan, er ya da geç alabileceğim bir şeyin vaadi. Ellerim boynunun arkasına gider, parmaklarım saçlarına girer, onu bana çekmek, daha fazlasını almak için. Beni öperken, hareket eder, uyluğu bacaklarımın arasına girer ve eli kalçalarımın altına gider, onları eğerek ona sürtünmem için. Bu his karşısında nefesim kesilir, karnımda bir sıcaklık dalgası yayılır, içime doğru kıvrılır.

"Jesse," diye fısıldıyorum.

"Sen benimsin, Hallie. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, ikimiz de o kadar çabuk çok daha fazla tatmin olacağız." Eli beni tekrar hareket ettiriyor, sürtünüyor, ben bir cevap bulmaya, onun sözlerini anlamaya çalışırken zihnimi bulanıklaştırıyor.

Ağzımı açıp tartışmak, onun yanıldığını söylemek, bu riski alamayacağımı söylemek için, ama kardeşimin sözleri her zamanki sağduyumun yerine zihnimde dolaşıyor, tipik paniğimi yatıştırıyor.

Ya haklıysa?

Ya bu, düşündüğüm kadar büyük bir risk değilse? İşler kötü biterse, Kings beni bir kenara atmazlar. Bu onların tarzı değil, öyle olsaydı, onları bu kadar yüceltmezdim, değil mi?

Ve bir yıl önce her şeyin başladığı otelin karanlık koridorunda, pes ediyorum. "Ya sen benimsin?" diye mırıldanıyorum.

Geniş bir gülümsemeyle, gülümsemesi ortamı aydınlatıyor. Her zamanki gibi, bir şekilde, sözlerimle ne demek istediğimi tam olarak anlıyor.

Onun zeytin dalını kabul etmesini bekliyorum. Beni omzuna atıp odasına götürmesini ya da en azından beni öpmesini.

Bunun yerine, geri adım atar ve beni soğuk, muhtaç ve hayal kırıklığına uğramış hissettirir.

"O zaman beni sahiplenmelisin, bebeğim."

Jesse uzaklaşır, beni düşüncelere dalmış ve bir an için kaygılanmış halde bırakır. Sersemlemiş ve tahrik olmuş bir halde, herkesin olduğu yere doğru yol alırım. Barın gürültüsüne rağmen, sanki beni hissetmiş gibi, Jesse başını çevirir ve dudaklarında en yakışıklı gülümseme yayılır. Gözlerimi deviririm, ama geceye devam etmek için grubumuza yaklaşıyorum. Şu anda önemli olan, arkadaşlarımız ve ailemizle vakit geçirmektir.

Karnımdaki ateşi birkaç saat daha körüklemek ne zararı olabilir ki?
Birbirimizin tadını çıkarmak için bütün gece vaktimiz var.

Hatta, hayatımızın geri kalanında da birlikte olacağımıza inanmaya başlıyorum. ARA tk

Bir saat sonra, içkilerimiz olmadan bar masasında otururken, Madden kardeşine döner ve yüzünde kararlılık belirir.

"Hadi Jess. Gidip kadınları arayalım."

Jesse, kardeşine aptalca bakarken kaşlarını çatıyor. "Arayalım mı?"

"Kadınları! Bu gece çocuğun yok ve yarın aceleyle
. İçinde biriken cinsel gerginliği atacak birini bulmak için mükemmel bir zaman."

Jesse, hepimizin oturduğu masayı taramadan önce bir an tereddüt eder ve sonra bana karar verir.

"Hadi ama Jesse! Bir kanat adamına ihtiyacım var," diyor Madden.

"Gerçekten de öyle," diyor Nat. "Madden kadın seçmekte berbat."

Masa gülüyor ve Colton ayağa kalkıyor.

"Hadi, gidip ona yardım edelim, Jesse." Sonra kardeşim bana anlamlı ve meydan okuyan bir bakış atar ve King kardeşleri bara doğru yönlendirir.

"Görünüşe göre çocuklar hedeflerini bulmuşlar," der Wren, on dakika sonra gülümseyerek.

dakika sonra gülümseyerek.

Onları özenle görmezden geliyordum, çok bariz davranıp sorularla uğraşmak istemiyordum, önümüzde uzun bir hafta sonu varken. Ayrıca, her şeye rağmen Jesse'ye güveniyordum. Benimle dalga geçip uğraşabilir, Madden'a yardım etmeye istekli olabilir, ama hepsi bu kadar.

"O çok tatlı," diyor Wren, ama ses tonunda tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey var. Ta ki yüzüne bakana kadar. "Sence de öyle değil mi, Hallie?"

O zaman anlıyorum. Her zaman herkes için endişelenen ve herkesin sevildiğini ve dahil edildiğini hissetmesini isteyen tatlı en iyi arkadaşım Wren, *benimle dalga* geçiyor.

Adam'ın gülümsemesi de Wren'inki kadar geniş ve Nat'e döndüğümde, "*söylemiştim*" bakışı atıyor ve haftalarca gizlice ve dikkat çekmeden davranmaya çalışmamın boşa gitmiş olabileceğini anlıyorum.

Ya da, daha büyük olasılıkla, sandığım kadar sinsi değilim.

Cevap vermiyorum. Bunun yerine, yanlarında duran kadınlardan birinin uzanıp Jesse'nin pazısına dokunduğunu izliyorum. Jesse geri çekiliyor ve kadına nazıkçe başını sallıyor, ama birdenbire ortaya çıkan sahiplenici yanımla bunu umursamıyor.

"Siktir et," diye fısıldarım, sonra tabureden kayarak onların yönüne doğru ilerlerim, ayakkabılarım fayanslara tıklayarak ses çıkarır. Sanırım arkamda Wren, Adam ve Nat'in güldüğünü duyuyorum, ama buna odaklanamıyorum. Aniden, tünel görüşüm oluyor. Tek görebildiğim, Jesse'nin başka bir kadınla durduğu, kadının ona çok açık bir şekilde ilgi duyduğu. Kibar bir kahkaha, Colt ve Madden de onunla birlikte, ama *umurumda değil*.

Onu geri alma zamanı geldi.

"Affedersiniz," diyerek kardeşimi kenara itiyorum. Jesse beni görünce yüzünde megavat seviyesinde bir gülümseme beliriyor.

"Hallie," diyor, sanki ne yaptığının farkında *değilmiş* gibi, gayet rahat ve utangaç bir şekilde.

"Kapa çeneni," derim, göğüslerimiz birbirine değene kadar ona doğru son adımı atar, ellerimi omuzlarına koyar, parmak uçlarımda yükselir ve herkesin önünde dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım.

YİRMİ DOKUZ

Dudaklarım Jesse'nin dudaklarına değdiğinde hiç tereddüt etmedim, şaşkınlık ya da kafa karışıklığı yaşamadım, sadece kolunu belime doladı ve beni kendine çekerek birbirimize kaynaştık.

Bu tatlı bir öpücük değil, bir sahiplenme. Dudaklar, dişler ve dil, sonra hareket ediyor, beni kaydırıyor, kaldırıyor. Bacaklarım onun kalçalarını sarmaya başlıyor ve o beni öperken gülüyor, gülümsüyor ve bizi hareket ettirmeye başlıyor, bizi bardan dışarı çıkarıyor.

Bilinçaltımın derinliklerinde bir yerlerde tezahürat sesleri duyuyorum ve bunların arkadaşlarımızdan geldiğini biliyorum. Jesse'yi öpmeye devam ederken onlara orta parmak gösteririm ve barın dışına çıktığımızda bir kahkaha korosu bizi takip eder.

Asansörlere doğru ilerlerken dudaklarım boynuna doğru kayıyor, bizi lobiden geçirmek için bir amaçla hareket ederken muhtemelen görmesi gerektiğini düşünüyorum. Beni yere indirirse daha hızlı olabilir, ama ikimiz de bunu istemiyoruz; ikimiz de herhangi bir mesafe olmasını istemiyoruz.

Sadece onun tenini, nasıl olursa olsun, benim tenime değmesini istiyorum.

Asansöre bindiğimizde, Jesse kendi katının düğmesine basar. Kapılar kapanmadan önce, beni duvara doğru iter, zaten sertleşmiş olan penisini bana sürter ve ben inlerim.

"Sen benimsin," diye mırıldanıyorum, o da beni öpebilmek için eliyle başımı boynundan kaldırıyor.

"Sen de benimsin." Dili beni tadıyor ve göğsüm hayatımda hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. "Geri dönüş yok, Hallie," diyor geri çekilirken ve ben başımı sallıyorum.

"Geri dönüş yok."

Gülümser, başını boynuma eğip beni orada öper. Asansör suçlu derecede yavaştır, ama bunu kendime inkar edemem. "Bu, şimdiye kadar yaptığın en seksi şeydi."

"Kanepede sana sürtünerek seni terliyen orgazm ettiğim zamankinden daha ateşli mi?"

Kahkahası küçük alanı dolduruyor ve bunu seviyorum, bunu seviyorum, bu kadar ateşliyen bile şaka yapıp gülebilmemizi seviyorum. Aslında, mutluluktan uçuyormuşum gibi hissediyorum.

"Bir milyon kat daha ateşli."

"Jakuzinin kenarında beni yaladığın zamankinden daha ateşli mi?"

"Kesinlikle."

"Yatak odanda dizlerimin üzerine çöküp seni emdiğim zamankinden daha ateşli mi?" diye soruyorum ve o bir an tereddüt ediyor, bu da beni tekrar güldürüyor.

"Daha ateşli, Hallie. Herkesin önünde beni sahiplenmen mi? Hiçbir şey bunu geçemez."

"Ama denemek için sonsuza kadar vaktim var," diyorum, istemeden bu sözleri söylüyorum, ama dudaklarımdan çıktıklarında, yüzünün tamamı aydınlandığında, bunların doğru sözler olduğunu anlıyorum. Eli kalçalarımın üzerinden aşağı kayıyor ve eteğimin altına giriyor.

"Bunlar da ne lan?" diye soruyor, kalın taytımı çimdikleyip çekerek, aslında şeffaf ve ince olmadığını fark ediyor.

"Astarlı taytlar. Çok sıcak tutuyorlar," diyorum, dudakları boynumda aşağı doğru kayarken, ısırp öperek, asansör yükselirken ihtiyacımı gittikçe artırırken.

"Bunlar suçlu, Hallie."

"Ne? Neden? Onları giymeseydim, bütün bar kışımı görürdün," derim, nefes nefese bir kahkaha atarak, ama onun eli bel bandımın altına girip amımı avuçladığında kahkaham kesilir.

"Çünkü giymeseydin, şu anda dizlerimin üzerinde oturmuş amını yalıyor olurdum."

Ve biliyor musun? Çok haklı.

Parmağı iç çamaşırlarımın üzerinden klitorisime baskı uyguluyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. "Jesse," diye mırıldanıyorum, ona bunları çıkarmasını, yok etmesini, mahvetmesini söylemek üzereyim - ağzını üzerime koyduğu sürece *umurumda* değil - ama sonra asansör zil sesi çalar, bizim katta açılır ve Jesse bizi kapıdan dışarı çıkarır, ben onun boynunu emirken elleri kışımı kavrar. Yanlarından geçerken endişeli görünen yaşlı çiftte özür diler gibi bakıyorum, sonra kadın bana göz kırparak başparmağını kaldırınca gülüyorum.

Kadın bana göz kırparak başparmağını kaldırıncı gülümsedim. Köşeyi döndüğümüzde, Jesse'nin elleri aşağı kayarken, parmakları girişimi okşarken, o gülümseme bir ılıa dönüştü ve ikinci kez, bu lanet taytları bir daha asla giymemeye yemin ettim. Her zaman kolay erişim.

Sonunda bir kapıya ulaştık ve Jesse cebinde anahtarı ararken, ben boynuna öpücükler kondum. Sonunda anahtarı çıkardı, taradı ve kapıyı açtı. Kapı arkamızda çarptı ve sırtım kapıya yapıştı, Jesse'nin vücudu beni yerinde sabit tuttu. Dudakları ihtiyacıyla ve vahşice dudaklarıma çarptı, ellerim yüzünün iki yanına gitti ve beni ona çekti. Dişlerimiz çarpışır, dudaklarımız birbirine yapışır, dillerimiz birbirini tadar.

Hayatım boyunca hiç bu kadar ihtiyaç duyulmuş, bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim. Ama geçen bir ay içinde, Jesse'nin bana her zaman böyle hissettirdiğini fark ettim — sanki benimle olmak dışında başka bir yerde olmak, benimle olmak dışında başka biriyle olmak istemiyormuş gibi.

Bana sürtündüğünde, penisi çoktan sertleşmiş ve şişmiş klitorisimin üzerinde mükemmel bir hassasiyetle hareket ederken, inlerim.

"Lütfen beni tekrar kesmeyeceğini söyle," diye yalvarıyorum, ona çaresizce.

O gülüyor ve başını sallıyor. "Oh, Hallie bebeğim, sen iyice tatmin olup ağrımaya başlayana kadar bu otel odasından çıkmayacağız."

Beni ayağı kaldırırken içimi bir ürperti kaplar, sonra ben botlarımı çıkarırken elbiseyi üzerimden çeker. Parmakları taytımın bel kısmının altına girer ve onu ve iç amaşırımı aşağı çeker, bu sırada dizlerinin üzerine çöker. Onun yardımıyla iç amaşırımı çıkarırım ve onun önünde çıplak kalırım. Yüzü benim amıma gelene kadar yer değıştirir ve adam *inler*. Yüksek sesle inliyor ve ben bu sese tepki olarak kasılırım. Parmağı iç uyluklarımdan yukarı doğru kayıyor ve ben yavaşça adım atarak bacaklarımı açıp ona yer açıyorum. Dudaklarında bir sırıtış beliriyor, ama vücuduma bakmıyor. Bunun yerine, gözleri benim merkezimde sabit kalıyor.

"Bu amcığı hayal ettim, Hallie."

"Bunu haftalar önce şahsen görebilirdin," diyorum, parmağı bacağımanın kalamla birleştiğı kıvrımın üzerinde kayarken sesim titriyor.

"Hayır, hayır. Bu çok daha iyi. Artık benim." Öne eğilir ve klitorisime yumuşak, neredeyse iffetli bir öpücük kondurur ve ben iç çekerim.

"Jesse," diye mırıldanıyorum, parmaklarım saçlarına uzanıyor, ama o kıpırdamıyor. Bunun yerine, diğeri eli yukarı doğru hareket ediyor, başparmakları beni ayırıyor ve sonra amım ona açığı çıktığında tekrar inliyor.

"Çok güzel."

Başı düşer, dudakları klitorisimi çevreler ve derin bir şekilde emer. Başım geriye düşer, kapıya çarpar, ama onun bana dokunuşuna, parmaklarının uyluklarımı morartmasına ve dilinin klitorisimi yalamasına odaklanmaktan başka bir şey yapamam. Gözlerimi açıp ona bakarım ve o anda, ayağa kalkmış, tek bir hareketle süveterini çıkarıp umursamadan bir kenara atmıştır.

"Bütün gece onu yalamak istiyorum, Hallie. Gerçekten istiyorum. Ama şu anda, gerçekten ihtiyacım olan şey senin içine girmek." Gözlerimi kocaman açarak başımı sallıyorum.

"Evet," diyorum ve ben yaklaşırken o gülüyor, elleri kot pantolonunun düğmesinde tereddüt ediyor. Elimizi uzatıp saçlarını geriye çekiyorum ve gözlerine bakıyorum. Şimdi bile, bu ihtiyaç ve arzu dolu anda bile, onun bunun geçen seferki gibi tek gecelik bir şey olmadığını bilmesini istiyorum.

"Ekstra şeyler için zamanımız var. Bu ilk sefer, sadece seni istiyorum."

Yüzünde açıkça yazıyor, söylediklerimi anladığı, beni hak etmediğim bir sevinç, kabul ve minnettarlıkla dolduğu.

O anda, ona sorsam sonsuza kadar bekleyeceğinden emindim. Beni gerektiği kadar bekleyecekti ve bu benim için onun tahmin edebileceğinden çok daha önemliydi.

Neyse ki, beklemek zorunda değil ve artık bunu biliyor. Eğilip kalçalarımı tutup beni tekrar kaldırıyor. Dudakları dudaklarımın üzerindeyken uzun adımlarla yatağına doğru yürüyor, sonra beni ilk seferki gibi yatağına atıyor. Dudaklarımdan bir kıkırdama çıkıyor ve umarım bizim için her zaman böyle olur: eğlenceli, ateşli, arzuyla dolu ama aynı zamanda dostlukla da dolu.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

Bu düşünce içimi kaplıyor, yeni ya da çığır açıcı bir farkındalık değil, ama yine de, o kot pantolonunun düğmesini açmaya başlarken ben de öylece oturuyorum. Bunun hiç de korkutucu olmadığını, sadece sıcak, rahat ve güvenli olduğunu fark ediyorum.

Tıpkı önümdeki adam gibi.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, kot pantolonunu ve boxerını aşağı indirirken. Penisini serbest kalıyor, dudaklarım açılıyor, amım ani bir ihtiyaçla sıkışıyor ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

Bu, aşk dolu bir itiraf değil.

"Lütfen, Tanrı aşkına, prezervatif getirdiğini söyle."

Odayı dolduran derin bir kahkaha atıyor ve yerde unutulmuş pantolonuna uzanıyor. Göğüs kasları geriliyor ve ben dudaklarımı yalıyorum, o cebini karıştırıp cüzdanını alıp

prezervatifi çıkarıp yatağa atarken, çıplak üst kısmını içime çekiyorum. O cüzdanı yere atıp yatağa doğru iki uzun, avcı adımlarla yaklaşıp yatağa tırmanmadan önce rahat bir nefes alıyorum. Hareketleri zarif ve hassas, ve geçen seferki gibi, başını ayak bileğime eğip oraya bir öpücük konduruyor, sonra da baldırıma.

İhtiyaç, arzu ve başarıya rağmen, aniden boğazım düğümlenir.

Jesse benden hiçbir şeyi saklamadı, duyguları konusunda da öyle. Beni korkutmamak için bazı şeyleri önemsiz göstermiş olabilir, ama bana her zaman derinden değer verdi. O gece, şimdi bana gösterdiği şeylerin aynısını gösteriyordu — önce uyluğuma, sonra kalçama bir öpücük konduruyordu. Beni seviyor, her parçamı, her santimimi, kusurlu, yaralı yanlarımı bile.

"Bekle, bekle," diyorum, o karnıma ulaştığında aklımı başımda tutmaya çalışarak. Bana kaşlarını kaldırıp gülümsüyor.

"Bu senin fantezin mi?" diye soruyor, ben de gözlerimi devirip başımı sallıyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküp bileğini tutup onu kendime doğru çekiyorum.

"Hayır. Ben sadece... İstiyorum..." Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatmadan önce cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Yatakta birbirimizin önünde diz çökmüş durumdayız ve ben elimi uzatıp çenesini avuçlarım, başparmağımla takıntılı olduğum bıyığını okşuyorum. "Seni seviyorum, Jesse King," diye fısıldıyorum odaya. Çok erken, çok çok erken, ama aynı zamanda çok geç. Jesse'yi yıllardır sevdiğim için duygularım gelişti, ama son birkaç ayda bunun apaçık ortada olduğunu inkar edemem.

Jesse King'e sıırıslıklam aşığım.

Derin bir nefes aldı ve yüzü bir an boşaldı, panik beni sardı. Belki de çok erkendi. Belki de yanlış zamandı.

Belki...

"Siktir, bunu yavaş yavaş yapmak istiyordum," diyor. Kafam karışık bir şekilde ona bakıyorum. "Ama şimdi seni sikmeliyim."

"Amaç da buydu zaten," diyorum gülerek, ama sonra o prezervatifi elimden alıp beni sırt üstü yatırınca nefesim kesiliyor. Prezervatifi takmasını dikkatle izlerim ve dudaklarımdan küçük bir inilti çıkınca bana sırtıtarak bakar. Sonra vücudumun aşağısına doğru kayar ve kaldığı yerden devam eder, göğüslerimin arasında, sonra bir meme ucunda, sonra diğerinde, köprücük kemiğimde, omzumda öperek ilerler. Bir an için, bunun onun fetişi olup olmadığını merak ederim.

Bunu sevmeyeceğimi söyleyemem.

Yüzüme geldiğinde, kendini üstümde tutar ve dudaklarıma uzun, tatlı bir öpücük kondurur.

"Sana ne zaman aşık olduğumu bilmiyorum. Sanırım zamanla, yavaş yavaş oldu. Bir gün uyandığımda kalbimin bir parçası artık bende olmadığını fark edene kadar, kalbimin bir parçasını birer birer aldın. Ama sana deli olduğumu fark ettiğim anı biliyorum ve geri dönüş yoktu."

"Değirmen mi?" diye soruyorum, boşluğu doldurarak. Bir parçam ona gençken aşık olmuştu, onun bana gülümsemesi için her şeyi yapardım, ama beni ormanda bulduğu gün ona sıırıslıklam aşık oldum. Kaçınılmaz ve görmezden gelinemez hale geldi. O gece beni çocukluk yatağında kucakladığında bunu kabullendim.

"Hayır, hayır. Tanrım, o zamanlar çoktan kendimi kaybetmiştim." Penisini benim girişime hizaladı ve ben nefesimi tuttum, ama o içeri girmedi; bunun yerine, gözlerime bakarak üzerime uzandı. "Bir yıl önce, burada Vermont'ta, seni ilk kez gördüğümde sana aşık oldum. O gece, senin düşmemen için her şeyi yapacağımı fark ettim. O zamandan beri düşmeni bekliyorum."

Boğazımda yine bir yumru oluşur ve bu ana kadar ne kadar uzun bir süre geldiğimizi fark ederim.

"Buna gerçekten hazır mısın?" diye fısıldadı, her zamanki gibi aklımı okuyordu, ama o anda, neden burada olduğumuzu hatırladım.

Gözlerimi kısar, amım onun ucunu sıkıca sarar ve ona sert bir bakış atarım.

"Jesse, yemin ederim, bu gece beni sikmezsen, ben..."

Bu tehdidi nasıl bitireceğimi bilmiyorum, ama önemi yok, çünkü başka bir kelime daha söylemeden, o içeri giriyor, beni dolduruyor ve gerginleştiriyor, ben de nefes nefese kalıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve onu daha da derine alıyorum. Gerçek bir ön sevişme yok, çünkü haftalarca ön sevişme yaptık. Ben ıslakım, o çok sert ve kalın, ve derinlemesine girdiğinde nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Başını benimkine yaslıyor, gözleri bulanık ve benim yüzümde de yansıdığını bildiğim bir ihtiyaçla dolu.

"Seni seviyorum, Hallie Young," diye fısıldıyor, tekrar içeri girmeden önce dışarı çıkıyor.

"Sen benimsin," diyorum ateşli nefeslerimle ve başı omzuma düşüyor, geri çekilirken derin bir inilti çıkarıyor ve sonra tekrar içime giriyor. Kalçalarım ona doğru yükseliyor, beni doldururken nefesim kesiliyor. Beni sikerken sağduyum kayboluyor, bacaklarım kalçalarına dolanıyor, daha fazlasını

daha fazlasını, her şeyi elde etmeye çalışıyorum. Ellerim çenesine gider ve ulaşabildiğim her yerine, ulaşabildiğim her santimine öpücükler yağdırırım. Elleriyle göğüslerimi kavrar, meme uçlarımı okşar ve ben onu sıkıca sararım.

Bu çok fazla.

Yeterli değil.

Bu, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim ve her zaman istediğim her şey.

Ama en önemlisi, bu Jesse ve ben.

"Jesse," diye fısıldıyorum, karnımda zevk dalgaları yükselirken, sözlerimde çılgın bir ton var.

"Biliyorum. Tanrım, biliyorum." Kalçaları benimkilere çarptığında, kelepçesindeki ip gevşerken, sözleri bir iniltiye dönüşüyor.

"Jesse," diye tekrarlıyorum, zevk artarken. Orgazm yakında beni saracak, ama odaklanıyorum, onu uzak tutmaya çalışıyorum çünkü bir parçam bunu olabildiğince uzun süre tutmak, uzatmak ve değer vermek istiyor.

"Sorun yok, Hallie. Ben yanımdayım."

"Ben..." diye başlıyorum ve o başını geri çekip bana bakıyor, göz bebekleri büyümüş, kalçaları bana doğru sallanmaya devam ediyor, her hareketinde pelvisi klitorisime çarpıyor ve beni giderek daha da uçurumun kenarına yaklaştırıyor.

"Sonsuza kadar vaktimiz

var, Hallie." Ve o anda

düşüyorum.

Ben boşalırken, o derinlemesine girer ve dudakları benimkilere yaklaşır, inlemelerimi bastırır, göğsü kendi inlemeleriyle gürler, beni takip eder, benimle birlikte boşalır.

Uzun dakikalar geçer ve o beni öpmeye devam eder, sert kenarları yumuşak ve tatlı bir şeye dönüşür, sonra dudakları hareket eder, yanaklarım, çenem ve burnumun üzerinde geziner. Sonunda içimden çıkar ve kondomu atar, sonra yanıma yatağa geri sürünür.

"Sanırım bunun bir şans eseri olmadığını doğrulayabiliriz," diye mırıldanıyorum, hala nefes nefese ve bitkin bir halde. Bir an sessizlik olur ve başımı yana eğip Jesse'ye bakarım, ama o benim gözlerime bakıyor, dudaklarında geniş bir gülümseme var ve sonra kahkahayı patlatır. Ben başka bir şey söyleyemeden, yanına yuvarlanır, kollarını bana dolandır ve ben onun üstüne çıkıncaya kadar çeker. "Jesse, terliyim ve iğrençim!"

"Umurumda değil," diyor, çıplak bedenimi üzerine yatırıp, beni yerinde tutmak için belime kolunu doladıktan sonra yüzünü boynuma gömüyor.

İç çekiyorum, ama onunla mücadele etmeyi bırakıyorum, aslında bunu gerçekten istemediğim halde. Şu anda burada olmaktan daha çok olmak istediğim başka bir yer aklıma gelmiyor.

OTUZ

Ertesi sabah, tanıdık olmayan bir yatakta uyanıyorum, başım tanıdık bir göğsün üzerinde, odaya ışık giriyor ve her şeyin bu kadar mükemmel olduğu bir anda gözyaşlarımı tutmak zorunda kalıyorum.

İşte istediğim buydu. İşte eksik olan buydu. Yanağımın altında onun sıcak göğsü, sırtımı saran kalın kolu, düzenli nefes alıp verme sesi, kimse beni burada yakalamadan önce gizlice kaçma endişesi yok. Bir yanım gergin olsa da, bundan sonra ne olacağı konusunda endişeli olsa da, diğer yanım daha yüksek sesle bunun önemli olmadığını, her şeyin yoluna gireceğini haykırıyor.

"Günaydın," diyor Jesse'nin boğuk sesi, yanağıma çarparak. Kafamı kaldırıyorum ve eli hareket ediyor, saçlarımı yüzümden çekip bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor.

"Günaydın."

Aramızda bir an geçer ve sonra tekrar konuşur. "Nasıl hissediyorsun?"

Dün gece barda neredeyse hiç içmedim ve sevişirken - çok, onun fiziksel olarak nasıl hissettiğimi sormadığını biliyorum. Dün gece olan her şeyi kastediyor.

Hemen cevap vermek yerine, düşünürüm ve cevap vermeden önce düşüncelerimi ve hislerimi gözden geçirmeye çalışırım. Nasıl hissediyorum? Wren ve Madden'ın önceki gece sergilediğim gösteriyi kaçırmış olmaları mümkün değil, yani bu konuda sırrım açığa çıkmış durumda, ama derinlemesine düşündüğümde, garip bir şekilde, kendimi... rahatlamış hissediyorum.

Artık duygularımı saklamak zorunda değilim ve Jesse'yi de duygularını saklamaya zorlamak zorunda değilim. Her şey açıkça ortada ve bu

bu çok iyi hissettiriyor. En zor kısmı, bu adımı atmamış gibi görünüyor.

"Güzel," diye gülümsayarak mırıldanıyorum ve Jesse de bana gülümsediğinde, onun gülümsemesi neredeyse göz kamaştırıcı. Onu görmek ve bunu benim yaptığımı bilmek içimi ısıtıyor, ona olan duygularımı açıkça ifade etmemdeki bu küçük başarısının o gülümsemeye neden olduğunu bilmek içimi ısıtıyor.

"Evet?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

Telefonum, şarj olduğu yatak başı masasından yanıp sönüyor, ama onu prize taktığımı hatırlıyorum. Jesse, her zaman en küçük ayrıntılarda bile bana baktığının bir kanıtı daha bulmuş olmalı. "Eminim kız kardeşin bana sekiz milyon kez mesaj atmış ve aramıştır," diye inliyorum.

"Dün gece ona mesaj attım ve sabah konuşacağımızı söyledim," diye mırıldanıyor, parmakları saçlarımı okşuyor, kafa derimi kazıyor.

Hoş bir titreme beni sarar. "Öyle mi yaptın?"

O başını sallar. "İkimiz de cevap vermezsek, dün gece ya da bu sabah ilk iş olarak odama gelip cevap isteyeceği ihtimali yüksekti, ki ikisi de benim ilgimi çekmiyordu."

Bu çok mantıklı.

"Beni bardan çıkardığına inanamıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Herkesin önünde beni öptüğüne inanamıyorum," diye karşılık verdi ve ben de onun dudaklarındaki gülümsemeyi taklit ederek gülümsedim.

"Oyun oynamaktan bıkmıştım."

"Ben ise bunu yaptığın için çok mutluyum."

Kabul ederek başımı sallıyorum ve ona öpücük vermek için eğiliyorum. Öpüştüğümüzde, midem bu sözlerle tepki göstererek guruluyor. O gülüyor, sonra ikimizi yataktan yuvarlayarak ayağa kaldırıyor.

"Saat neredeyse sekiz. Eminim herkes kahvaltı için bizi bekliyordur," diyor.

"Saat sekize kadar uyuduk mu?" Genellikle kayak gezisine çıktığımızda, dağa erken çıkmak için saat yedide kahvaltıya ineriz. Jesse, Wren'e gönderdiği mesajda da sabahın geç kalktığımızı yazmış mıdır acaba?

"Uzun bir gece geçirdik," diyor Jesse gülümseyerek ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Odama gitmem lazım. Dün giydiğim kıyafeti giyemem." Jesse'nin yanakları kızarır, sonra çantasına gider, bir şeyler arar ve bir şey çıkarır. "Bunlar benim taytlarım mı?"

"Onları jakuzide geçirdiğimiz gece benim evimde bırakmıştın. Tabii ki yıkadım. Bir sabah orada kalacağını umuyordum."

"Vay canına, prezervatif ve yedek kıyafet mi? Gerçekten kesin bir şey miydin?" diye gülerek soruyorum ve kumaşı elinden alıyorum. Omuz silkiyor ama sweatshirtlerinden birini alıp bana da atıyor. Değişmeye başlıyorum, sonra dün giydiğim topuklu ayakkabılara sinirli bir bakışla bakıyorum. "Maalesef, yine de odama gitmemiz gerekiyor. Bunları giyemem."

Bu sefer, çantasını karıştırırken gülümsemesi utançtan değil, heyecandan. Bir kutu alır ve bana uzatır.

"Bu ne?" diye soruyorum, ama bunun bir ayakkabı kutusu olduğu açık.

"Ayakkabı." Kaşlarımı çatıyorum, sonra kutuyu açıyorum ve içinde yepyeni, rahat terlik ayakkabılarımı görüyorum, ama bunların tabanı daha dayanıklı. "İki dünyanın en iyisi. Rahat ve kaymaz."

"Aman Tanrım, bunları nereden buldun?" diye gülerek soruyorum, paketi açıp birini ayağıma geçiriyorum. Tam uyuyor.

O, bir sweatshirt'ü başına geçirirken omzunu silkiyor.

"Onları sana Sevgililer Günü'nde verecektim, ama kabul etmezdin. Henüz o aşamaya gelmemiştik."

Yüksek sesle güldüm. "Peki şimdi hazır mıyız?"

"Artık sen benimsin, bu yüzden seni şımarttığımda bu kadar çok tartışamazsın."

Başımı eğiyorum. "Bence işler öyle yürümüyor." Yine de diğer ayakkabıyı da giyip ayağa kalkıyorum ve bu muhteşem rahatlığa gülümsüyorum. Tanrım, bu adam beni anlıyor.

"Kesinlikle öyle, güven bana." Beni kendine doğru çeker. "Sen Emma'yı şımartıyorsun, ben de seni şımartıyorum. Dünya dönmeye devam ediyor." Sıcak ve rahatım, başımı göğsüne yaslayıp iç çekerek her şeyin mükemmel olduğunu hissediyorum. Parmakları saçlarımı okşayarak nazikçe tarıyor, sonra biraz çekerek bana bakmamı sağlıyor. "Hadi. Dişlerimizi fırçalayıp aşağı inelim. Benim diş fırçamı bile kullanabilirsin." Gülümserim, sonra başımı sallarım ve hazırlıklarımızı bitirip Jesse'nin otel odasından el ele çıkarız.

"Günaydın, aşk kuşları," diyor Wren ve ben biraz şaşkınlık ve panikle çılgılık atıyorum. Elini beline koymuş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle önümüzde duruyor. Adam onun yanında, sırtı duvara dayalı, telefonunda bir şeyler arıyor. Bu noktada, adam onun tuhaflıklarına tamamen bağışık hale gelmiş.

"Aman Tanrım, Wren, ödümü kopardın!"

"Sana ürkütücü olduğunu söylemiştim," diyor Adam, ama Wren ona sert bir bakış atıyor.

"Sen de benim ofis penceresinden beni izledin. Bence senin haklı bir nedenin yok."

Adam bunu biliyor gibi omuz silkiyor ve Wren bana dönüyor.

"Konuşmamız gerek," diyor ve midem düğümleniyor. Sonra Jesse'ye dönüyor. "Herkes aşağıda kahvaltı yapıyor; beş dakikaya aşağı iniyoruz."

Jesse bir anlığına ona bakar, sonra tartışmanın bir anlamı olmadığına karar verir. Beni kendine doğru çeker, yumuşak bir öpücük ve güven verici bir bakış atar, sonra beni otel odasının kapısını açık tutan kız kardeşinin yanına bırakır.

Korkuyla onu içeri takip ettim, kapı arkamızda uğursuz bir şekilde kapandı.

"Aman Tanrım, burası seks kokuyor," diyor Wren, kusacakmış gibi görünüyor. "Hayır, kokmuyor, sen çok dramatiksin."

"Öyle değil, çok dramatiksin."

"Burada kardeşimle yattığını inkar mı ediyorsun?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Kalbim deli gibi atıyor ve boğazım düğümleniyor, ama cesaretimi kaybetmeden önce sözleri zorla ağızımdan çıkarıyorum.

"Wren, çok üzgünüm, ben..."

Elini kaldırıp, çaresiz bir anne gibi gözlerini kapatıyor ve ben konuşmayı kesiyorum.

"Son iki aydır kardeşimin yüzünü güldüren kişi olduğun için özür dilersen, gerçekten çığlık atacağım." Bana yaklaşır ve ben donup kalırım, emin olamadan ve gergin bir şekilde. Uzun bir süre bana bakar ve ben onun bir şey, herhangi bir şey söylememi beklediğini anlarım. Ne söyleyeceğimi veya nereden başlayacağımı bilemiyorum, bu yüzden ona şu anda gerçekten önemli olduğunu düşündüğüm tek şeyi söylüyorum.

"Onu seviyorum."

"Sonunda bunu itiraf edebildiğine sevindim," diyor, yatağın kenarına oturarak. Yüzümdeki tam anlamıyla şaşkın ifadeyi okumuş olmalı, çünkü daha fazla açıklama yapıyor. "Hallie, sen yıllardır kardeşimden hoşlanıyorsun." Boş boş bakıyorum ve o, sanki inatçıymışım gibi başını sallıyor. "Eskiden tüm defterlerinin kenarlarına onun adını yazardın."

"Evet, ama o zamanlar çocuktum."

En iyi arkadaşım omuz silkiyor, elimi tutmak için uzanıyor ve ben yanına otururken gözleri birdenbire çok samimi bir ifadeye bürünüyor.

"Sonra çocuk değildin." Sanırım bu kadar basit. Sonra çocuk değildim, bu sevimli bir aşık olma hali değildi ve birdenbire biz... her şey olduk. "Peki, ne zaman oldu?"

"Sen Paris'teyken," diye fısıldarım ve o gülümser, sonra bana her şeyi bilen bir bakış atar.

"Her şey planladığım gibi."

Gülerek gözlerimi devirip omzuna hafifçe vuruyorum. "Saçmalıyorsun. Paris'e *gideceğini* bile bilmiyordun."

O sırtarak omuz silkiyor.

"Yani, belki benim *planım* değildi, ama umut ederdim." Beni süzdü, başını eğerek değerlendirir gibi. Wren'in özelliği, tanıdığım herkesten daha iyi insan okuyabilmesidir. Bu yüzden öğretmen olarak ve herkese yardım etmekte çok başarılıdır. "Peki ya geçen yıl? Vermont'ta? Sonrasında ikiniz çok tuhaf davrandınız."

İç çekerim, sonra açıklarım. "Öpüştük, sonra korktuğum için kaçtım. Ondan kaçındım, o da bunun Madden'a olan ilgimden kaynaklandığını düşündü, bu yüzden bana o alanı bıraktı."

Yüzünde inanamama ifadesi belirir.

"Sen ve *Madden*? Çıkarsanız birbirinizi öldürürsünüz."

Gülerek, Jesse dışında herkesin bunu görebilmesini sevdim.

"Teşekkürler! Ben de öyle demiştim." Sessizce oturduk, sonra derin bir nefes aldım. "Yani, kızgın değilsin?"

"Kardeşimle birlikte olduğun için mi? Hayır. Sadece detayları duymak zorunda kalmadığım sürece." Wren biraz yeşilleşir ve ben gülerim.

"Nat hepsini öğrenmek isteyecek, biliyorsun."

"Umarım sen ve Nat, ben yokken her an bunu konuşarak çok eğlenirsiniz," der ciddi bir ifadeyle, sonra duraksar. "Gerçekten kızacağımı mı sandın? Bu yüzden mi bu kadar uzun sürdü?"

Burnumu kırıstırıp başımı sallarım.

"Hayır, pek sayılmaz. Açıkçası, tam tersi. Düğünümüzü planlamaya başlayacağını düşündüm." Kaşlarını kaldırır, sonra sanki bu *tamamen* imkansız değilmiş gibi başını eğirir. "Sen benimkini planlamaya başlarsan, ben de annene yakında nişanlanacağınızı ima etmeye başlarım."

Bana dehşet dolu bir bakış attı ve ben yüksek sesle güldüm.

"Ateşkes," der, ayağa kalkıp elini uzatır. Ben de onu takip ederim ve elimi tuttuğunda, beni kendine doğru çeker, hayatım boyunca milyonlarca kez hissettiğim tanıdık bir tutuş. "Senin adına mutluyum, Hallie. Bunun senin için büyük bir adım olduğunu biliyorum."

İşte bu yüzden Wren King, tüm evrende en iyi arkadaşım, arkadaşımдан çok kardeşim: beni tanıyor. Ona korktuğumu, neden korktuğumu veya neden Jesse'ye karşı bu kadar uzun süre direndiğimi söylememe bile gerek yok.

korkmuş olduğumu, neden korktuğumu ya da neden Jesse'ye olan çekiciliğime bu kadar uzun süre direndiğimi söylememe gerek yok. O anlıyor, kabul ediyor ve takdir ediyor. Kucaklaşmadan çekildiğimde, gözleri benimki kadar yaşlı ve gözyaşları içinde gülüyoruz.

"Şimdi, erkekler bizi kontrol etmek için içeri dalmadan aşağı inelim." Sonra el ele tutuşarak odadan çıkıyoruz ve Jesse ile Adam'ın biz olmadan aşağı inmediklerini, ihtiyacımız olursa diye asansörün yanında beklediklerini görünce hiç şaşırmiyorum.

Grup olarak aşağı kata ineriz ve lobide diğer arkadaşlarımızı buluruz. Colton bizi görür görmez geniş bir gülümsemeyle alkışlamaya başlar, Madden, Nat, Adam ve Wren de hemen ona katılırlar, bağırıp çağırarak ortalığı velveleye verirler ve ben utançtan kızarıyorum.

"Çok ateşliydi," diyor Nat, gürültü dinince. "Hallie oraya gidip onu sahiplendi. Ateşli. Ve sonra, tabii ki, öpücük."

"Hâlâ Jesse'nin kız kardeşimin kışına dokunduğunu beynimden silmeye çalışıyorum," diyor Colt yüzünü buruşturarak.

Nat omzunu kaldırır. "Yine de sıcaktı."

"Jesse'nin The Mill'de yaptığı öfke krizinin, Hallie'ye aşık olduğu için olduğunu sonunda hepimiz kabul edebildiğimiz için mutluyum," diyor Madden.

"Benim..." Jesse başlar.

"Anlamadım?" derim, erkek arkadaşına mı? Sevgilime mi? Kahretsin, sanırım *bu* konuyu konuşmalıydım. Bana gülümser, kolunu belime dolayarak beni kendine çeker.

"Oof, şimdiden köpek kulübesine doğru gidiyorsun. Hadi ama Jesse, onu daha yeni elde ettin. Bu kadar çabuk mahvetme," diyor Madden. Jesse bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor.

"Ona sadece ilgi duymuyorum. Ona aşığım. Arada büyük bir fark var," diyor ve ben eriyip bir su birikintisine dönüşecekmişim gibi hissediyorum.

"Oh, bu konuda çok iyi," diye fısıldadı Wren.

"Olacağını söylemiştim," diyor Adam. "Ona attığı bakışları gördüm."

Wren'in gözlerini devirdiğinden eminim, ama ben devirmedim. Herkesin önünde parmak uçlarımda yükselip Jesse'nin dudaklarına bir öpücük kondurmakla meşguldüm.

Ve tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.

OTUZ BİR

JESSE

Killington'dan eve döndüğümüzde, her şey ve hiçbir şey değişmez. Hallie ve ben, çoğunlukla açıkça ve gerçekten çıkıyoruz ve çoğu gece, o benim yatağında uyuyor. Bazen, inlemelerini bastırmak için yüzünü yastığa gömerek gece onu sikerim, ama çoğu zaman, Emma okuldayken öğlen vakti hızlı bir seks yapmayı tercih ederiz. Sanırım kendi hesabımıza çalışmanın bir avantajı.

Değişmeyen en önemli şey, Emma'ya ilişkimizdeki değişikliği anlatmamamız. Hallie ve ben, kızıma anlatmadan önce işlerin biraz daha oturmasını beklemeyi kabul ettik, ama ben daha çok Hallie'yi korkutmamak için kabul ettim. Korkularını bir kenara bırakıp tüm arkadaşlarımıza ve Pazartesi sabahı Emma okula gittikten sonra aileme bizi anlatması, onun için büyük bir adımdı.

Bu, çoğunlukla kızım etrafta olduğunda kendimi tutmam ve hala Hallie'nin eve gidip giyinip duş alması için sabah erken saatte alarm kurmamız anlamına geliyor. Dışarıdan bakanlara, onun hala kendi evinde yaşaması ve bizim birbirimize tamamen bağılmışız gibi davranmamız saçma gelebilir, ama geçen bir yıl içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da Hallie söz konusu olduğunda sabrın her zaman karşılığını bulduğudur.

Bugün, o geziden iki hafta sonra, rahat bir cuma gecesi geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Kışın en kötü havaları geçip bahar hızla yaklaşırken, bugünkü sulu kar yağışı nedense tipik bir kış fırtınasından daha soğuktu. Bütün gün dışarıda geçirdikten sonra, tek istediğim Hal ve Emma'nın hazırladığı akşam yemeğini yemek ve Hallie ile kanepede geceyi geçirmek.

Uzun, sıkıcı geceleri ipe çekmek garip, ama şimdi onları arzuluyorum. Hallie benim evimde daha fazla zaman geçirmeye başlayana kadar hayatımın ne kadar yalnız hale geldiğini fark etmemiştim. Çoğu gecemi, yatmadan önce tek başıma felaket haberlerini okuyup berbat televizyon programları izleyerek geçirirdim, sonra sabah altı da uyanır, Emma'yı hazırlar ve her şeye yeniden başlardım. Çoğu zaman, basit bir yemek hazırlamak için koştururduk ya da akşam yemeği için ana eve giderdik, ama bu günlerde eve geldiğimde kızlarım beni bekliyor ve ikisi de yarattıkları yeni mutfak şaheserlerini paylaşmak için heyecanlanıyor.

Ön kapıdan içeri girip, iki hafta önce ona aldığım Hallie'nin ayakkabılarını Emma'nın ayakkabılarının yanında dizili gördüğümde gülümsüyorum. Ama küçük kardeşimin mudroom'dan gelen inlemesi duyduğumda gülümsemem kayboluyor. Ceketimi çıkarıp Emma'nın sırt çantasının yanındaki kancaya asıyorum, şapkamı ters çevirip oturma odasına gidiyorum.

"Selam kardeşim. Sence güzel miyim?" diye sorar Madden, kulaklarında bir çift sarı klipsli küpeyle. Emma da benzer pembe küpeler ve bir kolye takıyor, Hallie ise tek bir mor küpe ve bir taç takıyor.

"Hayır," diyorum. "Ne yapıyorsunuz?"

"Pretty Pretty Princess oynuyoruz," diyor Madden, sanki ben bir aptalmışım gibi. Bu oyunu Emma'nın beşinci doğum gününde almıştım ve o yıllardır oynamamıştım, ama bir şekilde amcasını oynamaya ikna etmiş.

Tam bir kahkaha atmamak için kendini zor tutan Hallie'ye bir göz attıktan sonra kardeşime döndüm.

"Neden buradasın?" diye soruyorum. "Neden benim evimde buradasın?"

"Hallie benimle vakit geçirmek istedi. Ne de olsa en sevdiği kişi benim," diyor

diyor ve her gece benim yatağında uyuduğunu bilmeme rağmen, bir anlık kıskançlık duyuyorum. Kardeşim bunu biliyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Emma'ya bakmakla meşgul. Sana da bakmasına gerek yok."

Kardeşim, kırılmış bir şekilde ellerini havaya kaldırır. "Affedersen, o benim önce benim çalışanımdı."

Hallie plastik halkalardan birini kardeşimin kafasına fırlatır. "Ben senin ailen için çalışıyorum, Madden. Senin için değil."

"Sen pazarlama yapıyorsun ve bu benim işimin bir parçası, yani benim için çalışıyorsun."

Hallie telefonuna uzanır, kilidini açarken Madden'a meydan okuyan bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Annemi tekrar aramamı ister misin? Eminim o

bu küçük karışıklığı çok güzel bir şekilde çözebilir."

Hallie ona hem beni eğlendiren hem de garip bir şekilde beni tahrik eden bir bakış atar. Tabii ki, bu günlerde yaptığı her şey beni tahrik ediyor, ama bu konumuzun dışında.

"Tanrım, Hallie, neden hep annemi aramaya başvuruyorsun?" diye sızlanır Madden.

"Çünkü sen, ben aradığımda her zaman pes eden küçük bir kaltaksın."

Emma güler ve ben iki kıza da bakışlarımı dikerim. "Hallie..." diye başlarım, ama o sert bir bakışla Emma'ya döner. "Söylediklerimi unutma."

Emma başını sallar ve ekler. "On sekiz yaşına gelip babamın evinden ayrılana kadar küfür edemem, erkeklerin küfür etmesinin normal kabul edilmesi ama kızların etmesinin kabul edilmemesi aptalca ve tamamen kadın düşmanı bir düşünce olsa da," der ve Hallie geniş bir gülümsemeyle başını sallar. Bana dönüp baktığında, ona gülümsemek ve başımı sallamaktan başka bir şey yapamam.

"Her neyse, bu gece hepimiz The Mill'e gidiyoruz. Colton artık yan komşuda beni kontrol edemeyeceği için beni kaçırmakla tehdit etti ve bunu Adam'a şikayet etti, Adam da Wren'e şikayet etti, Wren de bana gelmem gerektiğini söyledi. Kız kardeşin aradığında ben de gelirim."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye soruyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak, Hallie'nin gittiği her yere benim de gideceğimi bilmeme rağmen.

Hallie ayağa kalkar, kolunu omzuma dolayarak başını bana yaslar. Onu kendime çekip dudaklarını dudaklarıma bastırma isteğiyle mücadele ederim, ama zar zor.

"Gelmen lazım, yoksa bütün gece Madden ve Nat'in tartışmalarını, Adam ve Wren'in öpüşmelerini ve Colton'ın beni beş yaşında bir çocukmuşum gibi şımartmasını dinlemek zorunda kalacağım." Ona bakıyorum ve söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum: tüm bunlar gerçekten de olacak. "Lütfen? Ne istersen yaparım," diyor ve aklım, onun da açıkça anlayabileceği yerlere gidiyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bana göz kırptıyor. "Emma bu gece senin ailenle yatıya kalacak, yani kabul edersen huzurlu bir gece geçirebilirsin."

Aslında huzurlu bir gece demek istemediğini biliyorum ve bana sunduğu gerçek vaat, başımı sallamama neden oluyor.

"Tamam, peki," diyorum ve çok ihtiyacım olan mesafeyi korumak için geri adım atıyorum. Sonuçta karışık bir grubuz. "Senin için sorun olur mu?" diye Emma'ya soruyorum.

"Evet!" diye heyecanla başını sallayarak cevap veriyor. "Büyükannem film izleyip pasta yapabileceğimizi söyledi."

"Her şeyi hallettik, artık vazgeçemezsin," diyor Madden. Onay için Hallie'ye bakıyorum, o da omuz silkiyor.
"Eğlenceli olacak."
Huzurlu geceme veda ediyorum, ama çok özleyeceğimi sanmıyorum.
"Tamam. The Mill'de buluşalım."

Üç saat sonra, Adam ve Madden ile masada otururken Hallie yanıma yaklaşır. Kızlar ortalıkta dolaşıp dans ediyor, ara sıra içki içmek veya sohbet etmek için duruyorlar. Onları izlemek eğlenceli, özellikle de artık tamamen bana ait olduğunu bildiğim için.

"İçmiyorsun," dedi ve ben başımı salladım. "Bir şekilde eve gitmemiz lazım."

Dudaklarını ısırp içkisini itti. "Ben bırakırım..."

Onu yakalayıp kendime doğru çekiyorum. "Hayatta olmaz. Bu gece sarhoş ve çılgın bir Hallie istiyorum."

Bir an tereddüt eder, sonra gözlerinde ateşli bir parıltı belirir. Sonra içkiyi elimden alır ve bir dikişte içer, sonra Wren ve Nat'in yanına dans ederek gider.

Bir saat sonra, Hallie sarhoş olduğunda ve saklanmadığımızda, Hallie'nin çok dokunaklı olduğunu anlıyorum.

Çok fazla dokunaklı.

Her yanımdan geçtiğinde parmakları kollarımı okşuyor, dudakları yanağımı, şakakımı ya da dudaklarımı öpüyor. Masada daha uzun süre kaldığında, onun için boş bir sandalye olmasına rağmen kucağıma oturuyor. Elim tutuyor ve başını omzuma yaslıyor. Bu, hem burada sonsuza kadar kalmak, onunla böyle açık havada olmanın tadını çıkarmak, hem de onu eve götürüp ona ve ona ne kadar değer verdiğimi göstermek istememe neden oluyor.

Kalmayı seçiyorum, çünkü her döndüğümde, o yüksek sesle gülüyor, dans ediyor ve sohbet ediyor ve ben yıllardır uzaktan sevdiğim Hallie'yi görmekle kalmıyor, onu sahiplenebiliyorum. Bu lanet olası bir cennet.

Hallie, küçük, geçici dans pistinde dans ettikten sonra masaya döndüğünde, ben Madden ve Adam ile sohbet ediyorum. Nefes nefese ve

içkisini almak için uzanırken onu kucağıma çekip önüne bir bardak su koyuyorum. "Bunu iç."

"Hiç eğlenceli değil."

"Sarhoş olmak ya da bu gece seni doyasıya yaşayamadan bayılmak da eğlenceli değil. Emma yoksa, sesini bastırmak da yok."

Bana somurtarak bakıyor ama yine de suyu içiyor. Bitirince tekrar içkisine uzanıyor, ben de gülerek başımı sallayıp onu kucağıma çekip boynuna bir öpücük konduruyorum. O da iç çekip bir anlığına bana yaslanıyor ve ben hayatımın geri kalanını böyle mutlu bir şekilde geçirebilirim.

"İğrenç," diyor Wren yüzünü buruşturarak.

"Bunu sen istedin, Wren," diye hatırlatıyor Hallie. "Ben bunu istemedim."

"*Her şey benim planıma göre*, tam olarak böyle demiştin," diye karşılık verir Hallie ve kardeşim Hallie'ye gözlerini kısar.

"Ve sonra sana özellikle ayrıntıları istemediğimi söyledim."

"Ben sana detayları anlatmıyorum. Ben tam anlamıyla *erkek arkadaşımın kucağında oturuyorum*," diyor Hallie ve Wren'in omzunun üzerinden baktığımda, Adam onları izliyor ve gülmemeye çalışıyor. Onlara yüksek sesle gülmemesi gerektiğini biliyor gibi görünüyor.

Durum kötüleşmeden araya girip olayı bitirmem gerektiğine karar veriyorum. Ellerimi Hallie'nin beline sıkıca geçiriyorum ve boynuna bir öpücük konduruyorum. Dikkatini dağıtma planım işe yarıyor ve başını çevirip bana bakıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme var.

"Hadi dans edelim," diyor, kucağımdan kayarak, elimi tutup çekiyor. "Hadi."

Kıkırdayarak başımı sallarım. Yanımdaki Madden de güler. Beni kanat adamı olarak dışarı çıkarmaya çalıştığı birçok denemede, dans edemediğimi defalarca kanıtlamıştır.

"Bu benim işim değil Hal, bunu biliyorsun." Bana burnunu kıvrıyor ve ben biraz eğilip dudaklarımı burnunun ucuna bastırıyorum. "Hallie, ben dans edemem."

"Yavaş bir dans. En azından onu yapabileceğini biliyorum," diye sızlanarak kollarını boynuma doladı.

Aniden, dans etmek o kadar da kötü gelmemeye başladı, Hallie bana sıkıca sarıldığı üç dakika boyunca. Sanki zayıflığımı hissetmiş gibi, Fleetwood Mac'in "Landslide" şarkısı yeni bir pop şarkısını kesintiye uğrattı ve omzumun üzerinden, sanki bunu planlamışlar gibi geniş bir gülümsemeyle bakan kız kardeşime baktım.

. Kafamı sallıyorum, ama kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum.

"Sen biraz zorbasın," diye fısıldıyorum dudaklarına, kendimi onun dudaklarına bastırmaktan alıkoyamıyorum.

"Bunu seviyorsun," diye fısıldadı ve ben itiraz etmedim, çünkü seviyordum. Bir dakika kadar şarkıya göre sallandık ve neden dans etmek istemediğimi hatırlayamıyordum. Onu birkaç dakika için tamamen kendime ait hissetmek tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bu şarkıyı hep sevmişimdir," diye fısıldadı bir süre sonra.

Dinlerim ve şarkının sözlerinin içimi kaplamasına izin veririm, çünkü Hallie nadiren sebepsiz yere, daha derin bir anlam olmadan bir şeyi sevdiğini söyler. O kaprisli ve aptalca davranabilir, ama yaptığı her şeyin bir anlamı vardır, birini o kadar çok sevdiği için yılda iki kez kutlamak istediğini fısıldayan yarım doğum günü pastalarından, ormanda annesiz bir geyik bulup onunla bağ kurmasına, yıllar boyunca kim olduğunu ve ne istediğini hatırlatmak için tüm vizyon panolarını saklamasına kadar. Bu şarkı da farklı değil ve sözleri içime işlediğinde, onun için mükemmel bir şarkı olduğunu anlıyorum. Aşkı bulmak ama onu kovalamaktan korkmak, hayatın etrafında değişmesi ve bununla başa çıkıp çıkamayacağından emin olamamak hakkında.

Onu kucaklayıp, etrafımızdaki arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte sallanırken, bu şarkıya farklı bir ortamda tekrar dans ettiğimizi hayal etmekten kendimi alamıyorum. Konuştuğunda, tüm tereddütlerine rağmen, her zaman aynı fikirde olduğumuzu anlıyorum.

"Bunun düğün şarkımız olmasını istiyorum," diye mırıldanıyor göğsüme. Onun sözleri ve bunların ardındaki anlam, kabulü ve içerdikleri güvenle kalbim hızla atıyor.

"Söz verir misin?" diye soruyorum, ona bakarak. Başını geriye yaslayıp bana hayatımda gördüğüm en yumuşak, en tatlı bakışı atıyor ve bir şekilde, ona daha da aşık oluyorum.

"Sonsuza kadar," diye fısıldar. İçki içmiştir, ama sarhoş değildir, sadece rahat ve kaygısızdır ve bunun, duvarlarının tamamen yıkıldığı, açık bir anda yaptığı bir itiraf olduğunu biliyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona ve sonra dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor. Kolları boynuma dolanıyor, beni kendine çekip öpücüğü derinleştiriyor. Artık dans etmiyoruz, sadece ayakta durup şarkı biterken öpüşüyoruz.

"Bir oda tutun!" diye bağılıyor kız kardeşim arkamdan ve ben küçük bir kahkaha atıyorum.

"Fena fikir değil," diyor Hallie kaşlarını kaldırarak ve bu benim ihtiyacım olan tüm cesaretlendirme.

Haftalar önce bu barda yaptığım gibi, kimseye veda etmeden kapıya yöneliyorum.

Ama geçen seferkinden farklı olarak, bu sefer Hallie omzumda, arkadaşlarımız ve ailelerimiz arkamızda tezahürat yaparken yapıyorum.

Bardan bir blok bile uzaklaşmamışken, o başlıyor.

"Çok sıcakım, Jesse," diye fısıldadı, eğilip boynuma bir öpücük kondurdu.

"Birazdan evde olacağız." Elimini dizine koyup sıkıyorum. O da elini uzatıp, yumuşak uyluğunu yavaşça yukarı kaydırıyor, ta ki ben onun merkezine ulaşana kadar.

Çıplak merkezi.

"Tanrım, Hallie. Bunu ne zaman yaptın?"

Kıkırdar, sesi nefes nefese olur, kendimi tutamayıp parmağımı onun merkezinde kayarken. Kalçaları daha fazlasını elde etmek için hareket eder ve çoktan ıslanmıştır.

"Sen kamyonun etrafında dolaşırken. Madden'la uzun süre sohbet ettin."

Madd, arabaya neredeyse vardığımızda bize seslendi ve Hallie'nin çantasını masada bıraktığım için bana el salladı.

"Ben kardeşimle konuşurken külotunu mu çıkardın?" diye soruyorum, dehşete kapılmış gibi görünmek istiyorum ama parmaklarım yukarı kayıp klitorisini daireler çizerek okşarken ve nefesini keserken bunu başaramıyorum.

"Yapman gerekeni yapmalısın." Eli kayar, zaten sertleşmeye başlayan kasıklarına doğru hareket eder ve kot pantolonumun üzerinden beni okşar. "Çok umursamıyor gibisin."

"Benim kamyonetimdesin, külotun yok, sıırıslıklımsın ve boş bir eve gidiyoruz. Hayır, şikayet etmiyorum." Bir parmağımı içine sokup çıkardığımda, kahkaha atmaya başladı, sonra inlemeye dönüştü.

"Biliyor musun, bu gece bu kadar sorumlu davrandığın için bir ödülü hak ediyorsun," diye mırıldanır. Ne demek istediğini sormadan, eli kot pantolonumun düğmesine doğru hareket eder ve ustaca düğmeyi açar.

"Hallie," diyorum, arkasında hiçbir öfke barındırmayan bir uyarı. O da bu uyarıyı görmezden geliyor, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Bunun yerine, fermuarımı açıyor, sonra elini iç çamaşırımın altına kaydırıyor. "Hallie."

Bu sefer, elini bana dolayarak daha çok bir iç çekiş gibi, sonra ben kasabadan çıkıp çiftliğe doğru sürerken sikimi dışarı çıkarıyor. Bir anlığına, bana dolanmış, sonra nazikçe çeken küçük, yumuşak eline bakmama izin veriyorum. Zaten ucunda bir damla ön sıvı var ve o başını eğip ucunu yalarken ben inliyorum.

Hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım, şu anda orta konsollu daha lüks bir model yerine, koltuklu bu eski boktan kamyonete sahip olduğum için.

Kafasını daha da eğip dudaklarını penisimin başına dolayarak emmeye başladığında daha da minnettar oluyorum. Gergin bir nefes veriyorum ve içimde bir savaş başlıyor. Ona durmasını, sorumlu davranmasını ve eve varana kadar beklemesi gerektiğini söylemeliyim. Ama kafası aşağıya doğru eğilip üzerimde sallanırken, dudakları aşağıya doğru kayarken, onu durdurmak için söyleyecek kelimeleri bulamıyorum.

"Hallie," diyorum, sesim alçak, kalçalarımı kaldırmamak ve daha derine girmemek için kendimi zorluyorum, parmaklarım direksiyonu sıkıca kavıyor. Birkaç emişten sonra, başını kaldırıp bana bakıyor.

"Hadi, Jesse. İhtiyacın olanı al." Sonra uzanıp elimi tutup kafasına koyar ve üzerime kayar, King'lerin mülküne girerken penisimin ucu boğazının arkasına çarpar, yolun geri kalanının çok tanıdık olmasına şükrederim, muhtemelen gözlerim kapalı da sürebilirim, ama bunu yapmayacağım.

Parmaklarımı saçlarında tutuyorum, ama çekmiyorum, onu daha derine itmiyorum, onun açıkça istediği gibi yüzünü sikmiyorum. Bunun yerine, evime varıyorum, ön tarafa park ediyorum, sonra anahtarı çevirip motoru kapatıyorum, biraz rahatlıyorum.

"Hadi. İçeri gir," diyorum, ama o geri çekiliyor ve başını sallıyor. "Hazır değilim," diyor, sonra yer değiştiriyor, dizleri bankın üzerine geliyor oturtur, kışını yukarı kaldırır, sırtını kamburlaştırır ve başını eğmeden önce tekrar sikimin ucunu yalamaya başlar. Baktığımda, eteği belinde toplanmıştır ve ben de tavandaki ışıkları yakarım, böylece o beni emirken havada sallanan şeftali şeklindeki kışını daha iyi görebilirim.

Muhteşem.

Parmaklarımı saçlarına sokup çekerim, sonra onu tekrar aşağı bastırarak istediğini veririm. Diğer elim sırtına uzanıp bacaklarının arasına kayarak onu parmakladığımda, etrafımda inler. Başım

geriye düşüyor, gözlerim kapanıyor ve kendi kişisel cennetime düşüyorum: Hallie'nin ıslak amcığı parmaklarımın üzerinde, ağzı benim sikimin etrafında, boğuk, muhtaç inlemeleri odayı dolduruyor.

Böyle kolayca boşalabilirim.

Ama bu gece için daha büyük planlarım var, bu yüzden başını geri çekiyorum, gözleri yaşarık ve dudakları şişmiş bir şekilde bana bakıyor ve bu manzaraya inliyorum, kararlılığım zayıflıyor. Elim uzanıyor, dudakındaki tükürüğü silip, ondan ıslanan parmaklarımı ağzına sokuyorum. Onları açgözlülükle yalıyor, benim sikimi emdiği gibi emiyor ve ben tekrar inliyorum.

Onu içeri sokmam
lazım. Hemen.

Parmaklarımını ağzından çıkararak, sikimi pantolonuma geri sokuyorum, ama düğmeyi veya fermuarı tekrar iliklemeye zahmet etmiyorum. "İçeri gir, soyun ve kanepenin üzerine eğil." Bana şaşkın şaşkın bakıyor, kaşları çatılmış. "O kanepede seni sikmek için can atıyorum, Hallie. Evde kimse yok, önce seni oraya götüreceğim. İçeri gir, soyun ve kanepenin koluna eğilip beni bekle." Gözleri parladı, umduğum gibi tepki verdi. Bu gece ev bize kalacak. Bunun ilk seferi olmasını planlıyorum.

Hallie dudaklarını yalar, sırtarak başını sallar.

"Tamam," diyor, sonra hareket ediyor, eteğini biraz aşağı çekip kamyonetten iniyor ve hızla eve doğru yürüyor.

Onun arkasında yavaşça ilerlerken, kapının arkasından kapandığını ve ışıkların yandığını izlerim, sonra eteğinin yeşil kumaşı ön camın camına çarptığında gülerim. İçeri girdiğimde Hallie ortalarda yoktu, ama oturma odasına doğru uzanan bir giysi izi vardı. Hızla botlarımı çıkarır, ceketimi asar ve gömleğimi çıkarırım.

Cebimden cüzdanımı çıkararak, Vermont'tan sonra oraya koyduğum prezervatifi alıyorum. Hallie doğum kontrol hapı kullanıyor ve aramızda hiçbir şey olmadan onun beni sıkıca sarmasını hissetmek için can atıyorum, ama bu gece ona prezervatifsiz sevişmek istediğimi ve doğum kontrolünün işe yarayacağını umduğumu söylemek için uygun bir gece olduğunu sanmıyorum.

Ya da işe yaramazsa, onunla bu riski almaya hazır olduğumu söylemek için. Hallie'yle küçük adımlar atıyorum.

Bunun yerine, evimde dolaşırken küçük paketi avucumda saklıyorum ve ona beni beklemesi için söylediğim oturma odasına varana kadar kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum.

Gördüğüm manzara nefesimi kesiyor.

Hallie, haftalardır onu sikmeyi hayal ettiğim kanepenin koluna eğilmiş, bacakları açık, kalçaları sallanıyor, inliyor ve parmaklarıyla klitorisini okşuyor. Birkaç saniye öylece duruyorum, o parmaklarını içine sokuyor, iki parmağıyla kendini sikiyor, sonra tekrar klitorisine dönüyor. Çıkardığı sesler nefes nefese ve arzulu.

"*Siktir*," diye inleyerek, bir an için gösterinin tadını çıkarmak için ayağa kalkıp, elimle sikimi kavrayarak okşamaya başladım. Uzak bir gelecekte, bir gün böyle boşalacağım — Hallie kanepede eğilmiş kendini parmaklarken ben de mastürbasyon yapacağım ve sonunda sırtına boşalacağım.

Ama bu gece değil. Onun içine girmek için çok fazla ihtiyacım var.

Özellikle de omzunun üzerinden bana bakıp, kendimi okşadığımı görünce daha yüksek sesle inleyip, konuşmadan önce bana yalvaran gözlerle bakarken. "Lütfen, Jesse."

Uzun adımlarla ona doğru ilerlerken, rekor sürede prezervatifi açıp takarken dudaklarımdan bir başka acı dolu inilti çıkar. Ama derinlemesine girip çıkmak yerine, arkasına diz çöküyorum. Ellerim kışına gider, onu eğip açarım, ben eğilip amını yalarken ayak parmakları zar zor yere değiyor. Dilim derine dalar ve parmakları klitorisini okşamaya devam eder. O beni sıkıca sararken ben de inlerim ve parmaklarım onu daha sıkı kavrayarak tenini morartır, o da benim adım haykırarak sert ve hızlı bir şekilde boşalır.

O daha bitirmeden, ayağa kalkarım, sikimi tutarım ve sert ve hızlı bir şekilde içine girerim. Başı geriye doğru savrulur ve çılgılık atar, amcığı benim etrafımda titrerken boşalmaya devam eder ya da belki tekrar boşalır.

Bilmiyorum ve umursamıyorum.

Saatlerce süren işkence gibi ön sevişmenin ardından kamyonetimde geçirdiğim son on dakika, beni zaten çoktan boşalmaya yaklaştırdı.

"Bu seferki çabuk olacak," diyorum, dışarı çıkıp tekrar içeri giriyorum.

"Evet, evet, evet."

"Ne kadar da alaycı," diye inlerim, kalçaları bana doğru geri çekilirken, sırtı kavislenir, elleri kanepenin minderine dayanır. "*Siktir*, böyle çok sıkıydın. Bu amcık çok iyi, Hallie." Bana sıkıca sarılır, ben de çenemi sıkarım, sonra onu biraz kaydırırım, böylece klitoris eğildiği kanepenin koluna sürtünecektir.

"*Siktir!*" diye bağırdı, ben ona vururken, elim sırtından boynuna kaydı, sonra bakır rengi saçlarını elimle sardım. Baş

geriye doğru hareket eder ve ben çekerim, dudaklarından derin, boğuk bir inilti çıkar. Ses doğrudan sikime gider ve ben bir inilti çıkarırım.

Bazen Hallie yumuşak ve tatlı seviyor.

Bazen sert olmasını ister ve bu gece de öyle bir gece gibi görünüyor.

Onu sismeye devam ediyorum, kalçaları bana doğru geriye doğru sallanıyor, beni daha derine alıyor, ben daha fazla dayanamadan. "Gel, Hallie," diyorum, orgazm yaklaşırken testislerim geriliyor.

"Jesse."

"Siktir git oraya, Hallie."

"Jesse." Bu daha çılgın bir ses, ihtiyaçla dolu ve panikle karışık, o da beni sıkıca sarıyor.

Saçını tekrar çekiştiriyorum ve o nefes nefese kalıyor.

"Siktir *git oraya, Hallie,*" diye emrediyorum, elim geri çekilip kıkına sertçe vuruyor, tokat sesi odada yankılanıyor.

İşte böyle oluyor.

Orgazm olmadan önce tüm vücudu gerilir, ses *J* harfiyle başlar sonra bir çığlığa dönüşür ve orgazmıla birlikte tüm vücudu titrer.

Bu beni doruğa ulaştırır, son bir kez derinlemesine girerim ve uzun ve şiddetli bir şekilde boşalırım, vücudum onun vücudunun üzerine çöker. Kanepede kollarım, boynuna öpücükler yağdırırken onu ezmemeı sağlayan tek şeydir.

OTUZ İKİ

JESSE

Ertesi sabah güneş odamı doldurur, gürültülü alarm yerine beni uyandırır ve ilk fark ettiğim şey, Hallie'nin çıplak vücudunun benimkine yapışmış olması, yanağı göğsüme yapışmış, bacağı benim bacağıma dolanmış, uykusunda beni kucaklamış olmasıdır.

Ben dünyadaki en şanslı pisiğim ve önümdeki kadın bunun inkar edilemez kanıtı. Elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyorum, yüzünden geriye doğru çekiyorum ki güzelliğini iyice görebileyim. Uzun kirpikleri yanaklarına değiyor, yazın biraz açılmış çilleri, pembe dudakları dolgun ve somurtkan. İlk turdan sonra, makyajla uyanmaktan nefret edeceğini bildiğim için onu makyajını yıkamaya ikna ettim, bu yüzden yanaklarındaki kızarıklık tamamen ona ait.

O çok güzel.

Dünyanın en güzel kadını ve tamamen benim.

Sonunda, yaklaşık on dakika daha bu şekilde uzanıp onun uyumasını izledikten sonra, uyanmaya başlar, göz kapaklarının altında gözleri hareket eder, gözlerini kırpmadan önce dilini çıkarıp dudaklarını ıslatır, sonra bana bakar, sersemlemiş ve uykulu bir şekilde. "Günaydın," diye fısıldadım. Bu, her günün en sevdiğim kısmıdır, ancak alarmım şafak vakti çaldığında onu görebilecek kadar ışık genellikle çok azdır ya da hiç yoktur, böylece o gizlice dışarı çıkabilir.

Sonra yüzünü buruşturur.

"Dün gece neden bu kadar çok içmeme izin verdin?" Elini yüzüne koyar ve göğsüme daha da gömer.

Gülerek başımı sallırım ve onu üzerime yatırıncaya kadar hareket ettirip kaydırırım.

"Kimsenin sana ne yapacağını söyleyemeyeceğini, hele ki bir şey yapmana izin *veremeyeceğini* çok iyi biliyorsun, Hallie."

İnler, başını boynuma yaslar ve bir süre orada nefes alır.

"Belki de sen başlamalısın."

"Hasta mısın?" Endişe duyuyorum çünkü yatak odası dışında ne yapacağını bana bırakmayı düşünüyorsa, gerçekten iyi hissetmiyor olmalı, ama o başını sallar.

"Sadece başım ağrıyor." Peki, bu düzeltilebilir.

"Su, ilaç, kahvaltı. Hemen iyileşirsin," diyorum, ellerimi beline koyup ikimizi de hareket ettiriyorum, böylece yatak kenarında otururken o kucağımda oluyor. İçgüdüsel olarak bacaklarını belime doluyor ve ayağa kalkıp ikimizi de şifonyere götürüyorum, onu oraya oturtup çekmecelerimi karıştırarak bir sweatshirt arıyorum. Burada bazı kıyafetleri var, ama benim sweatshirtlerimden birini çalmak isteyeceğini biliyorum.

"Krep ve pastırma?" diye mırıldanıyor, ben de bir tanesini kafasından geçiriyorum.

"Tek seçenek bu," diyorum gülümseyerek, eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum, sonra bacaklarına bir çift boxer şortumu giydirip onu şifonyerden indiriyorum. "Tuvalete git, mutfakta buluşuruz."

O da başını sallar ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşır.

Hızlıca tişört ve eşofman giyindikten sonra mutfığa geçiyorum. Kahveyi hazırlayıp buzdolabından malzemeleri çıkarıyorum. O sürünerek geldiğinde yanına gidip onu son bir kez kucaklıyorum ve kahvaltıyı hazırlayacağım tezgahın yanına oturtuyorum, sonra ona bir bardak su ve iki hap veriyorum.

"Kahve ister misin?" diye sorar ve gözlerinin açıldığını görmekten memnun olurum. Halsizliğinin çoğu, kötü bir akşamdan kalma değil, sersemlikten kaynaklanıyor gibi görünüyor.

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum, sonra ona kahve yapıp getiriyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ve içeceğinden uzun bir yudum alıyor.

"Ben seni daha çok seviyorum," diye mırıldanıyorum, sonra bacaklarının arasına geçiyorum, ellerimle çenesini kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum. Kahveyi kenara koyuyor, sonra elleri başımın arkasına geçiyor, saçlarımla oynuyor ve bu sırada beni yumuşak ve yavaşça öpüyor.

Kapı açılır.

Ayaklar yere

basar.

Ve sonra mutfığı bir çığlık doldurur.

"Aman Tanrım!"

Hallie hala kollarımda ve hızla dönüp kızımı görüyorum, pijamalarının üzerine ceketini ve botlarını giymiş, gözleri Hallie ve beni görünce fal taşı gibi açılmış.

"*Aman Tanrım!*" diye tekrar bağırır. "Ahh!"

"Emma, tatlım, ne oluyor?" diye soruyorum, ona bakarak. Panik beni kaplıyor, sadece Hallie'yi öperken yakaladığı için değil, ki Hallie sadece benim süveterimi giyiyor ve neyse ki onu yeterince örtüyor, ama aynı zamanda annesi ona baktıktan sonra sabahın bu erken saatinde burada olmasının iyi bir nedeni olmadığı için de. "Her şey yolunda mı? Neden buradasın?"

Bir an şaşkın bir şekilde bana bakar, sonra başını sallar.

"Ah, evet, şarj aletimi unutmuşum, onu almaya koştum, büyükanneme telefonumdaki bir videoyu göstermek için, ama *aman Tanrım.*"

Eh, bu sorunun cevabı oldu. Tezgâhın üzerindeki telefonum, annemden geldiğini tahmin ettiğim yeni bir mesajla yanıp sönüyor. Bununla ilgili onunla konuşmam gerekecek, ama onun savunması olarak, Emma'nın unuttuğu bir şeyi almak için uğraması daha önce hiç sorun olmamıştı.

"Emma," diye başlıyor Hallie, sesi yumuşak ve gergin, ama Emma onun daha fazla konuşmasına izin vermiyor.

"Siz ikiniz BERABERSİNİZ!" diye bağırır, sonra zıplamaya başlar ve o anda Hallie ile beni birlikte gördükten sonra yaşadığı şeyin korku olmadığını anlarım. Bu sevinçtir.

Rahatlama hissi beni kaplar ve geriye uzanıp Hallie'nin dizine elimi koyar ve onu sakinleştirmek için sıkıca tutarım. O da elimi tutar ve aynı hareketi yapar.

"Madden amca bana borçlu!" diye bağırır, sonra hareket etmeye başlar, zafer turu atar gibi kollarını havaya kaldırarak evin içinde koşar.

Kardeşimin kızımınla bahis yapması konusunda ne yapacağımı bilmiyorum, her ne kadar onun için kesin bir kayıp olsa da, ama bunun başka bir gün halledebileceğim bir şey olduğuna karar veriyorum.

"Hey, hey," derim ve mutfagın önünden tekrar geçerken kolumu beline koyarak onu durdururum. Hallie'ye baktığımda, sırıtıyor ve bu konuşma konusunda düşündüğüm kadar gergin olmadığı belli. Gülümsemesine karşılık veririm, sonra ellerimi kızımın omuzlarına koyar ve ona ciddi bir şekilde bakarım. "Gerçekten bununla bir sorunun yok mu?"

"Sen ve Hallie çıkıyor musunuz?" diye sordu, hemen konuya girdi.

"Evet."

Cevap, Hallie'den geliyor, kendinden emin ve tereddütsüz, ve tek kelime göğsümde sıcak bir his uyandırıyor. Emma, aramızdaki son engeldi

ve o bu engeli bir anda yıktı. Emma ona döner, başını sallar
ve sonra bakışlarını bana çevirir.

"Onunla evlenecek misin?" Emma, sanki benim çocuğum değil de Hallie'nin babasıymış gibi sorar. Hallie öksürür, ama ben gözlerimi kızımdan ayırmam.

"Evet," diyorum, Hallie'nin az önce söylediği kadar kendinden emin bir şekilde. Emma gülümser. "O zaman ben de tamamen kabul ediyorum."

Emma arkamdaki Hallie'ye dönüyor, ben de aynısını yapıyorum. Hallie'nin yüzünde, işleri çok hızlı ilerlettiğimde alıştığım panik izlerini görmeyi bekliyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde görmüyorum. Bunun yerine, Hallie'nin yüzünde sadece mutluluk ve belki biraz da şaşkınlık var.

O anda başardığımı anlıyorum.

Onun duvarlarını aştım, korkularıyla savaştım ve onları yok edemedim ama artık güvenli bir şekilde kafeslerinde.

Hallie benim. Bütün
benliği. Sonsuza kadar.

OTUZ ÜÇ

Sonraki altı hafta sis içinde geçer.

Emma, Jesse ve benim hakkımdaki gerçeği öğrendikten kısa bir süre sonra, Bay King, Bayan King için bir sera kurar ve Emma ile ben bir hafta boyunca ona yüzlerce çiçek fidesi dikmesinde yardım ederiz. Mart ayının sonunda, bahar tatili boyunca Emma'ya bakarken, Jesse, Madden ve Bay King üç gün boyunca tüm tarlayı söküp Bayan King'in kendi çiçeklerini toplama tarlasını yaparlar. Jesse her akşam eve gelip bu konuda şikayet eder, ben ise gülümserim. Yine de, akşam yemeğinde Emma ve benim için küçük bir bahçe yapmanın eğlenceli olacağını düşüncesizce söylediğimde, çocuklar dördüncü gün Jane Doe'yu uzak tutmak için çit ve kafesli yükseltilmiş yataklar yaparlar.

Evde nadiren bulunmama rağmen, ona bıraktığım yemi stokluyorum, Jesse'nin yerine ikinci bir tuz bloğu ekliyorum ve Nisan başında Emma, geyik arkadaşım ile ilk kez tanışıyor.

"Adı ne?" diye soruyor, elinde bir parça kereviz tutarak. Jesse kerevizi pek sevmediği için nadiren yemeklerde kullanıyoruz, ama her iki evde de her zaman bir demet kereviz bulunduruyorum. Bahçede havuç fidelerini seyreletirken Jane'i gördüğümde, bunu yaptığım için çok mutlu oldum.

"Jane Doe," diyorum ona.

"Jane'e benziyor," diyor Emma basitçe, birbirimizi *anladığımızı* bir kez daha kanıtlayarak. "Onunla nasıl tanıştın?" Babasının aksine, Emma benim tuhaflıklarımı sorgulamıyor ya da geyik bize yaklaştığında korku göstermiyor; bunun yerine, benim talimatımı dinleyerek hızlıca kerevizi alıyor ve arkadaşına hevesle ikram ediyor.

"Onu Ocak ayında görmüştüm. Bu kadar küçük geyikler genellikle annelerinin yanında kalır, bu yüzden onu yalnız gördüğümde, onu bulmayı kendime görev edindim." Ona dönüp gülümsüyorum. "Baban, benim ormanda tek başıma dolaşmamdan hoşnut değildi."

Emma gülüyor, sonra Jane sapı kabul edip ellerinden nazikçe alırken başını sallıyor.

"Annesi yok mu?" Omuz silkiyorum.

"Varsa da, buralarda değil."

Emma duraksar, bana bakmadan başka bir parça kereviz alır.

"O iyi olacak. Biz ona göz kulak oluruz."

Emma'nın, benim zihnimde eklediğim gibi, *tıpkı birbirimizi koruduğumuz gibi* demek istediğini bilmiyorum, ama bana baktığında, babasına çok benzeyen yumuşak bir gülümsemeyle, yine de aynı şeyi duyuyorum.

Ve giderek bunun doğru olduğunu anlıyorum.

Birbirimize sahibiz, bu yüzden her zaman iyi olacağız.

BREAK TK

Nisan sonuna kadar, evimde neredeyse hiç zaman geçirmiyorum. Evde olduğumda, endişe verici bir sessizlik hakim ve neredeyse her zaman ayrılmak için bir bahane buluyorum, ana eve ya da Wren'in ya da Madden'ın evine gidiyorum ya da Jesse ya da Emma eve gelene kadar Jesse'nin evinde bekliyorum.

"Biliyor musun, taşınmalısın Hallie," diyor Emma bir akşam yemeğinde, ve çatalım ağızıma giderken yarı yolda donuyor.

"Ne?" Gözümün ucuyla Jesse'nin geniş bir gülümsemeyle sırtışını görüyorum, muhtemelen bir aydır aynı şeyi söylediği için. Ona, bunu Emma'ya zorlamanın adil olmadığını defalarca söylüyorum, ama şimdi bu tartışmayı kaybedeceğimi düşünüyorum.

"Artık neredeyse hep buradasın. Neden başka bir evle uğraşasın ki? Yani, eşyalarının çoğu zaten burada. Sadece temizlemen gereken başka bir yer daha olur."

"Ben de ona bunu söylüyorum," diye ekliyor Jesse, sırtışı bu noktada tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum.

"Bunu sana baban mı söyledi?" diye soruyorum ve yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirdiğinde, cevabı biliyorum.

"Hayır. Sadece iki yer arasında bölünmenin aptalca olduğunu düşünüyorum. Şu anda evin sadece taşan eşyaların depolandığı bir yer."

Çatalımla bir mini havuç saplayıp, olabildiğince doğal davranmaya çalışıyorum.

"Buna bir sakıncası var mı? Ben taşınısam?"

"Neden olmasın?" diye sordu, yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle. "Şey, burada hep sen ve baban vardınız. Ben de senin alanına giren bir yabancı olurdum."

Şimdi de sanki aklını kaçıran benmişim gibi bana bakıyor.

"Zaten eninde sonunda taşınmayacak mısınız?" Tereddüt ettim, sonra başımı salladım ve Emma da bu çok normalmiş gibi başını salladı. "O zaman ertelemene gerek yok."

Çatalımı bırakıp Emma'ya bakıyorum, yüzünü inceleyerek sakladığı gizli duyguları okumaya çalışıyorum. Son birkaç ayda onu oldukça iyi okumayı öğrendim, ama şu anda yüzünde sadece samimiyet var ve böylece son engel de ortadan kalkmış oluyor.

"Tamam, peki... o zaman taşınacağım."

Emma, bu onun için önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Okuldan sonra geri kalan eşyalarını toplamaya başlamana yardım edebilirim."

Başımı salladım, sonra Jesse'ye baktım. Geniş bir gülümsemeyle, parlayan gözlerle, sevinçle doluydu ve doğru kararı verdiğimi anladım.

BREAK TK

Sonraki birkaç gün boyunca Emma eşyalarımı kutulara koymama yardım eder ve Wren'in bahar şenliğinden önceki Perşembe günü, önümüzde onu yardım etmekle meşgul bir hafta sonu olduğunu bilen Jesse, son eşyalarımı onun evine taşımamıza yardım eder.

"Bunlar ne?" Emma, tanıdık pembe bir kutuyu kaldırarak sorar. Odanın diğer ucunda Jesse'nin gözlerine bakarım ve yüzünde eğlenceli bir ifade belirir, ama artık onları saklama gereği duymuyorum.

Ne de olsa, o zaten tüm sırlarımı biliyor.

"Bunlar, Wren ve ben yapmaya başladığımızdan beri tüm vizyon panolarım."

Emma'nın gözleri heyecanla büyür ve yatağımın kenarına oturur, kapağı açıp kağıt yığınının çıkarır. Dikkatlice, her biri hayatımın bir yılını anlatan bir tür zaman kapsülü olan kağıtları karıştırmaya başlar.

"Bunlardan kaç tanesini yaptın?" diye sorar, bana bakarak.

Omuz silkiyorum, sayfaları karıştırıyorum. Bazılarının arkasında o yıl yapmak istediğim şeylerin el yazısıyla yazılmış listeleri var, onları gözden geçiriyorum.

"Bunu yaptım," derim, geçen yıl üç müşteri daha bulmak yazan sayfayı göstererek.

"Sanırım bunu *neredeyse* başardın," diyor gülerek ve bana *Bayan King* yazan kağıdı gösteriyor.

Tıpkı geçen seferki gibi, yanaklarım kızarır.

"Senin babana hep aşkıttım, o beni hiç fark etmese de."

"Bunun için şükre delim, olur mu? Bunu yazdığında kaç yaşındaydın? On dört mü? O zaman ben on dokuz yaşındaydım. O zaman seni fark etmediğim için çok mutluyum."

Gülerek başımı sallıyorum, ama yine de onaylıyorum. Emma'nın yaptığı gibi, bazılarını kaldırıp içinden seçiyor. Bunları Wren ve Nat dışında kimseyle paylaşmadım ve ne zaman biri onları karıştırmaya çalışsa, şiddetli bir panik hissi ve onları saklama ihtiyacı beni kaplardı. Ama şimdi öyle hissetmiyorum. Bunun yerine, bunlar daha çok çocukluğumdan kalma birer eser gibi geliyor, bu ikisiyle paylaşmaktan mutluluk duyduğum birer nostalji parçası.

"Sörf yapmayı öğrenmek mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Wren ve ben *Blue Crush* filmini izledik ve çok eğlenceli göründüğünü düşündük."

"Bahamalar'a git, Paris'e git, Londra'ya git, Roma'ya git," Jesse birinin arkasını okur ve ben gülerek onu elinden alıp ters çeviririm. Bu, Wren ile birlikte yaptığım ilk vizyon panolarından biridir ve ön yüzünde çoğunlukla izlediğimiz ve sevdiğimiz tüm Mary-Kate ve Ashley filmlerinin kapak fotoğrafları kesilmiş olarak yer almaktadır.

"Gerçekten çok şey yapmak ve her yere gitmek istiyordun, değil mi?" diye soruyor, sesi yumuşak.

Ona gülümserim ve omuz silkerim.

"Uzun bir süre hiçbir yere ait hissetmedim. Ait olduğun bir yerin yoksa, içgüdüsel olarak onu bulmak için dolaşmak istersin, bunun nedeni farkında olmasan bile." Seyahatler, kariyer hedefleri ve kişisel arzuların yer aldığı vizyon panolarını çevirmeye devam ediyor. Tüm umutlarım ve hayallerim 8,5 x 11 boyutundaki kartonlara yapıştırılmıştı. Elimi uzatıp elini tutuyorum ve başını kaldırıp bana bakıyor. "Sonunda o yeri buldum."

Gözleri ısınır, elini elime sıkarken gülümsemesi yumuşar ve Emma bizim balonumuzu bozana kadar uzun bir süre öyle otururuz.

"Yapışkan şeyleri severim, ama aynı zamanda açlıktan ölüyorum," diyor ve ben de başımı ona çeviriyorum ve dikkatim dağılmışken, tüm vizyon panolarımı üst üste koyup kutuya geri koyduğunu görüyorum. Geriye kalan tek şey Jesse'nin elindeki. Ona son bir kez bakıyor ve sonra Emma'ya verip ayağa kalkıyor.

"Peki, bu da benim kızlarıma yemek yedirmek için bunları kamyonete yüklemem gerektiği anlamına geliyor."

"Prima?" diye soruyor Emma, kutunun kapağını kapatıp ayağa kalkarken. Jesse kabul ediyor, kutuları kaldırıp kapıdan çıkıyor.

O gece geç saatlerde, üçümüz kanepede oturmuş, Mary-Kate ve Ashley'nin en iyi filmlerinden biri olan *Holiday in the Sun*'ı izlerken, hayatımda ilk kez kendimi huzurlu hissettiğimi fark ettim.

Hayatımın büyük bir bölümünü ruhumdaki boşluğu doldurmak için bir şeyler düşünerek geçirdim. Yeni hobiler, geçici işler, seyahat hayalleri ve uzaklardaki başarılar... Ama bunları başardığımda bile, bu boşluğu doldurmadı, içimdeki o boşluğu doldurmadı, beni huzurlu hissettirmedi.

Ama burada, kanepede, nostaljik bir film izlerken ve Jesse ile Emma'nın şakayla karışık bir şekilde filmin açıkça görünen mantık hatalarını eleştirmelerini dinlerken, kendimi bütün hissediyorum.

OTUZ DÖRT

Anneler Günü ile Anma Günü arasındaki Pazar günü, Wren'in çilek festivali var. Belediye meclisiyle görüştüktan sonra, özellikle birçok etkinliklerinin turistleri çektiği için, bir topluluk etkinlik koordinatörünün kasabaya fayda sağlayacağı konusunda anlaştılar. Wren'e, işleri yeniden düzenleyip bütçeden bu pozisyon için para bulabileceklerini söylediler, ancak Wren yine de bahar festivalini planlamaya devam etti ve bu festival için görevleri dağıtma konusunda harika bir iş çıkardı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diyorum en iyi arkadaşıma, yerel bir grubun müziğinin çaldığı dev sahnenin arkasındaki özel alanda dururken, ilçe festival alanına bakarak. Yüzlerce araba çimlik alana düzgünce park edilmiş ve duyduğuma göre iki bin giriş bileti satılmış. Fuar alanının merkezinde, çoğu Holly Ridge'den gelen birçok yemek kamyonu ve satıcı var. Bir tarafta birkaç lunapark ve oyun var, diğer tarafta ise 4-H kulübünden bazı hayvanlar var, ama günün asıl cazibesi, bir saat önce Atlas Oaks'un Adam'a iyilik olarak tam bir set çaldığı dev sahne.

Bu arada, topluluk koordinatörünün maaşının önümüzdeki yıllarda ödeneceğinden oldukça eminim.

Jesse ve Madden bize yiyecek almak için koştular, Emma ve ben ise VIP bölümünde Wren, Adam, Nat ve Leo, Adam'ın basın danışmanı ve grubun menajeriyle birlikte duruyoruz.

"Çılgınca, değil mi? Ben küçük bir şey yapacaktım, ama sonra Adam mikro festival havasının havalı olabileceğini söyledi. Onu bağlantıları için kullandığımı hissetmesini istemedim, ama o benim haberim bile olmadan kararı verdi

bunu önermeden önce grup da kabul etmişti." Wren daha da geniş bir gülümsemeyle devam etti. "Hatta etkinlik yönetim şirketi ve güvenlik bağlantılarını da ücretsiz hizmet vermeleri için ikna etti, böylece benim pek bir şey yapmam gerekmedi. Çılgınca, değil mi?"

Adam'ın tüm bunları, Wren'in bu etkinlikte kendini fazla yormamasını sağlamak için yaptığını ona söylemiyorum. Adam'ı tanıyorsam, Wren'in bu çabada kendini yıpratacağını öngörmüş ve bunu engellemek için elinden geleni yapmıştır.

"Sence gelecek yıl Willa Stone'u getirebilir mi?" diye sorar Emma, neredeyse zıplayarak yürürken. Boynunda, ona sahne arkasına erişim hakkı veren bir VIP rozeti sallanıyor. Dün gece, King ailesinin evinde grupla akşam yemeği yedik ve gecenin çoğunu Stella Greene ve Harper Holden ile geçirdikten sonra, bana gelecek yılın vizyon panosunda gitar çalmayı öğrenmek, şarkı yazmak ve dikiş dikmeyi öğrenmek olacağını söyledi. Zihnimde potansiyel Noel hediye listeme bir gitar ve dikiş makinesi ekledim.

"Bunu muhtemelen gerçekleştirebilirim," diyor Atlas Oaks'un başçısı Reed, kolunu Emma'nın omuzlarına atarak. Yanakları kızarıyor ve ben gülmeme engel oluyorum.

"Hayır, yapamazsın," diyor grubun davulcusu Beckett, ifadesiz bir yüzle. "Kimse Willa'ya ne yapacağını söyleyemez." Grup ile geçirdiğimiz kısa sürede, Reed'in şakacı, neşeli biri olduğunu, Beckett'in ise ciddi biri olduğunu öğrendim.

"*Ona ne yapması gerektiğini söylemeyeceğim.* Sadece bu etkinliğin ne kadar harika olduğunu ona anlatmamız gerekiyor, o da Adam için bunu kesinlikle yapacaktır," diyor Reed.

"Ya da ben ona sorabilirim. Biz arkadaş sayılırız," diyor Emma gururlu bir gülümsemeyle ve bu bakış beni çok mutlu ediyor. Son altı ayda Emma'nın özgüveni inanılmaz bir şekilde arttı ve bunu görmek çok eğlenceli.

"Bunu duydum," diyor Leo, telefonunun ekranına dokunup cebine geri koyarken. Adam sürekli o şeyle uğraşıyor gibi görünüyor. "Senin havalı bir çocuk olduğunu ve kasabanın iyi insanlarla dolu olduğunu duydum. Bu yüzden Adam bu festivalden bahsettiğinde, grubun ilgileneceğini biliyordum." Bunu içtenlikle mi söylediğini, pop yıldızı ile Emma hakkında gerçekten konuştuklarını bilmiyorum, ama kızımın yüzüne heyecanlı bir ifade koyduğu için bu stoik adama sarılmak istiyorum.

"Şehri terk etmeyi düşündüğünü ve burada bir ev aradığını duydum?" diyor solist Riggins'in eşi Stella Greene,

Bebegi kucağında sallarken. Leo onaylayarak başını sallayınca gözleri parlar. "Biliyorsunuz, Ashford'da satılık çok sayıda ev var."

Leo, onun önerisine başını sallayarak hayır diyor. "Burayı seviyorum. Kaostan yeterince uzak, ama havaalanlarına ve ulaşım araçlarına da çok uzak değil. Ashford ise lanet olası bir yerin ortasında. Orada asla yaşayamam."

Riggins karısının beline kolunu dolayarak onu yanına çeker. "Ayrıca Leo'nun yakınımızda olmasına gerek yok. Ashford'a ondan kaçmak için gidiyoruz. Leo yakınlarda olsaydı, her gün yeni bir fikirle kapımızı çalardı."

Leo, beklediğimden çok daha sıradan bir adama benzeyen rock yıldızına sert bir bakış attı.

"Çok üzgünüm, sizin işinizi almak istiyorum. Belki de ortadan kaybolmayı bıraksanız, kapınıza gelme ihtiyacı hissetmezdim."

"Bir ara turneye çıkacağız. Bu çocuğun biraz daha büyümesi lazım, anlarsın ya?" Riggins, oğlunun karnına dokunmak için eğilirken, yüksek sesli bir bebek kahkahası ortalığı doldurur.

"Evet, evet," diye başlar Leo, sonra başka bir şey söylemek üzereyken, önü *Wilde Security* yazan dar siyah tişörtlü bir adam tarafından kesilir ve Leo'nun sert menajer yüzü geri döner. "Her şey yolunda mı, Jaime?"

Adam başını sallar, sonra gruba bakar.

"Girişte içeri girmek isteyen bir kadın var ve olay çıkarmaya başladı. Giriş kartı yok ve listede adı yok, ama buraya ait olduğunu ısrarla söylüyor."

"Adını söyledi mi?" diye sorar Wren, kafası karışmış bir şekilde.

Jaime başını sallar. "Adı Kim Dunne. Seni tanıdığını söyledi, özellikle de seni, Wren."

Bütün vücudum donar ve gözlerimi kocaman açarak en iyi arkadaşıma dönerim, o da bana aynı şekilde bakmaktadır.

"Kim? Annem gibi mi?" Emma sorar ve panik içimi kaplar, bu durumu nasıl ele alacağımı hiç bilemiyorum. Jesse ve Madden gösteri başlamadan önce bize yiyecek bir şeyler almaya gittiler, ama şu anda ona ihtiyacım var.

"Jesse'ye mesaj at," diyorum Wren'e, ama Emma VIP bölümünün kapısına doğru yürümeye başladığı için onun emrimi yerine getirip getirmediğini kontrol etmiyorum. Jaime onun peşinden koşuyor, ben de hemen arkasından gidiyorum.

"O! O benim bebeğim!" diye bir kadın sesi duyulur ve dikkatim o yöne kayar, tanıdık bir sarışın bir çift güvenlik görevlisiyle tartışmaktadır. Jaime bir şey söyler ve güvenlik görevlileri kenara çekilir, Kim'in VIP alanına girmesine izin verirler. Emma'nın durduğu yere hızla ilerler ve ben de hemen yanına dururum. "Emma! Annene sarıl!"

Emma, annesi onu kollarının arasına çekerken şaşkın ve garip bir şekilde durur.

O anda, konuştuğumuz herkesin bizimle birlikte geldiğini anlıyorum, onları gördüğüm için değil, Kim Emma'ya sarıldığında gözleri kızıyla hiç buluşmadığı, bunun yerine arkamızdaki gruba heyecanla baktığı için.

Kucaklaşma sona erer ve Emma bir adım geri çekilir, bana yaklaşır. Kim bunu fark eder ama soru sorma fırsatı bulamaz.

"Kim?" diye tanıdık bir ses sorar ve bu sesle birlikte içimi bir rahatlama kaplar. Bir an sonra, Madden arkasına geçerken yüzünde öfkesini zar zor gizleyen Jesse görünür.

"Selam Jesse. Nasıl gidiyor? Arayamadığım için özür dilerim," diyor Kim, büyüyünce grubumuza katılırken.

"Burada ne yapıyorsun?" Jesse, doğrudan konuya girer.

"Kızımı şaşırtayım dedim! Sürpriz!" der ve ellerini yanlara doğru açar.

Muhteşem sarışın kadını süzerim, yüzünde, mavi gözlerinde ve bir tarafı diğerinden daha fazla eğimli gülümsemesinde Emma'nın özelliklerini görürüm. Emma, King ailesinin burnuna ve pürüzsüz koyu saçlarına sahiptir, bu da onu sık sık Wren'in çocuğu gibi gösterir, ancak Kim ve Emma arasındaki benzerliği görmemek imkansızdır.

"Burada olduğumuzu nasıl bildin?" diye sorar Jesse ve Kim dudaklarını ısırır.

"Wren'in sosyal medyada festival hakkında bir sürü paylaşım yaptığını gördüm ve

bu sabah da hikayelerine Emma'nın herkesle birlikte çekilmiş bir fotoğrafını paylaştı. New York'taydım ve buraya gelip ona sürpriz yapmak için iyi bir gün olacağını düşündüm."

Wren solgunlaşır, muhtemelen bu karışıklığın suçunu üstlenecektir, ama ben Wren'in bu sabah paylaştığı fotoğrafları hatırlamaya çalışırım. Emma'nın içinde olduğu tek fotoğraf, Emma'nın grupla birlikte olduğu fotoğraftır ve midem bulanır.

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik hakimdir ve Jesse'nin öfkesini dalgalar halinde yayıldığını hissetmek için ona bakmam gerekmez, ama gözlerim

Wren'in gözleri daralmış ve çenesi sıkıdır. Wren'in nefret ettiği çok fazla insan yoktur, ama Kim bu çok kısa listede yer alır.

"Emma, beni herkese tanıtır mısın?" diyor Kim, ama Emma orada duruyor, kendi sessiz şüpheciliği giderek artıyor. Bu mükemmel bir fırtına ve etrafımda patlak veriyor, bunu durdurmanın gerçek bir yolu yok.

Kimse konuşmayınca Kim, Adam'a döner. "Sen Adam Porter'sın, değil mi? Ben Kim. Senin büyük hayranımın," der ve en iyi arkadaşımın erkek arkadaşına göz kırpar. Wren'in yüzünde şaşkın bir ifade belirir, çünkü Adam bu sektörde tanınmış bir isim olsa da, sektör dışında pek dikkat çeken bir yüz değildir ve o da bunu tercih eder.

"Uh, evet," der Adam, açıkça aynı derecede şaşkın.

"Tanrım, Holly Ridge'de olman çok çılgınca. Burada hiçbir zaman bir şey olmaz. Bu yüzden buradan ayrılmak zorunda kaldım, anlıyor musun?" Kim'in şimdi sertleşen gülümsemesi Leo'ya dönmeden önce, daha da rahatsız edici bir sessizlik olur. "Sen de Leo'sun, değil mi? Adam'ın menajeri? Seni Wren'in sosyal medya hesaplarında gördüğümü sanıyordum. Ben de şarkıcıyım."

Soğuk bir ürperti içimi kaplar.

Dalga geçiyorsun herhalde. Yanımda duran Jesse de hareketsiz kalır.

Ama grubu bıçak gibi kesen Emma'nın soğuk sözleridir.

"Adam'la konuşmak için mi buraya geldin?" Emma, bu kaçınılmaz karmaşayı önlemek için ne söyleyeceğimi düşünmeden sorar ve soruları kalbimi kırar.

"Ne?"

"Buraya Adam'la konuşmaya mı geldin? Çünkü, biliyorsun, o müzik sektöründe ve sen şarkıcı falan olmak istiyorsun, değil mi?" Tanrım, bu kız çok zeki. Fazlasıyla zeki. "Ve Willa Stone onun arkadaşı."

"Doğum gününde Willa ile biraz sohbet ettiğini gördüm. Ne tatlı bir sürpriz! Biliyor musun, benim bir demom var. Belki bir dahaki sefere onunla konuşurken..."

Emma'nın yüzünde tanıma ve anlayışın yayıldığını izliyorum, annesini burada gördüğünde duyduğu küçük umut ışığı, gerçeği fark edince sönüyor.

Onun için bundan nefret ediyorum. Bundan çok nefret ediyorum ve daha da fazlası, onu bundan korumak için yapabileceğim hiçbir şey olmaması. 'dan vazgeçtiğini hatırlıyorum. partisi, Jesse dedi ki benzer bir şey , ve şimdi sıra benim .

Ne yazık ki, ağaçlara atabileceğim saksı yok, bu yüzden bunun yerine sözlerimi kullanıyorum.

Konuştüğümde, sözlerim sadece Emma'ya olan öfke ve hayal kırıklığıyla değil, utanç verici bir şekilde, yıllar boyunca biriken kendi incinmişliğim ve öfkemle de doludur ve hepsi birden patlar.

"Emma, buraya gel." Ona elimi uzattım ve o tereddüt etmeden elimi tuttuğunda içimdeki bir şey rahatladı, sonra onu kendime doğru çektim.

"Affedersiniz?" Kim, bize yaklaşırken alaycı bir ses tonuyla sorar. Kim ile Emma arasına bir şey koyma ihtiyacı içimi kemirir. ve vücudumu çeviriyorum. "Emma, arkama geç. Aslında..." Kafamı çeviriyorum, gözlerim geniş ve vahşi, eminim, Madden'ı arıyorum. Onu görüyorum ve içimi rahatlık kaplıyor. "Madden, onu alabilir misin? Onu eve götürür müsün?"

"Kızımı görmek için bu kadar yolu geldim. Sence kim..." Kafamı sallıyorum, öfkem artık neredeyse kontrol edilemez hale gelmiş.

"Artık bu saçmalıklarla paçayı kurtaramazsın," diyorum, sözlerim sert, ve bir düzine göz bana dönüyor, ama benim bakışlarım önümdeki kadına kilitlenmiş durumda. "Noel'i kaçırdın. Doğum gününü kaçırdın. Kızını görmek için bir düzine başka fırsatı da hiç tereddüt etmeden kaçırdın. Sana faydası olacağına karar verdiğinde gelip onu talep edemezsin. Sana bir faydası olacağına karar verdiğinde. Şu anda bu kıızı deli gibi seven bir düzine insan var burada, ama sen onlardan biri değilsin."

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, ama..." Kim, tatlı tavırları hızla eriyip zehire dönüşürken diyor.

"Madden, Emma'yı al. Onu eve götür. Sizden sonra biz de eve geleceğiz," der Jesse, onu keserek. Madden başını sallar ve Jesse bana doğru adım atar, kolunu belime dolayarak, Kim'in yüzünde acımasız bir gülümseme belirir. Konuşmak için ağzını açar, ama Jesse elini kaldırır, sözlerinde ateş vardır. "O gidene kadar çeneni kapat."

Kim'in çenesi gerilir, ama Madden Emma'yı götürürken sessiz kalır, bu da benim bilmem gereken her şeyi anlatır.

Ben olsaydım, Emma'yı benden habersiz, ona veda etmeden götüren biri olsaydı, çılgına dönerdim, üstelik o benim kızım bile değil. Buna karşın Kim, Jesse'ye kavga etmeye hazır mış gibi bakarak orada duruyor.

Emma duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde, Jesse konuşur. "Bu, senin için bile çok alçakça."

O acımasız gülümseme yayılır ve güzel yüzünü çirkinleştirir, bakışlarını Jesse'nin bana doladığı koluna çevirir.

"Görüyorum ki yine evcilik oynamaya başlamışsın," diyor, gözleri bana kayıyor ve Jesse'nin suçlamasını görmezden geliyor. "Sonunda mükemmel ailene eklemek için zavallı, aptal bir kız buldun, ha?"

Jesse yanımda hareketsiz kalır ve ben şaşkın görünmemeye çalışırım.

"Evini temiz tutuyor mu? Her akşam sana sıcak yemek yapıyor ve sen Tanrı bilir ne yaparken çocuğa bakıyor mu?"

Onun sözleriyle yüzümden kan çekildi, çünkü sözleri çok doğrudu değil, Jesse'nin belime sıkıca sarılması yüzünden. Bir düzine küçük konuşma şimdi daha anlamlı geliyor ve her biri önümdeki kadına vurmak istememe neden oluyor.

"Onun tüm yaşam enerjisini henüz tüketmedin mi? Onun tüm hayallerini yok ettin, böylece onu mükemmel Stepford karın olmaya zorlayabildin."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye soruyorum, öfkem on katına çıkmış durumda. Hiç kimseyi bu kadını nefret ettiğim kadar şiddetle nefret etmedim. Önce Emma'nın yüzüne o üzgün ifadeyi koydu, şimdi de Jesse'yi hayalet görmüş gibi gösteriyor.

Dikkatini bana çeviriyor, o kötü niyetli alaycı gülümseme midemi bulandırıyor. Başını eğiyor, sahte nezaketi yüzünden akıyor. "Tatlı birine benziyorsun, ama yerinde olsam kaçardım, yoksa kendin için kurduğun tüm umutlar ve hayaller farkına bile varmadan yok olacak." Beni bir kez baştan aşağı süzdü, gözleri bir an Jesse'nin belime koyduğu elinde durdu. "Sadece bir uyarı," diyor, omzunu kaygısızca kaldırarak.

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözüm kesildi.

"Şarkıcı olduğunu mu söyledin?" arkamdan bir ses geliyor. Arkamı dönüp bakmıyorum, ama buna gerek de yok çünkü Leo öne çıkıyor ve gözlerini Kim'e diyor. Tamamen işine odaklanmış, açık kahverengi saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve geriye doğru taranmış, ve rahat bir buluşma olmasına rağmen beyaz düğmeli gömleğini pantolonuna sokmuş. En önemlisi, Kim'e burun kıvrarak bakışları, onu ayakkabısının altındaki pislikten daha iyi görmediğini hissettiriyor.

"Benim," diyor Kim, bu bakışı görmezden gelerek. "Kim Dunne. Sizinle biraz konuşmak isterim. Bir demom var..." Çantasını karıştırmaya başlıyor, ama Leo onu durduruyor.

"Boş ver. Kendi çıkarları için çocuklarını manipüle eden ve kullanan insanları sevmem," diyor. Yüzündeki ifadeden, bunu

bunu içtenlikle söylediğini, daha önce gördüğü ve kesinlikle nefret ettiği bir şey olduğunu anlayabiliyordum. "Senin yerinde olsam, yeni bir hobi bulurdum."

"Anlamadım?"

"Bağlantılarım geniş. Jesse, Adam'ın arkadaşı ve Wren'in kardeşi. Gördüğüm kadarıyla, sen ikisinin de arkadaşı değilsin ve iyi bir insan da değilsin. Az önce gördüğüm sahne ve bildiğim birkaç ayrıntıdan sonra, hafta sonuna kadar tüm bağlantılarıma senin asla çalışmayacağım bir yetenek olduğunu, benim gibi birçok müşterimin ve meslektaşımın da çalışmayacağını duyuracağımı söyleyebilirim."

Yüzü hayalet gibi bembeyaz oldu ve itiraf etmeliyim ki, içimi bir heyecan kapladı.

O, en kötüsünü hak ediyor. "Benim tarafımı dinlemedin bile..."

"Senin ağzından çıkacak başka bir kelimeyi duymakla hiç ilgilenmiyorum, hele ki uydurma bir hikayeyi hiç duymak istemiyorum." Leo o kadar kesin ve sözlerinde o kadar kötü niyetli konuşuyor ki, Kim nasıl cevap vereceğini bilemiyor, konuşmadan önce ağzını birkaç kez açıp kapatıyor.

"Biliyor musun? Hepinizin canı cehenneme. Bu boktan kasabaya geri dönmemem gerektiğini bilmeliydim. Zaten sadece eskiden ünlü olanlar burada çalardı."

"Bizden mi bahsediyor?" Reed sahne fısıltısıyla sorar.

"Sanırım öyle," diye cevaplar Wes.

"Sizin için çok üzücü," diyor Wes'in karısı Harper ve kendime rağmen, bu öğleden sonranın berbat geçmesine rağmen, kendimi gülümsemeye başlıyorum, ama Kim'in öfkesi bana yöneldiğinde gülümsemem kayboluyor.

"O seni kurutunca, çekinme, bana ulaş. Savaş hikayelerimizi karşılaştırabiliriz," diyor bana, sonra topuklarını dönüp kalabalığın içine doğru yürüyor.

Jaime tek kelime etmeden onu takip eder.

Onun hayatımızdan sonsuza kadar çıkmasını ummaktan kendimi alamıyorum.

OTUZ BEŞ

Sessizce eve doğru sürerken, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmışız. Telefonuma bakıyorum ve Madden'in grup sohbetine Emma ile bizim evde olduğunu yazdığını görüyorum, ardından Wren'den temizliğe yardım etmeye gelmem için endişelenmememi söyleyen ikinci bir özel mesaj geliyor. Normalde, uzun bir günün ardından arkadaşşıma yardım etmek isteyerek itiraz ederdim, ama şu anda önceliğim küçük ailem.

Ve bugün, bizim tam da öyle olduğumuzu fark ettim: küçük bir aile. Biraz alışılmadık ve kesinlikle hayal ettiğim aile değil, ama yine de *benim* küçük ailem ve korumak için her şeyi yapacağım bir aile.

Yine de, Jesse'nin çenesinin sıkı bir şekilde kapalı olması, arabaya bindiğimizden beri neredeyse iki kelime bile etmemesi, bu öğleden sonra kontrolü ele almamın, Kim'e öyle konuşmamın ve Madden'a Emma'yı oradan çıkarmasını söylememin fazla ileri gitmiş olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. O anda, kızım için yapmam gerekeni yaptığımı düşünerek doğru olduğunu hissettim, ama belki de henüz benim yerim orası değildir. Belki de bu benim yerim *asla* olmayacak, günün sonunda anlayacağım bir şey.

"Ona bağırdığım için özür dilerim," Three Kings mülküne girdiğimizde sessizce söylüyorum. "Sakinleşmeli, uzaklaşmalı ve senin halletmene izin vermeliydim. Kendi duygularım karar verme yeteneğimi gölgeledi ve ben..."

"Ne?" Jesse sonunda ön cama sabitlenmiş bakışlarını benden ayırıp bana bakar, yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardır. İlçe fuar alanı evden yaklaşık on beş dakika uzaklıktadır ve o kadar süre boyunca bir kez bile bakışlarını ayırmamıştır.

"Madden'a Emma'yı almasını söylediğim için üzgünüm ve Kim'e bağırdığım için özür dilerim. Bu benim haddim değildi ve..."

"Tabii ki senin işin değildi," diyor, sesi alçak.

Şimdi ben kafam karıştı.

Sessizliğinin bana kızgınlığından kaynaklandığını sanmıştım, ama durum öyle değilse... "O zaman neden bana kızgınsın?" Profilini izleyip yüzündeki değişmesini izliyorum, ama anlam veremiyorum.

"Sana kızgın değilim, Hallie." Kamyonetin kabini yine sessizlikle doldu, sonra o içini çekti ve bakmadan elimi buldu. Elimi sıktı ve göğsümdeki panik biraz azaldı. "Sadece... düşünüyorum."

"Şey, yaptığın şey bana bana kızgın olduğunu düşündürüyor ve bu beni bir tür sarmalın içine çekiyor."

O gülerek başını sallar ve panik duygusu daha da azalır. Her şey yolunda.

Gülüyor.

"Sadece kafamda takılıp kaldım. Senin suçun değil." Bir anlığına ona bakıyorum, ama sonra Madden'ın kamyonetinin yanındaki çakıl yola giriyoruz. Motoru kapattıktan sonra, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle bana dönüyor ve içimdeki tedirginlik geri geliyor. "Şimdi içeri girip Madden'ı rahatlatmalı ve Emma ile konuşmalıyız."

Biraz yatışmış bir şekilde başımı sallıyorum, ama göğsümdeki düğüm hala çözülüyor. Zaman. Bu konuda yardımcı olabilecek tek şey zaman.

"Önce onunla konuşabilir miyim?" diye fısıldayarak soruyorum. Sanki bunun nereye varacağını zaten biliyormuş gibi yüzü yumuşuyor, ama ben devam ediyorum. "Onun önünde öyle davrandığım için özür dilemeliyim. Sen Madden'a teşekkür et, ona veda et, onu dışarı çıkar, sonra oturma odasında takıl."

Elini kaldırıp yanağımı avuçlar, başparmağıyla cildimi okşar.

"Olur. Sen bunu yaparken, ben Adam'ı arayıp güvenlik görevlisinin Kim'in gittiğini doğrulayıp doğrulayamayacağını soracağım."

Kabul ederek başımı sallarım.

"Evet, öyle yap. O cadının olabildiğince uzağa gittiğinden emin ol. Sonra avukatını ara, bir daha öylece ortaya çıkmaması için ne gerekiyorsa yap, yoksa bir dahaki sefere sözlerimle yetinmeyeceğim." Kaşlarını kaldırır. "Ona vuracağım, Jesse." Her şeye rağmen, dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılır. "Ciddiyim," diyorum ona, o da stoik bir şekilde başını sallar ve sonra nazikçe öpmek için eğilir. Geri çekildiğinde,

kapısını açar, sonra dışarı kayar ve kamyonun benim tarafıma gelip bana yardım eder.

El ele tutuşarak içeri giriyoruz.

"Hey," diyor Madden, kanepeden kalkarak. "Biz gittikten sonra her şey nasıl gitti?"

Jesse iç çeker, gözleri koridordan Emma'nın odasına doğru kayar.

"Berbat."

"Onu yumruklamadım, o kadar," derim, ortamı yumuşatmaya çalışarak. Madden bana gülümser.

"Cesur bir girişim, çünkü senin kavgacı olduğunu biliyorum," der, alaycı bir şekilde başını sallar.

Biraz güldüm, ama sonra bakışlarım Jesse'nin koridorda ilerleyen bakışlarını takip etti.

"Onunla konuşacağım," derim, başımı Emma'nın odasına doğru eğerek.

"Eve geldikten kısa bir süre sonra oraya girdi ve fazla konuşmadı."

Başımı sallayıp Jesse'nin elini sıkarak ona bırakması için işaret ettim. Uzun bir süre bana baktıktan sonra başını salladı. Sanırım isteğimi yerine getirmek için arkasını dönecekti, ama bunun yerine beni kendine doğru çekti, elini belime koydu, beni kendine çekti ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Kızımıza iyi bak, tamam mı?"

Bunun dil sürçmesi olmadığını biliyorum.

Başımı salladım, sonra o da başını salladı, alnıma dudaklarını bastırdı, sonra uzaklaştı, telefonunu ve ceketini aldı ve kapıdan çıktı. Ailesiyle konuşup konuşmayacağını merak ediyorum, eminim daha sonra yüzleşmemiz gereken milyonlarca soruları vardır, ama şu anda önemli olan tek şey odada ağlayan kayıp küçük kız.

"Emma, bebeğim?" Kapıyı hafifçe tıklatarak sesleniyorum. "Benim, Hallie."

"Girebilirsin," diye seslendi ve ben kapıyı açtığımda neyle karşılaşacağımı tahmin etmek için sözlerini analiz etmeye çalıştım, ama başaramadım, bu yüzden kapı kolunu çevirip kapıyı açtım.

İçeri girdiğimde, önünde bir defter var, kulaklık takmış, yatakta çapraz bacaklı oturuyor ve ben kapıyı nazikçe kapatırken bana gülümsüyor.

Bir an için tamamen kafam karışır.

Tamamen farklı birini, ya da en azından tamamen farklı bir Emma'yı görmeyi bekliyordum. Ama o mutlu. Gülümsüyor. Gözleri

şiş ve kırmızı değil, yanında bir yığın mendil yok. Defterini kapatıp yatağının yanındaki masaya koyarken, kulaklıklarını çıkarıp aynı şeyi yaparken yüzünde öfke ya da incinmişlik yok.

"Selam," diyorum, yatağına yaklaşıp kenarına oturuyorum, aramızda birkaç adım mesafe var. "Nasılsın?"

"İyiym. Sadece günlük yazıyorum." Bir ay önce, Willa Stone'un her gün günlük yazdığına dair bir makale okuduktan sonra başlamıştı ve şimdi sık sık onu düzinelerce defterinden birine bir şeyler yazarken yakalıyorum.

"Bu iyi. Şey, bugün hakkında," diyorum, dudakımı ısırarak. Tırnaklarıma bakıp tırnak etlerimi koparıyorum. Nat burada olsaydı bana bağırırdı, eminim. "Biraz sinirlendiğim için özür dilerim."

"Isındı mı?" diye soruyor ve ona tekrar baktığımda yüzünde şaşkınlık var. Şu anda Jesse'ye o kadar benziyor ki, içim acıyor.

"Şey, ben biraz..." Nedense, Emma ile konuşmak Jesse ile konuşmaktan daha utanç verici geliyor. "Annenize biraz ters davrandım."

"Ona kızdığını sanmıyorum." Bir an durur, başını eğerek saçları omzunun üzerine düşer, elimi tutmak için uzanır ve bana gülümser. "Beni korudun."

Elini sıkarken göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

"Her zaman savunacağım, Em." Sözler boğazımdan zorlukla çıkar ve o bunu biliyormuş gibi başını sallar.

"Sana söyledim, anlıyorsun. Sen de benim gibisin."

"Keşke öyle olmasaydım, Emma. İnan bana. Keşke annen ve baban olsaydı ve her şey yolunda olsaydı."

O, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Anlıyorum. Ben de annemin öyle olmamış olmasını dilerdim, ama o öyle ve benim yapabileceğim bir şey yok." O on iki yaşında ve tanıdığım yetişkinlerin yarısından çok daha akıllı. "Babam, Madden amcam ve Wren teyzem gibi mükemmel bir aileye sahip değildim, ama sorun değil. Bugün, daha iyi bir şeye sahip olduğumu fark ettim." Kaşlarım çatılır ve onun gülümsemesi parlar. "Beni önemsedığın için, yapman gerekip gerekmediğinden emin olmasan bile benim için ayağa kalkacağının kanıtını aldım. Ve bu, doğum gününe bile gelmeyen bir anneden daha iyidir."

Göğsüm ağrıyor ve Jesse'nin her zaman böyle hissettiğini merak ediyorum: bu kadar zeki, kendine güvenen ve empatik bir kız yetiştirdiği için çok gururlu, ama onun bu becerileri bu kadar genç yaşta öğrenmek zorunda kalması nedeniyle tamamen yıkılmış.

"Bunu gerçekten kastediyorsun, değil mi?"

Sanki benimle konuşmaktan bıkmış bir duvarmışım gibi iç geçirip gözlerini deviriyor, sonra yatakta bana yaklaşp iki elimi de tutuyor. Sanki birdenbire yetişkin olmuş ve bana nazik bir ebeveyn gibi davranmaya çalışıyor.

"Hallie, son altı ayda benim için, onun hiç olmadığı kadar çok yanımda oldun. Ve bu, sen ve Wren teyzemin benimle geçirdiğiniz zamanları ya da beni hayal kırıklığından korumak için yaptığınız, benim farkına bile varmadığım milyonlarca şeyi saymıyorum bile. Bunu beni sevdiğin için yapıyorsun ve ben de seni seviyorum." Onun sözleri kalbimi çarpıtıyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak yutkunuyorum. "En az dokuz aydır beni görmeye zaman ayırmadı, ama benim bir tür bağlantılarım olabileceğini öğrenince, birdenbire bana sürpriz bir ziyaret yapabiliyor. Oysa sen, babam ve herkes, ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa, her şeyi bırakıp hemen yardıma koşuyorsunuz. Ben gencim, ama yaşılanıyorum. Sizin yaptıklarınızı görüyorum ve minnettarım. Bugün beni bir kez daha korumanızı size karşı kullanmayacağım."

"Biliyor musun, on iki yaşında bir çocuk için gerçekten çok akıllısın," diyorum, burnumu çekerek, gözyaşlarım akarken.

Gözleri yaşarır, ama duygularını gizleyerek bana küstahça sırtıyor.

"Sonunda farkına vardığına sevindim."

Gözlerimi devirip derin bir nefes alıyorum ve onu kendime çekip sıkıca sarılıyorum. Sonunda onu bırakınca geri çekilip yüzünü bir kez daha inceliyorum. Sert görünüşünün altında biraz incinmişlik var, ama bu normal. Yüzünde bana karşı içten bir minnettarlık ve sevgi de görüyorum.

"Yani iyisin?" diye soruyorum ve o başını sallıyor.

"Geçen hafta dondurucuya koyduğumuz kurabiye hamurunu pişirmemiz gerektiğini babama ikna edersen daha da iyi olurum."

Ona sert bir bakış attım, ama içten içe bu hafif komiklik için de minnettardım.

"Dondurmalı huni kek yedin ve amcanla bir paket zeppole paylaştın, Emma."

"Çok zor bir gündü," diyor, birdenbire yorgun ve bitkin görünüyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Onu ikna edebileceğime eminim."

Gülümserim. "Anlaştık."

Sonra ikimiz de odasından çıkıyoruz ve Jesse bana sorgulayan bir bakış attığında, ona hafifçe başparmağımı kaldırıyorum. Jesse'nin yüzündeki içe dönük ifade bütün gece kaybolmasa da, biz yine de kurabiye yiyoruz.

Ertesi sabah, güneş odamıza zar zor girerken uyanıyorum, ama boş bir yatakta. Oturup loş odaya bakıyorum ama erkek arkadaşımın izi yok. Yataktan kalkıp, uyuduğum büyük beden tişörtün altına bir eşofman giyiyorum ve yorgun gözlerimi kırıştırarak sessizce mutfığa gidiyorum. Jesse'yi mutfak penceresinden dışarıya bakarken bir fincan kahveyle gördüğümde rahatlıyorum.

"Günaydın," diye fısıldayarak onu dalgınlığından uyandırdım. Bana döndü, ama onu gördüğümde, yüzündeki boş bakış karşısında midem bir anda düğümlendi.

"Günaydın," diyor, fincanını masaya koyup otomatik pilotta kahve makinesine doğru ilerliyor, bir fincan alıp bana da bir fincan dolduruyor. Buzdolabına gidip kremamı alıp fincana eklediğini izliyorum. "Verandada içmek ister misin?"

Omuzlarımı kaldırıyorum ama başımı sallıyorum ve o da fincanını dolduruyor, sonra kahvelerimizle sessizce odadan çıkıyoruz. Sabahın erken saatlerinde hava serin ama soğuk değil, güneş ağaçların üzerinden yükselirken kuşlar uyanmış şarkı söylüyorlar ve bunun mükemmel bir sabah olmadığını söyleyemem.

Tabii Jesse'nin yüzündeki ifade hariç.

Bir süre sessizce oturduk, sonunda kahvemizi masaya koydum. "Bu sabah neden boş bir yatakta uyandığımı bana söyleyecek misin?"

Emma'ya ilişkimizi anlattığımızdan beri ilk kez böyle uyandığımı hatırlıyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu durum hoşuma gitmedi. Şimdi, yüzündeki ifade ve içe dönük sessizliği ile birleşince, sinirlerim geriliyor.

"Uyuyamadım ve benim dönüp durmamdan dolayı uyanmanı istemedim," diyor ve ben her zaman benden önce uyanmasına rağmen, benden önce yataktan kalkmadığını belirtmemeye çalışıyorum.

"Aklında bir şey mi var?" diye soruyorum. Derin bir nefes alıyor ve ormana doğru bakıyor. Sessizlik uzuyor ve bu boşluğu doldurmak için bir şeyler söylemem gerektiğini düşünüyorum, ama sonunda konuşuyor.

"Bunu ben yaptım, biliyorsun." Ne söyleyeceğimi veya ne demek istediğini bilemediğim için konuşmuyorum, ama sonunda devam ediyor. "Kim'e. Bunu ben yaptım. Emma doğduğunda onu mükemmel bir aile hayaline uydurdum ve onu hiç hesaba katmadım."

Dün beri onu bu kadar üzen şeyin bu olduğunu anlayınca kalbim parçalanır.

"Jesse..." diye başlıyorum, ama o konuşmaya devam ediyor.

"Yaptım. Hamile olduğunu öğrendim ve bir plan yaptım. Bu kararları alırken onu neredeyse hiç dahil etmedim. Mezun olana kadar kampüsün yakınında yaşayıp, sonra ailemin evine taşınmaya karar verdim. O şarkıcı olmak istediğini söyledi, ama pazarlama okuyordu. Emma biraz büyüdüğünde ne yapmak istediğine karar verebileceğimizi söyledim ve o da kabul etti. Ondan sonra, o Emma'yı büyütmeyi üstlendi, ben de hayatta kalmak için ihtiyacımız olan parayı kazanmayı üstlendim. Gençtik ve ben korkuyordum, ve dürüst olmak gerekirse, pişman değilim. Emma için istikrarlı bir hayat kurmak için yapmam gerekeni yaptım. Sonuçta, bir noktada her halükarda aynı şekilde bitecekti diye düşünüyorum. Ama benim payım, onu bu hayata zorlamam, benim hatamdı. Bazen, bunu yapmasaydım, onu zincirlediğim bu kasabadan uzak durmak için bu kadar ısrarcı olmazdı diye düşünüyorum. Daha sık ziyaret eder ve Emma ile daha iyi bir ilişkisi olurdu.

"O bir yetiştirdi, Jesse. Sana istediğinin bu olmadığını söyledi mi?" Jesse başını sallıyor. "Bu onun sorumluluğuydu. Zihin okuyamazsın, hele de beklenmedik bir şekilde bir çocuk yetiştirip herkesin başını sokacak bir ev sağlamaya çalışırken. Senin mükemmel olduğunu söylemiyorum, ama onun da en az senin kadar suçu var. Onunla olan ilişkin, Emma'yı yıllarca görmezden gelmesini ve annelik görevini ihmal etmesini açıklamaz ya da ortadan kaldırmaz." Sandalyesine yaslanır, ama hala bana bakmaz.

"Ya o haklıysa? Ya ben aynı şeyi tekrar yapıyorsam?"

Bir an durup, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum, ama sonra anlıyorum: benimle demek istiyor.

O zaman onun kötü sözleri aklıma geliyor, Emma'yı büyütmesi için kandıracak başka bir kadın bulup bulmadığını soruyordu ve bunların onun için çok derin bir iz bıraktığını anlıyorum.

"Benimle mi?"

"Senin benim olmanı, bizim olmanı istedim ve seni hayatıma soktum. Akşam yemeğini yapıyorsun, evi temizliyorsun, Emma'ya bakıyorsun..."

Ona gözlerimi devirmeden edemiyorum.

"Bunların hepsini kendi isteğimle yapıyorum, Jesse. Aslında, biz birlikte olmadan önce de bunları yapıyordum." Sonunda bana bakar ve çelişkili bakışı neredeyse nefesimi keser. Bu onu içten içe *iyi* bitiriyor.

"Hayal panolarını gördüm. Hayallerin var. Seyahat etmek, yeni şeyler görmek ve yeni yerler keşfetmek istiyorsun." Emma ile birlikte hayal panolarımı incelerken yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Soğuk bir esinti ile birlikte gergin bir enerji yayılıyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor.

"Bunun ne alakası var?"

"Bunun dışında hayallerin var." Mülkü işaret ediyor ve nedense onun Emma'yı kastettiğini anlıyorum. "Ama benim hayallerim hep buradaydı. Çiftlik, onu büyütme, inşa etmek. Bir gün devralacağım ve benim olacak. Her zaman bunu istedim: bir aile kurmak ve Three Kings'te onu büyütme, çocuklarıma benim yaşadığım çocukluğu yaşatmak. Seyahatler, yapılacaklar listesi, yeni hobiler ve tutkular bu planda hiç yer almadı, ama senin için yer alıyorlar."

O zaman yerimden kalkıp koltuğun kenarına doğru kayarım ve elini tutmak için uzanırım. O, birbirine dolanmış parmaklarımıza bakar, ama ben konuşmaya başladığımda gözleri bana döner.

"Hayatım boyunca, Jesse, tek bir tutarlı hayalim oldu. Bir düzine vizyon panosu yaptım ve hepsinin ortak bir yanı vardı." Diğer elimle yüzünü avuçlarım, başparmağımla bıyığının kenarını ve yanağını okşarım, ela gözleri bana bakarken yumuşar. "Tek istediğim bir aile kurmaktı. Beni sevecek, bana bağlanacak ve ayrılmasını zorlaştıracak birini bulmak. Burada, seninle birlikte bunu buldum." Sonra sırtıttım. "Tabii benim bilmediğim bir çıkış stratejin yoksa." Şakam işe yaramadı ve o başını salladı.

"Seni terk etmekten çok, seni tatmin edememekten endişeleniyorum. Seni zaten sahip olduğumuz hayata uydurdum, Hallie. Bir yıl, iki yıl ya da dört yıl sonra geriye bakıp, bunun istediğin şey olmadığını, burada kalmak için istediğin her şeyden vazgeçtiğini fark etmeni istemiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak," diyorum tam bir güvenle.

"Bunu bilemezsin." Sözlerinde bir parça panik var, gözleri fal taşı gibi açılmış ve beni anlamam için yalvarıyor. Bir an için, aylar önce onunla bu adımı atmaya korkarken benim de böyle mi görüldüğümü merak ediyorum.

Bu durumda o ne yapardı? Küçük adımlar attı, beni rahatlatmak ve güvence vermek için elinden geleni yaptı. Bir plan yaptı.

Ben de bunu yapabilirim.

Onun için, onun benim için olduğu gibi, ben de öyle olabilirim.

"Bunu biliyorum, ama senin bilemeyeceğin bir şey olduğunu da biliyorum. Bir çözüm buluruz. Haftalık, aylık ya da ne kadar sıklıkta olursa olsun, senin ve benim kendimizi güvende hissetmemiz için gereken her şeyi yapabiliriz. Terapiye gidebiliriz,

günlük tutabiliriz ya da yardımcı olacaksa yıllık yapılacaklar listesi hazırlayabiliriz. Ama şu anda mutluyum. Şu anda olmak istediğim başka bir yer yok. Şu anda her şey yolunda. Değil mi?"

O tereddüt eder ve benim kalbim de o tereddütle birlikte çarpar.

"Doğru," der sonunda. Bir an daha geçer, sessizlik ortamı doldurur, sonra o derin bir nefes alır ve eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırır. Rahatlama hissi beni sarar ve öpücüğü bitirdiğinde alnını alnıma bastırır.

"Tüm hayallerinin gerçekleşmesini istiyorum, Hallie. Benim için her şeyi değiştirdin, hayatımda eksik olan şeyin ne olduğunu fark etmemi sağladın, ama beş, on, on beş yıl sonra etrafına bakıp, şimdi eksik olanın sen olduğunu fark edeceğinden korkuyorum."

"Beş, on, on beş yıl sonra, sana sahip olacak mıyım?"

"Planımız öyle," diyor.

"O zaman ihtiyacım olan her şeye sahip olacağım. Sana, Emma'ya ve kurduğumuz bu hayata sahip olursam, tüm dünyaya sahip olacağım, Jesse." Bana bakar ve yüzünde beklediğim anlayış ve kabullenmeyi görmeyince kalbim hızla çarpmaya başlar. Bunun yerine, yüzünde o mücadeleyi, o şüpheyi görmeye devam ederim.

Konuşmak için ağzımı açtım, onu sakinleştirmeye devam etmek için, ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ancak bunu yapamadan, Emma'nın sesi kapıdan geldi ve başımı o yöne çevirdim.

"Baba? Hallie?"

"Hemen geliyorum, bebeğim," diye kapıdan sesleniyorum. Jesse'ye döndüğümde, o çoktan ayağa kalkmış, ikimizin kupalarını da alıp kapıya doğru ilerliyor.

"Kahvaltıyı hazırlayacağım, ama sonra yapmam gereken bazı işler var. Ben yokken bugün uslu durur musunuz?"

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum, ayağa kalkıp onu kapıdan takip ediyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Bugün Pazar," diyorum.

"Biliyorum. Akşam yemeğine kadar işim biter, ama bu hafta Wren'e yardım etmek ve senin taşınmana yardım etmekle çok zaman harcadım, şimdi işlerimi yetiştirmem lazım." Konuşurken gözlerime bakmıyor ve bu tedirginlik içimde devam ediyor. Neredeyse yatak odasının kapısına varmışken, uzanıp kolunu tutuyorum ve geri çekilmesini engelliyorum.

"Aramız iyi mi?" diye soruyorum, içimi endişe kaplıyor. Yüzü yumuşuyor ve boş kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor.

"Biz iyiyiz, Hallie. Üzgünüm, kafam biraz karışık."

Yarım yürekle başımı sallıyorum, ama o başını eğip dudaklarını benimkilere hafifçe bastırduğında, gerginliğimin bir kısmı eriyor.

Ancak gün boyunca ondan hiç haber almadığımda, gerginliğim tekrar geri geliyor.

OTUZ ALTI

Jesse bu sabah saat yedide kapıdan çıktığından beri onu görmedim ve saat neredeyse beş buçuk oldu. Neyse ki, mesajlarıma cevap vermedi, ama hepsi tek kelimelik cevaplar ya da daha kötüsü, başparmak yukarı emojisiyle cevaplandı, bu da endişelerimi hiç hafifletmedi.

H: Hey! Emma sabırsızlanıyor. Seni beklemeli miyiz yoksa sensiz anne babanın evine gitmeli miyiz?

O evden çıktığından beri her an gerginlikle doluydu, ama Emma'nın bunu hissetmemesi için elimden geleni yaptım. Gün boyunca Nat ve Wren'e birkaç mesaj attım ve ikisi de Emma'nın nasıl olduğunu sormak için aradılar. Öğlen saatlerinde Wren arayıp sohbet etti ve Adam'ın onun haberi olmadan koordine ettiği bir grup gönüllü sayesinde fuar alanının çoktan temizlendiğini söyledi. En azından bu, en iyi arkadaşımın kendisine gerçekten uygun olan kişiyi bulduğunu bilmek bana biraz neşe verdi.

Telefonum yeni bir mesaj geldiğinde hızlıca ona uzandım ve mesajı okuduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

J: Gel buraya, geç kalacağım.

Karnımda bir korku hissettim, ama Emma konuştuğunda dudaklarıma mutlu bir gülümseme zorladım.

"Babam mıydı?" Başımı salladım.

"Evet! Geç kalacağını ve büyükannenlerin evine gitmeni söyledi." O da başını salladı ve mutfığa gidip bugün kendimi oyalamak için pişirdiğimiz kurabiyeleri getirdi. Ev de pırıl pırıl temizdi ve bugün saçlarıma ekstra zaman ayırdım, doğal kurumasını beklemek yerine fönle düzleştirdim.

Kendime endişelenmemem gerektiğini kaç kez söylersem söyleyeyim, Jesse'nin yüzündeki o kaybolmuş ifade aklımdan çıkmıyor.

Ya beni incitmeden nasıl ayrılacağını düşünüyorsa? Ya en kötü korkularım gerçek olmak üzereyse? Ya aslında bir ilişki istemediğine karar verip, Emma evden çıkana kadar kimseyle çıkmama planına geri dönmek istiyorsa?

Bu durumda ben ne olacağım?

Ve daha da önemlisi, bunu nasıl atlatacağım?

Bunlar, bütün gün beni rahatsız eden sorular, kulağıma fısıldayan o incinmiş küçük kızın sesi ile karışık, belki de gerçekten terk edilmesi kolay biriyim.

Ama hepsini bir kenara itip, Emma ile akşam yemeği için ana eve doğru yürürken en geniş, en sahte gülümsememi takınıyorum. Herkesi selamlarken sırtıyorum, sanki onları saatler değil de günlerdir görmemişim gibi sarılmalar yapıyorum. Madden bana Emma'nın nasıl olduğunu sessizce soruyor ve Bay King bana hiç anlam veremediğim birden fazla sinsi gülümseme atıyor.

Ama daha da garibi, kimse Jesse'nin nerede olduğunu sormuyor.

Akşam yemeği çoktan bitmiş, Bayan King ve Wren tatlı için masayı hazırlarken, Madden, Emma ve ben oturma odasında sıkıcı bir Clue oyunu oynuyoruz ki, ön kapı açılır. Bir dakika sonra, çok yorgun görünen Jesse kapıda duruyor. Saçları, sanki durmadan elini saçlarına geçirmiş gibi dağınık ve elinde bir dosya gibi bir şey var. Odayı tararken gözleri hızla beni buluyor.

Yüzünde parlak, geniş bir gülümseme belirir, gözleri bu hareketle kırışır ve ben hala endişeli, stresli bir halde olmama rağmen, onun açıkça görülen sevinci bana da bulaşır. Üç uzun adımla bana yaklaşır, eğilir, elimi tutar ve beni ayağa kaldırır.

"Jesse?" diye soruyorum, ama o hiçbir şey söylemiyor, sadece elimi tutup beni çalışma odasından dışarı çıkarıyor. Koridorda durup, nereye gideceğinden emin değilmiş gibi etrafına bakınıyor. "Jesse." Sesim artık daha kararlı, ama elini benimkine daha sıkı tutuyor, dönüp merdivenlere doğru ilerliyor ve beni de peşinden çekiyor. En üste çıktığımızda, eskiden odası olan yere doğru ilerliyor, içeri giriyor ve kapıyı arkasında kapatıyor.

"Hey," diyor Jesse, olabildiğince rahat bir şekilde, beni kendine çekip dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor. Bir anlığına karşılık veriyorum, sonra geri çekilip ona sinirli bir şekilde bakıyorum.

"Ne oluyor, Jesse?" diye soruyorum, geri çekilirken. "Neredeydin?"

"Üzgünüm, akşam yemeğini kaçırdım. Bütün gün işlerim vardı."

"Aile yemeği idi. Ne tür işler bu kadar önemli olabilir ki? Neler oluyor?" Kollarımı göğsümde kavuşturup ona bakıyorum, planladığım konuşma aklımdan uçup gidiyor. "Benden uzaklaşmaya mı çalışıyordun?" diye soruyorum, bütün gün saklamaya çalıştığım o kırılmanlık birdenbire ortaya çıkıyor.

"Ne?" diye sordu, yüzünde şaşkınlık belirdi. "Hayır. Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Bilmiyorum. Öyleyse, beni nazikçe reddedebilir misin? Hayallerimin peşinden gitmem için beni serbest bırakabilir misin, ya da bu sabah saçmaladığın her neyse?"

Şaşkın bakışı eğlenceye dönüşür, başını sallar, bana yaklaşır ve bir koluyla beni kendine çeker.

"Hallie, seni seviyorum. Ben olmadan hiçbir şeyin peşinden gitmene izin vermeyeceğim," diyor, sonra başını sallayıp geri çekiliyor. "Her şeyi mahvediyorum." Masaya doğru ilerliyor ve bir klasör olduğunu sandığım şeyi masanın üzerine atıyor. Onu açıp bir şey aramaya başladığında sırtı görüşümü engelliyor.

"Babamla konuştum ve bu yaz en az iki haftada bir eve gelmem konusunda anlaştık, ama gelecek yıl muhtemelen bütçeye ekleyip, ona yardım etmesi için part-time birini tutabiliriz, böylece daha uzun süreliğine ayrılabiliriz," der ve kafamı daha da karıştırır. "Yani bu yıl küçük adımlarla başlayacağız."

"Küçük adımlarla mı?"

"Çok uzun ya da çok uzak yerlere gitmeyeceğiz," diyor kendinden emin bir şekilde, bana dönerek.

"Hiç mantıklı gelmiyor. Neden bahsediyorsun, Jesse?"

Gülümsüyor, sonra tekrar masayı işaret ediyor. "Hepsini yapıyoruz, Hal."

"Ben anlamıyorum..." Ama sonra gözlerim masaya düşüyor. Elinde tuttuğu şey bir dosya değil, şu anki aya açılmış bir takvim. Onu mutfağından tanıdım, onlarca kez hayranlıkla baktığım takvim, doğa manzaralarını özellikle sevdiğimden değil, onun hayatını tek bir yerde görmekten hoşlandığım için. Emma'nın yatıya kalışlarını ve okulun tatil olduğu günleri koyu pembeyle, Jesse'nin planlarını ise koyu maviyle yazmış. Aile etkinlikleri ve doğum günleri yeşil renkle yazılmış ve son zamanlarda benim planlarımı da mor renkle yazmaya başlamış.

"En son olanı kullandım, çünkü en yapılabilir olanı o gibiydi. Emma'ninkini de kullandım, ama o biraz daha... pervasızdı."

"En son hangisini?" diye soruyorum, ama açıklamıyor. Bunun yerine, Emma'nın okulun son günü etrafına kendine özgü pembe kalpler ve yıldızlar koyduğu Haziran ayına geçiyor ve ardından sonraki Salı gününü gösteriyor.

"Bu hafta Seaside Point'e gidiyoruz. Senin vizyon panonda yok, ama Emma'nınkindinde vardı. Sörf öğrenmek senin vizyon panonda var, bu iyi bir şey çünkü Madden'in orada ders veren bir arkadaşı var." Bir soru sormak ya da belki de aklını kaçırdığını söylemek için ağzımı açıyorum, ama o tekrar konuşmaya başlıyor. "Hawaii'deki su kadar berrak olmadığını biliyorum, ama elimizdekiyle idare ediyoruz." Takvime bakmak için yaklaştığımda, Haziran'ın son haftasında Jesse'nin dağınık el yazısıyla *SEASIDE POINT* yazdığını görüyorum.

"Kışın." Takvimin önüne geçer, orada çok daha küçük bir sonraki yılın takvimi vardır ve deneyimlerimden bildiğim Emma'nın kış tatilini gösterir. "O filmdeki gibi Salt Lake City'ye gidiyoruz." Takvimi kenara ittiğinde, altında tanıdık bir kağıt yığını görünüyor. Nazıkçe, neredeyse saygıyla kağıtları karıştırıyor ve söz konusu vizyon panosunu buluyor, *Getting There* filminin kapağını işaret ediyor. Parçalar yerine otururken kalbim hızla atmaya başlıyor. "Emma'ya Noel için buz pateni dersleri alabilirim sanırım. Bu onun istediği bir şey."

"Jesse," diye fısıldıyorum, farkına vardıkça içimden bir heyecan dalgası geçiyor. O da biliyor olmalı, çünkü bana dönüyor, dudaklarında geniş, mutlu, aşk sarhoşu bir gülümsemeyle, sonra beni kendine çekiyor.

"Hepsini yapacağız. Şu anda değil, ama eninde sonunda. Zamanla. Her birinin listesindeki her şeyi yapacağız. Hepsine sahip olacaksın, çünkü ben sana vereceğim. Bir aile ve macera."

Onun sözleri boğazımı düğümler.

"Bu yüzden mi bütün gün beni görmezden geldin?"

Yüzü kızarır ve omuz silker. "Bu sabah Wren'le konuşmam gerekti, sonra Colt'la konuşmam gerekti, *sonra* pazar günü açık bir seyahat acentesi bulmak için başka bir kasabaya gitmem gerekti. Sonra Wren ve Nat'i tekrar almam gerekti."

"Colt'la mı konuştun?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde, sonra cümlesinin geri kalanı kafama yerleşiyor. "Bugün Wren ve Nat'le miydin?" O sürtükler bana bu konuda tek *kelime* bile etmediler, ama ben bugün onlarla birkaç kez konuştum. O sadece sırtıyor. "Sen beni nazıkçe terk etmenin planını yapmaya çalışırken, ben panik yaparken, sen en iyi arkadaşlarımla takılıyordun?"

"Her şeyin doğru olduğundan emin olmam gerekiyordu," diyor.

"Ne tam olarak doğruydı? Bu..." Masayı işaret ediyorum, beni ne kadar iyi tanıdığını, beni ne kadar önemsedğini gösteren kanıtı, gözlerim yine doluyor. "Bu mükemmel. Bunun için onlara ihtiyacın yoktu. Bunu *yapmak* zorunda bile değildin."

O başını sallar, sonra bir kez daha tahtaları karıştırır, beş tanesini çıkarır ve yan yana dizilir. Bunlar çeşitli yıllara aittir, Wren ve benim yaptığımız ilk tahta da dahil.

"Açıklığa kavuşturmam gereken son bir şey vardı ve bunun için onların yardımına ihtiyacım vardı. Tahtalarınızda, bir an önce gerçekleştirmek istediğim bir şey vardı."

Sayfaları tararken ve ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Ama çok geçmeden, hepsinin ortak bir yanı olduğunu fark ettim.

"Jesse..." diye başladım, ama ona döndüğümde her şey durdu. Çünkü Jesse King önümde diz çökmüş, elinde siyah bir kutu tutuyordu.

"Tüm panolarda, hayalindeki yüzüğü hiç koymamışsın, bu yüzden yedek bir plan yapmam gerekti." Yüzük kutusunu açıyor ve içinde basit bir altın yüzük var, bir büyük elmas ve her iki yanında iki küçük üçgen. Elim ağzıma gidiyor, boğuk bir hıçkırık dudaklarımdan kaçıyor, o ise yumuşak bir gülümsemeyle başını eğiyor. "Bunu yapmak için bekleyeyim, sana yerleşmen için zaman vereyim diye düşündüm. Seni korkutmamak için işleri yavaş yavaş halletmemiz için bize zaman tanıyalım diye düşündüm, ama sanırım sen de benim kadar buna ihtiyacın var."

"Jesse," diye fısıldarım, o narin yüzüğü çıkarıp bana doğru uzattığını izlerken.

"Seni sonsuza kadar istiyorum. Sana bakmak ve seni güvende tutmak, düşmeden önce seni yakalamak istiyorum. Seni seviyorum, Hallie. Hak ettiğin her şey olmayabilirim, ama seni sevdiğim için her gün ihtiyacın olan kişi olmak için çalışacağım. En sevdiğin rengin mavi olduğunu ve ketçabın patates kızartmasına bulaşmasından nefret ettiğini biliyorum. Gözlerinin yeşil olduğunu ve bir geyikle arkadaş olduğunu biliyorum, çünkü o sana kendini görülmüş hissettirdi. Mary-Kate ve Ashley filmlerini sevdiğini biliyorum, çünkü annen gittiğinde üzgün olduğunda onları arka arkaya izlemiştin. Aileme uyum sağlaman konusunda asla endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum, çünkü sen zaten ailemden birisin. Kızımın yüzünü güldürmek için her şeyi yapacağını biliyorum. Hala kalçada beni çılgına çeviren bir çil olduğunu biliyorum." Bana göz kırptığında gözyaşları içinde gülümsedim. "Ama en önemlisi, senin sonsuza kadar benim olacağını biliyorum."

Elini uzattı, elimi tuttu ve elinin titrediğini fark ettiğimde ilk gözyaşım düştü.

"Jesse." Bu kelime, boğazımda biriken gözyaşları arasında acı bir şekilde yankılanıyor.

"Evlen benimle," diye fısıldadı, gözleri parlıyordu.

"Bu, hayatımda istediğim tek şeydi," diye cevap veriyorum, hem itiraf hem de cevap olarak, çünkü bu doğru. Hayatımda istediğim tek şey, birine ait olmaktı, ama en çok da Jesse'ye. O korkular, onun sevgisinin parlak güneş ışığında eriyip yok oldu.

Sözlerimi duyunca, geniş bir gülümsemeyle yüzüğü parmağıma geçirir, tam oturur. Sonra eğilip üç taşa bir öpücük kondurur. Bu taşların, üçümüzün bir aile olacağımızın sembolü olduğunu, ikisini de her zaman yanımda taşıyacağım bir hatıra ve bağ olduğunu, nedense zaten biliyorum.

Ayağa kalktığımda, çenemi avuçlayıp beni sert ve hızlı bir öpücüğe çekiyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve ona erirken gözyaşlarım akıyor. Bu anda, her şeye sahip olduğumu biliyorum. Hiç sahip olabileceğimi düşünmediğim her şey kollarımda ve göğsümdeki boşluk bir kez ve sonsuza kadar dolduruldu. Beni öpüyor, öpüyor, sonra yüzüme daha yumuşak, daha tatlı öpücükler yağıdırıyor. Çenem, yanaklarım, alnım, burnum... Sanki benim hiçbir parçamın tamamen ve eksiksiz bir şekilde sevildiğini hissetmemesini istemiyormuş gibi. Sonunda geri çekilir ve alnını alnıma dayar, ben de ona gülümserim.

"Evleneceğiz," diye fısıldıyorum, bu gerçeklik içime işlerken. O başını sallar, sonra konuşmadan önce dudaklarını ısırır.

"Bekleyeceğim. Bir ay, bir yıl, on yıl, ama gelecekte bir gün benim için koridorda yürüdüğünü görmek istiyorum. Aceleye gerek yok, Hallie. Sadece sana o yüzüğü vermek, şu anda o adımı atmak istedim. Ama ben sabırlı bir adamım. Sen tamamen hazır olana kadar bekleyebilirim."

Kafamı onun kafasına doğru sallıyorum. "Beklemek için bir neden olduğunu sanmıyorum. Seninle evlenmek için beklemek istemiyorum. Artık zamana ihtiyacım yok," diyorum, gözlerim yine yaşarır.

"İyi, çünkü Wren sonbaharda düğün yapmayı planlıyor," diyor sırtarak. Gülerek başımı sallıyorum, gözyaşlarım sonunda serbestçe akmaya başlıyor. "Mutlu musun?"

"Kör müsün?" diye soruyorum.

O başını sallar ve başparmağıyla yanağımla okşar. "Hallie, bebeğim, ağlıyorsun. Böyle ağlarken mutlu olup olmadığını sormam gerek galiba."

"Evet, mutluyum, seni büyük aptal. Ama bir dahaki sefere büyük bir jest yaparken, tek kelimeden uzun birkaç mesaj yazmak sana zor mu gelir?"

"Ne?"

"Bütün gün, beni nasıl nazıkçe reddedip benden ayrılacağını düşünüyorsun diye düşündüm." Yüzü yumuşar ve yanaklarımı silmeye devam eder. Gözyaşlarım durmaz ve yakın zamanda duracağını da sanmıyorum.

"Sana mesaj atarsam her şeyi döküleceğimi biliyordum. Çok heyecanlıydım. Sürprizi bozmamak için uğraşıyordum." Ona sert bir bakış attım, o da gülerek beni kendine çekti ve sanki elinde değilmiş gibi tekrar öptü, sonra pişmanlıkla iç geçirdi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yakında aşağı inmemiz lazım, yoksa hepsi içeri dalacaklar."

Cümlesini bitirir bitirmez, kapı hafifçe çalınır ve Bayan King'in sesi yumuşak ve temkinli bir şekilde duyulur. "Her şey yolunda mı?" Nişanlıma gülümserim.

Başka bir kadın, ailesinin özel bir anı bölmesini rahatsız edici bulabilirdi, ama ben değil. Hayatım boyunca gürültülü, müdahaleci bir aile bekledim ve her şeyde olduğu gibi, Jesse bana bunu da verdi.

"Gidelim," diye fısıldayarak, kapıya doğru hareket etmeden önce son bir kez dudaklarını dudaklarıma bastırırım.

Jesse'nin çocukluk odasından çıktığımızda, herkes koridorda duruyordu ve ben gülerek, onun gerçekten bütün gün bunu planladığını anladım. Bir saat önce aile yemeği için burada olmayan Nat ve Colt'u bile gördüm.

"KIZ KARDEŞLER!" diye bağırır Wren, ellerini havaya kaldırıp bana doğru koşar ve kardeşini itekler. Sarılırız ve ayrıldığımızda, en iyi arkadaşıma bir an bakarım, sonra ikimiz de çığlık atarak zıplamaya başlarız. Jesse yanımda güler ve sonra gözyaşları içindeki Bayan King beni Wren'den çekip kollarının arasına alır ve omzuma yumuşak bir el koyar.

"Artık bana gerçekten anne demelisin," diye saçlarıma fısıldadı ve ben ciddi ciddi ağlamaya başladım. Beni bir süre kucakladıktan sonra Colt'a verdi, o da beni herkesten daha sıkı kucakladı.

"Senin adına mutluyum, Hallie."

Hayatımda önemli olan tek gerçek aile üyesi olan ağabeyime bakıyorum ve daha da fazla gözyaşı yutmak zorunda kalıyorum. "Seni seviyorum, Colt."

Gözleri biraz yumuşar, sonra başımın üstüne bir öpücük kondurur ve geri çekilir. Jesse, Madden'in sırtını sıvazlayan kucaklamasına sarılır ve ben, sabırla orada duran, dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle Emma'ya dikkatimi çevirirken gülümserim.

"Bununla bir sorunun yok, değil mi?" diye soruyorum. Bana aptalmışım gibi bakıyor, tam bir ergen tavrıyla.

"Hallie, bütün gün kime mesaj attığımı sanıyorsun? Birinin senin yüzük bedenini kontrol etmesi gerekiyordu," diyor gözlerini devirerek. Ben saçımı yaparken odamızda mücevher kutumu karıştırdığını hatırlıyorum, o zamanlar bunun üzerinde hiç düşünmemiştim.

"Ah, ne kadar sinsi birisin," diye gülerek söylüyorum ve onu kendime çekip kucaklıyorum. Ama o beni sıkıca kucaklayıp bana baktığında, tavırları ve küstahlığı kayboluyor ve yüzünde memnun bir ifade beliriyor. Elimi yanağına koyuyorum ve gözyaşlarımı geri çekiyorum.

"Seni seviyorum, Emma."

Gözleri benimkiler gibi parlıyor ve yanımızda, kesinlikle Wren'in ve muhtemelen Bayan King'in hıçkırık sesleri duyuluyor.

Ya da annem, sanırım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onun başının üzerinden, bizi sıcak gözlerle izleyen babasına bakıyorum, onun gözleri de gözyaşlarıyla parlıyor.

"Kızlarım," diyor

dudaklarıyla. "Sonsuza

kadar," diye söz

veriyorum.

EPILOGUE

Merhaba arkadaşlar!

Hallie ve Jesse'nin hikayesini okumak için geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli ve umarım siz de benim yazarken keyif aldığım kadar keyif almışsınızdır. Sırada, nişandan iki yıl sonra geçen epilog var. Bu bölümde hamilelik konusu işleniyor, bu konuyla ilgili kısırlık, düşük veya karışık duygular yaşayan arkadaşlarımdan ilgilenmeyeceği veya okumak istemeyeceği durumlar olabileceğinden, bunu her zaman belirtmeyi tercih ediyorum. Lütfen, lütfen önce kendinize iyi bakın — okumak bizim mutlu olduğumuz yer olmalı! Hallie, Jesse ve Emma sonsuza kadar mutlu yaşıyorlar ve bir sonraki bölümde bu durum hiç değişmiyor.

Sevgiler, Morgan

Evde dolaşıp duruyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Emma okulda, lisenin ilk haftası şu ana kadar iyi geçiyor ve Jesse çiftlikte, yoğun sezon için hazırlıklara devam ediyor.

Dışarıda olmalı, mülkün fotoğraflarını çekmeli, yönettiğim hesaplara göndermeli, akşam yemeği için tencereye malzeme koymalı, temizlik yapmalı ya da yüzlerce farklı üretken şeyden birini yapmalıydım.

Bunun yerine, nabzımın hızlanmasını engellemeye çalışarak evin içinde dolaşıyorum. Uzak duvardaki yaldızlı çerçevenin önünden geçerken, daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi onu incelemek için adımlarım yavaşlıyor. Bu, geçen kış Emma'nın asmama yardım ettiği galeri duvarındaki iki düzine fotoğraftan sadece biri, Jesse bunu öğrendiğinde, onu beklemek yerine yüksekteki fotoğrafları asmak için sandalyelere tırmandığımızı öğrenince hiç etkilenmemişti.

Bu, duvardaki en sevdiğim fotoğraf bile değil. En sevdiğim fotoğraf, geçen Haziran ayında Emma'nın ortaokul mezuniyetinde çekilmiş, Jesse ve benim, kırmızı mezuniyet cüppesi giymiş Emma'nın iki yanında durduğumuz, yüzümüzde gurur dolu bir ifadeyle, Emma'nın ise olabildiğince abartılı bir şekilde gözlerini devirdiği fotoğraf. Onu neyin rahatsız ettiğini hatırlamıyorum, muhtemelen dört farklı kişi aynı fotoğrafı çekmek için altı farklı cihazla ona poz vermesini istemişti, ama bu bizim küçük ailemizin mükemmel bir anlık görüntüsü.

Bunun yerine, beni durduran fotoğraf, neredeyse iki yıl önce çekilmiş Jesse ve benim düğünümüzden. Üvey kız kardeşimin sosyal medyasında gördüğüm, beni bir girdaba sürükleyen ve sonunda Jesse'nin kollarına iten fotoğrafın aynısı.

Tabii ki bu daha iyi.

Fotoğrafta, gelinlik giymiş bir kadının sırtı görünüyor, ancak saçları kahverengi değil, parlak çilek sarısı ve dalgalar halinde sırtıma, yani benim sırtıma dökülüyor. Bebek mavisi damadın annesi elbisesi giymiş bir kadın ise gözyaşları içinde saçlarıma bir duvak takıyor.

Asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm an, bana bedelsiz olarak verildi.

Bayan King — annem, bana nazıkçe ona böyle hitap etmemi hatırlatmaya devam ediyor, ona hep böyle hitap etmeyi hayal etmişim ama bir türlü hatırlayamıyorum — aynı fotoğrafı, geçen bahar Wren'in düğününden bir fotoğrafın yanında, el işi odasında çerçeveletmiş.

Kızlarım, diyor, sözleri hem hafiflik hem de nostalji taşıyor. Bazen, bir gün buraya geleceğimi hep biliyor muydu diye merak ediyorum.

Gün güzel ve sadeydi, Three Kings mülkünde kırk kişi kadar kişinin katıldığı küçük bir tören. Wren baş nedimem, Nat nedimem ve Emma da küçük nedimemdi. Bir ay önce Wren'e, beni kim koridorda yürüteceği konusunda tam bir kriz geçirmiştik, çünkü babamı ne kadar sevdiğim halde, Bay King'in daha uygun olabileceğini, hatta Colt'un bile olabileceğini düşünüyordum, ama kimsenin duygularını incitmek istemiyordum.

Wren, zekâsı sayesinde, Emma ile birlikte Jesse'nin yanına yürümemi önerdi ve bunun doğru karar olduğunu anladığım anda gözyaşlarıma hakim olamadım. Emma ile el ele tutuşarak koridorda yürümeye başladığımızda, Jesse'nin yüzündeki, ela gözlerinde parlayan gözyaşlarını gördüğümde, bu kararımın doğru olduğunu bir kez daha anladım.

Muhtemelen ona önceden haber vermeliydim, ama onun da bana hatırlattığı gibi, ben dramayı seviyorum.

Mumford & Sons'ın "I Will Wait" şarkısının enstrümantal versiyonu eşliğinde koridorda yürürken çoğunlukla kendimi tutabildim. Koridorun sonuna geldiğimizde, önce Emma'nın elini tuttu, alnına bir öpücük kondurdu ve ona yumuşak bir şekilde bir şeyler fısıldadıktan sonra çenesini eğerek teyzesinin yanına durmasını işaret etti. Sonra bana döndü, elini uzattı, gözyaşı düştü ve o anda, onun ne düşündüğünü anladım: on ya da yirmi, ya da onun için daha iyi olan otuz yıl sonra, Emma yine beyaz gelinlik giyecek ve o, onu koridorda yürürken ona veda edecekti.

Bu, benim de gözyaşlarımın akmasına neden oldu.

Törenin bir parçası olmasa da ve bizi onu törenin sunucusu yapmaya ikna eden Madden yüksek sesle inlese de, Jesse beni kendine çekti ve dudaklarını benim dudaklarıma sert ve hızlı bir şekilde bastırdı. Yasal olarak birbirimize bağlanmadan önce, ihtiyacım olduğunu bildiği bir hatırlatma ya da güvence gibi, son bir kez "*Seni seviyorum*" diye fısıldadı.

Fotoğrafa sevgiyle bakıyorum, birkaç yıl önce hayatımın ne kadar farklı olduğuna hayret ediyorum. Anneme teşekkür etmem gereken bir şey varsa, o da beni her zaman olmam gereken yere itmiş olmasıdır.

Telefonumun alarmı çalar ve ben banyoya koşarım, sonuçları kontrol edip gözlerimi kapatmadan önce titrek bir nefes veririm. Sonra, hiç düşünmeden ön kapıya doğru yürürüm ve orada çirkin bir çift bot giyerim, ama çiftlikte kocamı bulmaya gittiğim için başka seçeneğim yoktur. Son anda karar verip, ara sıra Jesse ile çiftlik işlerini yapmak için dışarı çıktığımda giydiğim ince ceket alıyorum. Dışarı çıkınca telefonumu çıkarıp Jesse'nin konumunu gösteren uygulamayı açıyorum ve onun çok uzak olmadığını, evimize en yakın tarlada olduğunu görüyorum ve oraya doğru yola çıkıyorum.

Ona çok uzaklaşmamışken onu görüyorum ve Jesse'yi bir an önce bulmak istememe rağmen adımlarım yavaşlıyor, dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

En çok ihtiyacım olduğunda beni her zaman bulur.

Jane ağacın arkasından çıkar ve bana yaklaşır. Arkasında, sırtı beyaz beneklerle kaplı, daha küçük bir geyik sendeler. Ben konuşmam, o konuşur.

bana yaklaşır ve bizim geleneğimiz gereği onu okşamama izin verir. Cebime uzanıp, her ihtimale karşı yanımda taşıdığım ödülleri çıkarırım, birini ona verip diğerini bebeğine atarım. İkisi de mutlu bir şekilde çığnerler ve ben bir dakika sessizce onları izlerim, sonra Jane yaklaşır ve burnunu hala düz olan karnıma sürter. "Nasıl biliyorsun?" diye fısıldıyorum, gözlerim yaşarır. Son zamanlarda bu çok oluyor, bunun adet dönemimin yaklaştığı için olduğunu düşünüyordum. Ama Emma'nınki gelip geçtiğinde benimkinden hiçbir iz yoktu, acaba olmuş olabilir mi diye merak ettim. Mayıs ayında doğum kontrol haplarını bırakmıştım, aktif olarak denemiyorduk, bunun yerine "*olursa olur*" mantığıyla hareket ediyorduk. biraz.

Banyomdaki test kiti öyle olduğunu söylüyor.

"Her şeyi göz önünde bulundurursak, fena sayılmaz," diye mırıldanıyorum ona, elimle başının üstünü okşayarak. Sanki ne dediğimi anlıyormuş gibi, arkasına dönüp bebeğine bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Bebeği çimleri kemiriyor, annesinin konuşmasını bitirmesini sabırsızlıkla bekliyor. "Onlara bizim sahip olmadığımız şeyleri vereceğiz." Sözler boğazım ağrıyarak çıkıyor. Jane tekrar karnıma dokunduğunda başımı sallıyorum.

Bir hayvanla konuşmak garip gelebilir, ama Jane'i hep kendim gibi görmüşümdür — kaybolmuş bir kız, her şeyi tek başına halleden, aynı zamanda bir tesadüf eseri Jesse ile beni bir araya getiren biri. "Ona henüz söylemedim," diye mırıldanıyorum. "Bu yüzden onu arıyorum. Onu gördün mü?"

Tam o anda Jane başını kaldırır, arkamda bir dal kırılır ve omzumun üzerinden bakınca kocamı birkaç metre arkamda görürüm. Yaz boyunca çiftlikte çalışıp yaz tatilinde bir hafta Bahamalar'da geçirdiği için saçları güneşten biraz açılmıştır.

"Merhaba Jane," der yumuşak bir sesle, kolunu belime dolayarak beni göğsüne çeker. Eli karnımın üzerinde durur ve içimi bir sıcaklık kaplar. "Bana neyi söylemedin?"

Bir an gerginlik hissediyorum, ama derin bir nefes alıp Jane'e gülümsedikten sonra Jesse'nin kollarında dönüp ona bakıyorum.

"Planlanmamış bir hamilelik hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum ve kaşları çatılıyor.

"Ne?"

"Tamam, bu seferki tam olarak plansız değildi, ama sana bunu eğlenceli bir şekilde duyurmak için gerçekten zamanım olmadı. Seni bulmak için yola çıktım." Bir an bana bakar, sonra yüzü açılır ve tereddütlü bir heyecan belirir.

"Hamile misin?" diye sordu.

"Emma otobüse bindikten sonra bu sabah test yaptım. Sonuç pozitif çıktı." Gergin olmak için bir nedenim olmasa da dudağımı ısırıyorum.

"Gerçekten mi?" diye sorar, sesinde tereddütlü bir heyecan vardır ve ben omuzlarımı kaldırıp başımı sallarım.

Beni kaldırır, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni döndürür ve ben kıkırdarım. Jane ve bebeği uzaklaşır, ama onun dudakları benimkilere sert ve derin bir şekilde yapıştığında ben neredeyse hiç dikkat etmiyorum.

"Benim bebeğimi bekliyorsun," diye fısıldadı.

Gözlerim yaşarır, başımı sallarım, sonra o beni tekrar kaldırırken kıkırdarım, sonra da evimize geri döner ve bana sonsuza dek sürecektir olan güzelliğimizi hatırlatır.

Sekiz ay sonra, Emma'nın kardeşi Peter Colton King küçük ailemize katılır.

ACKNOWLEDGMENTS

Benim için çok önemli olan bu hikayeyi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Jesse ve Hallie'yi seviyorum, ama çok özel insanların yardımı olmasaydı bu dünyaya gelemeyeceklerini biliyorum.

Her zaman, Alex'e, benim Jesse'me, iyi şeylerin sonsuza kadar sürebileceğine güvenmenin sorun olmadığını gösteren kişiye. İlk çıkmaya başladığımızda, bizim şarkımız olarak "Mine"i seçtiğimi hatırlıyorum. Babam her zaman çok kaygısız ve şakacı bir adam olduğu için, sen dikkatsiz bir adamın dikkatli kızını asi birine dönüştürdün. Annemle babamın ilişkilerinin başarısızlığını izleyerek, kalbimi korumak için tek yolun bu olduğunu düşündüm. Böylece bir gün, sonunda bir yuva kurduğumda, bunun sona ereceğinden endişelenerek zamanımı harcamayacaktım. Ama sen bana seni sevdiğini söylemen ve benim de seninle evleneceğimi söylemem sadece iki hafta sürdü. O zamanlar bu çok pervasızca gelse de, o zaman bile doğru kararı verdiğimi ve senin sonsuza kadar benim olacağını biliyordum. Bana bunu verdiğin, her zaman beni yakaladığın ve tüm hayallerimin peşinden gitmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Ken'e teşekkür ederim. Bunu asla görmeyeceksin ve sana bundan asla bahsetmeyeceğim (eğer görürsen, bana söyleme, iğrenç, bu kitabı bırak), ama teşekkür ederim. Bekar bir baba olmayı beklemiyordun, ama elinden gelenin en iyisini yaptın ve bence oldukça iyi bir iş çıkardık. Üzgünüm, bir keresinde yataktan kalkmadığım için beni havuza attırdım. Sinemada, tam iki sıra arkamızda otururken, o çocuk benimle öpüşmeye çalıştığında kafasına vurduğun için teşekkür ederim. İkimiz de, erkekler konusunda zevkimin önümüzdeki yıllarda çok daha iyi hale geldiği için şükre delim.

Ella'ya, benim en iyi arkadaşşıma, sadece beş yaşında olsan da. Genelde seni ve kardeşlerini bir araya getiririm çünkü favorilik yapmak hoş bir şey değildir. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla kitap yazıyorum ve her seferinde yazabileceğim kadar yazıyorum, ama bu kitapta sana özel bir bölüm ayırmam gerektiğini hissediyorum. Senin annen olmak ve senin benim kızım olman benim için büyük bir onur. Her gün sevildiğini, değer verildiğini ve güvende olduğunu hissetmen için çalışıyorum ve umarım bu konuda iyi bir iş çıkarıyorumdur.

Şu anda sadece üç harfli kolay kelimeleri okuyabiliyorsun, ama bu durum değişir ve bu kitabı eline alırsan, bana bundan asla bahsetme. Teşekkürler.

Ryan ve Owen, bu sefer kız kardeşinize ayrı bir satır ayırmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Bu anne-kız meselesi. Ama benim anneniz olmama izin verdiğiniz, tanıdığım en havalı çocuklar olduğunuz, beni mutlu etmek için yazma ödevlerinizde yardımınıza ihtiyacınız varmış gibi davrandığınız için teşekkür ederim. İkinizi de seviyorum ve sizin gibi küçük insanlar olduğunuz için çok gurur duyuyorum. Ve buraya kadar geldiyseniz, her zamanki gibi, cezalandırıldığınız için bu kitabı bırakın.

Regan'a, bir kızın isteyebileceği en iyi asistan ve en iyi arkadaş. Yazmaya çalışırken sessiz aramalarda her zaman benimle oturduğun ve stresli bir kız olduğum için ortadan kaybolduğumda beni en kötü insan olarak görmediğin için teşekkürler. Sen olmadan bunu gerçekten yapamazdım ve umarım şimdiye kadar bunu anlamışsındır. Lütfen beni asla terk etme ve terk edilme sorunlarımı daha da kötüleştirme. Umarım bu kendine zarar verme kitabı, bir kitapta yanlışlıkla senin travmanı kullandığım zamanı telafi eder. Benim hatam, biliyorsun değil mi?

Ashleigh, bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş olduğun için teşekkür ederim ve ara sıra (sık sık, zaman yönetimi konusunda kötü olduğum ve bir yılda yazabileceğimden çok daha fazla kitap yazabileceğimi düşündüğüm için üzgünüm) sen sohbet etmek istediğinde çalışmak zorunda kaldığımız için çok üzgünüm. Gelecek yıl senin yavru keçilerini görmek için sabırsızlanıyorum (bunu senin için gerçekleştiriyorum).

Taj'a, bir kızın isteyebileceği en iyi menajere. İlk altı mesajımı görmezden geldiğimde bana her zaman yedi takip mesajı gönderdiğin ve yedinci mesajımı da görmezden geldiğimde beni kovmadığın için teşekkür ederim. 2026'nın neler getireceğini görmek için ÇOK HEYECANLIYIM çünkü 2025'teki TÜM hayallerimi ve daha fazlasını gerçekleştirdin.

En MUHTEŞEM kapağı yapan Cat'e ve karakterlerimi hayata geçiren Jess'e.

Christine'e, her zaman son anda devreye girip düzenlemeler yaptığı için, çünkü ben zamanın nasıl işlediğine dair hiçbir fikri olmayan bir kıyım.

Becca'ya, aslında olayları planlamam gerekebileceğini fark etmeme yardım ettiği ve cevabın neredeyse her zaman "*fazla düşünüyorsun*" olduğu gerçeğini kabullenmeme yardım ettiği için.

Marlee, April ve Kylie'ye, insanlık tarihinin en iyi alfa okuyucuları olduğunuz için teşekkür ederim. Tek bir e-postaya veya DM'ye bile cevap veremediğim için üzgünüm (burada bir tema var, fark edemediyseniz), ama üzerinde çalıştığım şeyin tamamen berbat olmadığını ve sadece yavaş ilerleyen bir hikaye yazdığım için endişelendiğimi fark etmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Ayrıca, her zaman

yazım hatalarımı görmezden geldiğiniz için teşekkür ederim. Üzgünüm, yanlışlıkla Jesse'nin bir atla yattığını ima ettim. (HOARSE demek istedim!)

Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler, hikayelerimi her zaman herkese duyuran ARC ve içerik ekibime. Bu kitap, her biriniz olmasaydı kesinlikle hiçbir şey olmazdı ve size sonsuza kadar minnettarım. Elde ettiği her başarıyı size borçluyum ve bunu asla hafife almayacağım.

Ve son olarak, sevgili okuyucularım, bana her zaman güvendiğiniz için. Hikayelerimi şaşırtıcı derecede yüksek TBR yığınından alıp karakterlerime aşık olduğunuz için. Bir şekilde hayalimdeki işe kavuştum ve bunu hikayelerimi gerçekten okuyan sizlere borçluyum. Umarım Jesse ve Hallie'yi seversiniz.

ABOUT THE AUTHOR

Morgan, Jersey'de doğup büyümüş bir kızdır ve iki oğlu, kızı ve mekanik olan kocasıyla birlikte orada yaşamaktadır. Buzlu espresso, barbekü cipsleri ve Starburst jelibonlarına bağımlıdır. Genellikle kulaklık takar ve baharatlı sesli kitaplar veya Taylor Swift dinler. Arada bir şey olması nadirdir.

Yazmak, hatırlayabildiği kadarıyla onun hayatının amacı olmuştur. Bunu kanıtlamak için, çocukluğunun geçtiği evde, yedi yaşında yazdığı bir kitabın çerçeveli "ilk sayfası" asılıdır. Hayatı boyunca zihninde hikayeler yaratmış, bunların yayınlanmasını istemiştir, ancak ancak son zamanlarda onlara hayat vermiştir.

Bu yolculuğa benimle birlikte çıkmayı kabul ettiğiniz için çok minnettarım. [TikTok](#) ve [Instagram](#) üzerinden güncel bilgileri takip edin

[Facebook'taki Okuyucu Grubuna](#) katılarak gelecek hikayelerden haberdar olun, ön izlemeler ve bonus bölümler alın!

MORGAN ELIZABETH'İN DİĞER ESERLERİ

En sevdiğiniz Morgan Elizabeth kitaplarını okuyarak Morganverse dünyasına girin!

Tüm kitaplar birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardır, yani seriye veya serideki numaraya bakılmaksızın istediğiniz yerden başlayabilirsiniz!

Springbrook Hills Serisi

[Dikkat Dağınıklığı](#)

[Koruyucu](#)

[Değişim Bağlantı](#)

[Çalma Listesi](#)

İntikam Mevsimi Dizisi:

[İntikam Mevsimi Zalim Yaz](#)

[Bradley Reed'in Düşüşü](#)

[İğrençlik Faktörü](#)

[Büyük Nick Enerji](#)

Okyanus Manzarası Serisi

[Eski Dosyalar](#)

[Yürüyen Kırmızı](#)

[Bayrak Acı Tatlı](#)

Evergreen Park Serisi

[Yolcu Prenses Bu Bir](#)

[Film Olsaydı Hiç Bu](#)

[Kadar Kötü](#)

[Olmamıştı](#)

Kıyı Serisi

[Turist Tuzağı](#)

Mavens Serisi

[Maneater](#)

Holly Ridge Serisi

[Noel'in Parlak Yüzü Sonsuza](#)

[Kadar Süren Söz](#)

Mastermind Düeti Fildişi

[Kule DiamonTikTokress](#)

[Tüm Sevgimle](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM